„Extraordinară… O capodoperă de nonficțiune literară…
De multă vreme nu am mai fost atât de
profund marcată de o carte…"
ELIZABETH GILBERT

trei femei

lisa taddeo

LITERA

„Extraordinară… O capodoperă de nonficțiune literară...
De multă vreme nu am mai fost atât de
profund marcată de o carte..."
ELIZABETH GILBERT

trei femei

lisa taddeo

LITERA

„Extraordinară… O capodoperă de nonficțiune literară...
De multă vreme nu am mai fost atât de
profund marcată de o carte..."
ELIZABETH GILBERT

trei femei

lisa taddeo

LITERA

„Extraordinară… O capodoperă de nonficțiune literară…
De multă vreme nu am mai fost atât de
profund marcată de o carte…"
ELIZABETH GILBERT

trei femei

lisa taddeo

LITERA

trei femei

lisa taddeo

Lisa Taddeo a scris articole pentru New York Magazine, Esquire, Elle, Glamour, și multe alte publicații. Lucrările ei de nonficțiune au fost incluse în antologia Best American Sports Writing și Best American Political Writing, iar nuvelele ei au câştigat două premii Pushcart. Locuiește cu soțul și fiica ei în Connecticut.

trei femei

lisa taddeo

Traducere din limba engleză de
CARMEN-IULIA BOURCEANU

Three Women

Lisa Taddeo

Copyright © 2019 Lisa Taddeo

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Trei femei

Lisa Taddeo

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:

Carmen-Iulia Bourceanu

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Aloma Ciomâzgă-Mărgărit

Corector: Georgiana Enache

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu

ISBN 978-606-33-4328-5

ISBN EPUB 978-606-33-9108-8

Pentru Fox

Privind de afară printr-o fereastră deschisă, nu poți vedea la fel de multe ca atunci când privești printr-o fereastră închisă. Nu există nimic mai profund, mai misterios, mai pregnant, mai înșelător și mai orbitor ca o fereastră iluminată de o singură lumânare. Ceea ce distingem în lumina soarelui este totdeauna mai puțin interesant decât ceea ce se petrece dindărătul unui cadru de geam. În pătratul acela negru sau luminos, viața trăiește, visează, suferă.

Charles Baudelaire

Nota autoarei

Aceasta este o operă de nonficțiune. Vreme de opt ani, mi-am petrecut mii de ore cu protagonistele din această carte – comunicând în persoană, la telefon, prin SMS-uri și e-mailuri. În două dintre cazuri, m-am mutat în orașele unde locuiau acestea, ca să înțeleg mai bine viața lor de zi cu zi. Am asistat la multe dintre episoadele pe care le-am inclus în carte. Pentru întâmplările care au avut loc în trecut sau la care n-am fost prezentă, m-am bazat pe amintirile femeilor, pe jurnalele acestora și pe informațiile pe care ele mi le-au oferit. I-am intervievat pe prietenii și pe membrii familiilor fiecăreia și le-am urmărit profilurile pe rețelele de socializare. Dar, în cele mai multe cazuri, am păstrat punctul de vedere al celor trei femei.

Am consultat documente folosite în instanță și știri din presa locală și am stat de vorbă cu reporteri, judecători, avocați, inves-tigatori, colegi și cunoștințe, pentru confirmarea evenimentelor și cronologia lor. Aproape toate citatele au fost extrase din documente juridice, e-mailuri, scrisori, înregistrări și interviuri cu cele trei protagoniste și alte persoane din carte. Excepția notabilă ar fi cazul singular în care SMS-urile, scrisorile fizice și unele e-mailuri au fost inaccesibile. În acest context, conținutul furnizat s-a bazat pe mai multe repovestiri ale subiectului, care au fost contestate de cei cu care corespondaseră.

În alegerea acestor trei femei am ținut cont de faptul că poveștile lor sunt unele în care alți oameni se pot regăsi cu ușurință, am avut în vedere intensitatea subiectelor și modul în care întâmplările din trecut împovărau încă sufletul protagonistelor. Am stat de vorbă cu femei care și-au arătat disponibilitatea de a-mi împărtăși poveștile lor, fără rețineri, pentru a le face publice. Cam pe la jumătatea cercetării mele, câteva dintre ele și-au dat seama că aveau temeri legate de expunerea publică. În orice caz, în mare parte, procesul de selecție s-a concentrat asupra acelor femei care mi s-au părut sincere cu ele însele și dispuse să-și spună poveștile în moduri care să le dezvăluie pe deplin dorința. Unele nu au vrut să se identifice în acest text,

deoarece povestirile lor sunt reale, și prin intermediul acestora ar putea fi recunoscute. Așa că am ales să le protejez identitatea modificând aproape în întregime numele, locurile și datele de identificare în cele două relatări care nu mai fuseseră subiectul unor înregistrări publice. În cea de-a treia povestire, am schimbat numele persoanelor care nu au jucat un rol public sau care erau minore la data desfășurării evenimentelor relatate.

Sunt convinsă că aceste povestiri transmit adevăruri deosebit de importante despre femei și despre dorință. Cu toate acestea, până la urmă, aceste trei femei sunt cele care și-au modelat propriile povestiri. Ca întotdeauna, orice poveste poate fi văzută din mai multe perspective, aceasta, însă, este cea care le aparține.

Prolog

În tinerețea ei, pe mama o urmărea în fiecare dimineață, în drum spre serviciu, un bărbat care obișnuia să se masturbeze în timp ce mergea în spatele ei.

Mama avea doar cinci clase și câteva cârpe de vase din in pe care le primise zestre, dar era o femeie frumoasă. Chiar și acum este primul lucru care îmi vine în minte când vreau s-o descriu. Avea părul de culoarea bomboanelor de ciocolată din Alpii Tirolezi, pe care îl purta mereu la fel – în bucle scurte strânse în creștetul capului. Nu moștenise tenul măsliniu al familiei ei, ci avea o nuanță aparte, ca rozul stins al aurului ieftin. Ochii ei căprui oglindeau mereu un amestec de flirt și sarcasm.

Era casieră la un magazin de fructe și legume din centrul orașului Bologna, pe Via San Felice, o stradă principală lungă, din cartierul modei. Era o zonă cu multe magazine de încălțăminte, bijuterii, parfumerii, tutungerii și magazine cu haine pentru femeile care nu munceau. În drumul ei spre serviciu, mama trecea pe lângă aceste buticuri și obișnuia să se uite în vitrine la pielea fină a botinelor și la colierele din aur lucios.

Înainte însă de a ajunge în această zonă comercială, mergea pe străduțele și aleile care duceau de la apartamentul ei, pe lângă o lăcătușerie și o măcelărie cu carne de capră, prin pasaje pustii care duhneau a urină și a apă clocită infiltrată în piatră. Pe aceste străduțe o urmărea bărbatul despre care am amintit la început.

Unde o văzuse prima dată? Bănuiesc că la magazinul de legume și fructe. O femeie frumoasă, înconjurată de o abundență de produse proaspete – smochine coapte, grămezi de castane, piersici aurii, căpățâni albe de fenicul, broccoli, ciorchini de roșii abia culese, mormane de vinete violet, căpșuni mici delicioase, cireșe lucioase, struguri de vin, fructe de kaki –, plus diverse cereale și tipuri de pâine, covrigei taralli, pesmet friselle, baghete, câteva oale de cupru și ciocolată de menaj.

Bărbatul avea în jur de șaizeci de ani, nasul mare, început de chelie, și o barbă cenușie care acoperea obrajii scofâlciți. Purta o bască, asemenea tuturor celorlalți bătrâni care colindau străzile sprijinindu-se în bastoane, în timpul plimbărilor lor zilnice.

Într-una din zile probabil că a urmărit-o până acasă și a aflat unde locuia, pentru că, într-o dimineață senină de mai, după ce a ieșit pe ușa greoaie a blocului ei, trecând de la întuneric la lumina puternică a zilei – în Italia, majoritatea clădirilor de apartamente au holuri întunecate sau slab luminate, pentru a face economie, iar soarele rareori pătrunde dincolo de zidurile groase și reci de piatră –, a dat cu ochii de acest bătrân pe care nu-l mai văzuse niciodată și care o aștepta.

El i-a zâmbit, iar ea i-a răspuns cu un zâmbet. Apoi a pornit pe drumul obișnuit spre serviciu, purtând o poșetă ieftină și o fustă până la jumătatea gambei. Picioarele mamei, chiar și la bătrânețe, erau extrem de feminine. Mă pun în pielea acelui bărbat și-mi imaginez ce trebuie să fi fost în mintea lui urmărind de la spate picioarele acelea. După secole la rând trăite sub privirile bărbaților, femeile heterosexuale au dobândit capacitatea de a se uita adesea la alte femei așa cum ar face-o un bărbat.

Mama i-a simțit prezența în spate mare parte din drum, când a trecut de prăvălia cu măsline și pe lângă vânzătorul de vinuri și lichioruri. Dar bătrânul nu doar o urmărea. La un moment dat, când a cotit pe o altă străduță, ea a sesizat o mișcare cu coada ochiului. La ora aceea a dimineții, străzile erau complet pustii. Când a întors capul, ea a văzut penisul lung și subțire, în stare de erecție, scos din pantaloni, iar bărbatul îl mișca în sus și în jos, fixând-o cu privirea atât de calm, încât părea că ceea ce se petrecea mai jos de talie era dirijat de un cu totul alt creier.

Mama s-a speriat atunci, dar, ani mai târziu, frica acelei prime dimineți s-a transformat într-un amuzament sardonic. În lunile care au urmat, el a așteptat-o în fața blocului de câteva ori pe săptămână și, în cele din urmă, a ajuns s-o însoțească și de la serviciu înapoi spre casă. La apogeul acestei relații, el ejacula de două ori pe zi în spatele ei.

Mama nu mai trăiește, așa că n-o pot întreba de ce a lăsat acest lucru să se întâmple, zi după zi. În schimb, l-am întrebat pe fratele meu mai mare de ce

ea n-a făcut ceva, de ce n-a zis cuiva.

Era Italia anilor 1960. Polițiștii i-ar fi spus probabil ceva de genul: „Ma lascialo perdere, e un povero vecchio. E una meraviglia che ha il cazzo duro a sua età.“

„Las-o baltă, e un biet bătrân! E de mirare că i se mai scoală la vârsta asta.“

Mama l-a lăsat pe acest bărbat să se masturbeze cu ochii la corpul și chipul ei, în drumul ei spre serviciu și la întoarcerea acasă. Nu părea genul de femeie căreia să-i facă plăcere asta, dar nu pot ști sigur. Mama nu vorbea niciodată despre ceea ce își dorea. Despre ce o excita sau despre ce îi tăia cheful. Uneori părea că n-are nici un fel de dorințe. Că sexualitatea ei e ca o potecă prin pădure, fără marcaje, formată în timp, prin călcarea repetată a ierbii cu bocancii. Bocancii îi aparțineau desigur tatălui meu.

Tata iubea femeile într-un mod care, pe vremea aceea, era considerat fermecător. Era medic și le spunea „dulceață“ asistentelor pe care le plăcea și „scumpete“ celor care nu-i plăceau. Însă, mai presus de orice, o iubea pe mama. Atracția lui pentru ea era evidentă într-un mod despre care, și acum, îmi amintesc cu o oarecare stânjeneală.

Deși nu m-am gândit niciodată prea mult la dorința tatălui meu, ceva din forța acesteia, ceva din forța dorinței masculine mă fascina. Bărbații nu simțeau doar dorință. Bărbații simțeau o nevoie. Bărbatul care o urmărea zilnic pe mama în drum spre serviciu și înapoi simțea nevoia să facă asta. Președinți din lumea întreagă și-au sacrificat reputația pentru o simplă felație. Un bărbat poate pune la bătaie tot ce a construit într-o viață doar pentru o clipă de plăcere. N-am fost niciodată întru totul de acord cu ideea că bărbații puternici sunt atât de orgolioși încât nici măcar nu vor să presupună că ar putea fi vreodată prinși, ci, mai degrabă, consider că dorința este atât de puternică în acea clipă, încât orice altceva – familie, casă, carieră – se topește în ceva mai subțire și mai rece decât sperma. În neant.

Când am început să scriu această carte, o carte despre dorință, am crezut că voi fi atrasă de poveștile bărbaților, de poftele lor. De modul în care sunt gata să renunțe la un imperiu pentru o fată așezată în genunchi în fața lor. Așa încât am început să vorbesc cu bărbați: cu un filosof din Los Angeles,

un profesor din New Jersey, un politician din Washington, D.C. Am fost într-adevăr atrasă de poveștile lor ca atunci când ești tentat să comanzi în mod repetat același tip de antreu din meniul unui restaurant chinezesc.

Povestea filosofului, care a început ca povestea unui bărbat arătos însurat cu o femeie mai puțin frumoasă, care nu voia să se culce cu el, presărată cu câteva episoade inerente de agonie, pasiune stinsă și dragoste, s-a transformat în povestea unui bărbat care voia să se culce cu maseuza tatuată la care s-a dus pentru o durere de spate. Într-o dimineață, mi-a trimis un mesaj pe telefon: „Îmi spune că vrea să fugă cu mine la Big Sur“. Când ne-am întâlnit din nou, ne-am așezat la o masă într-o cafenea, iar el a început să-mi descrie șoldurile maseuzei. Pasiunea lui nu părea pe măsura a ceea ce pierduse în căsnicie; ci era mai degrabă o formalitate.

Poveștile bărbaților urmau, de regulă, cam același scenariu. În unele cazuri, curtarea se întindea pe o perioadă mai lungă; alteori aducea mai mult cu o sesiune la un salon de înfrumu-setare; dar, în general, toate poveștile se încheiau în pulsațiile intermitente ale unui orgasm. Și, în timp ce supapa bărbatului se elibera prin salva de final a orgasmului, am descoperit că a femeii, de cele mai multe ori, abia se activa. Era complexitate, frumusețe și violență chiar, în modul în care femeile trăiau același eveniment. În aceste moduri, dar nu numai, cred că rolurile feminine ale unui interludiu au ajuns să reprezinte tot ce înseamnă dorință în America.

Desigur, și dorința feminină poate fi la fel de îndârjită precum dorința masculină, dar când dorința era dominată de reacție, când urmăreau un scop pe care să-l poată atinge, interesul meu scădea. Mă atrăgeau în schimb poveștile în care dorința era ceva ce nu putea fi controlat, poveștile în care obiectul dorinței dicta mersul lucrurilor – acolo găseam cea mai multă măreție, cea mai multă durere. Părea un fel de mers pe bicicletă cu spatele; suferința, inutilitatea și, în cele din urmă, intrarea cu totul într-o altă lume.

Pentru a descoperi aceste povestiri, am străbătut țara în lung și-n lat de șase ori. Mi-am planificat opririle fără un țel anume. În general, am ales locuri precum Medora, în Dakota de Nord. Obișnuiam să comand undeva o cafea și pâine prăjită și să citesc ziarul local. Așa s-a întâmplat s-o găsesc pe Maggie. O tânără pe care, chiar și femeile mai tinere ca ea, o făceau târfă și golancă grasă. Existase o presupusă relație cu unul dintre profesorii ei de la

liceu, un bărbat căsătorit. În relatarea ei, lucrul fascinant a fost absența raportului sexual. După spusele ei, el i-a făcut sex oral, dar n-a lăsat-o nici măcar să-i deschidă fermoarul la jeanși. În schimb, îi lăsa post-it-uri în cartea ei preferată, Amurg. Pe lângă pasajele despre o legătură trainică dintre doi iubiți născuți sub o stea nefastă, el obișnuia să facă trimiteri la relația lor. Ceea ce o emoționa pe tânăra femeie, ceea ce o făcea să se simtă exaltată, era numărul bilețelelor și cât de detaliate erau mesajele acestora. Nu-i venea să creadă că profesorul pe care îl admira atât de mult citise toată cartea, ba chiar își făcuse timp să scrie diverse observații, cu atâta abilitate de parcă ar fi pregătit materialul de studiu pentru un curs avansat despre iubiți vampiri. Fata își mai amintea și că profesorul parfumase paginile cu apa lui de colonie, știind că ei îi plăcea la nebunie mirosul. Să primești astfel de bilețele, să trăiești o astfel de relație, care apoi se sfârșește brusc – este lesne de imaginat golul pe care toate acestea le-ar lăsa în urmă.

Am descoperit povestea lui Maggie într-o perioadă în care lucrurile nu mergeau strălucit. Mi-a părut o femeie a cărei sexualitate și experiențe sexuale erau negate într-un mod îngrozitor. Vă voi spune povestea văzută prin ochii ei; între timp o versiune a aceleiași povești a fost prezentată în fața unei instanțe și a unor jurați care au văzut-o într-un mod cu totul diferit. Parte din povestea acestei tinere îi va ridica cititorului întrebările bine-cunoscute legate de când, de ce și cine crede poveștile femeilor – și de când, de ce și cine nu le crede.

*

De-a lungul istoriei, mai ales despre bărbați s-a spus că au frânt inimile femeilor. Le-au iubit sau cel puțin așa au pretins, după care s-au plictisit și au petrecut săptămâni sau luni încercând să găsească pretexte pentru a se descotorosi de ele fără prea multe explicații, dispărând fără urmă și fără să le mai caute vreodată. Timp în care femeile așteptau. Cu cât erau mai îndrăgostite și cu cât aveau mai puține opțiuni, cu atât așteptau mai mult, în speranța că el va reveni la un moment dat, cu fața lovită sau cu telefonul zdrobit, cerându-și iertare și explicându-i că a fost îngropat de viu, dar nu s-

a putut gândi decât la ea, înspăimântat la gândul că ea va crede că o părăsise, când – de fapt – el doar i-a pierdut numărul, fiindu-i furat de bărbații care l-au îngropat de viu și, după trei ani de căutări prin cărțile de telefon, în sfârșit, a reușit s-o găsească. „Nu am dispărut, tot ceea ce am simțit n-a dispărut, pur și simplu. Aveai tot dreptul să crezi că o astfel de purtare ar fi nemiloasă, de neconceput, imposibilă. Mărită-te cu mine!“

După spusele ei, Maggie a fost distrusă de așa-zisa mârșăvie a profesorului ei, dar avea ceva rar întâlnit la femeile părăsite. O anumită forță, care venea din combinația între vârsta ei și profesia fostului iubit. Această forță, credea Maggie, era consfințită de lege. Însă, în cele din urmă, n-a fost așa.

Unele femei așteaptă pentru că sunt dominate de amenințarea pierderii. În momentul acela ea crede că el este singurul pe care-l va dori vreodată. Problema poate fi de ordin economic. Revoluțiile se iscă mai greu acolo unde oamenii vorbesc mai mult despre rețetele din revista Country Living și mai puțin despre articolele legate de stoparea subjugării femeii.

Lina, o gospodină din Indiana pe care n-o mai sărutase nimeni de ani buni, aștepta vremea în care avea să-și părăsească bărbatul, pentru moment neavând destui bani să trăiască departe de el. Legea din Indiana privind obligația de întreținere între foștii soți nu era o realitate pe care ea s-o cunoască, așa că aștepta un alt bărbat care să-și lase nevasta pentru ea. Și tot aștepta.

Felul în care se desfășoară anumite lucruri în țara noastră ne face să avem îndoieli cu privire la cine suntem în viața noastră. Adesea genul de femei care așteaptă nu fac decât să încerce să obțină aprobarea altor femei, astfel încât la rândul lor să fie împăcate cu ele însele.

Sloane, proprietara unui restaurant elegant, îl lasă pe soțul ei s-o vadă cum se culcă cu alți bărbați. Din când în când, în pat sunt două cupluri, dar de cele mai multe ori el o privește pe ea cu un alt bărbat, pe viu sau într-o înregistrare video. Sloane este frumoasă. În timp ce soțul ei se uită la ea având relații intime cu alți bărbați, dincolo de fereastra dormitorului lor, oceanul freamătă în valuri înspumate la mal. Undeva, în josul străzii, se întrezăresc oi din rasa Cotswold cu lâna de culoarea terciului de ovăz. Unul dintre prietenii mei, pe care i-am cunoscut într-un grup de swingeri din

Cleveland, care e de părere că ménage à trois e un tip de relație sordid și abject, a considerat povestea lui Sloane edificatoare, brută și cu care se putea identifica. Și tocmai această ultimă trăsătură a unei anumite situații ne îndeamnă la empatie.

Mă gândesc că mama i-a îngăduit unui bărbat să se masturbeze zilnic cu ochii la ea și meditez la lucrurile pe care eu le-am acceptat, poate nu chiar la fel de ieșite din comun, dar nu foarte diferite luate per ansamblu. Apoi analizez cât de multe pretenții am avut de la bărbați. Cât de mult din acele pretenții era ceea ce îmi doream de la mine însămi, sau chiar de la alte femei; cât de mult din ceea ce credeam că vreau de la un iubit venea din ceea ce îmi doream de la propria mamă. Deoarece, din numeroasele povești pe care le-am auzit, am înțeles că femeile au mai multă influență asupra altor femei decât au bărbații. Ne putem face unele pe altele să ne simțim neîngrijite, ușuratice, murdare, neiubite, urâte. Până la urmă, totul se reduce la frică. Ne poate fi frică de bărbați, ne poate fi frică de alte femei, și, uneori, ne îngrijorăm atât de mult de ceea ce ne sperie, încât așteptăm să avem orgasm abia când suntem singure. Ne prefacem că vrem lucruri pe care nu le vrem pentru că nu vrem să lăsăm pe nimeni să vadă că nu obținem ceea ce ne trebuie. Pe mama nu bărbații o speriau, ci sărăcia. Mi-a mai povestit cândva o întâmplare; deși nu-mi amintesc exact împrejurările, știu sigur că nu a fost genul de discuție pentru care trebuie să stai așezat. N-a fost o poveste împărtășită lângă niște biscuiței sărați și vin rosé. S-au fumat câteva țigări Marlboro la masa din bucătărie, cu toate geamurile închise, cu câinele lipit de genunchii noștri și clipind prin fum. Mai mult ca sigur în timp ce ștergea masa de sticlă cu Windex.

Povestea era despre un bărbat dur cu care avusese o relație chiar înainte de a-l cunoaște pe tata. Mama folosea câteva cuvinte care mă intrigau și mă speriau. Printre acestea numărându-se și „dur“.

Fusese crescută într-o sărăcie lucie, urinând într-o oală și tamponându-și pistruii cu urină pentru că se credea că aceasta ar estompa pigmentul. Ea, două surori și părinții lor locuiau într-o singură cameră. Prin tavan pătrundea apa de ploaie, care uneori îi picura pe față în timp ce dormea. A stat aproape doi ani într-un sanatoriu bolnavă de tuberculoză. N-a vizitat-o nimeni, pentru că drumul până la ea ar fi fost mult prea costisitor. Tatăl ei,

lucrător la vie, era alcoolic. Iar unul dintre copiii familiei, mai mic decât mama, murise chiar înainte de a împlini un an.

În cele din urmă, s-a externat, a ajuns în oraș, dar, chiar înainte de asta, în miezul lui februarie, mama ei s-a îmbolnăvit. De cancer la stomac. A fost internată în spitalul local, de unde nu mai exista cale de întoarcere. Era o noapte cu furtună, în care viscolul biciuia caldarâmul, iar mama mea era cu acest bărbat dur când a aflat că mama ei era pe moarte și nu mai avea să apuce dimineața. Bărbatul acela o ducea pe mama cu mașina spre spital când au început să se certe. Mama nu mi-a dat prea multe detalii, dar mi-a spus că totul s-a încheiat cu ea la marginea drumului, în ninsoarea abundentă, la căderea serii. A văzut cum stopurile mașinii din care coborâse au dispărut în noapte, fără ca vreun alt vehicul să mai treacă pe drumul înghețat. N-a mai apucat să fie lângă mama ei în ultimele clipe.

Nici până în ziua de azi nu știu exact ce însemna „dur“ în acel context. Nu știu dacă individul acela a lovit-o pe mama sau dacă a abuzat-o sexual. Am presupus mereu că în lumea ei cruzime implica o oarecare amenințare sexuală. În închipuirile mele cele mai macabre, mi-l imaginez încercând să facă sex cu mama în noaptea în care mama ei murea. Mi-l imaginez încercând s-o muște de un șold. Și, totuși, ea a rămas marcată de teama de sărăcie și nu de bărbatul dur. Nu de faptul că n-a putut comanda un taxi pentru a ajunge la spital. Nici de faptul că era lipsită de autoritate. Că îi lipseau propriile mijloace. La un an și ceva după moartea tatălui meu, când în sfârșit a reușit să nu mai plângă de dimineața până seara, m-a rugat să-i arăt cum se folosește internetul. Nu mai folosise niciodată un computer. Îi lua câteva minute chinuitoare să tasteze o propoziție. La sfârșitul unei zile întregi petrecute în fața monitorului, am întrebat-o ce anume voia să facă. Era evident că suntem amândouă la fel de frustrate. Mi-a răspuns:

„Nu pot. E ceva ce trebuie să fac singură“, mi-a răspuns ea.

„Ce anume?“ am insistat eu.

Îi văzusem deja toate actele, facturile, însemnările, chiar și biletul pe care îl scrisese pentru mine, în cazul în care moartea ei ar fi survenit subit.

„Vreau să aflu detalii despre un bărbat“, mi-a zis șoptit. „Un bărbat pe care l-am cunoscut înainte de tatăl tău.“

Eram uimită, ba chiar ușor rănită. Aș fi vrut ca mama să rămână pe vecie văduva tatălui meu. Aș fi vrut ca părinții mei, în cuplu, să rămână o noțiune intactă chiar și după moarte, chiar și cu prețul fericirii mamei mele. Nici nu voiam să aud de dorința mamei. Acest al treilea bărbat, proprietarul unui mare imperiu de bijuterii, o iubise cândva pe mama, atât de mult încât mersese la biserică în timpul nunții părinților mei, cu intenția de a opri ceremonia. Cu mult timp în urmă, primisem de la ea un colier cu rubin și diamante, un obiect pe care părea să-l dăruiască pentru a nega cât de mult îl prețuia. Am încurajat-o să încerce să se descurce singură cu computerul, dar, până să izbutească să facă asta, s-a îmbolnăvit.

Mă gândesc la sexualitatea mamei și la cum o folosea ea uneori. Lucrurile mărunte, modul în care se farda înainte de a ieși din casă sau felul în care deschidea ușa. Pentru mine, asta era fie un punct forte, fie o slăbiciune, dar niciodată ceva ce putea avea legătură cu inima ei vioaie. Cât de tare m-am înșelat!

Încă mă mai întreb cum a putut o femeie să-l lase pe un bărbat să se masturbeze în spatele ei atâta vreme. Poate că plângea seara. Poate că plângea chiar și pentru bătrânul singuratic. Tocmai nuanțele dorinței surprind esența a ceea ce suntem cu adevărat, în momentele noastre cele mai sensibile. Mi-am propus să „inventariez“ vigoarea și asprimea dorinței feminine, astfel încât bărbații și celelalte femei să le poată înțelege mai ușor înainte de a le critica, să știm cine am fost, cine au fost vecinii și mamele noastre, când noi eram prea procupați să credem că suntem diferiți, lăsându-ne pradă vieții noastre de zi cu zi care, la fel ca întotdeauna, va continua să se scurgă incontrolabil, cu fiecare minut.

Aceasta este povestea a trei femei.

Maggie

Te pregătești dimineața aidoma cuiva care e gata să plece la război. Machiajul tău reprezintă vopsirea feței înainte de luptă. „Smokey eyes“ în nuanțe cenușii și rimel din abundență. Pudră roz-închis pe obraji, iar pe buze ceva pal. Părul are mult volum și onduleuri lejere.

Ai învățat singură să-ți aranjezi părul și să te fardezi în fața oglinzii, cu piesele celor de la Linkin Park și Led Zeppelin pe fundal. Ești genul de fată care știe instinctiv să dea contur ochilor și să se accesorizeze, care înfige ace de păr bine camuflate pentru a obține o coafură rezistentă.

Porți bocanci, colanți și un top chimono transparent. Vrei ca el să înțeleagă că nu mai ești copil. Ai douăzeci și trei de ani.

Desigur ai vrea și să te mai dorească, să-i pară rău după ce-a pierdut. Mai târziu ți-ar plăcea să stea la masă și să contempleze linia frumos arcuită a șoldului tău.

Cu șase ani în urmă erai mai mică, iar lui îi plăceau la nebunie mâinile tale mici. Pe vremea aceea, mâinile lui au vibrat în interiorul tău. Multe s-au schimbat de atunci. Tatăl tău a murit. În august și-a tăiat venele într-un cimitir din apropiere. Obișnuiai să vorbești cu el despre tatăl tău, despre problemele pe care le aveai cu părinții. Știa cum unul din ei se ducea să-l culeagă pe celălalt de prin baruri. Ambii băuți, dar unul mai mult decât celălalt. Acum ai impresia că ar înțelege de ce te neliniștește ploaia care răpăie pe pământul de deasupra tatălui tău. Oare ajunge umezeala până la el și se întreabă de ce l-ai lăsat în întunericul acela rece și pătrunzător? N-ar trebui ca moartea să fie mai presus de lucrurile care se petrec într-o sală de judecată? N-ar trebui ca moartea să fie mai presus de toate celelalte aiureli, chiar și de polițiști și avocați? Nu-i așa că undeva, cumva, e vorba numai despre voi doi?

Conduci spre judecătoria comitatului Cass, alături de fratele tău David cu care împarți câteva țigări pe drum. Parte din parfumul tău este mirosul curat de după duș amestecat cu fum de țigară. Lui nu-i plăcea că fumezi, așa că mințeai. Spuneai că era de la fumul părinților tăi, care se impregna în păr și în fibrele hanoracelor tale cu glugă, bleumarin. La un schit catolic retras, ai jurat că te lași pentru el. Merita să te aibă pe de-a întregul, inclusiv părțile pe care nu voiai să i le oferi.

Ai fi putut să faci în așa fel încât el să nu apară azi. Chiar dacă avea dreptul să fie acolo, cum au spus avocații. În orice caz, o mică parte din tine îl voia, totuși, prezent. S-ar putea spune chiar că unul dintre motivele pentru care te-ai dus la poliție a fost ca să-l determini să te revadă. Pentru că toată lumea e de aceeași părere – când un iubit se retrage din relație, refuză să te mai întâlnească, nu-și mai vrea înapoi nici periuța de dinți Oral-B, nici ghetele de drumeție, nu-ți răspunde la e-mail și preferă să-și cumpere altă pereche de ghete, de exemplu, decât să te vadă chinuindu-te ca un șoarece prins în cursă – e ca și când cineva îți îngheață organele interne. Este atât de frig încât nu poți respira. S-a ținut departe vreme de șase ani. Dar va fi acolo astăzi și va veni și la proces, așa că s-ar putea spune că unul dintre motivele pentru care faci asta este pentru că ar însemna să-l vezi cam de încă șase ori. Ceea ce ar părea straniu pentru cineva care nu știe cum te poate distruge o persoană doar cu propria dispariție.

Ți-e teamă că s-ar putea să-l dorești. Te întrebi dacă soția lui este îngrijorată. Ți-o imaginezi acasă, ignorându-i pe copii și urmărind ceasul.

Parchezi și mai fumezi puțin înainte de a intra. Afară sunt doar câteva grade, dar este plăcut să fumezi în frig. Fargo îți dă uneori senzația unor noi începuturi. Camioane argintii trec în viteză pe autostrada din apropiere. Camioanele au trasate punctele de destinație, coordonate pe care trebuie să le păstreze în permanență. Doar trenurile ți se par mai frumoase și mai libere decât camioanele. Inspiri adânc, și aerul înghețat îți umple plămânii.

Ajungi prima în sală. Slavă Domnului! Tu și David, procu-rorul Jon și procurorul-asistent Paul. Te gândești la toți acești bărbați pe numele mic și la fel li te și adresezi. Ei consideră că întreci măsura. De fapt, ei nu pe tine te reprezintă; ei reprezintă statul Dakota de Nord. Nu e ca și cum procurorii ți-ar apăra interesul. Mai degrabă, îți apără umbra.

Un grefier își face apariția în sală.

Apoi intră El. Împreună cu avocatul său, un anume Hoy, care pare un afurisit ferchezuit.

El stă la masa de lângă cea la care stai tu. Este îmbrăcat cu ce obișnuia să poarte la școală. O cămașă închisă la toți nasturii, cu cravată și pantaloni largi. E ciudat. Te-ai fi așteptat să vină la costum. Cumva mai elegant și mai serios. Această ținută îl face familiar. Te întrebi dacă nu cumva te-ai înșelat în acești ultimi ani. Ai interpretat tăcerea lui ca fiind indiferență, când el poate că a fost chinuit de o groază supranaturală, la fel ca tine. Ai aflat că i s-a născut un al treilea copil, așa că ți-ai imaginat leagăne și balansoare în curtea casei lui, și pe nevastă-sa, veselă și îmbujorată, și pe toată lumea mustind a viață în timp ce pe tine te treceau fiori reci, tremurând de ură de sine. Te-ai făcut mai greoaie și machiajul tău a devenit mai strident, în mai multe straturi. Dar, în tot acest timp, poate că el agoniza. Ducându-ți dorul. Lăsându-se ca un poet în deriva unor zeci de ani de dor și de suferință. Setul de leagăne a ruginit. Gardul casei tipice păturii de mijloc marchează limitele temniței lui, nevastă-sa fiindu-i gardian. Iar copiii, ei bine… Ei sunt motivul; pentru ei a ales el să rămână nefericit, fără tine.

Pentru câteva clipe îți vine să te întinzi spre el, cu mâinile tale mici care-i plăceau așa mult – Oare îi mai plac și acum? Unde se duce dragul de mâini când dispare? – și să-i prinzi chipul în palme și să-i spui: „Of, la naiba, îmi pare rău că te-am trădat. Am fost atât de rănită și de nervoasă, pentru că tu mi-ai furat câțiva ani din viață. Ceea ce ai făcut n-a fost chiar obișnuit, așa că am ajuns aici. Uită-te la mine! Mi-am pus masca asta de război, dar sub ea sunt eu, speriată, speriată și excitată, și obosită, și te iubesc. M-am îngrășat paisprezece kilograme. Am fost exmatriculată de câteva ori. Tata s-a sinucis de curând. Iau tot felul de pastile, uită-te în geanta mea, sunt o grămadă! Sunt o fată cu medicamente de babă. Ar trebui să-mi dau întâlnire cu băieți care fumează marijuana, în schimb am adoptat ținuta victimei. Stau atârnată în lanț ca un breloc de la Party City. Nu mi-ai mai scris.“

Aproape întinzi mâna spre el, ca să-i spui cât de rău îți pare și ca să-l implori să aibă grijă de tine. Nimeni n-are grijă de tine așa cum știi că ar putea avea el. Nimeni nu te ascultă așa cum o făcea el. Ore în șir. Ca un tată, ca un soț, ca un profesor și cel mai bun prieten.

Privirea lui se ridică de pe masă și o întâlnește pe a ta. Ochii lui sunt reci, negri și fără viață. Ca niște mici agate, lucioase și aspre, mai bătrâni decât îți aminteai. De fapt, nu-ți amintești deloc acești ochi. Cândva erau plini de dragoste și de dorință. Obișnuia să-ți sugă limba în gura lui de parcă ar mai fi vrut să aibă una.

Acum te urăște. Este evident. Tu l-ai adus aici, l-ai scos din casa lui confortabilă, unde trăiește cu trei copii și soția care-l vor urma în cavou. L-ai adus în mocirla nenorocită de ianuarie, în sala asta prăfuită, și-l forțezi să-și cheltuie toate veniturile și economiile părinților lui pe nefericitul ăsta de avocat ferches. Și ești obsedată să-i distrugi viața. Tot ceea ce el a clădit. Fiecare măsuță de lucru de la Fisher-Price pe care el a zărit-o, în încăperi goale și neaerisite, la 7 dimineața. Din cauza ta și-a vândut casa și a cumpărat alta. În acest moment, în Dakota de Nord, Aaron Knodel este Profesorul Anului; pe tot cuprinsul statului este considerat cel mai bun în domeniu. Și iată-te pe tine, o nebună vagaboandă, progenitura unor alcoolici, odrasla unui sinucigaș, o fată care a mai fost și înainte cu bărbați mai în vârstă, cărora le-a creat probleme, militari, bărbați integri ai Americii; așadar tu, o curvă care distruge cămine care încearcă să-l nimicească pe Profesorul Anului. Expiră spre tine cu miros înțepător, ca de sulf.

Un alt lucru cât se poate de evident este că trebuie să nu-ți mai pese!

Cât mai repede. În caz contrar, s-ar putea să nu mai ieși din sala asta. Îți cauți liniștea în sufletul tău și, în mod uimitor, o găsești. Recunoștința față de tine și de Dumnezeu este ametitoare. În câte zile ai simțit că faci ceea ce trebuie? Astăzi este una din ele. Poate singura.

Ai crezut că s-ar putea să-l mai dorești încă. L-ai pândit online. Astăzi nici măcar despre urmărit nu mai este vorba. Îți pornești computerul și capcanele sunt peste tot. Nu poți evita cronicile servile din presa locală. Sau o reclamă pe Facebook, cu link spre un magazin de unde fostul tău iubit își luase mănuși. Pozele recente pe care le-ai văzut încă îți mai furnică pielea și îți provoacă disconfort după atracția de mult apusă. N-a mai rămas nimic. Gura lui mică și schimonosită. Tenul imperfect. Buzele lui nu sunt senzuale, ci uscate, și îți distrag atenția. Arată bolnăvicios, de parcă ar fi mâncat doar

brioșe și ar fi băut doar cafea și coca-cola, într-un subsol răcoros, încruntându-se la perete.

„Bună dimineața“, salută avocatul lui, Hoy, cu mustața lui țepoasă ca de vrăjitor. A avut grijă să transmită presei informații despre clientul său care trecuse testul poligraf, chiar dacă procurorul era de părere că era puțin probabil să fie acceptat ca probă în instanță.

Distingi sentința în favoriții lui Hoy. Este genul care te face să te simți ca un rahat needucat, cu o mașină care refuză să pornească în diminețile de iarnă ca aceasta.

Apoi continuă: „Vreți, vă rog, să vă precizați numele complet pentru a fi consemnat în scris?“

Grefierul stenodactilografiază, fratele tău, David, respiră odată cu tine, în timp ce tu îți spui numele întreg.

„Maggie May Wilken“, apoi îți fluturi părul lung, atent coafat.

Prima rundă de întrebări e menită să te relaxeze fără să-ți dai seama. Hoy te întreabă despre perioada petrecută în Washington, la sora ta Melia, Melia și soțul ei, Dane, care este în armată – ei sunt rudele pe care le-ai vizitat și în Hawaii –, dar deocamdată te întreabă doar despre perioada când stăteau în Washington. Asta se întâmpla după Aaron. Pentru că viața ta poate fi împărțită astfel: înainte și după Aaron. Mai poate fi împărțită și în perioadele dinainte și după sinuciderea tatălui tău, dar, dacă e să fii sinceră, Aaron a fost declanșatorul pentru toate.

Te întreabă despre site-ul de întâlniri PlentyOfFish. Cât ai stat în Washington, te-ai întâlnit cu câțiva tipi. Dar avocatul acesta se comportă de parcă ți-ai fi vândut trupul pentru o sticlă de bere Coors Light. Știi că indivizii ca el au puterea de a impune legile după care să trăiești. Indivizi care vorbesc despre site-urile de întâlniri de parcă ar fi anunțuri pentru prostituție pe site-ul interzis Backpage. De parcă ai fi o fată care se pozează cu chipul ițindu-se zâmbind dintre propriile coapse.

În realitate, te-ai întâlnit cu câțiva tipi de pe site – niște ratați. A fost trist și nu te-ai culcat cu nici unul, nici măcar nu te-ai bucurat de vreo băutură gratuită. Te simți jenată. Asta se întâmpla înainte ca toată lumea să posteze pe Instagram cu scopul de a stârni invidie. Erau zorii unei noi ere care se ivea lent. Hoy te mai întreabă și despre un site pe care nici măcar nu știe să-l spună pe litere.

„Ce e asta?“, îi spui, iar el continuă: „Nu știu, dar tu cu siguranță l-ai accesat.“

„Nu, nu știu ce este asta.“ Și adaugi în gând: „Și nici tu n-ai habar, nenorocitule!“ Dar tot contextul acesta oficial te împiedică să-l contrazici cu voce tare. Ești convinsă că soția și copiii lui îl mint tot timpul, pentru a scăpa criticile usturătoare care pot distruge un suflet.

Te întreabă despre cearta cu tatăl tău. Dragul tău tată mort, îngropat sub pământ și ploaie. Pe vremuri voi doi vă certați mult și confirmi acest lucru.

Hoy întreabă: „Despre ce anume vă certați?“

Și tu răspunzi: „Despre orice“.

Nu ascunzi nimic, fără să te gândești la ce înseamnă asta sau la ce îi face să creadă.

Te întreabă despre frați și surori, despre cum toți aceștia au plecat devreme din casa părintească. Nu știai pe atunci că exact asta este o depoziție exploratorie. Cazul împotriva ta se construiește cu propriile cuvinte. Demonstrând că erai o fată de condiție proastă. Poate că erai o fată ușuratică. Intrând pe toate acele site-uri de matrimoniale, cu o grămadă de frați și surori; părinți alcoolici care au avut o droaie de copii și pe care apoi i-au lăsat să se împrăștie prin toată țara, dând naștere unor complicații de tot soiul. Tu nu locuiești în partea drăguță a zonei West Fargo, tu stai în zona slab cotată, spre deosebire de domnul Knodel, declarat Profesor al Anului în Dakota de Nord, care locuiește într-o casă frumoasă, zugrăvită în nuanțe neutre, cu un furtun strâns covrig pe peluză și un gazon pe care nimeni nu uită să-l ude.

În timpul întrebărilor te uiți la el. Și te gândești la trecut. Și te întrebi în gând ce-ar fi dacă timpul s-ar opri în loc? Dacă te-ai putea întoarce în perioada aceea. Când totul era curat și toată lumea era în viață. Ce-ar fi dacă mâinile tale și ale lui ar mai fi prietene.

Atunci Hoy spune: „Ați declarat că anterior clasei a unsprezecea de liceu, ați fost apropiată de domnul Knodel“.

„Așa este“, răspunzi tu.

„Cum s-a întâmplat asta?“ insistă Hoy.

Te gândești mult la răspunsul acesta. Închizi ochii minții și brusc revii în trecut. Din moartea neagră a prezentului, te-ai întors în paradisul trecutului.

Ceea ce îi era destinat lui Maggie s-a întâmplat într-o după-amiază care nu anunța nimic special. S-a apropiat cu pași de felină, la fel ca toate lucrurile din lumea asta care au capacitatea de a te distruge.

Ea doar auzise de el. Unele fete vorbeau despre cât de bine arată. Brunet, cu păr lucios și un mic breton dat într-o parte ca o aripă, de parcă fusese dat cu gel într-un salut permanent. Fermecător, cu ochi închiși la culoare. Genul de profesor care te face să vrei să vii la școală, chiar și în diminețile geroase ca acelea din Dakota de Nord. Pe holuri, numele său devenise o șoaptă pe buzele tuturor, datorită entuziasmului pe care îl stârnea.

Domnul Knodel.

Maggie nu este genul care să considere o persoană atrăgătoare doar după aprecierile altora. Și refuza să se conformeze opiniei generale, doar ca să se integreze. Prietenele ei spun că e prea directă. Râd despre asta, dar în secret sunt fericite că ea este în grupul lor. Este genul care i-ar spune unui bărbat că dacă n-are curaj să iasă afară la bătaie, ar face bine să nu arunce cu amenințări de genul: „Hai, vrei să rezolvăm problema asta afară?“

La un moment dat, în această azi, între a doua și a treia oră, ea îl zărește trecând pe hol. Poartă pantaloni de doc kaki, cămașă cu nasturi și cravată. Nu e un moment trecător. Rar se întâmplă să fii impresionat de întâlnirea cu

următorul VIP din viața ta. Le spune prietenelor ei: „Mda, este drăguț, dar cu siguranță nu e chiar așa pe cât s-a tot vorbit“.

Nu sunt mulți profesori bărbați care arată bine. De fapt, nu prea sunt deloc. Mai există alți doi profesori tineri, domnul Murphy și domnul Krinke, amici ai domnului Knodel. Ei trei sunt apropiați, dar păstrează relații apropiate și cu elevii, comunicând în tot soiul de moduri, cum ar fi prin SMS-uri, mai ales cu copiii pe care-i meditează; domnul Murphy și domnul Knodel participă la meditații pentru concursurile școlare de dezbateri, iar domnul Krinke și domnul Knodel îi pregătesc pe elevi pentru discurs și argumentare. După ore, se adună în restaurante care servesc bere la metru, cum ar fi la Spitfire Bar & Grill. Applebee's. TGI Friday's. Aici au jocuri pe console și pot să bea câteva beri tari. La școală, mănâncă prânzul împreună în biroul domnului Knodel. Discută despre partidele de fotbal din jocurile video și mănâncă lacom și neglijent sendvișurile din pachetul de prânz, într-o atmosferă pe deplin relaxată.

Dintre cei trei amici, domnul Knodel este vedeta. Înalt de 1,80 metri, 87 de kilograme, brunet, cu ochi căprui. Nu e o partidă în adevăratul sens al cuvântului – este căsătorit și are copii. Vedetă în sensul că este cel mai atrăgător dintre toți profesorii sub 40 de ani. Dacă nu te poți duce în Las Vegas, mergi în Foxwoods.

Începând cu al doilea semestru din primul ei an de liceu, Knodel i-a fost profesor de engleză lui Maggie. E interesată de curs. Stă dreaptă în bancă, răspunde la ore, zâmbește și ajunge la timp în general. După ore rămân să vorbească. El o privește în ochi și o ascultă, ca un profesor bun.

Piesele se așază rând pe rând la locul lor. Când echipa West Fargo a ajuns în semifinale cu Fargo South la fotbal feminin, antrenorul a chemat-o pe Maggie la el, iar ea început să tremure din toate încheieturile, ca o pasăre mică. Antrenorul îi spune că în teren e nevoie de mușchi. Echipa lor pierde, dar datorită ei ar putea să câștige. Aerul este tăios, ziua însorită, și ea își amintește cum gândea: „Am toată viața înainte să fac asta și orice altceva îmi doresc“.

Pe pereții din dormitorul ei are lipite postere cu Mia Hamm și Abby Wambach. Mama ei i-a pictat o poartă de fotbal pe post de tăblie de pat.

Maggie este îndrăgostită de David Beckham. În cele mai ascunse cămăruțe ale inimii, își închipuie că va prinde o bursă sportivă pentru colegiu. Gândindu-se la viitor, dincolo de băieți, bal de absolvire și zvonuri, tocmai la stadioanele mari cu oameni care ar veni doar ca să le vadă pe fete jucând. Se simte pe marginea unui abis, când încă mai are visurile unui copil, dar este acum în stare să le conjuge cu potențialul unui adult.

În noaptea revenirii acasă din deplasare, în clasa a noua, Maggie și câteva prietene au pus pe furiș alcool în sticle de suc, apoi au mers la un coleg ai cărui părinți erau plecați din oraș. Au rămas acolo să bea. După o vreme, înfometate, au mers cu mașina la Perkins, care arată ca o cantină cu supă. Are interiorul alb, clienții sunt roșii la față, iar chelnerițele tușesc ca niște fumătoare înrăite, dar când ești tânăr și ciupit, locul e perfect pentru o gustare târzie. Când ești tânăr, poți face aproape orice, mereu cu voie bună.

Undeva în depărtare s-a auzit șuieratul unui tren. Maggie s-a entuziasmat, cu gândul la niște viitoare călătorii cu trenul, la bilete doar dus din Fargo, spre cariere și apartamente la modă în orașe moderne, cu clădiri din sticlă. Își vede toată viața derulându-se în fața ochilor, un drum imprecis, dar cu multiple direcții. Ar putea fi astronaut, vedetă rap, contabil. Ar putea fi fericită.

Hoy te întreabă apoi despre alte persoane de la ora de engleză și despre cercul tău principal de prieteni. Le menționezi pe Melani, Sammy, Tessa, Liz și Snokla.

„Snokla“, remarcă el, de parcă ar fi un fel de desert înghețat. „Ăsta-i nume de fată?“

„Da, este fată.“

„Este vorba despre cea cu numele de familie Solomon?“

Hoy spune asta pe un ton condescendent. Apoi, pentru prima dată, vorbește Aaron. Acest bărbat care te-a sărutat peste tot și apoi într-o zi nu doar că s-a

oprit din asta, dar nici nu ți-a mai recunoscut existența, îți vorbește pentru prima dată după șase ani.

„Greșit“, spune el, scuturând din cap.

Se referă la Solomon, numele de familie. După cum insistă și dă din cap, știi că are dreptate. Nu ține doar de inteligență. Este genul de bărbat care nu va contracta niciodată o boală venerică, indiferent cu câte femei mizerabile s-ar culca. N-ar pleca de la un bâlci fără o mulțime de animale de pluș câștigate. Ar ține în brațe rezultatele victoriilor sale în nuanțe de roz și albastru.

Hoy reia: „Și asta-i cea despre care crezi că are numele de familie Solomon?“

„Se pare că nu“, răspunzi tu.

Te înroșești. Cândva l-ai iubit, dar el continuă să fie și a fost dintotdeauna o figură a autorității. Cândva ți-a spus că s-a ras pe corp pentru tine și tu te-ai simțit ca o proastă deoarece nu înțelegeai la ce se referă.

„Nu înțeleg“, replică Hoy.

„Spun că evident clientul dumneavoastră e de părere că nu acesta este numele ei de familie, așa că…“

„Când ești nervoasă și încolțită devii ca o pisică.“

Hoy intervine: „În regulă, nu e nevoie să vă lansați într-un dialog. Răspunde-mi doar la întrebare.“

Mai târziu te vei întreba cum de nimănui nu i s-a părut ciudat că Hoy s-a comportat mai mult ca un prieten, și nu ca un avocat care apără un bărbat nevinovat, domolind un cuplu care se ceartă. Dar nu Hoy este nebun, tu ești nebună! Lumea crede că vrei bani și ca acest bărbat să plătească pentru ceva ce n-a făcut. Ești nebună și falită, sărită de pe fix, la fel ca mașina ta hârbuită. Ca de obicei, ticăloșii înving. Aaron este, totuși, mai mare ca tine.

Asta nu-ți provoacă durere, ci mai degrabă ceva ce aduce a cancer, care se vaită în interiorul tău, plângând după ocrotire.

Ridici din umeri și zici: „Atunci, nu știu“.

Maggie își amintește că, în clasa a noua, la cursul de engleză venea o fată pe nume Tabitha. Ține minte asta pentru că domnul Knodel a povestit în timpul unei ore că a avut cancer testicular. E nostim, simpatic și ciudat când profesorii împărtășesc detalii intime din viața lor. Îi face să pară mai puțin scorțoși. Relaționezi mai bine cu profesorii care par la fel de umani ca tine, care răcesc și își doresc lucruri pe care nu și le pot permite sau care nu se simt atrăgători mereu. Prin urmare, Tabitha l-a întrebat pe domnul Knodel dacă voia să le spună că are un singur testicul. De fapt, nu s-a exprimat așa de politicos. A zis: „Deci, asta înseamnă că mai aveți doar un ou?“

Domnul Knodel nu a fost prea încântat. El i-a răspuns fetei, pe un ton aspru: „Putem vorbi despre asta după școală“.

Lui Maggie i-a părut rău pentru domnul Knodel, știind că Tabitha l-a făcut să se simtă jenat. Cum a putut să-l întrebe una ca asta! Cui i-ar trece prin cap să întrebe așa ceva? Maggie e băgăcioasă și zgomotoasă, dar nu este rea sau nepăsătoare. La scurt timp după această întâmplare, domnul Knodel – potrivit glumelor unor elevi, vrând parcă să arate că nu era incapacitat de testiculul lipsă – și-a luat concediu de paternitate. Soția sa tocmai îl născuse pe cel de-al doilea copil al lor. În tot acest timp, domnul Murphy i-a ținut locul. Când s-a întors revigorat după experiența de proaspăt tătic, domnul Knodel părea să fi devenit mai extrovertit. Era revitalizat și accesibil într-un mod nou – asemenea unui unchi prietenos și zâmbitor. Maggie nu-și mai amintește exact cum a început să vorbească cu el despre viața ei în timpul discuțiilor pe care le purtau după ore. Se întâmpla să rămână mai mult după ora lui sau el o întreba ceva în timp ce ea se pregătea să iasă pe ușă.

Obișnuia s-o strige, aruncându-i o privire foarte serioasă și sinceră, iar ea mai zăbovea. În cele din urmă, a început să-i povestească unele lucruri din viața ei. Cum tatăl ei se îmbată atât de rău încât nu mai poate ajunge acasă cu mașina. Cum s-au certat cu o seară în urmă, iar ea n-a vrut să-l asculte, pentru că n-ai cum să asculți de un tată care-ți cere mereu să-i cumperi un bax de șase beri. După un timp, a început s-o întrebe direct: „Hei, e totul în

regulă acasă?“ Iar Maggie rămânea în urma tuturor și îi povestea ce mai era nou. Era un profesor bun, căruia îi păsa de ce se întâmplă cu elevii lui. Uneori, nu ai nevoie decât de cineva care să te întrebe cum îți mai merge.

Lina

Lina știe că există două tipuri de fete de cincisprezece ani, iar ea e genul care mai mult colecționează abțibilduri decât săruturi franțuzești. În dormitorul ei, închide ochii și se imaginează îndrăgostindu-se. Lina își dorește asta mai mult ca orice. Nu le crede pe fetele care spun că vor să aibă succes în carieră mai mult decât să se îndrăgostească. La parterul casei lor, mama ei gătește drob. Linei nu-i place. De fapt, detestă mirosul care persistă în casă după gătit. Acum toată casa miroase a drob și alte câteva zile praful de pe balustradă va menține izul acela de carne rumenită în cuptor.

Fata are pe frunte un coș de culoarea unei portocale roșii. Este vineri, dar asta nu înseamnă nimic, pentru că zilele ei de vineri seamănă cu cele de marți, iar într-un fel zilele de marți sunt mai bune decât cele de vineri pentru că marțea măcar știe că nici restul lumii nu prea face mare lucru. Unii stau degeaba în case modulare sau rulote. Măcar Lina locuiește într-o casă bună. Întotdeauna există ceva mai rău, deși evident, întotdeauna există și ceva mai bun. Dar vinerea asta va fi altfel. Ea încă nu știe asta, dar vinerea aceasta îi va schimba viața pentru totdeauna.

Acum câteva săptămâni, prietena Linei, Jennifer, căreia îi place foarte mult să se giugiulească, a început să-și dea întâlnire cu un anume Rod. Rod este cel mai bun prieten al lui Aidan, iar Lina îl place pe Aidan, așa cum orice fată nepopulară îl place pe cel mai popular băiat. El este puternic, arată bine și este foarte tăcut. Atât de tăcut încât face senzație de fiecare dată când spune ceva. Se poate spune că Lina este doar pe jumătate îndrăgostită de el, pentru că nu prea apucă să-l vadă. Sunt colegi la un curs, dar nu și-au vorbit niciodată. El își dă întâlniri cu fete care au buze făcute parcă pentru felații, sâni mari și genul acela de păr drept, mătăsos, perfect pieptănat. Așadar, el se întâlnește cu fete care arată bine.

Lina nu are dismorfofobie. Nu se vede urâtă când se privește în oglindă. În oglindă vede exact ce este de văzut, părul blond ondulat până la umeri,

ochii albaștri-cenușii și pielea roșiatică, cu mici rânduri de coșuri pe lângă linia părului. Are o înălțime obișnuită, în jur de 1,50 metri, și un corp bine proporționat: coapsele nu i se ating prea mult, și, dacă sare uneori peste cină, e mulțumită de cum îi arată abdomenul. Dar nu este frumoasă. Dacă, prin cine știe ce împrejurare, ar deveni iubita lui Aidan, nu și-ar putea imagina un alt băiat spunând ceva de genul: „Mamă, tipa lui Aidan arată bine!“ În ultima vreme, își dă seama, totuși, că nimic pe lume nu e mai important. Nimic altceva nu contează. Sau, mai degrabă, orice altceva contează când arăți bine, pentru că ai libertatea și posibilitatea de a te concentra asupra celorlalte aspecte ale vieții. Arăți bine, așa că nu-ți trebuie o oră în fața oglinzii ca să te aranjezi. Arăți bine, așa că nu trebuie să te străduiești să faci pe nimeni să te placă. Arăți bine, așa că nu plângi niciodată, iar, când o faci, e pentru că a murit cineva și știi sigur că vei arăta bine plângând. În orice caz, problema Linei nu era doar că nu arăta bine, dar ea nici măcar nu se bucura de genul de atenție pe care fetele o obțin cu ușurință. Cum ar fi, de pildă, din partea băieților care lucrează la 7-Eleven sau la Tastee Freez. Tipi cu coșuri pe față și cu portofele legate de cureaua pantalonilor cu un lanț. Nici măcar acei tipi nu o observau pe Lina.

Dar acum, de când Jennifer se întâlnea cu Rod, apăruse o posibilitate. Ca să pună mâna pe cel mai râvnit iubit, Lina nu mai avea nevoie decât de puțină strategie. Și pentru o strategie bună trebuie să dezvolți o obsesie constructivă.

Zis și făcut. În câteva săptămâni, Lina a aflat totul despre el. „Doamne, de-ar știi băieții cât de mult ne gândim la ei“, glumește ea cu Jennifer. Lina este mereu sinceră în privința acestor lucruri. Jennifer însă nu ar recunoaște că a făcut vreodată ceva asemănător. Cum ar fi, de exemplu, să încerci să afli totul despre cineva cu care n-ai vorbit niciodată.

Să-i știi pe de rost adresa și numărul de telefon. Pentru că în două săptămâni ai format de mii de ori primele șase cifre din numărul lui de telefon, în timp ce inima stătea să-ți sară din piept, și ai zăbovit de fiecare dată cu degetul deasupra celei de-a șaptea cifre, dar n-ai apăsat-o niciodată. Procedând astfel, te comporți ca un dependent de heroină.

Părinții – numele, ocupația și locul de muncă al acestora. Animalul de companie – cum se numește și care sunt orele la care iese la plimbare. Care

e traseul pe care îl parcurge, ca să poți merge și tu, cu căștile în urechi, cu o altă ținută în fiecare zi, să simți fluturi în stomac la fiecare colț de stradă.

Măsura lui la haine.

Prima fată pe care a sărutat-o. Despre care apoi să-ți imaginezi o poveste în care ea este cât se poate de nesuferită. Chiar și în timp ce faci duș îți imaginezi cât de nesuferită era și cum el nici măcar nu vrea să mai vorbească despre ea pentru că nu merită efortul. Îți imaginezi că el aproape nici nu-și mai amintește numele ei. Deși tu n-ai să-l uiți niciodată.

Trupele lui preferate, filmele favorite, tot ceea ce Lina recunoaște că ar trebui să afli abia după ce apuci să cunoști pe cineva.

Să știi orarul lui de la școală, banca în care trebuie să te așezi la cursul pe care îl aveți împreună și cum să ajungi acolo înaintea lui, astfel încât să nu creadă cumva că vrei să te apropii de el.

Toate astea devin mai importante decât propria respirație. Deoarece Lina știe că dacă ar reuși să pună mâna pe un tip perfect ca Aidan, orice altceva ar fi în regulă. Chiar și faptul că nu arată chiar așa de bine. Totul ar fi bine, iar lucrurile neplăcute n-ar mai conta.

Cum sunt, de exemplu, situațiile în care mama o face pe Lina să se simtă ca o idioată pentru că își dorește mai mult decât are. Cine spune lucruri de genul: „Asta-i o idee proastă, Lina“ sau „De unde ți-a venit ideea asta, Lina?“

Sau cum sunt situațiile în care tatăl Linei merge la vânătoare de rațe, iar ea abia așteaptă să-l însoțească, însă mama ei îi interzice de fiecare dată. Ea își dorește ca Lina și surorile ei să fie fete. Doamne.

În plus, mama Linei pune prea multe întrebări. Îi cere mereu socoteală. Este mereu prin preajmă. „Găsește-ți naibii o ocupație! Trăiește-ți naibii viața! Nu vin niciodată de la școală și să fiu naibii singură în casa asta“, își spune Lina în sinea ei.

Nu i-ar păsa de toate astea sau, în orice caz, le-ar suporta mai ușor dacă s-ar putea duce la iubitul ei, Aidan Hart, să vadă împreună un film în camera lui de la subsol, cu toate luminile stinse, și să se giugiulească discret, fără pauză, în timp ce se cuibăresc sub pătura aspră inscripționată cu emblema echipei Colts, nepăsători la restul lumii și îndrăgostiți până peste cap. „Uau, cuvântul iubit.“ E ceva ce nici nu-și poate imagina. Ca un obiectiv îndepărtat, pe care nici dacă l-ar atinge, nu s-ar putea obișnui cu ideea. În fiecare zi s-ar trezi spunându-și: „O, Doamne, am un iubit!“

Dacă ar ști cât de potrivită este ea pentru el. Ar mângâia-o pe față și i-ar spune: „Puștoaico, îmi pare rău că am pierdut atât de mult timp. Trebuie să-l recuperăm. Trebuie să petrec fiecare minut din restul vieții dezmierdându-ți corpul.“ Iar ea i-ar pune vârful degetului peste buze, așa cum a văzut că făcea o tipă supertare într-un film, și i-ar spune ceva de genul: „Șșș, amice“, apoi l-ar săruta.

În seara asta de vineri exact așa face. Stă în camera ei pe întuneric, purtând doar o pereche de chiloți albi, și, ascunsă sub pătură, își imaginează propria viață în scene de film – cu săruturi în ploaie, apoi întâlniri după antrenamentul lui de fotbal, în sala de cinema ori pe banca albă din gelaterie. Acum se vede în pat lângă el, îmbrăcată doar cu sutien și chiloți. Brațele uriașe o cuprind în jurul taliei, iar degetul lui mare stă în dreptul buricului ei, în timp ce ea îl sărută lung și apăsat. Limbile lor sunt alunecoase și neliniștite, iar ea e foarte atentă la fiecare senzație.

Chiar atunci sună telefonul, iar mama o strigă de la parter. Este șase seara. Lina ridică receptorul.

E Jennifer.

Ei bine, când Jennifer spune: „Hei, Lina, Aidan crede că ești drăguță și o să ieșim la o întâlnire în patru diseară“, toate zilele de vineri care par unele de marți, și drobul, și tot restul aiurelilor dispar și o viață cu totul nouă pare să capete contur.

Tot ceea ce se va petrece în seara aceasta îi va rămâne mereu în minte, senzația că a obținut în sfârșit ceea ce și-a dorit. Ideea că ceea ce se petrece este cât se poate de real și că un vis se poate adeveri.

Toți patru urmează să se întâlnească la cinematograf în această seară caldă de septembrie, în care nici o adiere nu se simte în aer. Părinții lui Jennifer le conduc pe fete cu mașina până la locul de întâlnire. Pe drum, picioarele proaspăt rase ale Linei tremură incontrolabil. Poartă pantaloni scurți de jeans și un tricou roz, iar părul ei blond în sfârșit îi încadrează perfect umerii. Mașina oprește în fața cinematografului unde cei doi băieți le așteaptă, iar ei nu-i vine să creadă că totul se întâmplă cu adevărat. Coboară din mașină uitându-se la pantofi, pentru că îi este teamă de privirea lui, îi este teamă să nu citească în expresia lui că ea nu este suficient de drăguță. Apoi ceva o face să ridice privirea și teama i se risipește.

Aidan.

E acolo, așteptând-o, arătând mai mult a bărbat decât toți ceilalți băieți de vârsta lui.

Lina simte cum se îndrăgostește de el pe loc. Dar de data asta e aievea. Există o chimie. De parcă oasele ei ar fi atrase ca un magnet de oasele lui. De aproape, el pare timid.

„Mă bucur să te cunosc, Lina!“ o întâmpină el.

„Și eu“, răspunde ea.

Aidan întinde mâna spre ea. În clipa aceea, Lina aproape că leșină. Brusc, nimic nu mai pare un vis îndepărtat. De fapt, nu și-a dorit conștient toate astea. Nici nu ar fi avut cum și tocmai de aceea e așa de frumos. Își amintește spunându-și în sinea ei: „Nu m-am gândit niciodată că în viața mea aș putea avea parte de fericire“.

Lina îl ia de mână cu încrederea cuiva care tocmai a aflat că merită la fel de multă atenție ca oricine altcineva. El zâmbește și răsuflă ușurat.

Rod și Jennifer, care s-au sărutat franțuzește deja și probabil au făcut chiar mai mult de atât, sunt mai puțin romantici unul cu altul. Lina a fost mereu de părere că Jennifer este mai drăguță ca ea, dar în seara asta nu mai simte la fel.

Băieții au cumpărat deja bilete, așa că toți patru intră direct în sală. Cele două fete stau una lângă alta, Rod stă de cealaltă parte a lui Jennifer, iar Aidan s-a așezat lângă Lina. Faptul că simte căldura corpului lui atât de aproape de ea o face să se concentreze și mai mult ca să se comporte normal. Este recunoscătoare în sinea ei că au ajuns târziu la film, pentru că lumina în sală este deja redusă, așa că el n-are cum să-i vadă fața roșie, coșurile și exaltarea.

Seven nu este chiar un film pe placul Linei. Este sângeros și carnal, iar scena în care bărbatul vinovat de desfrâu este forțat să violeze o femeie purtând un accesoriu care o va mutila se dovedește a fi prea mult pentru Lina. Disconfortul este mai mare decât dorința de a sta lângă Aidan, așa că se ridică din scaun, iar el, fără să spună ceva, face la fel. Fata iese din sală simțind triumful faptului că tocmai acest băiat o urmează acum. Nu i se mai întâmplase așa până atunci. Fusese doar un șoricel în dormitorul ei.

Merge mai repede și imediat îl aude și pe el grăbind pasul. Apoi el o strigă cu un apelativ care îi va bântui visele: „Hei, hei, puștoaico, așteaptă! Te simți bine?“

Ea se oprește și se întoarce spre el. Stau sub lumina unei reclame. Brusc, secvența pare desprinsă din anul 1957, și parcă se aude Cary Grant spunând: „Bună, frumoaso!“ Și Bette Davis: „Hei, doamnă! Aici.“

El o prinde de braț, Lina întoarce capul spre el.

„Mi-ai spus cumva puștoaico?“

„Da.“

„Suntem în aceeași clasă.“

“Așa, și ce dacă? Nu-ți place?“

„Ba da“, răspunde ea zâmbind larg. „Îmi place. Îmi place foarte mult.“

Apoi vine momentul celui mai romantic sărut din istoria lumii. El îi cuprinde obrazul în palmă, încet și nesigur, ca un băiat de vârsta lui, deși

este mult mai bărbat decât toți ceilalți, iar ei i se înfierbântă toată fața. Prin fața ochilor i se derulează o mulțime de imagini, așa cum se spune de obicei că se întâmplă în pragul morții, nu la primul sărut. O vede pe mama ei la baza scărilor făcând-o leneșă, apoi îl vede pe tatăl ei ieșind pe ușă; îl tot vede ieșind pe ușă, iar ușa se închide în urma lui, apoi mama îi spune: „Lina, strânge mizeria după tine; Lina, ce tot turui acolo?; Lina, unde ești, încă ești în afurisita de baie?“ Și le vede pe surorile sale uitându-se urât la ea, își vede iepurașul de casă care a murit noaptea, apoi pe mama care a obligat-o să-l scoată afară cu fărașul, deși ea își dorise să-l îngroape, dar vede punga de gunoi cu toarte răsucite, apoi îl vede pe tatăl ei ieșind pe ușă și, brusc, buzele acestui bărbat frumos se lipesc de ale ei. Îi simte limba cum i se strecoară în gură; este ceva ce doar și-a imaginat și despre care a citit într-o carte împreună cu o prietenă, carte cu titlul Cum să săruți, în care se pomenea despre limbile partenerilor în sărut, mișcându-se una în jurul alteia asemenea unor peștișori aurii. Însă limba ei și a lui nu sunt peștișori de acvariu, nu sunt de fapt limbi deloc, ci adevărate suflete, lovindu-se de peretelor dur al dinților. Lina simte că ar putea și să moară acum, adică viața ei ar fi completă dacă s-ar întâmpla.

„Aidan“, șoptește ea, respirând între buzele lui.

„Ce este, puștoaico?“

Pentru unele femei, pregătirea pentru întâlnirea cu un iubit este aproape la fel de importantă ca întâlnirea în sine. În unele cazuri, fiind chiar mai importantă, întrucât iubitul pleacă în cele din urmă sau unul dintre ei își pierde interesul, însă momentele duioase de anticipare rămân. Așa cum Lina își amintește mai degrabă frumusețea ninsorii care cade, decât zloata gri care rămâne după.

Lina stă goală, cu pielea ei palidă, îndărătul unei perdele de culoarea gălbenușului de ou, într-o cabină dreptunghiulară de duș, ținând gura deschisă spre jetul de apă și dându-și părul ud pe spate cum a văzut la fetele din filme – cu degetul mare peste ureche și ambele palme trecând peste creștet, netezindu-l apoi. Se rade pe picioare, apoi în zona pubiană lasă doar o dungă verticală pe care unele fete mai mari o numesc „culoarul de aterizare“.

Se săpunește pe tot corpul cu Camay, având grijă să curețe îndelung zonele pe care gura lui le-ar putea săruta, frecând cu buretele poate mai dur decât ar trebui. Se încadrează perfect în timp, astfel încât sora ei să poată intra în baie exact când Lina revine spre dormitorul lor comun, pentru a putea fi singură. Goală pe pat, așezată pe prosop, își masează pielea cu o loțiune rozalie. Apoi se fardează, dar nu prea mult, pentru că o dată el a făcut un comentariu despre fetele fardate în exces, care încearcă să pară mai în vârstă, dar nu reușesc decât să capete un aer ușuratic. Își usucă părul cu grijă, astfel încât să stea drept, dar plin de volum, urmând să-i salte pe spate și pe umeri în timpul mersului. Își dă cu parfum în spatele urechilor, în spatele genunchilor și în interiorul încheieturii mâinilor. Este o aromă florală cu iz de lămâie care duce cu gândul la după-amieze însorite într-o casă pe plajă, la ceai cu gheață și frunze de mentă și o adiere de curat. Parfumul este lăsat ultimul, ca să persiste. Lina se va enerva în sinea ei dacă va trece pe drum pe lângă vreun fumător. Aidan este fumător, dar cu toate astea ar vrea să ajungă la el mirosind a curat, nu a țigări, chiar dacă șansele sunt foarte mari să-l găsească fumând.

Simte în stomac o usturime, de parcă n-ar fi mâncat de zile bune. De fapt chiar a mâncat mai puțin, deoarece asta face dragostea, a început Lina să constate. Te hrănește și te eviscerează în același timp, astfel încât te simți sătul, deși ai stomacul gol. Nu vrei mâncare sau compania altora. Îl vrei doar pe cel pe care îl iubești și gândurile tale despre acesta. Orice altceva este o risipă de energie, bani și respirație.

Locul secret este un râu, dar este mai mult decât un râu. Chiar și acum, aproape două decenii mai târziu, Lina se gândește la cuvântul „râu“ când își amintește de locul secret, dar nu i se potrivește. Problema e că nu există termen mai bun care să-l descrie. Asemenea majorității lucrurilor perfecte din viață. Nu e ca și când vreunul dintre ei l-a denumit vreodată „locul secret“. Niciodată cu glas tare. Doar că Lina așa l-a numit în mintea ei. De fapt, avea un nume mult mai simplu, mai simplu chiar și decât „râu“.

Acolo.

„Ne întâlnim acolo.“

„Ne vedem acolo la zece.“

A coborât din autobuz și iată-l, la doar o jumătate de kilometru distanță, în pădure, nu prea departe, lângă drumul cu două benzi care traversează terenul plat. E un fel de cărare prin pădure, nu o cărare adevărată, dar suficient de demarcată, un luminiș îngust unde rămurelele și frunzele sunt strivite de bocanci Keds și Timberlands. Lina, cu tenișii ei albi, se întreba cât contribuise și ea la formarea acelei poteci și se gândea la toți acei oameni dinaintea ei care făcuseră primele semne în pământ. Iat-o! Acolo în luminiș unde crescuse pirul sălbatic, se zărea un râu subțire, șerpuind în pâcla pe jumătate risipită. Partea cea mai grozavă a fost să-i distingă camioneta, veche și uzată și atât de cenușie că era aproape invizibilă, fapt care i-a făcut inima Linei să tresară ca o minge lovită cu putere de pământ.

Era toamnă când au început să se întâlnească acolo, dar în curând avea să vină iarna, așa că el a sugerat că ar trebui să cumpere niște pături, pentru că ar fi fost prea scump să țină motorul mașinii pornit. Faptul că el spusese asta în septembrie, când mai erau atâtea luni până în iarnă, i-a umplut ochii de lacrimi Linei, pentru că el își anticipa viitorul cu ea alături. Mult timp acest lucru a fost suficient, faptul că obiectul dragostei ei o considera pe ea o inimă vie, o ființă pe orbita sa. Să vadă mașina lui deja acolo, să audă păsărelele prin copaci și zgomotul pietrișului sub pași. Să miroasă pământul umed și gazele de eșapament și să se piardă într-o hologramă de pâclă. Să-și dea părul pe după urechi așa cum exersase în fața oglinzii, ca să scoată la iveală cea mai frumoasă versiune a ei. Toate acele sunete, mirosuri, rutine. Era preludiul ei.

Și acolo, în mașină, privind aiurea printre copaci și înconjurat de un halou de fum se afla acest bărbat excepțional care avea să fie al ei, care o aștepta chiar în acel moment, astfel încât tocmai întregimea ființei ei era validată. El era tot sensul existenței ei, la naiba cu mama, surorile și spatele tatălui ei. El era. Acolo. Într-o zi, Aidan va ajunge să bea prea mult, va avea copii și o slujbă care nu este plătită suficient cât să-i ajungă să cumpere propan pentru grătarul de la petrecerile aniversare din timpul verii. Într-o zi, Aidan va avea burtoi și o groază de regrete. Nu se va face pușcaș marin, astronaut sau jucător de baseball. Nu va cânta într-o formație și nu va înota în Pacific. În afara copiilor, soției și a lucrurilor pe care le-a făcut pentru ei (care contează și nu prea, în felul în care un om are nevoie să numere ceva în spațiu), nu va

face nimic prin care să fie realmente ținut minte de cineva. Exceptând ceea ce a fost pentru o femeie. Pentru ea, el a fost totul.

Dragă jurnalule,

Sunt îndrăgostită de Aidan Hart și el este îndrăgostit de mine!

Și jur că știu că este adevărat. Nimeni de pe tot acest pământ n-a fost mai fericit vreodată. Simt că explodez în fiecare zi, din secunda în care mă trezesc. Sunt atât de fericită că aș putea muri. În sfârșit știu ce înseamnă când lumea spune asta. Aș putea muri.

Pe măsură ce iarna se apropie, ritmul întâlnirilor trupești din povestea lor de dragoste scade în intensitate. Asta o face pe Lina să urască anotimpul. Simte orice relaxare a obsesiei ei la fel de acut cum și-ar simți unul dintre membre fracturându-i-se. O apasă școala și obligațiile acesteia. Remarcile neplăcute ale mamei ustură mai tare. Nu-i place haina ei de iarnă și n-are chef de citit cărți sau de învățat ceva nou.

Cam în aceeași perioadă, află că un prieten al surorii ei mai mari e înnebunit după ea. Este și nu este surprinsă. De parcă, datorită lui Aidan, a devenit vizibilă pentru toată lumea. Este populară. Știa că se va întâmpla așa. Știuse dintotdeauna. Con-știentizarea acestui fapt nu o liniștește, ci dimpotrivă. Prietenul respectiv nu este prea arătos, dar este mai mare decât ea, are mulți prieteni și e invitat la toate petrecerile. În hol, se apropie de Lina când ea e la vestiarul ei. Fata îi simte respirația fierbinte în dreptul nasului. Felul în care o privește nu pare a transmite că e nebun după ea. Nici măcar nu pare că o place prea mult. Îi spune despre o petrecere din weekendul care urmează. O întreabă dacă i-ar plăcea să meargă. Fata își simte capul înclinându-se aprobator. Îi este teamă să nu zică da. Nu crede că este o întâlnire, dar chiar îi place ideea că altcineva o consideră atrăgătoare. De parcă ar fi o lampă expusă într-un magazin de corpuri de iluminat, care n-a fost conectată la curent până acum; brusc, cumpărătorii se opresc în dreptul ei și întrea-bă: „Hei, iubito, cum ți se pare asta?“

Este îndrăgostită de Aidan, dar crede că ar putea ieși la o distracție de o seară, mai ales că și el este probabil prin oraș. De fapt, ăsta-i necazul! În ultima vreme, ea n-a știut pe unde umblă el serile. De fapt, niciodată n-a știut, dar și-a dat seama brusc că asta nu s-a schimbat între timp. Nu s-au transformat într-un cuplu, legați unul de altul așa cum sunt Jennifer și Rod. Lina își spune în gând: „Va fi drăguț să merg la o petrecere. Să ies din casă.“ Dar, în realitate, dacă ar fi sinceră cu ea, merge doar pentru că Aidan n-a sunat-o de câteva zile, iar la școală i-a zâmbit pe hol, însă este distant, iar Lina încă nu vrea să meargă cu gândul prea departe. Dar este în subconștientul ei, ca voința mamei ei. Memoria îi este începătoșată.

Tipul care o ia cu mașina, cel care se presupune că este înnebunit după ea, nu este unul dintre aceia. Măcar atâta știe. O duce la casa unui prieten unde, de fapt, nu are loc o petrecere. Sunt doar patru tipi care beau. Își amintește că s-a întrebat în gând: „Când plecăm spre petrecere?“ Apoi deodată, prietenul surorii ei, cel care a adus-o aici, a dispărut sau a fost șters din memoria ei. Acum este doar o încăpere în care se află trei tipi care beau, și Lina.

Unul dintre cei trei tipi, „cel dintâi“ după cum și-l amintește ea, îi dă o băutură într-un pahar roșu Solo. Nu e sigură că este alcool. În interiorul paharului se vede ceva violet sau albastru-închis. Nici măcar n-are gust de alcool. E ceva întunecat, grețos și cald. Oricum Lina n-a băut niciodată alcool, așa că chiar dacă ar fi tărie, n-ar ști precis. „Mi-l amintesc pe el cel mai mult“, va spune ea mai târziu, după ce a mai crescut, „și știu că el a fost cel dintâi. Cel mai mult mi-l amintesc pe primul. Făcea sex cu mine. Nu eram foarte conștientă de cum se întâmplau lucrurile acolo jos. Doar am simțit pe cineva peste mine și am știut că este vorba despre sex. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-a rostogolit și m-a întins pe burtă. Apoi se apropie un alt tip deasupra mea și-l aud: «O, nu, asta-i sora mai mică a lui Abby, nu pot face asta». Și pleacă. Apoi vine un al treilea tip, dar în punctul acesta memoria îmi joacă feste. Un lucru cert îmi amintesc, că nu m-am zbătut. Eram relaxată. Cred că mă gândeam că nu vreau să refuz pe nimeni, că voiam ca ei să mă placă. Pur și simplu, nu voiam să le dau vreun motiv să nu mă placă.“

A doua zi și în toate cele care au urmat, zvonul care a circulat era că Lina se culcase cu trei tipi într-o noapte.

Sloane

Sloane Ford are un păr foarte lung și frumos, castaniu. O nuanță rară de maroniu-deschis, dar nu și-l vopsește. Are patruzeci și ceva de ani, este zveltă, iar chipul ei pare al unei fete dintr-o frăție de colegiu; are aspectul unei fete de liceu cu care te-ai putea giugiuli. Face sport mai des decât ia prânzul cu alte mame. Arată ca și când ar fi și nu prea ar fi o femeie despre care bârfește lumea. Pare sinceră, chiar dacă este șireată și spune lucruri de genul: „Mă intrigă politica de servire“. Se referă la modul în care experiența de luat masa este un microcosmos pentru dinamica dintre cunoscuți și străini care se adună în niște condiții în care o tabără este într-un fel supusă celeilalte, cel puțin pe durata a câtorva ore.

Ea lasă impresia că nu știe că este privită. Într-o anumită lumină, poate părea atât de sigură pe sine încât intimidează, iar ceilalți ar trebui să încerce să nu o deranjeze. Alteori este foarte generoasă și aproape micuță, așa că prietenii își dau toată silința să n-o supere în vreun fel. Confluența acestor două fațete ale ei este șocantă și îi atrage pe ceilalți. Sloane este măritată cu un tip pe nume Richard, care nu este la fel de arătos pe cât este ea de frumoasă. Împreună au două fiice, zvelte și pline de viață ca mama lor, și un al treilea copil, Lila, fiica lui Richard din prima sa relație. Formează o familie închegată, deși există între ei o anume rigiditate, un soi de distanță prietenoasă care îl lasă pe fiecare membru al familiei să fie propriul stăpân.

Locuiesc în Newport, în golful Narrangansett din Rhode Island, acolo unde conacele în stil georgian sunt aliniate de-a lungul coastei stâncoase, pe o stradă aglomerată, dar încântătoare, unde oameni în ținute de vară cumpără pate de ton roșu, biscuiți de la Carr și homar din piața de pește. Richard și Sloane dețin un restaurant, la câteva străzi distanță de bărcile care se leagănă încet în port. El este specialistul bucătar, iar ea reprezintă interfața afacerii. Este perfectă pentru acest rol, fiind genul de femeie care poate purta rochii lungi până la gleznă fără să pară că înoată în ele.

Vara sunt aglomerați, la fel ca toți ceilalți din Rhode Island. Vara este perioada în care fac bani, pentru că lunile mai reci sunt fără venituri. În ianuarie și februarie, locuitorii sunt pregătiți să traverseze o perioadă dificilă, stau în casă cu familia și consumă ce-au chivernisit, mâncând din sosul pesto din varză kale pe care l-au pus la borcan.

În aceste luni reci, localnicii își pot concentra mai mult atenția asupra propriilor copii, asupra programului lor, a serbărilor și activităților sportive la care aceștia participă. Sloane însă este o femeie care nu vorbește despre copiii ei sau, în orice caz, nu la fel ca alte femei, ale căror vieți se învârt în jurul unor repere mărunte.

Când Sloane nu este prin preajmă, oamenii vorbesc despre ea. Într-un oraș mic, ca să fii subiectul bârfelor, e suficient să mergi la sala de aerobic mai mult decât să stai la palavre lângă pungile cu verdețuri. Și, totuși, nu acesta e motivul pentru care oamenii vorbesc despre ea.

Picanteriile pe marginea cărora se nasc bârfele sunt cele legate de faptul că Sloane se culcă cu alți bărbați în prezența soțului ei. Sau că o face în plină stradă, sau în altă parte, în timp ce se filmează, ca să-i arate mai târziu soțului ei înregistrarea. Când nu sunt împreună, ea îi trimite SMS-uri în permanență, ca să-i transmită detalii despre ce se întâmplă. Ocazional, se culcă cu un alt cuplu.

E greu de spus cu exactitate care este rutina ei. Locuiește în acest loc pe tot parcursul anului, ceea ce e ciudat. Alte familii ca a ei vin aici în timpul verii pentru câte două săptămâni. Uneori rămân toată vara, sau rămâne doar mama, în timp ce tatăl vine în weekenduri. Dar să rămâi aici și pe perioada iernii poate fi înnebunitor. Nu există malluri, nici magazine mari în care să pierzi vremea. Când trebuie să ieși din casă, ai o listă clară cu toate drumurile și sarcinile de îndeplinit în oraș.

Maturizarea ei a început la o petrecere de Crăciun în casa șefului tatălui ei, unul dintre cei mai bogați oameni din New York. Această casă din suburbia Westchester avea coloane, covoare persane și obiecte din cristal cu margini aurite. Femeile purtau tocuri joase.

În exterior, ramurile copacilor erau îmbrăcate în gheață. Străzile sticleau. Sloane îl însoțea pe tatăl ei, dar mai fusese invitat și un anume Bobby, care să-i fie partener la petrecere. Bobby era frumos, la fel ca toți băieții cu care își dădea întâlnire. Sloane avea douăzeci și doi de ani și se retrăsese pentru o vreme din afacerea cu restaurantul. Voia să exploreze domeniul teatrului. Ieșea aproape în fiecare seară în oraș, iar viața ei socială era înțesată de tot felul de evenimente, de la bere caldă băută în cluburi cu muzică live până la petreceri cu martini rece în vile ca aceasta.

Soția șefului tatălui ei, o femeie cochetă cu păr grizonant, pe nume Selma, s-a gândit să i-l prezinte pe fiul ei Keith lui Sloane. Și-a expus ideea în fața partenerului lui Sloane, Bobby. Fusese un soi de revelație. Keith, fiul lor, și Sloane, fiica angajatului care era mâna lor dreaptă, frumoasă, educată, subțire. Părea un aranjament divin, ca pentru doi cai, gata de reproducere. Locuiau la două străzi unul de celălalt. Cum de nu se gândiseră la asta până atunci?

Pe Sloane nu o interesau banii, dar chiar și așa, tânărul Keith avea o grămadă. Numele lui de familie apărea în topul majorității programelor din lumea artei.

Câteva săptămâni mai târziu, Sloane a ieșit la o întâlnire cu Keith. Era bucuroasă să poată face ceva pe placul tatălui ei. Faptul că energia ei sexuală putea fi folosită cumva în lumea lui o făcea să se simtă puternică.

Keith a întrebat-o unde vrea să meargă în oraș, iar Sloane a spus: „Vong“. Avea mereu pregătit în minte numele unui local nou unde voia să meargă. „Ce nostim“ a comentat Keith, „prietenul meu cel mai bun este manager acolo.“

Sloane purta un pulover pe gât în nuanță oliv, pantaloni de catifea pe picior și cizme. Au fost așezați la cea mai bună masă, cu banchetă, într-un separeu de șase persoane, dar care în seara aceea fusese rezervat doar pentru ei. Sloane era obișnuită să primească tratamentul invitaților speciali. Purta cercei mici în seara aceea. În restaurant se simțea frenezia unui loc foarte popular. Chelnerii se mișcau cu rapiditate, alunecând unii pe lângă alții, pe neobservate, de parcă jumătate dintre ei erau doar umbre. Farfuriile erau pregătite artistic – cu dreptunghiuri albe și gri de pește așezate pe piramide

de legume, glazurate cu sos dulce, arămiu. Aerul era înțepător și cald. Radiatoarele emanau căldură din belșug.

Managerul, cel mai bun prieten al lui Keith, a venit să-i anunțe că bucătarul urma să le trimită un meniu special de degustare. Înainte de cină, Keith și Sloane fumaseră marijuana. Sloane avea întotdeauna grijă să nu exagereze cu drogurile. Dar știa că uneori era oportun să bea mai mult.

La masă au fost servite cinci feluri de mâncare, care mai de care mai interesant. Dar cel mai mult a impresionat-o pe Sloane preparatul dinainte de desert. Un biban de mare negru, întreg, cu garnitură de fasole lungă chinezească, într-un sos gros, de fasole neagră. Fata nu mai contenea să laude preparatul. „E al naibii de bun!“ Keith zâmbea și se uita când la ea, când la ospătarii care treceau pe lângă ei. Părea amuzat de ritmul rapid în care se derulau lucrurile în jurul lor. Sloane știa că, în mintea unor băieți ca el, aceasta era aprecierea relaxată a unei alte cine reușite cu o altă fată frumoasă. Știa că, într-o bună zi, el avea să dețină o casă cu masă de biliard într-o cameră de la subsol, avea să fumeze trabuc, în timp ce-și va urmări fiii crescând. Iar în loc de biban de mare avea să primească la cină halibut sau ton rumenit, în sânge. Iar Sloane ar deveni Christina sau Caitlin. Dar clipa aceea, Sloane, ca în cele mai multe situații, nu era asemenea apei care curgea în jurul ei. „Bibanul de mare!“ a exclamat ea, atingând încheietura mâinii lui Keith. „Ce pește nemaipomenit!“ Mâncarea avea ceva – dintotdeauna fusese așa – care o conecta pe Sloane la o dimensiune diferită, una în care nu trebuia să fie drăguță și reținută. O lume în care își putea permite să lase sosul să i se scurgă pe bărbie.

Bucătarul a venit la final, când Sloane și Keith aproape terminaseră peștele. Oasele stăteau aliniate pe farfurie, alese cu grijă. Sătui, cei doi chicoteau. Sloane i-a spus maestrului bucătar că mâncarea fusese minunată, dar nu a fost deosebit de sociabilă. În mare parte pentru că era drogată. Nu i-a povestit, de exemplu, cum o încălzise peștele. L-a privit cu ochii ei strălucitori, dar fără să stabilească o legătură specială, cum știa că ar fi putut face dacă ar fi vrut.

Bucătarul, cu toca lui albă, nu a impresionat-o prea mult pe Sloane. Dar era zâmbitor și prietenos, iar ei îi plăcuse mâncarea. Fusese o experiență

desăvârșită, iar faptul că era cu Keith părea exact ceea ce ar fi trebuit să facă în viață.

Imediat ce s-a întors la bucătărie, bucătarul le-a trimis un desert. Spumă de ciocolată și biscuiți din turtă dulce, cu un sos din sake și fructe de pădure. Keith și Sloane au comandat cafea și digestiv. Sloane era conștientă de consumul de alimente pe care cele mai multe fete de vârsta ei nu le mâncau, nu le-ar fi mâncat, de fapt, până când n-ar fi avut aproape treizeci de ani și ar fi fost logodite.

În drum spre ieșire, Sloane s-a întors spre partenerul ei și i-a spus: „Dacă ar fi să mai lucrez vreodată într-un restaurant, ar fi într-un loc ca ăsta“. Keith aflase la cina din seara aceea că Sloane lucrase în trecut la un restaurant. Cuvântul „trecut“, desigur, era o prostie; folosirea lui conferea cumva credibilitate ideii – care pentru o tânără ca Sloane putea fi interpretată aproape ca o curiozitate – că ea lucrase în restaurante. Provenea dintr-o familie înstărită care trăia într-o suburbie a orașului New York, fusese școlită la Horace Mann, unde învață viitorii guvernatori și procurori.

Dar chiar dacă nu avea nevoie de bani pentru anumite lucruri, cum ar fi haine și luciu de buze, își luase, totuși, o slujbă de chelneriță când avea cincisprezece ani. A completat cererea de o pagină, iar la rubrica despre experiența anterioară a scris despre orele petrecute la biroul tatălui ei arhivând documente și despre serile în care fusese dădacă pentru copiii vecinilor. Fusese atrasă de restaurante pentru că îi plăcea atmosfera. Îi plăcea să servească. Îi plăcea să poarte pantaloni negri, pantofi albi bărbătești și să se ocupe de bunul mers al unei mese. Observa modul în care colegii ei mergeau de la o masă la alta plictisiți, iritați sau intimidați.

Știa că majoritatea erau dezinteresați. Erau absenți în rolul pe care îl jucau. Pentru că era un rol; ca ospătar ești un maestru de ceremonii. Ești supusul mesei și reprezentantul bucătăriei în sală. Desigur că-i plăceau banii, cifrele urmate de zerouri, numere întregi, dulci, ca niște complimente matematice despre cât de bine se descurcase. Îi plăceau și bacșișurile în numerar, pe care aproape toți clienții le lăsau, câteva bancnote de douăzeci de dolari îndoite și strecurate lasciv sub un pahar de whisky.

Sloane a încercat inițial să meargă pe drumul corect. S-a înscris și a fost acceptată la Hampshire, a primit o cameră de cămin cu tot cu o colegă de cameră, a mers pe podețele de pe lângă iazuri înghețate și pe lângă gardul viu tăiat elegant din mediul universitar al zonei New England, purtând cizme înalte de piele. A mers la întâlniri, s-a înscris într-un club de fete. A abandonat facultatea o vreme, apoi s-a întors. Apoi a renunțat din nou. Pentru nici una dintre aceste acțiuni nu-și dăduse prea mult silința. Era tânără și nesigură. Avea un frate, Gabe, care era la fel, așa că în timp ce unul dintre ei făcea ce trebuia, celălalt putea face ceva greșit. Părinții lor erau, pe rând, îngrijorați pentru unul dintre ei și liniștiți în privința celuilalt.

Sloane mergea la unele cursuri și lucra în restaurante în același timp, dar, când era la școală, nu-și găsea niciodată locul. Se uita la ceilalți studenți, iar felul în care păreau să fie interesați de curs era cu adevărat exotic pentru ea. Pentru ea, o astfel de stare de spirit nu părea disponibilă. Se simțea mai bine stând în picioare. Așa că revenea mereu la agitația și la zgomotul restaurantelor.

Cu toate acestea, seara asta avea ceva diferit. Se simțea atrasă ca de un magnet. Trecuseră câțiva ani de când nu mai fusese chelneriță. Se apucase din nou de studiat și, uitându-se la teatrele din centrul orașului, se gândea că ar fi putut să producă spectacole. Știa cum să vorbească cu oamenii, cum să-i facă pe cei bogați și plictisiți să fie interesați de ceva nou. Cum făcea cu prietenii tatălui ei. Îi privea în ochi și le spunea că ar da dovadă de indolență dacă nu ar sponsoriza o anume expoziție sau ținuta pentru golf a cine știe cui. Își folosea părul, și zâmbetul, și poziția socială. Nu era o persoană pe care să n-o observi.

Și acum era cu Keith, fiul șefului. Exact cum și-ar fi dorit tatăl ei. Și mama ei. Cearșafuri cu monogramă. Coșuri de picnic în portbagajul unui Range Rover. Gemeni cu gulere à la Peter Pan. Cuvântul „ecru“ în vocabular. Orașul Saint John. Crăciunul în Aspen. Orașul Telluride.

„Dacă ar fi să mai lucrez vreodată într-un restaurant, ar fi într-un loc ca ăsta.“

Probabil că spusese asta suficient de tare încât managerul s-o fi auzit.

În săptămâna următoare, a sunat-o și i-a oferit lui Sloane un loc de muncă, pe care ea l-a acceptat cu entuziasm. Nu își dăduse seama până atunci cât de mult îi lipsise universul restaurantului, zdrăngănitul tacâmurilor, zgomotul specific și satisfacția muncii ei. Era aproape ca în politică.

Chiar dacă postul ei era de gazdă, Sloane a trebuit să petreacă o zi în bucătărie ca parte din instruire. Ideea era ca toți angajații să fie bine pregătiți, astfel încât dacă unul dintre clienții fideli își întreba chelnerul cum era gătit bibanul de mare, acesta să poată oferi informații detaliate.

În mod normal, instruirea presupunea un tur al tuturor zonelor de lucru din bucătărie, în compania bucătarului-șef care îi prezenta noului angajat amănunte despre zona de răcire, zona de gătit, zona de pregătire a desertului și așa mai departe. Dar, de data aceasta, Richard, bucătarul-șef, nu voia doar să respecte un simplu protocol.

A întâmpinat-o pe Sloane în sala de mese, ștergându-și mâinile cu o cârpă umedă. Avea trăsături ascuțite, bine conturate, și ochi deschiși la culoare a căror privire putea fi caldă sau strengărească. „Ce-ai zice să facem niște găluște matzo“, i-a propus Richard zâmbind.

„Găluște?“, a izbucnit în râs Sloane privind în jur restaurantul cu specific franțuzesc și thailandez.

Pe fundal se auzea muzică în surdină. Sloane și-a coborât privirea spre covor, cercetându-i cu atenție formele și culorile. O duceau cu gândul la piramidele din țări deșertice pe care nu le vizitase niciodată. Uneori simțea că nu e de nicăieri, că putea fi oriunde, fără ca locul să aibă vreo importanță. Că nimeni nu i-ar fi simțit lipsa acasă sau la școală. Totuși, știa că, de cele mai multe ori, era sufletul petrecerii. Știa că lumea s-ar întreba: „Unde e Sloane?“, dacă până pe la zece seara n-ar apărea într-un loc în care ar fi trebuit să fie. Trăia cu vaga senzație că, uneori, unele fete ar fi putut spune: „Aș fi vrut să fie Sloane mama mea“, după vreo serată extravagantă organizată de ea pentru aniversarea de zece ani a vreunui copil. Cu toate astea, acum stătea în acel restaurant, simțindu-se ca în pielea unui străin. În parte, acest lucru provenea din teama de a nu avea o identitate. Pentru că ea nu știuse vreodată prea bine exact cine era și nu se străduise decât să nu fie prea plictisitoare. Uneori făcuse lucruri incitante, contrare firii sale, doar

pentru a se asigura că nimeni n-ar socoti-o plictisitoare. Fuseseră momente în care acele lucruri o făcuseră să se simtă lipsită de dragoste, întinată și rece.

Apoi a apărut Richard. Maestrul bucătar al acelui restaurant, mai în vârstă ca ea, dar nu mai bătrânicios. Nici bogat, nici nebun. Nu avea avion particular, nici nu părea depravat. Nu era genul de bărbat pe lângă care umbla Sloane. Mai ales în perioada aceea, când prefera genul de băieți răi, eventual basiști într-o trupă, genul neglijent, care mergeau pe motocicletă. Prin contrast, Richard era specialist în gastronomie, purta uniformă albă, avea trăsături bine conturate și o slujbă la care mergea și de care avea nevoie. Sloane auzise că avea acasă o fetiță, un bebeluș.

Bărbatul a condus-o în bucătărie. S-au oprit lângă o masă lungă de inox în care și-a văzut reflexia bărbiei puternice. Nu o deranjase niciodată imaginea ei în oglindă. Era oarecum conștientă de cât de norocoasă era. În sensul că avea prieteni cărora nu le plăcea reflexia lor și care fie evitau să se vadă în oglindă, fie o căutau obsesiv. Sloane nu făcea parte din nici o categorie. Surprinderea propriei imagini într-o vitrină sau în luciul unei mese de inox nu făcea decât să întărească ce știa deja. De-a lungul vieții, i se spusese de multe ori cât de frumoasă este. Încă de când era copil. Primea complimente de la mătuși și de la străini, în egală măsură. Oamenii o mângâiau pe păr absent, de parcă ar fi fost un Golden Retriever aducător de noroc pe peluza unui castel.

Richard a scos cutiile cu făină Streit pentru găluște. Cantitatea uriașă a ingredientelor era un alt lucru care îi plăcea la nebunie lui Sloane în restaurante. Mormane întregi de cutii cu articole profesionale, anonime și ordonate. Mai ales sosul de tomate. Îi plăcea că se putea umple o cameră folosind același tip de sos, la nesfârșit.

Au pregătit aluatul pentru compoziția de găluște evreiești. El scosese deja usturoiul, sarea, praful de copt, așa că a pus toate ingredientele într-un castron mare. Într-un altul a început să amestece ouăle și grăsimea de pui. Mărarul era deja tocat. Și-a dat seama că el nu luase un calcul un refuz de a-l asista la prepararea găluștelor, iar asta i-a plăcut. Lui Sloane îi plăcea când alții luau decizii în locul ei. Și-a pus șorțul pe care el i-l dăduse, un șorț standard și frumos.

El a turnat amestecul umed în castronul cu ingrediente uscate și i-a arătat cum să folosească furculița pentru a le amesteca, fără să exagereze. Apoi, i-a arătat cum să formeze bile, folosind o lingură rece. Mâinile și brațele li s-au atins în treacăt, iar Sloane a simțit magnetismul dintre ei. Combinat cu ceva ce ea nu mai simțise. Mai trăise și cu alte ocazii dorință carnală și explozie. Mai fusese aruncată pasional pe un pat și mai avusese senzația că trăiește și raiul, și iadul la un loc. Însă acum era vorba despre un sentiment nou.

Au așezat bilele pe o tavă și le-au lăsat la frigider să se închege. Aveau de așteptat un timp, așa că au început să vorbească. Își făceau de lucru prin bucătărie, povestindu-și unul altuia vrute și nevrute. Nu mai era nimeni altcineva cu ei, pentru că ceilalți angajați intrau și ieșeau, fără să le dea atenție. Richard i-a pomenit despre originea lui evreiască. Imediat ea a înțeles că supa de găluște matzo fusese modul lui de a-i spune: „Ăsta sunt, asta-i originea mea“. Apoi i-a povestit și despre fiica lui, Lila.

Ca majoritatea femeilor tinere de vârsta ei, Sloane nu-și putea imagina deocamdată viața cu un copil. Ori de câte ori avea temeri legate de o sarcină, obișnuia să se uite de jur împrejurul încăperii în care se afla, fie la cămin, fie în apartamentul unde stătea cu o prietenă sau cu un prieten, și încerca să-și imagineze unde ar fi putut fi pus pătuțul. Privirea îi aluneca peste sticlele de vodcă Grey Goose și teancurile de reviste Vogue, apoi simțea că rămâne fără aer și fără lumină. Nici măcar mătușă nu era.

Când găluștele au fost gata, le-au scos din frigider și au început să le scufunde ușor în supa care fierbea. În bucătărie plutea un miros de copt, ca de pâine, care îi făcea plăcere lui Sloane. Mirosea a acasă. O casă pe care n-o avusese niciodată, dar care, totuși, însemna un cămin.

A simțit că Richard o privea pe furiș, prin golul brațelor care se unduiau deasupra oalei care clocotea. Era sigură că el n-ar fi lăsat-o să se ardă, iar dacă oala s-ar fi răsturnat prin cine știe ce împrejurare, ar fi apărat-o ca un luptător ninja, lăsând supa să se verse peste pantalonii lui negri, subțiri, opărindu-i picioarele.

Când bilele de aluat au fost fierte, a fost gata și supa, iar angajații restaurantului au mâncat-o împreună, ca la o masă de familie. Sloane i-a

privit cu atenție pe toți cei care luau masa alături de ea – chelneri, managerul și alți angajați. Toți păreau mai puțin experimentați decât ea, atât în privința bucuriilor vieții, cât și a perioadelor nefaste. Sau cel puțin așa i se părea în clipa aceea. Se simțea ca un mic zeu roșu. Unic prin aceea că nu putea fi clasificat. Binevoitoare și nemiloasă deopotrivă. Frumoasă și stridentă. Bogată și săracă, religioasă și fără Dumnezeu. Era o sumă de contradicții, ca toate fetele care duceau vieți de huzur, având tați bogați, de lume, și mame scorțoase, pretențioase, genul care poartă eșarfă. Nu fusese nicăieri unde să fie vrută și, totuși, se afla exact unde era dorită. Vreme de mai bine de două decenii fusese o fantomă îmbrăcată în haine lejere de in, băuse suc de portocale la mese elegante și se prezentase impecabil la cina de Paște.

Acum, însă, simțea pentru prima dată că, dacă ar fi părăsit încăperea, fără îndoială i s-ar fi dus dorul. Acela era locul în care trebuia să se afle, simțea cu toată ființa ei. A mâncat supa fierbinte care i-a încălzit tot corpul.

După ziua aceea petrecută în bucătărie cu supa de găluște, Sloane s-a instalat în rolul ei la restaurant. A devenit una și aceeași cu postul pe care-l ocupa. Locul acela a pus stăpânire pe viața ei. Într-o oarecare măsură, oriunde se întâmplă asta, dar într-un restaurant, din cauza naturii muncii, din cauza programului care îți înghite serile și weekendurile, locul de muncă devine și contextul în care îți duci viața socială. Așa se face că restaurantul a devenit nucleul în jurul căruia se învârtea tot restul vieții lui Sloane. Când avea turele cele mai lungi la restaurant, cel mai mult dura aranjarea părului, pentru că acesta trebuia să rămână curat și aranjat vreme de zece ore la rând.

Într-o seară, a simți că cineva o privește insistent. A ridicat privirea și l-a văzut pe Richard în bucătărie. Ea purta o pereche de pantaloni pepit, foarte strâmți. Se simțea frumoasă și importantă. Cu mișcări lente, a traversat încăperea pentru a umple cu lumânări decorative borcanele așezate de-a lungul balustradei restaurantului. Știa că asta îi va oferi lui Richard cea mai bună priveliște din spate. S-a aplecat intenționat peste balustradă. Nu a întors capul ca să verifice dacă el o privea, însă ardoarea din privirea lui a făcut-o să simtă furnicături pe piele.

Sloane mai avea o slujbă de dimineață, la o cafenea – Housing Works Bookstore Cafe. Nu mergea acolo pentru că avea nevoie de bani, dar se simțea mai competentă când își răspândea energia. În plus, îi plăcea să învețe diferite modele de afaceri, să-și întindă cât mai mult tentaculele. În cafeneaua aceea obișnuiau să vină studenții de la NYU în pauzele dintre cursuri. Mâncau batoane de cereale, iaurt și plăcinte salvadoriene. De obicei erau mahmuri și capricioși sau veseli. Ea îi asculta și îi urmărea, ținând sub observație localul. Era mai plăcut să le gestioneze experiențele de aici decât să stea lângă ei la cursuri, mirându-se cum de înmagazinau așa de multă informație.

Sloane voia să aibă propria afacere într-o bună zi. Avea un coleg care lucra la librărie, cu care vorbise să cumpere un spațiu care putea fi transformat într-un restaurant și club. Acesta era visul ei, pe atunci, să combine mâncarea cu muzica într-un local ultramodern. Un loc în care grupurile de prieteni să aibă variante de petrecere a unei seri întregi. După friptură cu cartofi prăjiți și anghinare umplută, masa plină de prieteni ar rămâne să bea, să danseze sau să asculte o trupă cântând.

Căuta ceva pe West Broadway, mai jos de Canal, unde pe atunci găseai locuri de parcare, tutungerii, shake-uri groase și oameni care mergeau pe role. Acum, în partea aceea a orașului sunt imobile cu portar și grădini pe acoperiș, piețe cu tarabe de tip boutique, care vând salată verde ambalată, și băieți cu ochelari Ray-Bans care-și fac selfie-uri în față la Hook și Ladder Number 8. Era tipic pentru Sloane să întrevadă oportunitățile înaintea celorlalți.

În pauzele scurte pe care le avea, Sloane își petrecea timpul cu un fost iubit pe nume Judd sau cu o tânără pe nume Erika. Judd avea ochi negri, pielea albă și o motocicletă. Lui Sloane îi plăcea cum își simțea părul murdar dimineața, după o noapte petrecută cu el. După ce se vedeau, el nu o suna atât de repede cât i-ar fi plăcut ei. Cu Erika, totul era un pic mai previzibil. Între femei, chiar și când e multă pasiune la mijloc, tot există un minim de certitudine. Ele sună mai des, răspund mai repede. Erika nu era prima femeie din viața lui Sloane. Mai existase o fată în Hampshire, pe nume Lia. Fuseseră împreună o perioadă, atât cât se poate când ești în facultate. Într-o seară de iarnă, Lia a spus că avea nevoie de un penis. L-au sunat pe un tip

cu care umblaseră amândouă în trecut. În trei, mai mult au râs decât să facă altceva. O experiență din care Sloane nu a rămas cu amintiri foarte clare. Dar își amintește că au excitat-o urmele de salivă de pe coapsele ei. Cu Erika, în New York, a fost mai serios; mai ales că pe Erika nu o interesau deloc bărbații. Uneori, a constatat Sloane, relația dintre două femei poate fi dezechilibrată când uneia dintre ele îi place să se culce și cu bărbați, iar celeilalte nu. Uneori, cea care nu vrea bărbați o poate percepe pe cealaltă femeie ca fiind trădătoare. Poate să-și facă griji pentru că cealaltă femeie vrea mai mult, nu doar penisul unui bărbat, nu ceva ce nu poate fi înlocuit cu un vibrator, ci ideea de mascul, de a fi cu cineva care este mai mare, de a fi subjugată de energia masculină.

Sloane nu voia sau nu avea nevoie de un bărbat în felul acesta. Dar voia într-adevăr mai mult de la viață decât ceea ce părea să-i poată oferi o singură persoană. Voia experiențe mai intense. Dintotdeauna își dorise o seară care să evolueze în ceva mai complex. A adus-o pe Erika la Vong, ca să lucreze ca ospătăriță. Sloane își amesteca mereu lumile. Nu se temea de complicații; în cel mai rău caz, un potențial haos i se părea incitant. După program, obișnuiau să se strângă cu toții la un pahar și să-și rememoreze eșecurile și succesele și, fiind subjugați de energia locului, discutau cum să îmbunătățească experiența pentru clienții fideli în seara următoare. Exista o oarecare energie sexuală. Să pună țara la cale o făcea pe Sloane să se simtă plină de viață.

Când, ocazional, biosfera restaurantului părea mică și sufocantă, când o simțea pe Erika trăgând-o mai aproape, Sloane dispărea pentru câteva nopți pentru a merge la Judd. Cu Judd bea mult, se droga, făcea sex pe întuneric. Judd era ca un apartament la mansardă, gol și indiferent. Deseori, postura Sid și Nancy părea atrăgătoare. N-a știut niciodată dacă Judd era iubitul ei, sau dacă voia să fie, dar îi plăcea să se întrebe dacă avea s-o sune sau nu. Îi plăcea să fie pregătită să se întâlnească cu el. Rimel, paie în lichid limpede. Timp de câteva luni a fost ca un vârtej; s-au despărțit, s-au împăcat, au locuit împreună, s-au părăsit reciproc și apoi s-au împăcat din nou. Era nebun și ea se comporta nebunește în preajma lui.

Apoi, în cele din urmă, a luat naștere o a treia relație, cu Richard bucătarul, chiar dacă la început nu a părut așa. N-a fost vreo partidă grozavă de amor

sau vreo noapte de beție și ciudățenii care s-o declanșeze. Chimia dintre Richard și Sloane era intensă, dar clară. El nu era un puști. Avea o fiică de opt luni acasă, cu o femeie de care era încă apropiat, dar față de care nu mai era implicat sentimental. Cu toate astea, Sloane nu se gândea la el ca fiind tatăl unui copil. De cele mai multe ori, el era ceva bun și sănătos. Sloane simțea că trebuie să se maturizeze. Sau, mai degrabă, știa că trebuie să se maturizeze. Deși nu știa foarte clar cine își dorea să fie, știuse întotdeauna ce etaloane trebuia să atingă. Era ceva ce moștenise din familie.

Nu i-a spus niciodată lui Judd că s-a terminat. S-au îndepărtat unul de la celălalt cu pași mici. Sloane învățase că cel mai bine era să nu fii niciodată sincer și totuși să nu minți. A început să rămână până mai târziu la restaurant, la bar, în timp ce Richard aducea tot felul de preparate pe care ea și ospătarii care mai rămăseseră peste program să le poată gusta. De exemplu, coșulețe de aluat umplute cu carne de porc picantă, legate cu fâșii de praz. Apoi, a venit noaptea când Sloane nu s-a mai dus la Judd, iar acesta a sunat insistent și a tot sunat, așa cum și-ar fi dorit ea cândva. Apoi a venit noaptea următoare, când ea a plecat acasă cu bucătarul.

În dimineața următoare, Sloane a deschis ochii și l-a văzut pe Richard privind-o. Era atât de calm și de special, încât a simțit nevoia să-i spună, glumind întru câtva: „Crezi că ar trebui să avem o relație stabilă?“

Pe rafturi erau frumos așezate jucării pentru copii. În bucătărie erau cereale din orez, biberoane Medela din sticlă și tetine înșirate ca niște ciuperci, la uscat.

Richard își ținea capul sprijinit în palmă. O rază generoasă de lumină evidenția praful de pe podea.

„Credeam că deja suntem“, i-a răspuns el.

Începutul relației lor nu a fost dramatic, așa cum fuseseră aproape toate legăturile anterioare ale lui Sloane. Imediat a părut a fi ceva ce putea controla. Nu trebuia să cucerească partea aceea din interiorul lui Richard care, la alți bărbați, precum Judd, păruse ferecată cu lacăt. Partea aceea nu era dragoste, ci miezul unei altei persoane, care rămânea nemișcată atât cât era nevoie ca să se poată sincroniza cu ea. El era un bărbat încrezător,

echilibrat și puternic. Nu era niciodată gelos sau rău. Era talentat și stăpân pe el, iar când le cerea ceva angajaților săi o făcea într-o manieră blândă, dar fermă. În plus, o dorea foarte mult, o dorea tot timpul. Desigur și ea îl dorea la rândul ei, dar felul nebun în care el nu se mai sătura de ea o făcea să se simtă cea mai râvnită femeie din lume.

Dincolo de asta, împărtășeau aceleași țeluri în viață. Amândoi își doreau să deschidă un restaurant, așa că era cum nu se poate mai nimerit – el să se ocupe de bucătărie, iar ea de primirea clienților. Era prea frumos ca să fie adevărat.

Șapte luni mai târziu, în iulie, Sloane l-a adus pe Richard la Newport, la casa de vară a părinților ei, ridicată pe apă. Richard a fost impresionat, așa cum se întâmpla cu toți nou-veniții. Aglomerația orașului și plajele rămâneau departe când mergeai cu mașina pe drumurile pietruite care duceau la casele albe și strălucitoare de pe țărmurile stâncoase. Puteai cumpăra ouă și muguri de ferigă de la standuri mici, lăsând banii într-o cutie de onoare. Neajunsurile locurilor foarte populare erau prezente și aici. Era vârf de sezon, iar un loc în care să mănânci se găsea foarte greu. Bucătarii și chelnerii lucrau fără pauză în cele mai bune restaurante de pe apă, în care turiștii se îngrămădeau de la începutul până la sfârșitul programului.

Când, în cele din urmă, au găsit o masă liberă, au constatat că fața de masă era pătată și nu fusese schimbată după clienții dinaintea lor. Sloane și Richard au făcut un schimb de priviri peste un castron de paste care înotau într-un sos subțire de scoici, de culoarea apei de pe plajă, și în câteva clipe s-au hotărât.

Până în septembrie, au cumpărat o casă splendidă de culoare verde, din centrul orașului, cu un restaurant anexat. Poate că fusese nesăbuit, le-a spus ea mai târziu unor prieteni, dar în nici un caz nu fusese o greșeală. Știa că nu există bucătar mai bun ca Richard. Știa asta de când gustase bibanul acela negru gătit de el în prima noapte. Nu era la fel de sigură în privința calităților lui de partener de afaceri, dar era dispusă să aprofundeze subiectul.

Așa faci față când îl vezi pe soțul tău cu o altă femeie. Trebuie să ai un imbold euforic, dar nu poți fi beat. Dacă bei prea mult, ești peste măsură de gelos. Nu mai înțelegi cum stau lucrurile. Nu mai poți accesa acea parte din creier care îți spune: „El te iubește, face asta doar pentru distracție“.

Soțul tău trebuie să se concentreze asupra ta. Da, ceva se întâmplă pentru el, dar este o senzație fizică și el are nevoie s-o simtă, s-o experimenteze, să se bucure de ea, dar mintea lui trebuie să fie concentrată asupra locului în care te afli. Unde te afli în încăpere și unde te afli cu mintea.

Cealaltă fată poate face ce vrea. Nu o poți controla. Ea trebuie să fie foarte atrăgătoare – dar nu la fel de atrăgătoare ca tine, nici în ochii tăi, nici în ai soțului tău.

Nu poate fi o scenă porno. Asta e ceva ce alegeți să experimentați împreună, într-unul dintre compartimentele relației voastre de iubire. Trebuie să fiți atenți unul la celălalt, trebuie să fiți conștienți. Conștientizare. Poate crezi că înțelegi cuvântul, dar trebuie să ți-l însușești. Soțul tău trebuie să fie conștient de tine ca și când ar fi în creierul tău. Asta ține de a te excita pe tine, și nu pe cealaltă femeie. Așadar, chiar dacă se culcă cu cealaltă femeie, în mintea lui trebuie să ți-o tragă ție. De câte ori zvâcnește în cealaltă femeie, trebuie s-o simți în tine.

A fost o lungă perioadă de swinging, dacă se poate numi așa, pentru că nu este, de fapt, swinging. Schimbul de parteneri e ceva care aparține unei alte perioade de timp, unor oameni care nu sunt Sloane. Ea este rafinată, la fel cum este și lumea ei, lenjeria ei de pat, creierul ei.

Este mai degrabă o sexualitate fără limite, dar nu într-un sens hedonist sau nonconformist. Dacă ar fi să asemeni viața lor sexuală cu aranjarea unei mese pentru cină, masa în sine ar fi lungă și masivă, decorată cu coarne de cerb și flori. S-ar servi vin de Porto, iar oaspeții ar mânca simultan desertul și salata. Ar exista scaune de catifea și taburete simple din lemn, ca scaunele de bar, dar oaspeții ar putea sta, de asemenea, pe masă, goi sau în rochii de seară.

Totul a început la aniversarea ei de douăzeci și șapte de ani. În prima săptămână a lui iulie, cu mai mult de un deceniu în urmă. Restaurantul era

deschis de doi ani. Cu streșini albe și mult soare. Era mulțumită de ce construise. Simțea că tot ce făcuse până atunci avea un motiv. Era cald, iar orașul Newport fremăta de entuziasmul zilelor de vacanță. Weekendul din preajma zilei de 4 iulie este, de regulă, primul sfârșit de săptămână profitabil al sezonului. Oamenii care își petrec vara aici cumpără flori din piața fermierilor. Cu apa picurând din tulpinile buchetelor, ei se întorc la mașinile lor de pe plajă, cu aer condiționat, de obicei, niște combi verzi sau decapotabile antice stacojii. Rugina de sub șasiu e o chestiune de atitudine. Peste tot puteai vedea fete cu părul lung, la vreo douăzeci de ani, purtând doar sutienele de la costumul de baie și pantaloni vaporoși. În fiecare an un alt tip de sandale se impunea ca fiind modelul preferat.

Sloane a mers de dimineață la restaurant să completeze niște hârțoage. În bucătărie, și-a trecut mâna pe oțelul inoxidabil, admirând frigiderul plin de legume reci, de vară, aparatele, mixerele industriale. Toate erau ale ei.

Ar fi putut hrăni sute de oameni în fiecare noapte. Din celălalt capăt al încăperii s-a auzit un zgomot care a speriat-o. A ridicat privirea și a văzut-o pe Karin, o chelneriță care lucra la registrele restaurantului. Sloane știa despre Karin doar că absolvise recent facultatea. Și, la fel ca multe alte tinere care nu erau sigure ce voiau să facă mai departe sau unde voiau să trăiască, Karin venise să muncească în Newport, unde prietenii părinților ei veniseră în vacanță. Fusese și ea de câteva ori în copilărie și învățase atunci ce să-ți dorești cu înfocare. Avea părul foarte negru și buzele închise la culoare. Arătau ca buzele unui vampir, acoperite de un strat de sânge uscat.

Sloane, care era și suplă, și sexy, a început imediat inventarierea modurilor în care ea era mai bună decât Karin, și a modurilor în care Karin era mai bună decât ea. Sloane era mai slabă. Karin era mai tânără. Sloane deținea restaurantul, iar Karin era doar o angajată. Dar aceste roluri puteau fi, oricând, inversate. Era mai bine, însă, ca angajata să fie Karin, o tânără drăguță care să se supună ordinelor. „Nu e visul oricărui bărbat?“, s-a gândit Sloane. Dar nu, Sloane era încrezătoare, o adevărată femelă alfa, exuberantă, și, totuși, rezervată, petrecăreață, dar genul care pleca spre casă atât de devreme, cât să i se simtă lipsa. Karin era o copilă, cu care puteai avea genul de conversații insipide potrivite numai la concerte și în dormitor, în primele cincisprezece minute, înainte să apară oboseala în schimbarea

pozițiilor. Pentru că ea era o fată, după cum intuia Sloane, care se mișca mult și zâmbea larg arătându-și toată dantura. Și ce e mult strică, mai devreme decât ți-ai putea imagina. Pe de altă parte, Sloane, cu părul ei lung, alură de practicant de yoga și o atitudine care inspira teamă, avea o minte din ce în ce mai perversă. În cele din urmă, orice bărbat din lume ar ajunge la ea și ar rămâne acolo.

„Bună“, a salutat Karin.

Era un salut neobișnuit, cald și înțepător.

„Bună“, a răspuns Sloane, în stilul caracteristic, curios și mustrător, cu note senzuale.

„Azi nu e ziua ta?“

Sloane a răspuns dând din cap aprobator. Simțea că-i înflorește pe chip un zâmbet. „E atât de simplu, crede ea?“ Credea că doar dacă cineva o întreba dacă era ziua ei, ea lăsa garda jos? Ca și când ar fi avut șapte ani și ar fi purtat rochia nouă cu buline.

Sloane nu știa că, doar cu câteva zile înainte, Karin se dusese la Richard cu o propunere. „Ce-ar fi dacă v-aș ține companie ție și soției tale în dormitor?“, l-a întrebat ea. Desigur, nu aceea fusese adevărata întrebare. Dacă momentul nu este înregistrat, nu știi niciodată care este cu adevărat întrebarea. E imposibil să răspunzi la așa ceva. N-ai putea fi sincer despre cât de exact a fost formulată o astfel de propunere. Sinceritatea totală, știa Sloane, nu avea ce căuta în partidele de sex în trei – în nici un fel de sex, de fapt.

Sloane și l-a imaginat pe Richard ridicând din sprânceană, închipuindu-și-l timid și intimidat. Soția lui nu era prin preajmă, iar el era un soț devotat.

„Poți să-i sugerezi asta lui Sloane, dacă vrei“, a replicat el.

Apoi s-a întors la ceea ce făcea, să pregătească de mâncare pentru sute de oameni.

Karin i-a propus lui Sloane să-și ia amândouă liber pentru restul zilei. Nu o cunoștea pe Sloane suficient de bine cât să sugereze așa ceva, și, totuși, tocmai din acest motiv a putut.

„Hai să luăm o sticlă de șampanie pe plajă“, a spus ea, luând-o pe Sloane de mână. Au condus până la Napatree Point, cu șampania și câinele lui Sloane. Cele două femei au întins pe jos prosoape. Aveau picioarele bronzate și unghiile vopsite cu ojă. Oceanul era copleșitor, dar liniștit; așa cum zăpada izolează o lume cu troienele sale, la fel face și oceanul cu zgomotul său alb. Cele două femei au pus muzică. Au băut șampanie și au mâncat struguri, iar Sloane s-a simțit ca o fetișcană.

Ceva din stilul lui Karin o făcea să se simtă nu doar tânără, ci și copilăroasă. Iar Karin preluase cumva conducerea. Poate pentru că Sloane îi dăduse voie, dar, în orice caz, era plăcut din când în când să poată conta că personalitatea altcuiva avea s-o contrabalanseze pe a ei.

La lăsarea serii s-au întors acasă la Sloane și Richard. După o zi de băut pe plajă, lui Sloane i s-a părut ciudat să intre în casa ei cu o străină. I se părea că emana un miros înțepător, ca de trandafiri în descompunere. Gustul de pe limba ei era fin și aspru totodată. O arseseră nisipul și soarele, iar acum își simțea pielea înăsprită și în același timp umedă, iar noaptea părea că poate evolua în orice direcție, deși, desigur, traseul era ușor de intuit. Sau, mai degrabă, era inevitabil.

Cele două femei au fost la început singure în casă. Lui Sloane i-a trecut prin cap să o trimită pe Karin acasă înainte să se întoarcă Richard. Dar ceva a oprit-o. În primul rând, alcoolul. Dar și felul în care, uneori, a face ceva rău poate acționa ca un remediu homeopat.

În mai puțin de o oră au auzit o mașină parcând în fața casei. Richard li s-a alăturat pe verandă. Nu adusese tort. Și nu aveau vreunul nici în casă. Ziua de naștere a lui Sloane era la câteva zile după 4 iulie, dar deținea un restaurant sezonier într-un loc unde 4 iulie era cea mai importantă sărbătoare. Nu-și mai amintea când avusese tort de ziua ei ultima dată.

Cei trei au băut cocktailuri și vin. Sloane știa că băutura era importantă pentru un astfel de eveniment. Era aproape mai importantă decât oamenii

implicați. Știa că trebuie să fie în stare perfectă de ebrietate. Vinul era bun, slab. Pe lângă alcool, Sloane obișnuia să spună că mai există un element de care depinde începutul unei partide în trei. Și anume câteva cuvinte.

„Un lucru a dus la altul."

Cei implicați pot preciza rareori momentul exact. Pentru că e imposibil. Ar trebui să admită că au căutat ceva care se simte insipid, străin. Un soț care dorește să penetreze alt trup, să apuce un alt sân. O nevastă care vrea să-și vadă soțul dorind pe altcineva, ca să-l poată dori la rândul ei pe cât de mult ar vrea. O a treia persoană care nu este iubită cu sinceritate, care intră într-o cameră ca sub forma unei enigme purtând un maiou. Un soț care face prima mișcare. O soție care închide ochii la prima mișcare. O a treia persoană care nu a mâncat nimic toată ziua. Cineva pornește muzica. Cineva toarnă ceva de băut. Cineva își dă cu ruj. Cineva își poziționează corpul sugestiv. Cineva e mai puțin rănit decât ar trebui să fie. Cineva se teme de senzualitatea ei. Cineva își face griji că nu este suficient de sexual. Cineva aprinde o lumânare. Cineva închide o ușă de sticlă dinspre grădină. Cineva simte emoții în stomac. Totul are și nu are nimic de-a face cu trupurile.

Un lucru a dus la altul, iar Sloane s-a încurcat cu Karin. Sintagma „s-a încurcat" înseamnă că se sărutau, se pipăiau, un soi de intimitate cu cineva cu care nu te afli într-o relație. Conotația ar fi că este un lucru superficial, fără semnificații importante. Mai există, de asemenea, ideea de a fi ceva neglijent. Exista o frază care, dintr-un motiv întemeiat, a rămas întipărită în memoria lui Sloane. Un lucru a dus la altul și Sloane s-a încurcat cu Karin, apoi Richard s-a apropiat și i-a sărutat umerii lui Sloane în timp ce Karin o săruta pe Sloane pe gură. Lui Sloane i se păruse dintotdeauna seducător să se combine cu o fată. Chiar mai mult decât seducător, era ușor. Nu simțise niciodată un entuziasm exagerat în legătură cu asta. Nici măcar în facultate, când se întâmplase pentru prima dată cu Lia. Lui Sloane i se păruse dintotdeauna un lucru matur să nu tragi linii clare între sexe și să-ți marchezi predilecțiile pe fiecare dintre laturi.

Dar, de data asta, era măritată. Nu era vorba de fată, ci de soțul ei și de altă fată. A conștientizat momentul. Și-a spus în gând: „Fata asta s-a dat la mine! Nu a spus Richard: «Vreau să te săruți cu tipa asta». Eram eu și cu ea, pe

plajă. Iar pe primul plan sunt el și cu mine, iar tipa asta e doar un adaos. Ea este distracția.“

Cu doi ani în urmă, când Sloane hotărâse să se mute definitiv la Newport – pentru că luase decizia să nu devină o femeie precum mama ei – a mers cu mașina până la Insula Block din apropiere. A parcat lângă un vas și a urcat până la ultimul nivel unde a stat afară și s-a uitat la apa gri-albăstruie. Vântul rece îmbibat de sare îi răvășea părul în toate direcțiile, iar ea se gândea la ce fel de femeie și-ar dori să fie. Toată viața ei, asta fusese o problemă cumva gravă. Ca Audrey Hepburn în Mic dejun la Tiffany. Ori Kim Novak în Vertigo. Acele femei erau învăluite în intrigă și mister. Iar lucrul cel mai captivant era că nu simțeau nevoia să se scuze pentru ceea ce sunt. Chiar și Holly Golightly, cu ezitarea ei aiurită, părea mereu că-și face sieși o promisiune dimineața, în baia ei micuță, că va înfrunta lumea, singură împotriva tuturor.

Sloane a hotărât în ziua aceea pe vapor că voia să fie imperturbabilă. Să nu se lase impresionată de mareele care s-ar putea deplasa în jurul ei. Să se bazeze doar pe ea. Aveau să existe clipe care s-o pună la încercare, iar ea urma să le trateze ca pe niște instrumente de învățare. Acesta era unul din acele momente. Cu o tânără senzuală în casa ei, ținând în mână un pahar de vin.

Și, totuși, Sloane încă nu-și cunoștea pe deplin soțul. Erau căsătoriți doar de câțiva ani și, jumătate din acest timp, avuseseră grijă de fiica lui, iar restul îl petrecuseră la restaurant, ocupându-se să-l aranjeze, să-l deschidă, să scrie meniuri, să angajeze sau să concedieze oameni. Fără pauză. Sloane nu știa sigur dacă el era doar al ei, dacă doar pe ea o dorea. În fond, exista cineva care să simtă cu adevărat asta despre altcineva?

De un lucru, însă, era sigură, și anume că Richard nu mai făcuse asta până atunci. La început a părut nesigur, chiar supărat, apoi cineva a spus ceva prostesc și dezarmant și toți s-au relaxat.

Totul a evoluat pas cu pas. Cele două femei au început să se sărute, apoi i-au desfăcut împreună cureaua lui Richard și i-au dat jos pantalonii. Apoi au început să-i facă sex oral, pe rând, zâmbindu-și reciproc și făcând totul să pară ușor la început. Emoția și absurditatea momentului se regăsea în

privirile lor scânteietoare. Un gest a dus la altul și deodată soțul lui Sloane s-a așezat în spatele celeilalte femei, a început să i-o tragă, și ceva din interiorul lui Sloane s-a blocat. Nu inima, dar tot ceva care îi ținea mereu corpul în alertă.

Simțea că sufletul ei real se topise și ieșise pe furiș din cameră. Apoi corpul ei fizic a început să se piardă cu firea și s-a retras. Richard a observat imediat. S-a îndepărat de îndată de cealaltă femeie, s-a apropiat de nevasta lui și a întrebat-o: „Ce este?“

„Mi-a fost foarte greu să văd asta“, a răspuns Sloane. A privit pe lângă el, spre lumânarea de pe noptieră. Camera mirosea a smochine. Apoi a adăugat: „Presupun că nu eram pregătită“. „Ce prostie“, și-a spus în sinea ei, gândindu-se că folosise cuvântul „pregătit“. Când ești gata de ceva? Sau viața este, de fapt, un continuum de lucruri pentru care trebuie să te pregătești, și doar având pregătirea perfectă poți exista în prezent? Sloane nu știa ce făcea fata în acel moment. Nu-i păsa. Erau doar ea și soțul ei în camera întunecată. I se părea, totuși, remarcabil că Karin era tânără, considerabil mai tânără chiar decât ea, dar că nu era prima dată când făcea așa ceva. Ceva atât de matur. Pe pat, fata aștepta, știind probabil cum decurg aceste lucruri.

Sloane era confuză; fusese o fantezie să-și vadă soțul culcându-se cu o altă femeie, una pe care nu o exprimase niciodată cu glas tare, dar care i se derula adesea în minte, în momente de monotonie. Brusc i se părea a fi ceva teribil de greșit. În viitorul apropiat, ea urma să aibă alte fantezii despre Richard care se culca cu o altă fată și asta avea s-o excite, dar acum simțea că se scurge pe interior. Doamne-Dumnezeule, soțul ei o consola cu penisul erect, același penis care tocmai fusese în interiorul unei femei care era angajată în restaurantul lor.

Dintr-una în alta, cumva, momentul a fost reactivat. Sloane a decis că poate continua. La urma urmei, se întâmplase deja. Soțul ei fusese intim cu altcineva în fața ei. Îi văzuse șira spinării arcuindu-se în timp ce pătrundea în interiorul altei femei. Nimic nu mai era ca înainte. Nici măcar în cele mai îndepărtate tărâmuri imaginare pe care le-ar fi invocat, Sloane nu-și imagina că ar fi existat o mașină a timpului suficient de convingătoare ca să le șteargă din minte această scenă.

Maggie

În timpul celui de-al doilea an de liceu, Maggie devine mătușa unei fetițe pe nume Emily. E mândră de cât de frumoasă și de fericită e micuța. Uneori o sperie cât de mult o place. Dacă se îndepărtează câteva clipe, începe imediat să plângă.

Maggie a fost retrogradată din echipa de fotbal a liceului și a fost trecută la rezerve. Doi antrenori noi, un bărbat și o femeie, l-au înlocuit pe fostul antrenor principal, care s-a retras în acel an. După meciurile de selecție, cei doi antrenori noi au luat-o deoparte. Într-un vestiar prăfuit din liceu, cei doi stau unul lângă altul și îi comunică: „Uite ce e, nu mai ai loc de titular în echipă. Ai o viziune grozavă asupra terenului, dar nu pasezi cum trebuie.“

Fata nu înțelege cum pot fi adevărate ambele observații. Între timp, alți elevi dintr-a zecea și bobocii abia intrați sunt trimiși în echipa reprezentativă. Maggie se simte când indignată, când umilită. Renunță la fotbal. Așa reacționează ea în situațiile dificile. Dacă cineva o critică, fără să se mai obosească să-i spună că are și merite, nu încearcă să-și îmbunătățească rezultatele. Își spune pur și simplu: „La naiba cu tine, du-te dracului!“ Și abandonează ceea ce îi plăcea la nebunie. Nu are consilieri care să-i spună să se relaxeze, să ia o pauză și să se gândească mai bine. Să muncească mult în echipa rezervelor și să le demonstreze antrenorilor că s-au înșelat. Tatăl ei este puternic, dar e alcoolic. El a tot încercat să se angajeze după ce a fost concediat din postul pe care îl avusese toată viața, dar nu face ce trebuie în acest sens.

Maggie știe că cei doi antrenori o cred arogantă. O fată care nu-și cunoaște lungul nasului. Celor din Fargo nu le place când unul dintre ei vrea să iasă în evidență.

America vrea să te achiți de toate sarcinile. Maggie vede doar nedreptatea, peste tot. Însă există profesori ca domnul Knodel, care știu cum să vorbească cu ea. Există oameni pe lumea asta care sunt ca trenurile în

depărtare, mărețe, înaintând neabătut, și ea ar vrea să fie la fel. Dar uneori cade în capcana propriei dorințe. Și zace acolo, și se căiește prea târziu, și insuficient, pentru ca să dorească cineva să o salveze.

„Ai continuat să-i faci confidențe domnului Knodel după ce ți-a fost profesor de limba engleză în clasa a noua, apoi moderator la grupul de dezbateri și profesor la meditații și alte lucruri de genul ăsta?“

Ți se pare că mustața stufoasă a lui Hoy îl face să pară ramolit. Bătrânii slăbănogi te sperie. Îți amintesc de bunica din partea tatălui. Când erai copil, apărea întotdeauna exact când făceai ceva ce n-aveai voie să faci. La fel, Hoy te surprinde de multe ori cu garda jos. Te privește de parcă ai fi un sportiv care nu face performanță. Te-ai îngrășat și nu mai arăți ca în liceu. Poate știe că clientul lui este vinovat. Probabil că da. În orice caz, se uită la tine uimit că Aaron ar fi putut fi atras de tine. Uneori vrei să scoți poze cu tine de pe vremea aceea. Să le arăți oamenilor zâmbetul tău, trupul tău micuț. Vrei să-i spui lui Hoy că e un ticălos bătrân. Probabil că, de-a lungul vieții lui sexuale, soția lui a invocat mai multe migrene decât orice altă femeie din istoria dorinței pierdute.

„Mă scuzați, dacă am…?“

„Ai continuat să-i faci confidențe despre experiențele dumitale unui bărbat adult în Hawaii în timpul primilor ani de liceu?“

„Am de gând să obiectez invocând relevanța și legea protecției în caz de viol“, intervine procurorul Jon Byers.

Este minunat să te simți recunoscător cuiva care trebuie să te apere și care, în cele din urmă, chiar începe să te apere. Legea protecției în caz de viol înseamnă că nu poți întreba o presupusă victimă a unui viol despre alte întâlniri sexuale. Înseamnă că nu poți încerca să dovedești că e o femeie de moravuri ușoare.

Cumnatul ei îi cumpărase biletul de avion. Era prima dată când urma să zboare peste o întindere mare de apă. Cincisprezece ore. Chiar și durata

zborului părea exotică.

Dane și Melia locuiau în Oahu. Dane fusese detașat la cazarma din Schofield. Melia era mereu bronzată și avea o fetiță. Faptul că sora ei Melia se transformase în „Dane și Melia“ era ceva care o deranja din când în când pe Maggie. Maggie și Melia fuseseră nedespărțite în copilărie, în Fargo, unde iarna era stăpână tot timpul. Una era să știe că sora ei mai mare nu mai era a ei. Dar faptul că ea trăia într-o utopie tropicală o rănea și mai mult.

Melia și-a făcut nunta acasă în Fargo, vara, în Wild Rice. Maggie a purtat o rochie sofisticată de domnișoară de onoare, arămie, fără bretele, cu multe pense și pliuri. Îi amintea de rochia lui Belle din Frumoasa și Bestia.

După nuntă, surorile au plecat în Hawaii cu copilul. Dane plecase înainte. Se pare că serviciul în armată presupunea adesea plecarea în câte un loc, fie pentru a înfige simbolic țărușul în terenul abia revendicat, fie pentru a repara o conductă principală de apă.

Înainte de plecare, Melia și Maggie au mers la cumpărături pentru drum. Melia i-a spus surorii sale că în Hawaii nimeni nu se aranjează. Nu se poartă tocuri, doar sandale frumoase și haine largi și colorate. Maggie a cumpărat topuri vaporoase și fuste. I-a plăcut mult un top turcoaz, fără bretele, strâns în jurul bustului, dar care era destul de lung și lejer pe corp. Era un obiect care putea fi purtat ca rochie sau ca un top cu o pereche de blugi. După cumpărături, și-a cărat pungile de plastic ca pe niște buchete cu susul în jos, în dreptul șoldului. Le ținea strâns și cu recunoștință, de parcă erau niște experiențe importante și bine împachetate.

Din clipa în care avionul a aterizat, Maggie a fost uimită de Hawaii. Copacii păreau de smarald, iar florile, vii. Aeroportul e un loc foarte frumos. A văzut pentru prima dată întinderea albă, cu ochii unui străin venit din alte locuri. Fargo fusese ca un vid sau poate că era un loc prea friguros ca să se oprească și să privească la ce era în jur.

Au petrecut zilele calde și senine la plajă, uitându-se la bebeluș hrănindu-se cu frânturi din viață. A lăsat nisipul să i se cearnă printre degete, inspirând aerul sărat al mării. Totul părea desprins dintr-o altă lume. Păsările scot sunete de pe altă lume, iar temperatura este ridicată cum n-a mai avut

ocazia să simtă. Oceanul! Lui Maggie i-a plăcut întotdeauna să înoate, doar că n-a înotat niciodată într-o astfel de apă. Un albastru limpede, cu unduiri luminiscente în care zărești o mulțime de pești. Își amintește de plumburiul Dakotei de Nord, de ochiurile sale de apă ca plăcile de ardezie, înghețate.

Într-o zi a plecat în drumeție până la o cascadă secretă. Apa neagră, sălbatică țâșnea dintre cele două jumătăți ale unui munte verde, ca o trufă. Hawaii este genul de loc unde Maggie a simțit că ar trebui să poarte mereu costum de baie, întrucât ocazia de a înota putea apărea chiar și în mijlocul unei intersecții. Unii oameni, crede Maggie, își trăiesc viața ca și când ar fi siguri că vor primi alta. O șansă în plus să fie la modă, populari sau eleganți, ori bogați, și să facă mult sex. Ei se comportă ca și când ar fi suficient să stea deoparte în această viață și s-o privească, pur și simplu, ca pe un film.

Maggie este catolică practicantă și nu crede în reîncarnare. Drept urmare, intenționează să profite cât mai mult de viața ei actuală. Vrea să experimenteze totul, dar vrea, de asemenea, să urmeze preceptele religiei ei. S-a supărat, de pildă, când Melia i-a spus că e însărcinată. Nu e bine să faci sex înainte de căsătorie. Dar micuța Emily e fără de păcat, venită ca din stele. Maggie nu-și putea imagina că s-a născut din păcat. Mai ales acum când Dane și Melia au același nume de familie. Și-au luat și blender. Blenderul alb și curat era cea mai bună dovadă că erau buni catolici, uniți printr-o legătură trainică.

Alternanța alb-negru părea foarte clară pentru Maggie, dar în Hawaii o astfel de lipsă de ambiguitate nu părea pe placul multora. Hawaii o făcea conștientă de contradicțiile ei. Își petrecea nopțile călduroase analizându-se, în timpul unor plimbări lungi pe plajă. Se uita la degetele ei de la picioare scormonind în nisip și se gândea la toată lumea de acasă, care avea să fie uimită de schimbarea ei, la întoarcere. De câteva ori – seara, când fetele de șaisprezece ani regretă cel mai mult decizia de a rămâne atât de mult timp în preajma unor tineri părinți – Melia a rămas acasă cu Emily, în timp ce Dane și Maggie au ieșit în oraș, cu prietenii lui. Aceștia sunt înalți, musculoși și gălăgioși, iar Maggie părea să se priceapă la băut și la hlizeală. Știe că este important să te integrezi, dar și să întreții atmosfera pentru a-ți primi cina.

Într-o seară, Maggie i-a spus surorii ei că vrea să meargă la o petrecere găzduită de un tip pe care îl cunoscuse prin intermediul lui Dane. Melia i-a spus soțului ei că ar fi fost bine s-o însoțească pe Maggie, pentru siguranță. Când au ajuns la petrecere, Maggie și Dane, îmbrăcați în haine obișnuite, au observat că toți ceilalți erau îmbrăcați în togi. Pahare roșii Solo străluceau ca niște luminițe printre robele albe.

„Dă-o încolo de treabă“, i-a spus Maggie cumnatului ei. „Nu știai că trebuie să ne îmbrăcăm în togă?“

„Am uitat“, i-a răspuns el.

Un coleg militar, pe nume Mateo, s-a apropiat de ei, l-a cu-prins pe Dane pe după umeri și i s-a prezentat singur lui Maggie. Era un tip originar din Cuba, cu umeri lați și mult farmec.

„Nu te-ai costumat!“, a remarcat Mateo.

„E vina lui“, s-a apărat ea, arătând spre Dane.

Dane și Maggie l-au urmat pe Mateo în casa lui întunecată, pustie. A scos două cearșafuri destul de albe dintr-un mic dulap de lenjerie, pe care le-a oferit celor doi oaspeți. Maggie s-a schimbat în baie, trecându-și cearceaful peste un umăr gol și înnodându-l la spate. Nu s-a uitat deloc în jur, așa că n-a văzut dacă erau acolo unguente antifungice sau picături împotriva căderii părului. În cabina mică de duș era o sticlă mare de șampon. Mirosea a bărbați curați.

Când a revenit la petrecere, a băut lichior Malibu de cocos, care i-a alunecat pe gât ca un gel. A râs foarte mult și s-a simțit ca o versiune mai grozavă a ei, la șaisprezece ani.

Mateo i-a spus că era amuzantă și că îi plăcea îndrăzneala ei. Au râs mult împreună, iar el a privit-o în ochi când îi vorbea. I-a povestit că tocmai se despărțise de soție și încă suferea. El, sau poate sora ei, a folosit cuvântul „suferință“. El avea treizeci și unu de ani, ceea ce pentru Maggie, care avea șaisprezece, era echivalentul lui cincizeci și șapte; el avusese timp să se

căsătorească și să și divorțeze, în timp ce ea era de părere că cititul de plăcere ar fi fost o exagerare dacă mai aveai și teme.

Maggie a băut atât de mult încât a vomitat. S-a aplecat în spatele unei mașini parcate și și-a ținut părul strâns la spate. Cumnatul ei a ieșit afară cu unul dintre amicii lui și, când au văzut-o, au început să râdă. Maggie a ridicat privirea spre ei. N-o deranjează să fie ținta glumelor pentru că știe cum să reacționeze. S-a simțit ușurată că prietenul care a văzut-o vomitând nu era Mateo. Pe toți ceilalți îi vedea ca pe niște frați.

Lui Dane și Meliei nu li s-a părut ciudat când, peste câteva zile, Mateo a venit s-o ia pe Maggie la cină, îmbrăcat mai bine ca de obicei, parfumat cu o colonie care amintea de mirosul crud al junglei.

Maggie, la rândul ei, era impresionată, pentru că el arăta foarte bine. Mașina lui era mașina unui bărbat. Mirosea a odorizant și, din nou, a apa lui de colonie. Lui Maggie i-a fugit gândul la băieții din Fargo, care nu-i aprindeau niciodată țigara. Mateo era galant și îi ținea portiera deschisă.

Au mers cu mașina până la Applebee's. Acolo, ea a comandat felul preferat, pui rumenit. El a întrebat-o dacă s-a săturat sau nu, încercând să se asigure că nu se prefăcea doar.

„Ești sigură că nu mai vrei?", a întrebat el. „Nu te comporta ca o prințesă. În plus, eu mănânc foarte repede."

Fata a dat din cap aprobator, având gura plină cu mâncare, apoi a zâmbit, de îndată ce a putut face asta. Bărbatul a plătit pentru tot. E obișnuită să trăiască într-un loc cenușiu și rece și să se întâlnească cu băieți pe care nu îi interesează dacă e fericită sau flămândă. Iar acum era în Hawaii, cu un bărbat, la o întâlnire adevărată!

Apa se auzea zbuciumându-se în depărtare. Aerul era înmiresmat și totul mirosea a luciu de buze cu aromă de ananas. După cină, au mers la o plimbare pe o plajă din apropiere. Nisipul se simțea rece și fin sub picioarele ei. Într-o bună zi, avea să afle că există mulți bărbați ca acesta, care stau cu ochii pe tine în timp ce mergi. Dar Maggie avea doar șaisprezece ani. Pentru ea, Mateo era unic. Corpul ei era încălzit de rom. Își

simțea membrele mișcându-se dezordonat, dar deținea controlul total asupra propriului corp.

După un timp, el a propus să se așeze și să se uite la ocean. Și exact asta au făcut, ținându-și genunchii la piept și privind fix, asemenea oamenilor de pe maluri de râu, dintr-un tablou de Seurat. Maggie încerca să se concentreze asupra apei întunecate care se unduia fără pauză. Mateo s-a apropiat de ea. Zâmbetul lui era foarte larg, dar avea gura închisă. Ca multe fete de vârsta ei, Maggie se așternea în fața lumii, fără teamă, nepopulată. Bărbații apar și se insinuează, transformând orice fată într-un oraș. Apoi, la plecare, urmele lor rămân asemenea decolorării lemnului în locul în care a ajuns soarele în fiecare zi pentru mai mult timp, până în ziua când a dispărut.

„De ce zâmbești?“, a întrebat Maggie.

„Pentru că vreau să te sărut“, a răspuns el.

Într-o dimineață strălucitoare din Hawaii, Mateo a venit s-o ia pe Maggie pe motocicletă. A dus-o la întâlnirea unui club de motocicliști, care a început cu un mic dejun improvizat pe dealurile înverzite. Maggie era singura fată de vârsta ei. Celelalte femei erau iubite de motocicliști, care aveau haine din piele neagră uzată și părul slinos. Maggie se simțea ciudat, dar într-un fel victorios.

Purta topul turcoaz ca pe o rochie. Picioarele ei bronzate lipite de-ale lui vibrau sub zbârnâitul motorului. Primele două curbe i s-au părut înfricoșătoare, dar, în cele din urmă, nu s-a mai gândit la pericole. Fiecare curbă a devenit o ocazie de a-și apleca corpul în direcția opusă și de a crește.

Mateo avea mușchi și mici urme de riduri în evantai la colțurile ochilor. Îi plăcea să stea în spatele lui. Acasă în Fargo, părinții ei probabil că beau. Când era acasă, părea necesar să dea raportul pentru toate mișcările ei. Dar aici, în Hawaii, era liberă. Își luase vacanță de la frică și nedreptate.

Ea și Mateo s-au plimbat cu motocicleta toată ziua. La un moment dat, a simțit o durere ascuțită și a crezut că a înțepat-o o albină. Apoi și-a dat

seama că fusese o pietricică sărită din șosea, care o tăiase pe braț. Nu s-a văicărit în legătură cu asta. Nu voia să facă sau să spună ceva nepotrivit.

Mateo a oprit motorul pe aleea din fața casei lui, la capătul unei fundături umbrite de vegetație. Toate casele acolo sunt sprijinite pe piloni, ca niște locuințe de basm pentru surferi hippie.

Mateo avea un coleg de cameră, dar acesta nu era acasă. Maggie și-a dat seama că el nu locuia de mult timp în locul acela. Camera lui era goală, cu cearșafuri închise la culoare. Pe post de noptiere erau așezate niște coșuri de gunoi răsturnate. Părea că nu păstrase nimic din vechea lui viață, cu excepția unei brichete și a câtorva perechi frumoase de pantaloni. Maggie tocmai fusese la nunta surorii ei. I se părea greu de înțeles că acel bărbat se căsătorise cu o femeie, iar acum avea o cameră de burlac, cu un pat lipit de perete. În frigider era doar cutii cu sos de rață, bere și rezerve pentru filtrul de apă Brita.

Maggie voia să se întâmple ceva mai mult decât Matteo. El nu știa că era virgină. Nu știa că doar cu câteva luni înainte îi făcuse morală surorii ei pentru că rămăsese gravidă nemăritată.

Maggie s-a întins prima pe pat. Au făcut sex timp de douăzeci de minute. A fost și mai mult și mai puțin decât se așteptase. Pe de o parte, lucrurile efectiv fizice au fost ușor de recunoscut, defalcate în părți identificabile. Aspectele alunecoase, legate strict de copulație au fost mai obscene decât și-ar fi imaginat. Dar făcea parte din club acum. Era una dintre persoanele care erau înghesuite în paturi și stăteau întinse peste locuri umede.

Însă cel mai mult au impresionat-o aspectele intangibile. Sexul, pentru Maggie, era asemănător modului în care observase zgârietura pe care piatra o lăsase pe brațul ei. Supărarea lui pentru că ea nu țipase, pentru că înăbușise durerea în ea. Felul în care el își dăduse jos boxerii, descojindu-i parcă. Moliciunea străină a anumitor zone de piele. Toate erau lucruri pe care avea să și le amintească mulți ani după aceea.

După ce s-a terminat totul, el nu a dus-o acasă imediat. Au stat în patul lui și au vorbit mult timp. I-a pus întrebări despre Fargo, iar el i-a povestit despre Cuba. Ea l-a ascultat, ținându-i mâna pe pieptul care se ridica și cobora ca

pieptul unui animal. Fata s-a concentrat asupra mâinii ei, sperând că o sprijină cu suficientă presiune cât să nu fie deranjant sau prea copilăros. Nu voia să pară virgină. Oricum, de acum nu mai era.

Byers obiectează în legătură cu Hawaii. Întregul stat este un act sexual.

„Întrebarea era“, reia Hoy, „i-ai făcut confidențe despre asta?“

„Da“, răspunzi tu.

„Și cum s-a întâmplat să-i faci confidențe în legătură cu asta?“

„I-am scris o scrisoare.“

„OK. De ce domnului Knodel?“

„Pentru că eram foarte jenată, iar el, până în acel moment, îmi dovedise că nu mă judecă.“

„OK. Și ce ați sperat să obțineți de la domnul Knodel adresându-i scrisoarea?“

Te gândești câteva clipe înainte să răspunzi. La unele dintre aceste întrebări te-ai jena să răspunzi în fața fratelui tău, chiar dacă știe mare parte din cele întâmplate. O depoziție poate să-ți zbârlească tot părul de pe corp. Toată lumea vede lucrurile jalnice, stânjenitoare și psihotice pe care le-ai făcut. Îți amintești că ai scris acasă scrisoarea și apoi i-ai dat-o după ore. Îți amintești ce bine te-ai simțit, să elimini pe cineva care a refuzat să se includă în alegerile tale. Toată lumea te-a judecat cu excepția acestui om. Prietenii tăi se uită la tine de parcă urmează să-i ataci. Propria mamă te privește de parcă ți-ar putea crește lucruri în burtă, copii-lipitori cu capete de bărbați în vârstă. Tatăl tău se uită la tine de parcă n-ar mai putea să te țină în brațe. Dar domnul Knodel voia ce-i mai bun pentru tine. Nu avea nici un interes în conflict. Doar sentimentele lui de profesor. Și cât de mult tânjeai să fii auzită! Pentru a spune doar: „Hei, am făcut sex cu un tip în Hawaii și a fost distractiv, iar oceanul a fost fantastic și am crezut că îl iubeam și că mă iubea și el, dar apoi nu mi-a mai răspuns la iubire, dar oricum m-am simțit ca un lucru iubit, și m-am simțit sexy și frumoasă și m-am simțit eu însămi.

Ceva de genul: asta-i Maggie! Cum poate nenorocitul ăsta de Hoy să pună la îndoială ce înseamnă asta? Oare bărbaților ca el nu cumva le-ar plăcea să le spună nevestelor ce fel de pornografie preferă? Nu s-ar simți minunat să fie și el cunoscut în totalitate?“

Dar nu poți spune aceste lucruri. Pentru că Hoy și toți ceilalți trăiesc în negare. Refuză să fie sinceri chiar și în propriile creiere, darămite într-o sală de judecată unde tot ce spui poate fi folosit împotriva ta. Nu există omenie în oameni. Îți pui palma pe braț pentru a-ți netezi firele de păr zbârlite. Au reacționat la un frison de ură de sine.

Răspunzi: „Am vrut ca el să știe că acest semestru avea să fie o zbatere pentru mine și – da, adică, cred doar că semestrul urma să fie greu pentru mine“.

Apoi au vrut să știe ce medicamente iei, așa că îți deschizi poșeta. Vorbești într-o limbă străină…

Vyvanse, 50 de miligrame, pentru ADHD

Ondansetron HCl, 4 miligrame, pentru greață

Duloxetine HCl, 60 miligrame, generic pentru Cymbalta, pentru anxietate și depresie

Abilify, 2 miligrame, pentru a ajuta duloxetina să estompeze anxietatea și depresia

Klonopin, 1 miligram, dacă este necesar, pentru anxietate și depresie

Zoologii își scriu notițele de zor. Te uiți la pixurile lor și tot corpul ți se strânge.

După ce s-a întors la școală, Maggie s-a simțit mai singură decât ar fi putut îndura. Făcuse o mișcare greșită, iar acum fusese izolată, să-și bea laptele

într-un colț. Mai rău, își delegase prietenii să vorbească în locul ei, în timp ce se îndepărtase de familie. Își va aminti de liceu ca fiind singura ocazie din viața ei când fusese suficient de nesăbuită să confere putere unor oameni care nu se supun la nimic, decât la gongul final.

Heather S. – nedefinită, cu ochelari, dansatoare, neloială – le povestea oamenilor despre călătoria lui Maggie în Hawaii. Vorbea despre ce se zice când ești vorbit pe ascuns. „Curvă proastă, târfă, pedofil.“ Dacă Maggie ar fi putut asculta toate lucrurile urâte pe care ceilalți le spuneau pe ascuns la adresa ei, dacă ar fi putut să le adune pe o rolă și să le privească pe un ecran, poate că s-ar fi sinucis. Heather i-a spus lui Reese – Reese fiind cea mai bună prietenă a lui Maggie, de când erau de-o șchioapă – despre Mateo, ceea ce nu este teribil, dar este o trădare. Apoi i-a spus unei fete pe nume Zoe, care era cu un an mai mare și avea gura slobodă. Heather i-a mai spus lui Zoe și că Maggie o numise mexicană murdară, ceea ce nu era adevărat.

Vestea s-a răspândit ca focul pe holurile cu pereți bej, din sala de sport plină de cauciuc până în cantina plină de mirosuri. Băieții veneau la Maggie și îi vorbeau ca niște oameni de 40 de ani: „Am auzit că ai comis-o cu un hispanic!“ Cu fetele era și mai rău. Fetele nu-i spuneau nimic în față. Îi aruncau doar priviri furișe, care proiectau în jur o energie amenințătoare, provocând-o să acționeze ca una care încă ar fi fost de-a lor. Ele o făceau să se simtă murdară, spunându-i că era o curvă care își pierduse virginitatea cu cine știe ce brunet unsuros, care nu era cu nimic mai bun decât un dependent de metamfetamine. Ce fel de curvă făcea asta? Nu le putea spune nimic fetelor mai mari, celor dintr-a douăsprezecea ale căror fețe sunt mai lungi, mai drăguțe și mai înțelepte decât ale ei.

O dată, în prima săptămână de toamnă dintr-a unsprezecea, în timp ce era la toaletă, în cabină, le-a auzit pe câteva fete mai mari vorbind despre ea și Mateo: „Trebuie să fi fost un adevărat pervers să vrea să fie cu Maggie“.

Vorbeau despre omul care fusese înăuntrul ei de parcă ele l-ar fi cunoscut și ar fi văzut că era un gunoi. După ce au plecat, Maggie și-a ridicat pantalonii și s-a așezat pe capacul toaletei și a plâns toată pauza.

Pe lângă faptul că se simțea murdară și grețoasă, tânjea după bărbatul cu care își pierduse virginitatea. Nu putea vorbi cu tipul cu care făcuse sex.

Nu-i putea scrie pe e-mail sau pe Facebook, nu-l putea vedea pe Skype, chiar și numai pentru a reînvia o glumă personală dintre ei. Nu putea vorbi cu părinții despre asta și nici nu voia. Părinții ei – însăși existența lor – o făceau să se simtă ca o ușuratică. Colegii de clasă o tratau de parcă ar fi fost bolnavă. Nimeni din lume nu era de partea ei.

Acasă, nu zâmbea, nu mânca, dar încerca să păstreze aparențele, astfel încât familia să nu creadă că îi era dor de violator. Rearanja mâncarea de pe farfurie ca să pară că mânca, totuși, ceva.

Într-o seară, înainte de culcare, în timp ce stătea la biroul din camera ei și se simțea mai singură ca oricând, i-a venit un gând din partea mai înțeleaptă a creierului. Imaginea unui potențial salvator i-a trecut fugitiv prin fața ochilor. A început să scrie o scrisoare. Îi place să scrie. Poate să gândească mai bine așa. Obișnuia să-i scrie tatălui ei scrisori când el o enerva. Tonul era mai puțin înțepat decât putea fi într-un e-mail.

„Knodel“, a scris ea (pentru că el era fie Knodel, fie AK în perioada aceea, nu mai era domnul Knodel. Era încă un profesor, dar și un prieten), „aș vrea să vă spun de ce acest semestru e pe cale să fie unul cu totul ratat“ – și i s-a destăinuit, povestindu-i despre cum făcuse sex cu Mateo, cum pentru ea fusese prima dată și că poate asta era ceva important, dar nu despre asta voia să vorbească. Chiar dacă, în mod evident, nu se mai simțise pură după aceea. Nici ca un copil al lui Dumnezeu. Puritatea fusese eradicată și înlocuită cu un set de noi sentimente. Felul în care el se asigurase că ea se săturase cu puiul rumenit. Felul în care îi dăduse cearșaful lui pentru a-și improviza o togă, chiar înainte de a o cunoaște. Felul în care se simțise trist că ea nu se plânsese că o tăiase pe mână o piatră. Felul în care râsese la glumele ei; și cum se uitase la ea ca la un pește proaspăt pe care tocmai îl capturase; și cum, spre deosebire de un băiat de liceu, nu se rușinase de dorința lui. În plus, fuseseră toate acele lucruri despre ea pe care le vedea acum și le aprecia prin ochii lui. Părul ei lung și sălbatic. Coapsele ei puternice și sânii moi.

I-a povestit lui Knodel o mulțime de lucruri de atunci, sentimentele care au apărut după sex, despre care doar auzise și credea că sunt niște clișee până când i s-au întâmplat și ei. I-a explicat modul în care sentimentele ei se

intensificaseră, aproape imediat după ce s-a culcat cu Mateo. Și i-a spus și cum se încheiase.

La câteva zile după întâmplare, Melia a lăsat-o pe Maggie la casa lui Mateo pentru un foc de tabără. Casele de lemn construite pe piloni străluceau în noapte. Melia a întrebat-o: „La ce oră să vin să te iau?“ Maggie i-a spus că avea de gând să rămână peste noapte. „Voi dormi pe canapea“, a asigurat-o Mateo pe Melia. Mai târziu, în pat, fără să vrea, Maggie a spus pe nerăsuflate: „Cred că te iubesc“.

Imediat și-a dat seama ce făcuse. A simțit cum s-a înroșit rușinată. Știa că el nu avea să-i întoarcă replica. Așa că a început să plângă.

„Hei“, l-a auzit, încercând s-o liniștească.

Fata nu a vrut să se uite la el. Probabil că arăta și mai bine decât cu douăzeci de secunde în urmă, când încă-i mai putea găsi o vină. El i-a cuprins fața în mâini. I-a spus că era importantă pentru el, dar încă nu o putea iubi.

Rănile nu dispar, dar se schimbă. Și se transformă în culoarea acceptabilă a unei vânătăi.

Maggie i-a scris apoi profesorului că, în următoarele câteva săptămâni, a avut un program normal. A făcut cunoştință cu mulți dintre prietenii lui Mateo. Ea nu era iubita lui, dar nici o fată oarecare. În fiecare zi în care a ieșit cu el, a avut grijă să repete aceleași mici ritualuri. Să-și coafeze părul, să-şi dea cu loțiune de corp. Oahu e ca o scoică gigantică. Locuia în interiorul cochiliei, reușind să vadă printre muchiile acesteia frânturi din lumea de afară și pășind de-a lungul unui înveliș ca de porțelan.

Sfârşitul a venit într-o zi însorită. S-au sărutat în fugă la un grătar făcut în curtea casei lui Dane și a Meliei. Cineva i-a văzut și i-a spus Meliei că sora ei mai mică s-a sărutat cu Mateo, militarul divorțat. Melia i-a spus lui Dane, care s-a dus să-l caute pe Mateo, dar acesta fugise deja. „Ai face bine să-mi spui totul și, dacă mă minți, n-o să mai vorbesc niciodată cu tine“, i-a spus Dane lui Maggie amenințător.

Lui Maggie nu i s-a părut o reacție atât de dură pe cât fusese de fapt. Simțea că o merită. De fapt, nici nu știa prea bine ce ar fi trebuit să simtă. După ce Dane a plecat să-l caute pe Mateo, Maggie a început să se întrebe dacă fusese vina lui Mateo. Mai degrabă ea se făcea vinovată de ce se întâmplase, deși nu era foarte sigură că putea fi găsit un vinovat. Sau dacă se întâmplase ceva greșit. Pentru că ea nu simțea asta. În Hawaii, șaisprezece ani este considerată vârsta legală pentru acordarea consimțământului într-o relație sexuală. Vârsta legală pentru înrolare este șaisprezece ani. Ea are șaisprezece ani. Nici măcar din punct de vedere legal nu făcuse nimic rău. Într-adevăr, în Dakota de Nord, până la optsprezece ani era considerată minoră. Dar, în pat, aceste cifre nu contau. Nici când plângea, cifrele nu aveau nici o importanță.

Dane nu l-a găsit pe Mateo la el acasă. Melia i-a sunat pe părinții ei, dând naștere unor uriașe controverse. Vântul Dakotei începuse să sufle în scoica Oahu. Mama ei, prin intermediul surorii, i-a cerut lui Maggie să facă un test de sarcină și un set complet de analize pentru boli cu transmitere sexuală. Totul s-a acoperit rapid cu o peliculă de rușine. „Ți-am spus că nu e normal! Că o fată nu poate fi prietenă cu un bărbat mai în vârstă!“, a urlat Melia la Dane.

Dane se înroșise din cap până în picioare. Erau la cină, dar toți simțeau nevoia de a lovi pe cineva, astfel încât să nu fie nevoie să se confrunte cu ce greșise fiecare dintre ei.

Maggie s-a ghemuit într-un colț. Nu-l poate strânge la piept nici măcar pe Dumnezeu. La telefon, tatăl fusese mai puțin autoritar decât mama ei. Dar voia să-l reclame pe individ la armată. Toată lumea voia ca armata să rezolve problema.

Mai avea două săptămâni de petrecut în Hawaii. Zilele erau prea lungi. Oceanul, teribil de frumos. Păsările erau teribil de caraghioase. Soarele era pe cer chiar şi când se adunau nori de ploaie.

La fel de anapoda era și tot ce o aștepta acasă. La telefon, chiar și prietenele ei reacționau răutăcios. „Treizeci și unu de ani?“ i-a repetat Sammy. „Ai înnebunit? E un moș.“

Apoi Maggie nu a mai vrut să mănânce. Și, deși toată lumea era de acord că ar fi trebuit să meargă acasă cât mai curând, ea a mai așteptat încă două săptămâni, pentru că schimbarea biletului de avion ar fi costat prea mult. Mama a ținut legătura cu ea în tot acest timp, prezentă și iubitoare, dar copleșită de împrejurări. Cel mai rău lucru din lume este să nu fii în stare să rezolvi o problemă a copilului tău. Unele mame nu au suficient de mulți bani pentru a-și aduce copilul acasă mai devreme.

Când a venit momentul plecării, clipele de rămas-bun au fost tensionate. Bebeluşul era tot frumos, dar, chiar și așa, magia din ochii copilului părea stinsă. Schimbarea era evidentă.

După ce a revenit în Fargo, Maggie și-a petrecut restul verii mergând la psiholog și la psihiatru. I s-au prescris mai multe medicamente. Ea însă credea că ceea ce ar fi putut s-o ajute era să vorbească cu Mateo. Toată lumea spunea că armata trebuia să decidă soarta lui Mateo. Toți erau atât de preocupați că își pierduse virginitatea încât uitaseră să dea atenție faptului că tocmai își pierduse virginitatea.

A semnat scrisoarea către domnul Knodel cu un simplu „Maggie“, apoi a împăturit-o şi a pus-o în rucsac. Avea impresia că scrisoarea aceea conținea o parte mai mare din ea decât poate că o făcea în realitate.

La cursul de dezbateri a domnului Knodel erau aproximativ treizeci de elevi. Era un curs popular pentru care doar elevii mai mari puteau opta, așa că participarea părea a fi un privilegiu. Uneori avea atmosfera unui weekend la schi.

La început, Knodel se așeza în fața clasei și vorbea câteva minute, apoi elevii se împărțeau pe grupuri de discuții și dezbăteau temele alese. Maggie a stat ca pe ace toată ora, dar Knodel i-a zâmbit de câteva ori, iar gândul că el era singurul confident posibil a liniștit-o asemenea unei pături calde. De fapt, scrisoarea îi dădea voie să intre în cercul ei de încredere, care în momentul acela nu mai era chiar un cerc, ci mai degrabă un punct. Scrisoarea aceea urma să-l ajute s-o cunoască mai bine și era exact lucrul de care avea nevoie ca să nu se mai simtă un paria.

La sfârșitul cursului, Maggie și-a strâns lucrurile fără să se grăbească. I se părea mereu complicat să-i aştepte pe ceilalți să iasă din clasa lui Knodel. Erau mulți cei care întârziau. Tuturor le făcea plăcere să vorbească cu el. Profesorul ținea minte zilele de antrenament ale tuturor și îi făcea să se simtă extraordinar când vorbea cu fiecare în parte. E de înțeles de ce, câțiva ani mai târziu, avea să fie distins cu titlul de Profesorul Anului din Dakota de Nord. În sala de sport, Knodel avea să urce și să coboare de pe podium în aplauzele elevilor, profesorilor și demnitarilor ridicați în picioare. Guvernatorul avea să-i strângă mâna, radiind de încântare. Mirosul sălii de sport avea să fie înlocuit de parfumul mamelor care aplaudă. Purtând puloverul cu emblema liceului NDSU, Knodel avea să se arate luat prin surprindere de momentul de adulare.

Când au mai rămas doar câțiva elevi, Maggie s-a ridicat din bancă. Fata s-a îndreptat spre ieșire și i-a înmânat scrisoarea profesorului ei preferat. „Poftiți“, i-a spus ea. Simțea cum îi ardeau obrajii pentru că tocmai făcuse ceva nebunesc. Îi dăduse unui profesor, unui bărbat, un bilet în care dezvăluia faptul că își pierduse virginitatea. El i-a zâmbit nedumerit, dar ceva din zâmbetul lui a îndemnat-o şi pe ea să zâmbească încrezătoare.

A doua zi la oră, Knodel i-a spus: „Ți-am citit scrisoarea, ar trebui să vii să vorbim cât de curând“.

Knodel avea un talent deosebit să abordeze o persoană în mijlocul unei mulțimi, vorbind astfel încât doar respectiva persoană să-l audă.

De data asta, Maggie i-a aşteptat pe toți ceilalți să plece, frământându-și mâinile neliniștită. În liceu, există nenumărate tipologii în care te poți regăsi. Tocilarul, sportivul, fata sexy, afurisita. Acum ea era ciudata. Fără să vrea se gândea la toate eșarfele de mătase pe care ar fi urmat să și le cumpere şi la cutiile grele de litieră pe care ar fi urmat să le care din maşini Hyundai în apartamente închiriate.

A verificat dacă nu îi miroase gura suflându-și în palmă, apoi și-a dat seama că oricum nu avea gumă de mestecat la ea.

„Hei“, a salutat-o el după ce toți ceilalți au părăsit încăperea. După felul în care a salutat-o, Maggie și-a dat seama că şi el abia aşteptase să rămână

singur cu ea. E plăcut să descoperi că altcineva are același mic obiectiv ca tine. Astfel de lucruri mărunte te motivează zilnic.

„Ți-am citit scrisoarea“, i-a spus el. Deși o spusese deja. Maggie a dat din cap aprobator.

„Ce mai faci?“, a continuat el. El era aşezat la catedră, iar ea stătea în picioare. Acasă, părinții ei, unul dintre ei sau amândoi, urmau să înceapă să bea. În Hawaii, Mateo probabil lua prânzul la baza militară. Mai multe feluri de mâncare, așezate pe o tavă din carton colorat, gustate cu furculița din compartimentele de aluminiu. Tot cam pe atunci nepoata ei, Emily, se pregătea probabil să tragă un pui de somn. Maggie era și ea unul dintre miliardele de oameni de pe pământ. Cum ar fi putut Dumnezeu să urmărească pas cu pas situația ei și a celor dragi ei? Așa că acolo, în acea sală cu profesorul ei, fata simțea că acesta fusese desemnat de Dumnezeu să fie interesat de ea puțin mai mult decât ar fi trebuit.

El a început prin a-i spune că nu făcuse nimic greșit. A întrebat-o de ce părinții ei nu depuseseră o plângere, apoi a intrat în detalii legate de relația ei cu familia. Maggie era îmbrăcată cu jeanşi și o cămașă în care se simțea bine. Familia ei nu avea bani pentru haine frumoase de la oraş – Minneapolis și St. Paul – sau pentru ținute de genul cărora vezi în revistă, așa că învățase să combine hainele astfel încât să nu fie nevoie să-și cumpere prea des unele noi. Conversația a durat mai mult decât oricare dintre conversațiile lor din trecut. Nu i-a dat sfaturi, dar a făcut-o să se simtă normală. Uneori, ai nevoie de o altă ființă umană care să dea din cap aprobator în timp ce vorbești și să se comporte de parcă ceea ce îi povestești nu e ieșit din comun, ci e ceva care se întâmplă în fiecare zi, nu ceva rău, iar tu nu ești o ciudată sau o ușuratică. N-o să ai nevoie de douăzeci de pisici. Ce ți s-a întâmplat nu e atât de grav, iar tu, de fapt, ai avea nevoie doar de o îmbrățișare.

Sora lui Maggie, Nicole, și soțul ei s-au mutat recent la Denver, așa că pentru Crăciunul următor întreaga familie a decis să se reunească în Colorado. Au închiriat o cabană în munți, la câteva ore de condus în afara orașului. Era sfârșitul anului 2008 și lumea evolua pozitiv. Maggie era acum

elevă în ultimul an de liceu și simțea pe deplin responsabilitatea acestei noi perioade. Avea prieteni, planuri și așteptări mari.

Cu o seară înainte să plece, Maggie și-a îndesat ultimele haine în colțurile unui geamantan supraîncărcat. Pantaloni călduroși, șosete, căciuli și o ultimă pereche de chiloți. Totul era împăturit cu grijă, mai puțin aceste obiecte adăugate în ultimul moment. Telefonul ei a sunat apoi scurt şi vesel anunțând primirea unui mesaj.

În timpul pregătirii pentru concursul de dezbateri, membrii echipelor de la școală fac schimb de mesaje între ei sau cu domnul Knodel, care este consilierul lor. Ceea ce a uimit-o pe Maggie în seara aceea a fost că mesajele profesorului nu păreau să aibă legătură cu concursul.

„Hei, cum îți merge?“, i-a scris el.

„Binișor. Dumneavoastră ce mai faceți?“

El a întrebat-o apoi dacă își făcuse bagajele, iar ea i-a scris: „Mda, e nebunia de ultim moment“.

Replicile se suprapun pe ecran ca nişte cărămizi de Tetris. În general, mesajele dintre ei căutau să stârnească reacția interlocutorului printr-un răspuns. Cele scrise de Maggie tindeau mai degrabă către încheierea conversației, dar de fiecare dată Knodel găsea ceva care să ducă discuția către un alt subiect.

Discuția prin mesaje a continuat până seara târziu. Maggie plănuise să se culce mai devreme, să fie odihnită dimineața pentru zbor. În jurul orei unsprezece, Knodel i-a scris că se duce la culcare. „Eşti bătrân!“, i-a scris Maggie amuzată.

Knodel i-a spus atunci ceva care a deranjat-o și a intrigat-o în egală măsură. „Doar pentru că te duci la culcare“, a replicat el, „nu înseamnă că vei dormi.“

În Colorado, Maggie și-a recăpătat concentrarea. Cea mai mare parte din rănile lăsate de experiențele din anul precedent se vindecaseră peste iarnă.

Cabana era perfectă, ascunsă la capătul unui drum forestier, în munții acoperiți de zăpadă, cu toate dotările vremurilor moderne, dar cu multe accente rustice. Era suficient de încăpătoare pentru toți – domnul și doamna Wilken, Maggie și cele două surori mai mari, cei doi frați mai mari și toți copiii mici. Nu mai fuseseră împreună așa de ani de zile. Maggie avea patul ei, dar Emily sau Marco se furișau mereu să se cuibărească lângă ea.

Au stat la povești lângă foc, ca să afle noutățile fiecăruia. Domnul Wilken a pregătit o cratiță imensă cu faimosul lui sos de spaghete, din care toată lumea a vrut să mănânce. Chiar și după rețetă, cu toate ingredientele și cantitățile potrivite, e imposibil de obținut gustul sosului de spaghete pe care îl prepară Mark Wilken. Când Maggie era mică și aveau şi mai puțini bani, tatăl ei obişnuia să pună felii de pepperoni în sos, dar nu multe, pentru că era scump. Feliile erau denumite premii, iar Maggie și frații ei se luptau să le primească fiecare în mod egal.

După-amiaza mergeau la săniuş cu copiii. Soarele îmblânzea troienele cu o lumină aurie. Nu exista suferință sau frică. Era un amestec unic de frumusețe şi calm, pe care ani mai târziu, după ce moartea şi vrajba aveau să-i lovească, și-l va aminti ca pe un loc din Colorado unde vrajba şi moartea nu ajung niciodată. În Colorado, poți să schiezi toată ziua, să râzi toată noaptea, apoi în fiecare dimineață să te trezești într-o stare de invidiat, să-ți savurezi cafeaua din căni de voiaj, înconjurat de zgomotele făcute de copii. În serile liniștite, după ce copiii adormeau, frații lui Maggie și Dane porneau televizorul și le explicau celorlalți membri ai familiei umorul aparte al serialului Flights of the Conchords. Amintirea oribilă a zilelor din Hawaii era bine ascunsă în subsol, lângă tabletele Boogie Board și toate celelalte lucruri pe care nu le foloseşti nici măcar o dată în nouă luni. Maggie își recăpătase strălucirea și este cea mai bună prietenă a tuturor. Se înțelege cu băieții cum nici una dintre celelalte femei nu reușește. Râde la videoclipuri de pe YouTube și la poantele din meme.

În prima noapte în Colorado, telefonul lui Maggie a bipăit din nou și, din nou, era el. Fata simte o scânteie prinzând contur în sufletul ei. El era omul care o ajutase să-și revină după ce se întâmpase în Hawaii. În a

unsprezecea, legătura lor devenise tot mai apropiată. El se transformase dintr-un profesor foarte bun într-un veritabil aliat. Așadar, acea nouă dovadă de atenție din partea lui nu era chiar neobișnuită. Dar era diferită.

Knodel a întrebat-o despre cadouri și dacă se dăduse cu snowboardul, despre vreme și despre câte nepoate și nepoți avea. Exista o perioadă de așteptare firească între mesaje, pentru că aşa se cuvenea. Ea punea telefonul pe masă, cu fața în jos, și se alătura conversației celorlalți din familie. Când ridica din nou telefonul, avea mesaje necitite. Entuziasmul stârnit era amețitor. Nu a salvat mesajele, oricum în viitor el avea să-i ceară să le șteargă pe toate, dar ea și le va aminti pe fiecare în parte, în special pe cele de început, cu o luciditate dureroasă.

El a întrebat-o dacă se întâlnea cu cineva, iar ea i-a spus că se vedea cu un tip de la serviciu.

Nu era nimic serios, dar brusc acel schimb de replici a început să pară foarte serios. Serios, dar nebunesc. Maggie n-a mai putut să închidă ochii toată noaptea, după dialogul incredibil. La modul cel mai sincer, ar fi fost mai puțin uimită dacă bărbatul care îi trimitea mesaje ar fi fost Brad Pitt, care tocmai ucisese un urs în munți și căuta adăpost în patul ei supraetajat.

Și, când tocmai încerca să se convingă de imposibilitatea situației, a venit finalul conversației, în care el i-a scris: „Nu ar trebui să vorbesc cu tine“.

Lângă ea, frații ei râd. Cineva din bucătărie se întreba dacă aveau o râșniță de piper.

„Bine“, i-a scris Maggie.

Knodel îi spune că băuse și că urma să-i spună ceva ce n-ar trebui.

„Bine“, a repetat ea.

„Sunt profesor, tu ești eleva mea, iar o astfel de conversație nu e potrivită.“

„Bine“, a scris Maggie din nou.

Pe de o parte, Maggie nu înțelegea de ce nu ar fi trebuit să stea de vorbă cu ea. La urma urmei, avea o mulțime de prieteni, și mulți dintre ei erau băieți, iar ea vorbea foarte mult cu ei, fără ca asta să fi însemnat ceva. Se înțelegea bine cu băieții, într-un mod în care nu reușea să o facă cu fetele. Pe de altă parte, ea înțelegea ce voia el să zică. Voia să-i spună: „Nu mă obliga să fac asta, de ce facem asta, nu putem face asta, îmi iubesc soția și copiii“. Dar ea îi simte deja mâinile vârâte în pantalonii ei.

Ea răspunde de fiecare dată cu „Bine“ pentru că el este o figură a autorității. Este mai în vârstă decât ea și mai deștept, iar dacă el spune că nu ar fi trebuit să vorbească – chiar dacă el fusese cel care inițiase conversația – atunci probabil că nu ar fi trebuit să vorbească. Maggie e conștientă de limite, chiar și așa fine cum sunt, și nu vrea să fie ea cea care le depășește. Nici măcar nu-i trece prin cap. E un copil, nu e egala lui. Așadar, când el i-a spus: „Hei, nu ar trebui să vorbesc cu tine“, o parte din ea s-a simțit vinovată, a simțit că face ceva în neregulă, chiar dacă era destul de confuză. Nu făcuse decât să-i răspundă la întrebări.

În același timp, era limpede că aveau de gestionat ceva ce se acumulase de foarte mult timp. Ceva ce începuse să se acumuleze încă din clasa a noua. Fiecare conversație purtată lângă catedra lui. Fiecare încurajare. Fiecare ocazie în care ea purtase o cămașă drăguță, iar el, o cravată nouă. Fiecare sfat. Fiecare glumiță. Fiecare mesaj despre dezbatere. De fiecare dată când unul dintre colegii ei spunea ceva stupid, iar ea rânjea și el zâmbea. Fiecare mamă beată, fiecare tată beat, fiecare nevastă sâcâitoare. Totul contribuise.

A doua zi, Maggie s-a dat cu snowboardul. S-a jucat cu copiii. Și-a lăsat telefonul în cabană, pentru că şi ea era copil şi, cât timp nu îl vedea, uita tot ce era acolo.

Când s-a întors, avea vreo cincisprezece mesaje de la Knodel. Ca un poem ciudat. Fiecare mesaj era o reiterare a aceleiași idei: „Hei, e totul în regulă? Ești supărată? Spune-mi la ce te gândeşti. Alo?“

Părea îngrijorat că ea ar fi putut fi supărată sau înspăimântată de conversația din seara precedentă. Poate chiar – Doamne ferește! – îngrozită de el.

„Nu m-am supărat, am fost cu snowboardul toată ziua“, i-a scris ea.

„Ah, OK!“

Ea n-a mai scris nimic.

„Vom vorbi mai multe când te întorci din vacanță“, a încheiat el.

De Revelion, Maggie a fost la o petrecere acasă la Melani. Acolo erau aproape numai cupluri și nu exista alcool, pentru că părinții lui Melani urmau să se întoarcă acasă imediat după miezul nopții. În perioada aceasta a anului e minunat să ai un iubit. Să faci sex de rutină și apoi să vorbeşti despre asta cu alte fete care au iubit. Tipul de la muncă cu care se întâlnea Maggie era plecat din oraș. Nu era chiar iubitul ei. Îi aminteea de fratele ei, David, doar că el juca hochei. Încă nu făcuseră sex.

De multe ori în noaptea aceea Maggie a rămas singură, uitându-se prin cameră. O chinuia gândul că toate cuplurile care erau acolo aveau să rămână împreună pentru totdeauna. Îşi făcea griji că şi ea avea să se culce cu un băiat din Fargo, iar cinci ani mai târziu, gravidă cu un al treilea copil, avea să fie doar o altă femeie care își pierdea vremea uitându-se la televizor, purtând cizme Ugg uzate.

Undeva, după miezul nopții, a auzit telefonul bipăind. Nu era iubitul care, de fapt, nu era iubit. Era Aaron Knodel, care mai nou era salvat în agenda ei ca AK. La început fusese Knodel. Îi modificase numele în Colorado, când a început să simtă că era ceva ce ar fi trebuit să ascundă. Acum, inima dădea să-i sară din piept de emoție. Fata a apropiat telefonul de piept, de parcă ar fi apărat o pasăre neajutorată. S-a uitat împrejur, dar nimeni nu era atent.

Își trimiseseră mesaje toată ziua, dar acum era în mod evident noapte, iar în această nouă situație palmele ei transpirau incontrolabil. După ce ajunsese deja în Colorado, el îi scrisese că motivul pentru care ar trebui să înceteze să-şi mai scrie era că se temea să nu spună ceva ce n-ar fi trebuit.

„Care era lucrul pe care te temeai că mi-l vei spune?“, insistase Maggie toată ziua, a doua zi.

Și toată ziua AK îi scrisese: „Nimic, nu e nimic, las-o baltă!“

„A, nu, nu-mi face asta!“, îi spusese ea, sperând să-l convingă să-i spună.

El i-a promis atunci că poate, într-o bună zi, îi va spune. Iar acum era Anul Nou. Fata şi-l închipuia la o petrecere liniștită, pentru adulți, cu soția lui care bea Merlot împreună cu o altă soție ca ea, iar el, retras într-un colț al încăperii, scriindu-i mesaje.

I-a scris lui Maggie că-i va spune totul când se vor vedea, dar a sfătuit-o să nu-și bată capul cu asta. I-a mai spus și că bea lichior. „La mulți ani“, i-a urat el, întrebând-o și dacă a primit un sărut de anul nou.

„Da, Melani și Sammy m-au pupat“, i-a răspuns ea.

A urmat o pauză mult prea lungă, pe care ea a simțit nevoia s-o scurteze adăugând: „De amuzament!“

„Asta nu se pune“, a replicat el.

Scrise, cuvintele aceleau păreau ciudate, iar Maggie a simțit că făcuse ceva greșit. Superputerea lui era că o putea face foarte ușor să se simtă prost. Nu ținea doar de faptul că era mai în vârstă și că era profesorul ei. Era și altceva.

„Dar tu?“, l-a întrebat Maggie.

„Sunt însurat, Maggie.“

Un răspuns care ar fi putut însemna un milion de lucruri. Unul dintre acestea fiind: „Sunt căsătorit, așa că mă pup tot timpul și, desigur, când se anunță miezul nopții de Revelion, îmi vâr adânc limba în gâtul alesei mele, chiar dacă toți copiii noștri sunt agățați de picioarele noastre“. Sau ar fi putut însemna: „Sunt căsătorit, deci, tot ceea ce ar trebui fie relație fizică între noi este mort definitiv. E carne tocată de hamburger la restaurantul unde lucrezi. Pasiunea noastră nu s-ar mai trezi nici dacă ai călca-o cu pantofii cu tocuri de la balul de absolvire. Plătim facturile împreună și ocazional, dacă avem chef, ne uităm împreună la un talk-show de noapte.“

„Aha“, a scris ea; apoi și-a rotit privirea prin încăpere, deși nu-şi dorea neapărat ca lucrurile să fi stat altfel.

Ca orice fată tânără care face o pasiune pentru cineva mai în vârstă, ea nu știe ce voia să se întâmple. Nu știe dacă voia sau nu sex, sau dacă voia doar să se dezbrace în fața ferestrei, în camera ei, în timp ce el o privește de pe trotuarul din fața casei. În orice caz, voia o mică dovadă de emoție. Un buchet anonim lăsat la uşa ei.

Lina

La cabinetul doctorului Linei, grupul de discuții pentru femei se întâlnește periodic. În spatele sălilor de consultații, există o cameră mare, foarte frumoasă, cu o masă lungă ovală, de mahon, în jurul căreia, în această seară târzie de noiembrie, opt femei beau vin Chardonnay în pahare de plastic, ronțăie caju și biscuiți integrali subțiri din grâu, unşi cu hummus şi ardei roşii prăjiți. Femeile au vârsta cuprinsă între treizeci şi șaizeci de ani. Printre ele se află și April, o profesoară foarte drăguță, care are un copil de cinci ani pe nume Tristan; și Cathy, care a fost căsătorită de câteva ori și afişează o efervescență à la Dolly Parton, pe care pare că nimic nu o poate înfrâna.

Femeile vin la acest medic de țară pentru tratament hormonal și pentru pierdere în greutate, iar în ultima vreme toate se simt diferit în interiorul trupurilor lor. Spun că e ceva legat de felul în care le vin pantalonii, de felul în care țesătura atârnă pe lângă oasele pelviene. Pierderea în greutate creează spațiu între ele, iar lumea și hormonii umplu acel spațiu cu nevoi mai noi sau cu unele vechi care au fost redefinite.

April are un iubit foarte arătos. Ea le arată celorlalte o poză cu el și toate sunt de acord că bărbatul este frumos. O privesc diferit după aceea, analizând-o din cap până în picioare. Le spune că este de câțiva ani cu acest iubit şi că a fost tot timpul fericită. Apoi adaugă zâmbind:

„Am un trecut, iar mama iubitului meu îl cunoaște şi mereu ține să-mi amintească de asta. E un oraş mic“, a adăugat ea zâmbind.

Au existat perioade de acalmie sexuală în trecut, dar, de când April s-a mutat la el, atmosfera între ei e aproape tot timpul încinsă. Ea povesteşte grupului că iubitul ei are fantezii de voyeur, pe care la început le-a exprimat mai timid, iar apoi mai îndrăzneț, încurajat de gesturile ei tacite de acceptare. Așa că, în timp ce fac dragoste, el îi cere să-i vorbească despre penisurile mari pe care le-a călărit înainte de el.

April susține că există o limită pe care are grijă să nu o depășească. Nu poate să-i dea de înțeles iubitului că vreunul dintre bărbații aceia ar fi fost mai dotați decât el. Ea știe să nu rostească nume, astfel încât bărbatul să nu poată căuta pe Facebook pentru a verifica dacă mai ține legătura cu vreunul dintre foștii ei parteneri. Nu povestește despre italianul pe nume Massi cu care a petrecut câteva săptămâni minunate în San Sebastián. Nu pomenește despre cum a fost să se uite printr-o fereastră cu ramă de piatră gri în timp ce el o pătrundea din spate. Nu vorbește despre asta, pentru că încă îi lipsește mult.

Lina, la 32 de ani, este cea mai tânără şi singura catolică. Unele dintre lucrurile pe care le spun celelalte femei o fac la început să se simtă incomod. Dar apoi mai bea un pahar de vin.

„Dar tu, scumpo?“, o întreabă Cathy, ca o cloşcă bătrână. „Care e povestea ta? Îmi dau seama că ai ceva de spus, dragă.“

„Ei bine“, începe Lina. „E interesant. Chiar mă aflu în acest moment în pragul unei mari schimbări.“

„Care anume, drăguțo?“

Treptat, dar hotărât, Lina le povestește celorlalte despre soțul ei, Ed, pe care timp de trei luni îl așteptase în patul conjugal, fără să primească în schimb vreo atingere. Nici măcar din greșeală. În general, când Lina simte că propria disperare o copleșește, vorbește pe un ton încrezător și fără să se abată de la subiect.

Cum te poți numi soț, comentează ea, dacă nu-i oferi soției tale singurul lucru care ar trebui să vă unească mai presus de toate?

Cathy țâțâie și scutură din cap dezaprobator.

„Dar i-ai spus cât de important este pentru tine?“, o întreabă April.

„Un timp, aproape în fiecare zi“, răspunde Lina. „I-am spus“ – și începe să plângă – „i-am spus că tot ce vreau este să fiu sărutată. Îmi doresc asta mai mult decât orice!“

Femeile își coboară privirea la unison și sorb agitate din paharele de plastic. Vinul are gust de urină rece. Ele încearcă apoi să-i ofere fetei niște palide recomandări despre cum ar fi putut să reaprindă pasiunea între ei. Forțată de împrejurări, Lina le spune că încercase de toate. S-a îmbrăcat cu lenjerie sexy. I-a dus pe copii la părinții ei. A fost drăguță cu el zile întregi, făcând parcă mici depuneri în banca lui emoțională. S-a abținut de la orice fel de comentariu. A făcut-o pe inabordabila. A încercat să fie provocatoare umezindu-și buzele cu vârful limbii după ce lua câte o gură dintr-un pahar cu apă rece ca gheața.

Lina se simte frustrată pentru că îi e greu să le explice altor persoane că este numai vina soțului ei. Toată lumea încearcă să găsească o modalitate de a schimba ceva, un pont de genul cărora pe care le găsești în Redbook. Una dintre femei, recent divorțată, îi spune că în unele zile se întreabă cum e mai bine: să ai un bărbat care nu te iubește îndeajuns sau să n-ai bărbat deloc? Ea e de părere că e mai ușor dacă ai bani. Poți pleca și îți poți crește singură copiii, spunând cu fruntea sus: „La naiba cu aiureala asta“.

„Eu nu am banii mei“, se vaită ea, izbucnind în plâns și mai tare.

„Calm, dragă, liniştește-te“, îi zice Cathy. „Jumătate din ce-i al lui e al tău, știi asta. Și mai mult, știi că în statul Indiana…“

Lina ridică privirea dintr-un şervețel împăturit în triunghi.

„Da, spune ea, aşa este, dar…“

„Dar ce, dragă?“, repetă Cathy, apoi se așază lângă Lina și o ia de mână, îndesându-i şervețele în palmă.

„Ei bine, m-am dus și am cerut separarea.“

„Păi, ce naiba! Ești la jumătatea drumului, scumpo!“

„Da, dar… Deci, este o separare, și nu un divorț, astfel încât el îmi va plăti în continuare asigurarea de sănătate.“

„Îți datorează asta!“, intervine Cathy. „Ce naiba, poți divorța de bărbatul ăsta şi mâine și tot ai asigurare de sănătate! Și jumătate din casă și tot!“

„Dar îi am pe cei doi copii…“

„Sunt și copiii lui!“

„Da, dar…“

Lina se uită în jur, încercând să-și dea seama în cine poate avea încredere, dar este prea târziu. A mers deja atât de departe. Orice lucru în viață poate fi făcut bine sau prost. În Indiana, există o variantă cât se poate de proastă pentru care poți opta când vrei să-ți părăsești soțul. Lina își adună şervețelele umede într-un singur pumn, se uită la Cathy şi spune cu voce tare: „Am o aventură“.

Urmează o tăcere deplină, ca liniştea dinaintea unei lovituri decisive într-o partidă de golf, iar în liniştea aceea poți să ghicești ce gânduri le trec prin minte tuturor.

„Ce târfuliță!“

„Nu pot să cred că am compătimit-o.“

„Sunt geloasă pe ea. Mă întreb cu cine umblă.“

„Cine se crede asta? Nu e chiar atât de drăguță.“

„Credeam că e catolică.“

„Sper că nu e vorba de soțul meu.“

„Și eu am avut o aventură.“

„Soțul meu are o aventură.“

„Sunt îndrăgostită de kinetoterapeutul meu.“

Cathy e prima care rupe tăcerea. Ca un intro al unui cântec country, ea spune: „Bine, dragă. Spune-ne! Povestește-ne tot despre asta.“

Lina clipește. Dorința de a vorbi despre omul pe care îl iubește este mai puternică decât înțelegerea faptului că dezvăluirea acelei relații ar putea-o afecta. Într-o oarecare măsură, își dă seama că vorbitul o va face mai receptivă la forța acesteia. Ia o înghițitură de vin şi apoi îi spune numele cu glas tare:

„Aidan! Numele lui este Aidan și a fost dintotdeauna iubirea vieții mele. Ne întâlneam în liceu“, le spune ea celorlalte.

De fapt, erau mai mult decât întâlniri. Erau iubiți în liceu. Au fost cu adevărat îndrăgostiți în liceu. El i-a scris un bilețel o dată, unul care întrecea toate biletele din lume, iar fata l-a păstrat ani buni, până într-o zi când mama ei l-a găsit şi l-a aruncat. Iubirea lor a fost de neînțeles. Şi parcă scrisă în stele. Ca o poveste cu Romeo şi Julieta. Este îngrozitor și frumos din cauza modului în care au ajuns să-i pună capăt. Iar ea n-a încetat să se gândească la el de atunci.

Femeile trec sticla de Chardonnay de la una la alta. Fiecare îşi bea vinul încet, fără să-și facă griji că aveau să întârzie cu pregătitul mesei de seară. Curioase, se lasă cuprinse de atracția vinovată a poveștii Linei.

„Dați-mi voie să vă spun despre acest tip“, continuă ea. „Aidan este înalt, cu maxilarul bine conturat și ochi de un albastru cobalt. Are chipul expresiv al cuiva care a fost la răz-boi.“ Lina le spune celorlalte că atunci când nu e cu ea, se gân-dește la ea. Iar când nu este cu Lina, el taie cu fierăstrăul și construieşte tot felul de accesorii, ca să poată creşte valoarea casei sale, astfel încât s-o poată vinde şi să renunțe la drumul greșit pe care a luat-o. Femeia cu care s-a măritat nu-l iubește. Îl semitrădează. Se sărută cu alții, îi scrie mesaje fostului. Însă îl ține pe Aidan legat, pentru că plata orelor pe care acesta le petrece muncind pe şantierul de construcții îi acoperă manichiura de la Downtown Brown, rochiile pluşate de la Forever 21, magazin despre care glumeşte cu prietenele ei că s-ar numi Forever 34 când ies în baruri, îmbrăcate în rochiile respective, și se unduiesc pe lângă necunoscuți care beau cocktailuri Blue Island în miezul iernilor blânde din Indiana.

Uneori, când e în anexa clădirii de la lucru, muzica de la cel mai apropiat post de radio de country se aude hârâit, dar el o aude și este amuzant cum, când eşti îndrăgostit sau pe cale de a te îndrăgosti din nou, fiecare melodie ți se pare potrivită pentru povestea ta. E ciudat cum funcționează treaba asta.

„E un om bun“, spune Lina.

A făcut greșeli, dar toți bărbații buni fac. Bărbații buni sunt imperfecți, dar constanți. În America e greu să găsești bărbați adevărați, iar Lina nu se referă la tipi ca în reclama la Marlboro, bărbați cu mustață, care pregătesc carnea de burgeri. Ea vorbeşte despre bărbați adevărați, care îți deschid portiera, și îți fac sex oral ore în șir, și fac bani, indiferent dacă pe căi cinstite sau nu, dar sunt sinceri când spun cum i-au făcut. Și sunt interesanți, nu contează ce fac sau unde locuiesc, sunt pur şi simplu interesanți, au câteva povești pe care le vei auzi la câteva luni după ce i-ai cunoscut și câteva pe care nu le vei auzi niciodată, nici măcar dacă ești frate cu ei.

Când bărbații ca Aidan spun o poveste, nu povestesc ca să pară cool, ci pentru că vor să facă povestea auzită, și, de obicei, trebuie să-i convingi s-o spună. Sau poate că la masă se află vreo femeie care insistă s-o audă, pentru că asta îi deosebeşte pe bărbații buni de toți ceilalți: bărbații adevărați, tipii din izolatul Maine și din Philly, sau din desişurile ruginite ale sudului Indianei, adoră femeile și sexul și, oricât de puternici ar fi, pot fi manipulați de o păsărică. Linei nu-i place să folosească acest termen, pentru că nu e doar atât, dar el reprezintă mult mai mult decât pare. Oricum, celălalt gen de bărbați, cei care formează cea mai mare parte a lumii, vor fi mai perverşi de îndată ce aduc o femeie în dormitorul lor, vor cere lucruri pe care nu ar trebui să le ceară și vor pleca dimineața, ca niște necioplți, dar nu vor putea fi dominați, în bar sau la cină, nu vor face ceva ce nu vor să facă pentru o femeie, pentru că ei nu sunt capabili de o dragoste bărbătească pentru o femeie așa cum demonstrează din plin un tip ca Aidan Hart. Aidan.

Femeile stau aplecate în față, adoptând postura unor supiere surprinse de un cutremur. Îşi țin bărbia sprijinită în palmă și rontăie nervos din amestecul de nuci.

„Oh“, oftează Cathy. „Pare a fi vorba despre un bărbat deosebit și o adevărată poveste de dragoste.“

„Cum s-a terminat?“, întreabă cineva, pentru că adesea femeile obișnuiesc să omită finalurile, și nu începuturile. Lina înțelege că anumitor femei, cum sunt și mama, și surorile ei, le pasă cu adevărat de o altă femeie abia când ea suferă, mai ales într-un fel de chin pe care l-au simțit deja şi ele cândva și pe care apoi l-au depășit.

„Cum s-a terminat“, repetă Lina șoptit. „S-a terminat prost!“

Unele dintre femei tresar uimite. Cathy își aşază mâna peste a Linei.

„Păi, Aidan a auzit nişte zvonuri. Respectiv că m-am culcat cu trei tipi într-o noapte, dar adevărul este că tipii ăia mi-au pus ceva în băutură și m-au violat, unul după altul. Și nici măcar n-am încercat să-i spun adevărul. La drept vorbind, nu am aflat adevărul decât după mulți ani. Deci am fost amândoi încăpățânați, asta s-a întâmplat. Legătura noastră aproape că era prea puternică, dar n-a rezistat nici celui dintâi hop, chiar dacă a fost vorba de o minciună. A fost prea mult. Eram tineri. Eram amândoi orgolioși.“

„Ăsta e genul de întâmplare care te marchează cu adevărat“, intervine April.

„Serios?“, întreabă Lina cu sarcasm.

Reacția ei le irită pe celelalte femei.

„În plus, n-am mai fost invitată niciodată la o întâlnire. Nici măcar la balul de absolvire. Nu am mai ieșit la film, la bowling sau oriunde altundeva. Nu doar Aidan. Nimeni nu a mai vrut să aibă de-a face cu mine.“ Femeia povestește că înțelege că erau copii și că probabil s-au schimbat acum. Mai spune: „Acum nu mă mai deranjează. Nu m-am ales cu vreo boală din întâmplarea respectivă şi nici cu o sarcină. Oricum, toți creștem. Toți ne schimbăm.“

Tace câteva clipe, apoi adaugă: „Să fiu sinceră, cred că situația respectivă este cea care mi-a creat singurătatea emoțională, confirmând într-un fel că eram cunoscută drept curvă. Și eu nici măcar nu am făcut ceva. Nici măcar

n-am înțeles ce-a fost. Și iată că un lucru pe care nu-l înțeleg, și pe care abia mi-l amintesc, a avut puterea să-mi schimbe viața complet.“

„Of, Doamne! Of, draga mea“, o consolează Cathy.

Femeia îşi frânge mâinile.

„E în regulă“, continuă Lina. „Nu-i nimic. Acum că l-am văzut din nou, simt că nu mai contează. Că există o șansă acum.“

„Hmm“, oftează cea care întrebase cum s-a încheiat. „Şi cum l-ai regăsit?“

„De fapt, el m-a găsit. Pe Facebook.“

„Facebook! Dacă n-ar fi fost Facebook-ul, n-aș fi avut un fiu!“, țipă April, care reluase legătura pe Facebook cu un fost iubit din liceu, în noaptea în care îl concepuseră pe Tristan. Cu atât se alesese din reluarea acelei legături.

„Serios?“, întreabă Lina, sugerând din tonul vocii că voia să-și continue povestea.

„Și ce are de gând, draga mea?“, întreabă Cathy.

Aidan este căsătorit, are o fiică și o fiică vitregă. Locuieşte cu familia în Cloverland, care este la periferia localității Terre Haute. Trăiesc într-o casă de cărămidă, o fermă, unde Lina nu a mers niciodată, la o oarecare distanță de o benzinărie numită Duncan’s Market. Casa lor se află în dreptul unui drum principal, lung și plat. E cam o cincime din mărimea casei Linei. De garaj stau sprijinite câteva lopeți, după cea mai recentă furtună de zăpadă.

„Dar este căsătorit“, remarcă una dintre femei. „Și tu la fel.“

„Urmează să mă separ“, răspunde sec Lina. Se uită în jur la toate femeile, una câte una. Îi prinde privirea interlocutoarei și strânge din dinți, adăugând: „Și, da, știu că este însurat“.

„Dacă se ajunge la trei luni“ – îşi spune ea în gând – „plec.“ Au trecut unsprezece ani de când este nefericită. De când nu este sărutată sau măcar pupată pe buze. Unele femei îşi doresc cariere la fel de mult sau mai mult chiar decât îşi doresc dragoste, dar Lina nu şi-a dorit vreodată pe deplin decât să fie îndrăgostită și să aibă o pereche pe viață, ca la pinguini. Lina încă pare a fi acea fată din liceu, chiar și după ce a avut doi copii. Are o energie copilăroasă şi râde uşor. Este măritată de mai bine de un deceniu cu Ed, un poştaş care arată ca un om de știință. Acesta are o constituție astenică, dar este priceput la treburi pe lângă casa lor mare. Casa se află într-o zonă nouă de dezvoltare, într-un oraș mic din sudul statului Indiana, fără ferme mari. Pe peluzele din fața caselor, sunt abandonate tractoare stricate şi, pe alocuri, petice de porumb alb ca nişte eczeme, sau viță-de-vie încâlcită ca părul de vrăjitoare. În timp ce Ed duce corespondența în orașul învecinat, Lina are grijă de Della, care are șapte ani, și de Danny, care are doi.

Femeia se trezește devreme într-o casă întunecată. În Indiana, în timpul iernii, soarele este palid ca un gălbenuș de ou luat de la supermarket. Lina cutreieră casa, pornind mașina de spălat rufe, golind maşina de spălat vase. O pregăteşte pe Della de școală și apoi îl aranjează pe Danny sus în camera de joacă, în timp ce ea face curat prin casă. Îl ia pe Danny pe lângă ea în drumurile pe care le face cu diverse treburi, instalându-l în scaunul de copil în mijlocul banchetei din maşina ei maronie, pe care o conduce preț de douăzeci şi cinci de minute până în primul oraș mare, Bloomington. Acolo se află Universitatea și Institutul Kinsey, unde se studiază sexul, dar unde, spune Lina, n-ar avea nici un motiv să o cerceteze pe ea. Cumpără alimente de la cel mai mare supermarket Kroger. Ia nişte becuri de la Walmart. Se duce la un chiropractician pentru durerea ei de încheieturi. În prezența altora, blondinul Danny e tăcut, dar în particular e neastâmpărat.

Se întoarce acasă, îl hrăneşte de prânz; și deseori asta înseamnă bucățele de pui pané în formă de dinozaur pe care le pune în cuptorul mare curat, care arată ca o căsnicie nouă, iar Danny îşi lipeşte nasul de ușa cuptorului și le urmăreşte culoarea schimbându-se din galben în arămiu. Lina îngenunchează lângă corpul lui micuț, îşi pune mâinile pe umerii lui firavi acoperiți cu tricoul de bumbac și îi spune pe un ton vesel: „Ia te uită cum se fac aceste bucățele de pui!“

Pe măsură ce carnea se găteşte, ea scoate cu lingura grămăjoare mici de salată de paste dintr-un recipient pătrat de plastic. Pregătește farfuria ei și a lui Danny stând așezată în fața blatului de pe dulap, în timp ce copilul e aşezat în scaunul înalt pentru masă. Când stă așa, sprijinită ca o adolescentă cu coatele pe blat și fundul ridicat în sus, pare mai mult bona lui, dar îl privește ca o mamă.

De când s-a născut Della, acesta a fost programul ei zilnic, și chiar înainte ca Della să se nască, casa aceasta mare a fost postul unde este cantonată. La început, după ce s-au căsătorit, Ed, care este cu șapte ani mai mare, a cumpărat casa cu bani primiți de la părinții lui și cu bani de la serviciu, iar Lina și-a ales totul după bunul ei plac. Ușile Craftsman, ferestrele și ventilatorul din tavanul cu vitraliu de la Lowe's. Nu au avut niciodată menajeră, așa că Lina umblă cu cârpe și soluție Windex prin casă și șterge dârele de praf și curăță stropii de urină galbenă strălucitoare de pe marginea scaunelor de toaletă. A avea grijă de casă pare o activitate fără sfârșit și, adesea, fără scop. Podeaua bucătăriei este curată marți, dar joi este deja murdară. Obișnuia să aibă zile fixe când spăla pe jos, dar în ultima vreme pare că o curăță zilnic, uneori şi de două ori pe zi. Nu face paradă pentru acele ore.

Copiii, desigur, sunt preocuparea ei principală, zi de zi, dar percepe casa ca pe o sumă de posturi fără nici un obiectiv. Uneori, când Lina e singură în casa ei mare, îşi imaginează o prăpastie în interiorul ei, un vid întunecat între un rând de organe și celălalt. Simte că ea există în acel spațiu, fără minte, inodor şi nevăzut.

Principalul motiv pentru care se simte astfel este lipsa iubirii romantice. Ea trăiește ca și când ar locui cu un coleg de cameră. Mare parte din căsnicia lor, dar mai ales în ultimii ani, Ed nu a mai inițiat nici o partidă de sex. Și când obișnuia să preia inițiativa, nu proceda deloc fermecător. Avea obiceiul să o bată ușor cu vârful degetelor pe braț și să-i zică: „Ai chef s-o facem?“

L-a întâlnit pe Ed în ultima săptămână din anul doi la Universitatea Indiana, la un grătar, acasă la sora ei. Abia se întorsese de la alergat și îşi pătase tricoul cu smoothie roz, aşa că a intrat în living și a dat peste Ed și prietenul său, Dex, care vorbeau cu sora ei și iubitul acesteia. Linei îi plăcea mai mult Dex, era mai drăguț și mai captivant, dar acesta nu-i dădea prea multă

atenție, spre deosebire de Ed. Mai târziu în noaptea aceea, după masa în aer liber, Lina și Ed au stat de vorbă, aşezați pe podeaua din camera de zi. Toți ceilalți dormeau în jurul casei sau în corturi, afară. După un timp, ea s-a prefăcut că adormise pentru că nu mai voia să stea cu el. El s-a aplecat, a spus „Noapte bună“ și a sărutat-o pe frunte. Nu știa nimic despre ea. Când s-a trezit în dimineața următoare şi a dat să plece în oraş, Lina a găsit un bilețel pe parbrizul mașinii cu numărul de telefon al lui Ed.

Mai fusese invitată în oraş de două ori în facultate. Nu de cineva care să-i placă. Nimeni de la Universitatea Indiana nu știa ce i se întâmplase în liceu, dar probabil o urmărea un fel de miros specific. Ea cu siguranță simțea duhoarea. Ziua respectivă era senină și însorită, școala se terminase, iar ea se muta la o prietenă pe timpul verii, aşa că se simțea liberă, iar promisiunea unei întâlniri era tentantă. Lina a luat biletul, l-a pus în buzunar și a plecat spre casă.

Logodna a venit uşor, fără surle şi trâmbițe. Lina a trecut de la un proaspăt iubit la un proaspăt soț. Apoi au venit copiii, apoi au apărut câinii, sau poate câinii au apărut primii. Apoi au murit câinii. Mobila nouă a înlocuit-o pe cea veche. Nu a fost niciodată o poveste de dragoste cu Ed. El nu ar azvârli-o niciodată pe pat și nu i-ar spune șoapte la ureche în timpul unei petreceri. Nu suferă de genul acesta de impulsuri.

Oricât de mult a încercat, Lina n-a putut să-şi amintească un sărut adevărat între ei. Genul acela flămând care seamănă cu lipăitul de câine. Ei îi place senzația limbii unui bărbat în gură, adoră felul în care gurile se unesc şi se sug una pe alta ca nişte aparate conectate. Pe site-uri unde bărbații dau calificative escortelor, Lina a auzit și văzut că există o întreagă categorie dedicată sărutului adânc, cu limba. Sau DFK, de la Deep French Kissing. Este nota perversă a imaginii de basm. Deci Lina știe că nu e singură în dorința ei. Dar de fiecare dată când i-a mărturisit vreunei prietene că voia doar să fie sărutată și că visa la gura unui bărbat care să facă dragoste cu gura ei, aceasta se amuza imitându-i vocea mamei Linei și exclama: „Vai, Lina!“ De parcă sărutul ar fi fost cel mai prostesc lucru din lume. De parcă Lina ar fi fost o puștoaică blocată într-o fantezie.

Poate că e din cauză că n-a apucat să exerseze suficient în liceu, se gândește ea. N-a fost niciodată destul. Ea voia o noapte întreagă, douăsprezece ore de

sărutat, dar n-a avut parte de mai mult de câteva minute ici și colo. Alte fete se sărutau mereu pe lângă vestiarele de la şcoală. Ținându-se de mână cu un băiat de aceeași înălțime și sărutându-se de parcă n-aveau de gând să se mai oprească vreodată. Inima Linei trăia între acele guri, guri care nu-i aparțineau.

Închide ochii și-l vede, buzele, încleştarea dură a maxilarului. Obișnuia să facă asta doar în dormitor, când toată casa dormea, sau la duș, când timp de șapte minute putea conta pe libertate absolută. Dar acum se trezeşte că-i zboară gândul la asta când este în mașină, cu Danny în spate, dormind sau nu, și care o strigă: „Mama, mama!“ Iar Lina zice: „Ce-i, poznaşule?“, iar Danny clipeşte, pentru că n-are nimic de spus.

Linei nu i se pare amuzant, sau o coincidență, că lui Ed nu-i place s-o sărute. Că, de fapt, refuză s-o facă.

„Știi“, i-a povestit Lina unei prietene la un loc de joacă, „știi cum e când implori pe cineva să te sărute și, în cele din urmă, se întâmplă, dar împotriva voinței lui, și o simți tot timpul?“

„Da“, i-a răspuns sec prietena ei, în timp ce-și trecea degetele prin păr, concentrându-se asupra propriului copil cățărat pe bare.

„Îți strică tot cheful“, a adăugat Lina.

„Poate ar trebui să consulți un terapeut“, i-a recomandat femeia. „Uneori îți face bine să ai perspectiva cuiva din afară.“

Lina a râs, pentru că încercase asta deja şi, pentru ea, lucrurile se înrăutățiseră. I-a zis terapeutei de cupluri – care părea cu câțiva ani mai în vârstă, iar Lina se întrebase în gând când avusese aceasta ultima dată parte de sex –, care trebuia să fie imparțială, că timp de unsprezece ani soțul ei nu o mai sărutase cu limba, și că era unul dintre puținele lucruri pe care i le cerea.

Terapeuta și-a împreunat atent mâinile. A zâmbit către Lina de parcă era un copil și i-a vorbit foarte rar:

„Păi, este în regulă. Este normal.“

„Stai“, a reacționat Lina. „Este normal să nu faci un lucru mărunt pentru cineva drag, să n-o săruți apăsat din când în când, nici măcar când ea plânge și te imploră? Îți bați joc de mine?“

„Știi, Lina, cum nu-ți place senzația pe care ți-o dă pătura aspră a lui Ed de pe canapea? Știi cum te zgârie şi nu-ți place să simți asta? Lui Ed nu-i place să te sărute. Unora nu le place să simtă limba altcuiva în gură. Senzația îl dezgustă.“

„Senzația îl dezgustă.“ Lina a repetat acest lucru afară, în curtea ei mare, uitându-se în sus la cerul imens. „Senzația îl dezgustă.“

Vreme de o săptămână întreagă după ședința aceea, Ed s-a plimbat în jurul casei zâmbind superior și într-o zi ea i-a spus: „Te-ai gândit la toate lucrurile despre care am vorbit la terapie“.

„Da, și nu trebuie să fac lucruri pe care nu vreau să le fac. Chiar și terapeutul a spus că e în regulă“, i-a răspuns el.

În toamnă, Lina a început să meargă la medicul pentru hormoni cu biroul frumos din mahon, situat în Bloomington. Doctorul este roșcat și are un zâmbet larg. Lina a mers să-l consulte pentru fibromialgia ei, dar asistenta i-a găsit nivelul de progesteron scăzut, aşa că a început să ia suplimente.

În același birou există un antrenor personal pe la vreo douăzeci şi cinci de ani, care se întâlnește cu o roșcată cu aproximativ douăzeci de ani mai în vârstă decât el. El a ajutat-o pe Lina cu regimul alimentar, a sfătuit-o în privința unor pastile mici negre, cristale homeopate pe care şi le poate procura de la CVS, care ar ajuta-o să-şi echilibreze creierul și corpul.

Lina a slăbit 16 kilograme, iar acum pantalonii de doc îi atârnă în jurul taliei. A slăbit aşa de mult încât se simte o cu totul altă persoană. Antrenorul mai avusese astfel de cazuri, când așteptările cresc.

Toată lumea crede că dacă slăbești, vei face mult sex. „Da“, a zis antrenorul, „îți creşte pofta de sex. Dar se mai întâmplă ceva, care este

practic invers. E aproape ca o epidemie.“ Bărbatul spune că vede petrecându-se imediat acest lucru. La femei mai ales. Scad mult în greutate. Soții lor devin fie geloşi, fie confuzi. Femeia se aranjează ca o păpuşă pentru o ieşire seara în oraş, pe care reușește să o cerşească de la bărbat. Acesta uită să-i spună că arată minunat. Luni, ea se duce la sală. Cinci tipi o remarcă: „Arăți grozav! Mamă, Amanda! Eşti sexy.“

Aproape că îți dai seama ce urmează după cifre. Dacă slăbeşti zece kilograme, primești cinci complimente pe săptămână, asta înseamnă cu patru mai multe decât ți-a spus partenerul într-o lună. Momentele de recunoaştere şi de complimentare din partea altor persoane erodează relația. Antrenorul spune că ar putea alcătui o listă de posibile variante ca să estimeze ziua în care femeia decide să plece.

Fiind slabă şi simțindu-se sexy, Lina a început să simtă nevoia de sex aşa cum nu i se mai întâmplase până atunci. A încercat să renunțe la furia pe care o avea față de Ed.

I-a pus mâna pe betelia pantalonului și i-a zâmbit. El a apostrofat-o:

„Ce faci? E miezul zilei. N-ai altceva de făcut?“

Lina şi-a dat seama că ani de zile obținuse forțat anumite „compensații“. De fiecare dată când o ignora în pat, ea se trezea dimineața și îi cerea să repare ceva prin casă. Același lucru îl făcuse și mama cu tatăl ei. Era o modalitate de compensare pentru că nu era iubită îndeajuns.

La locul de joacă îi povestește prietenei ei despre asta. Femeia nu prea înțelege nemulțumirea Linei. Măcar Ed repară lucrurile prin casă. Nu înțelege dorința Linei de a face sex cu soțul ei.

„Deci te simți ca o soție cicălitoare?“ o întreabă prietena ei.

„Da, dar e mai mult de atât. Când îți dai seama de ce o faci, spunându-i să repare una sau alta, te urăști mai puțin pentru faptul că ești cicălitoare, dar apoi începi să îți plângi de milă mai mult. Și asta e tot greu. De fapt, e mai greu.“

„A-ha“, încuviințează prietena ei, dând din cap aprobator.

N-are timp să ia prânzul cu Lina după ce pleacă de la locul de joacă. Are câteva drumuri de făcut. Lina şi-a terminat deja toate treburile, așa că are o zi întreagă de pierdut. Conduce mașina singură, doar cu copilul în spate. Dar nu poate parcurge nici patru kilometri fără să simtă imboldul nevoii de sex care o furnică în interior. Femeia, mama din ea vrea să simtă un bărbat înăuntrul ei, unul care ejaculează înăuntrul ei, fata de liceu vrea să fie sărutată pe sub cearșafuri, iar studenta vrea să-și arate sânii la o petrecere, între un butoi de bere Natty Light și un stâlp dintr-un subsol vopsit neglijent.

Apoi, într-o noapte, Ed, cu fața lui de cercetător științific, o respinge pentru a suta oară, iar ea se uită în calendarul ei și vede că ultima dată când au făcut sex a fost în urmă cu aproximativ o lună și jumătate. 40 de zile de nimic, nici sărut, nici atingere. Dacă ar fi fost aproape de postul Paştelui, s-ar fi consolat cu gândul că e un fel de sacrificiu creştinesc. Dar era octombrie, iar el nu o atinsese toată luna aceea și mare parte din septembrie. Iar gospodăria lor mergea înainte, treburile casnice continuau și programările la doctor la fel. Orice altceva mergea ca şi până atunci. Simțea că viața îi alunecă printre degete. Simțea că trupul i se iroseşte, că inima i se irosește ca o friptură uitată pe un tocător de lemn.

Atunci au început atacurile de panică. A început să aibă cam două pe zi. Primul vine imediat ce se trezește și simte că nu mai poate respira, iar al doilea, în jurul prânzului, alimentat de gândul că mai are o jumătate de zi de trăit. Începe să-și stoarcă punctele negre de pe față. Are un moment de furie, așa că intră în baie, își apasă trunchiul de marginea dulapului cu chiuvetă de la Corian, astfel încât să-şi apropie obrazul cât mai mult de oglindă şi începe să lase mici cratere transformând în Lună fața ei moale, frumoasă.

Își pierde cheile. Uită să stingă cuptorul. Uită de paharele de cafea puse pe capota mașinii. Uită să-și scoată mănușile în restaurant. Uită dacă a dat comanda. Își uită pastilele. Uită să nu consume gluten. Începe să se simtă ca într-o furtună perfectă, hormonii și cei unsprezece ani de abstinență, și spălările nesfârșite ale podelei din bucătărie, și Ed întorcându-se în fiecare noapte cu spatele la ea, și toate atacurile de panică, și senzația de singurătate din această casă mare, sentimentul că e ceva nou şi frumos în

această casă mare, singuratică. E filmul disperării și al respingerii rutinei, și când închide ochii îl vede noaptea întorcându-se cu spatele la ea. Răsucindu-se, iar şi iar, cu spatele la ea, făcând-o să urască tot ce înseamnă spate şi posterior. Partea din spate a corpului lui îi pare un fel de reptilă, un extraterestru, cu cicatricile, pistruii și coşurile ocazionale. Privindu-l, Lina se întreabă: „Ai coşuri mari, oribile, pe spate, și eu încă vreau să fac dragoste cu tine, iar tu continui să mă respingi; cum pot trăi în acest fel?“ Cum poate cineva cu suflet să trăiască așa timp de unsprezece ani? Corpul ei subțiat devine un lung pendul care ticăie într-un ceas. Așa se face că, într-o bună zi, femeia a decis în sinea ei: „Dacă se ajunge la trei luni, gata, plec“.

S-au făcut trei luni și au și trecut. La început, timpul s-a scurs încet, apoi tot mai repede. Lina fusese o bună catolică toată viața ei. Fusese întotdeauna de părere că adulterul era doar pentru cei foarte egoiști. Copiii erau cele mai importante lucruri din viața ei. Să aibă ambii părinți acasă era ceea ce-și dorea pentru copiii ei, deși știa că asta nu le garantează fericirea. Copilăria ei era un exemplu în acest sens. Mama și tatăl ei nu divorțaseră niciodată, dar, pe toată durata căsniciei lor, tatăl fusese ca un pește captiv într-un acvariu. Ceva ce ea vedea în fiecare zi, dar nu putea percepe, nu putea înțelege. Mama ei era în permanență furioasă. Rătăcind prin casă, ştergând lucruri cu Windex.

Totuși, era un cămin închegat. Era întreg. Voia și pentru copiii ei același lucru. Dar dacă Ed n-o atingea vreme trei luni, își promisese că va pleca. Nu putea să-şi încalce promisiunea.

Înainte să găsească ziua potrivită, Lina acceptă o invitație la petrecerea de burlăciță a unei prietene din Indianapolis. Se bucură pentru prietena ei. Ea ştie că toată lumea intră în căsnicie radiind. Nu-și invidiază prietena pentru naivitatea ei. Se întreabă totuși dacă asta nu cumva are legătură cu faptul că vorbise cu el pe Facebook.

Cu Aidan.

N-a fost mare lucru, doar puțin flirt. De fapt, nici măcar nu fusese un flirt în adevăratul sens al cuvântului. Au făcut doar schimb de informații despre viața lor. Câți copii avea fiecare și vârstele acestora. Unde locuiau.

Aidan încă locuiește aproape de locul unde au crescut, nu departe de râu, spre Indy. În seara petrecerii prietenei ei, Lina se pregătește cu multă grijă, așa cum nu s-a mai aranjat de mult. Ea îi spune lui Ed că intenționează să bea și este probabil să rămână peste noapte.

Îi scrie un mesaj lui Aidan să-i spună că va fi în apropierea zonei în care locuiește el. Că are o cameră de hotel. Nu vrea să trimită mesajul. Vrea doar să vadă cum ar arăta pe telefonul ei. Ce cuvinte îndrăznețe!

Apoi ceva se petrece înăuntrul ei. Ideea de a-l şti pe Ed acasă, cu telecomanda în mână, în timp ce părinții ei au grijă de copii. Fără să mai întârzie, apasă pe tastă și trimite mesajul. Emoția o amețește. Se urcă în mașină. Apoi, câteva minute mai târziu, numele lui apare pe ecranul telefonului, iar inima ei aproape că se oprește. Dar chiar și senzația că-i stă inima în loc este minunată. E ceva nou.

„Puştoaico! Bună! Păi, mi-ar plăcea să te văd. Am câteva treburi… Dar pot încerca să ajung.“

În clipa aceea, Lina nu simte nici o durere. Ia medicamente pentru fibromialgie, deși nimic nu pare să-i ajute, iar când anxietatea se strecoară în sufletul ei și gândurile despre viața care trece pe lângă ea pun stăpânire pe mintea ei, simte efectiv durerea în oase. Sunt oameni, la fel ca părinții Linei, care spun că e o prostie. Ei consideră că durerea de la o rană sau o boală te afectează mai mult. Ei cred că durerea Linei nu este fizică. Spun că totul e în mintea ei.

Curând, ajunge la masa burlăcițelor din restaurantul P. F. Chang’s. Femeile şi-au comandat pui în foi de salată. Beau vin alb, dulce. Ele o întâmpină pe Lina politicos, iar viitoarea mireasă o strânge în brațe călduros. Nici una dintre ele nu știe ce se întâmplă acasă. Vorbesc despre noul supermarket din oraș și despre ce s-a mai întâmplat în emisiunea Burlacul.

După cină, femeile merg la un bar, purtând pălării caraghioase decorate cu penisuri și bluze îndrăznețe care lasă umerii goi la vedere. Râd în hohote și comandă băuturi extravagante, iar Lina râde împreună cu ele, deși este foarte departe cu gândul, zâmbind în sinea ei și imaginându-și cum ar fi dacă musafirul secret ar veni mai târziu în camera ei; dacă, după atâția ani, ar putea să-i atingă chipul frumos.

Se aude un ciocănit la ușă. Lina se simte ca într-un film. A pornit televizorul cât timp a așteptat bătaia în uşă și a încercat să urmărească o emisiune, ca să pară cât de cât surprinsă de vizită; s-a străduit să-şi păstreze o stare de spirit mai degajată, să aibă o îmbujorare grațioasă în obraji și o sclipire luminoasă, rece în ochi, dar apoi a auzit ciocănitul și toate pregătirile ei s-au evaporat. Din clipa în care Aidan intră în încăpere, inima ei pierde pe loc orice joc pentru care s-a antrenat.

Lina deschide ușa camerei de hotel. În ultimii cincisprezece ani l-a văzut doar pe Facebook, în poze în care îşi îmbrățişează copiii și taie un tort mare albastru, împreună cu soția lui. Iar acum, iată-l la ușă. Aidan.

E mai masiv decât și-l amintea, are burtă în locul abdomenului perfect reliefat cândva, dar ea îl vede la fel de frumos ca întotdeauna.

Ed este mai mic decât Lina, dar Aidan e mult mai mare. E ditamai omul. Poartă un hanorac cu glugă și pantaloni de lucru, şi este tuns foarte scurt. E băut, pentru că vine de la înmormântarea tatălui său vitreg, iar înainte să meargă acolo s-a oprit într-un bar. Bea bere la cutie, iar respirația lui are dintotdeauna acest iz pe care Lina a ajuns să-l asocieze cu pasiunea pură. În toți acești ani, de fiecare dată când mirosea Michelob Light, mirosul de bere slabă din cutia metalică, Lina simțea un fior între coapse.

„Hei, puştoaico!“, o salută el.

„Bună!“

Se așază împreună pe pat. Nu e vorbăreț. Nu a fost niciodată.

Lina pune întrebări fără însemnătate și îl fixează cu privirea. Scutură din cap uitându-se la fața lui frumoasă, de parcă nu-i vine să creadă că e în aceeași încăpere cu ea. Trec parcă ani până ajung la primul sărut, sau poate că doar câteva minute, dar pentru Lina par a fi ani. Femeia îl prinde ușor de bărbie și îi ridică fața spre ea. Ea inhalează mirosul acid din respirația lui. La început, sărutul este nesigur și lent, apoi explodează în ceva ce nu mai poate fi cuprins între gurile lor.

„Felul în care mă sărută cu limba“, va povesti ea grupului de discuții mai târziu, „e ca și când ar fi în corpul meu și ar răsuci un vechi comutator, iar eu pur şi simplu mă activez, toată ființa mea se aprinde.“ Se cutremură de plăcere, amintindu-şi greutatea limbii sale ferme.

Lina a trăit o viață întreagă între primul ei sărut cu Aidan și acest sărut cu Aidan. S-a măritat, a avut doi copii, i-au murit câțiva câini Golden Retriever și a curățat poate patru mii de căței de usturoi. Dar, în tot acest timp, a fost o frumoasă adormită între aceste două săruturi.

„Felul în care mă sărută franțuzește“, povesteşte ea, „este cel mai tare sărut din toată lumea.“ Spune asta de atâtea ori încât celelalte femei nu pot decât să o creadă.

Unul dintre filmele ei preferate este The Princess Bride. E un film în care Peter Falk vorbește despre cele trei săruturi de dragoste adevărată, iar acest prim sărut adult cu Aidan și toate sărutările ce vor urma sunt săruturile ei de dragoste adevărată, ca ale unei prințese. Celelalte femei ar putea pune la îndoială noțiunea ei de dragoste adevărată, dar în creierul și în inima Linei, versiunea ei e singura care contează. Pentru a se apăra, va spune că sărutul este mai important pentru ea decât orice altceva în lume, mai presus de bani și de ajutor pe lângă casă, și îl ura pe Ed pentru că refuzase atâta timp s-o sărute. Iar acum, iată-l pe Aidan, absorbind-o adânc în gura lui.

Lina era la menstruație în seara aceea. Folosește absorbante în loc de tampoane interne pentru că are endometrioză, iar tampoanele interne agravează boala. Mamă fiind și atingând un moment de maturizare sexuală, Lina vorbește liber despre sângele femeiesc, despre tot ceea ce se întâmplă între ea și toaletă, și nu pentru că ar fi cool să vorbească degajat despre asta.

Deschiderea Linei este organică. Ea vorbește cât se poate de frumos despre părțile mai puțin frumoase.

Așa că i-a spus lui Aidan cum stăteau lucrurile.

La început, el a ignorat acest aspect. I-a scos cămașa și sutienul, iar ea i-a desfăcut cureaua de la pantaloni, pe care el i-a lăsat să alunece pe podea. Lina a încercat să-l împingă la perete, dar el este un munte de om și nici nu s-a clintit, iar asta a excitat-o și mai mult. Pe soțul ei l-ar putea azvârli pe scări. Femeia a îngenuncheat în fața lui Aidan, gândindu-se la cât de norocoasă și cât de fericită era. Împlinirea acelei nevoi primare. Acel bărbat fiind doar al ei chiar în clipele acelea.

După câteva minute, el a întins-o pe pat. S-a rostogolit deasupra ei, apropiindu-și fața de a ei.

„Deci, eşti pe stop?“, a întrebat-o el.

Femeia râde în timp ce povestește asta grupului de discuții. „E un băiat de la țară, știți.“

Lina a crescut într-o familie de ale cărei obiceiuri se dezvățase cu timpul, dar știe cât de ușor este să rămâi blocat în lucrurile în care ai fost botezat. San Pierre, de unde e, este unul dintre cele mai rasiste orașe din America, spune ea. Aidan zice multe lucruri pentru care Lina îşi cere scuze. Când o întreabă dacă „e pe stop“, nu-i piere cheful. Nici nu se excită, dar acceptă exprimarea populară.

„Da“, răspunde ea gâfâind. A fi îndrăgostit de cineva înseam-nă să-l placi pe de-a întregul. Femeia se uită în jur, încercând să rețină cât mai mult din ce se petrece în noaptea aceea la care nu se așteptase. E o cameră mare în motelul Hilton Garden, lângă autostradă. Dedesubt, un tren singuratic în mijlocul drumului, strălucind galben în întuneric.

„Vreau să te simt înăuntrul meu“, i-a spus ea.

„A-ha!“

„Vrei s-aduc un prosop? Mă duc să iau un prosop.“

Lina s-a întors cu un prosop și a stins lumina.

Și-a stors multe puncte de pe față în ultima vreme. De nervi, și de anxietate, și de depresie. O preocupă firele de păr de sub pielea din jurul sfârcurilor. Apoi, se așază pe prosop în întuneric și el vine peste ea, iar greutatea lui este zdrobitoare și minunată. Bărbatul este băut, dar își dorește să amâne cât mai mult momentul în care avea să-și recapete luciditatea. Ca să nu fie dezgustat de semnele de pe fața ei și de inflamația din jurul sfârcurilor. Este pe cale să facă dragoste cu ea în timp ce sângera, ceea ce o face să simtă că este un bărbat adevărat, așa cum a știut dintotdeauna că este. În unsprezece ani de căsnicie, ea și Ed o făcuseră așa poate de unsprezece ori. Acolo, cu Aidan, menstruația ei nu reprezenta un pericol, ci un fapt de viață și de seară. Era peste ea și o săruta adânc, iar capul penisului lui era pe punctul s-o pătrundă, când i-a pus mâna pe piept și i-a spus: „Stai! Stai o secundă! A trecut mult timp de când nu am mai fost cu un alt bărbat. Unsprezece ani și jumătate.“

El mormăie aprobator.

Îl apucă de fund, şi îi ghidează corpul mai aproape, până când simte vârful penisului atingând-o, apoi îi spune: „Îmi pare rău dacă sunt puțin prea strâmtă“.

Abia reușea să vorbească. Avea respirația întretăiată sub greutatea lui, însă el nu părea să observe că aproape o strivea. Iar pe ea nu ar fi deranjat-o nici să moară așa.

A întins mâna între corpurile lor, i-a apucat penisul și și-a dezmierdat labiile, pictându-și parcă deschiderea, umezindu-l, pentru a-l face să alunece înăuntrul ei. Și apoi se înfige în el, adânc. El o pătrunde lent, și nu rapid cum își imaginase ea că avea să facă. Se mişcă încet, imprimând un ritm care ei îi place foarte mult. A continuat astfel o lungă perioadă de timp, până când ea aproape că și-a pierdut cunoștința, dar rămânând suficient de alertă pentru a se bucura de sex pentru prima dată în viață. Nu-i vine să creadă cât de bine se simte, chiar şi când se pierde în acel moment, dar

simțind fiecare centimetru din sufletul ei trezindu-se și zâmbind până la Dumnezeu, și cât e de recunoscătoare pentru prima dată că este în viață.

Voia ca el să termine în ea. Credea că aşa ar fi fost mult mai intim, mai ales că nu se mai văzuseră de ani buni. Voia să se reconecteze cu el în acest fel. Voia s-o inunde. Și i-a spus asta.

El însă a ieșit și a ejaculat pe abdomenul ei. Dar chiar și după ce s-a terminat, a ținut-o sub el, sărutând-o profund și încet.

Femeia se simțea în siguranță, incredibil de protejată.

Fibromialgia îi face corpul să ardă de durere, dar în camera aceea de hotel era fericită și oasele nu o dureau deloc. Nu-i venea să creadă că nu simțea nici o durere. Poate murise? În plus față de fibromialgie și endometrioză, medicii Linei îi spuseseră că s-ar fi putut să aibă și sindromul ovarelor polichistice și tulburări de mobilitate articulară. I-au prescris o groază de medicamente pentru fiecare dintre aceste probleme. I-au spus să nu folosească niciodată tampoane interne, să caute activități plăcute și să ia medicamente care să combată crizele dacă activitățile plăcute nu funcționează. Pentru tulburările Linei există o graniță fină, aproape invizibilă, între a face lucruri non-invazive terapeutice, cum ar fi yoga sau tricotatul unui fular, și a lua pe rețetă un medicament destul de puternic, cum ar fi Lyrica, care poate provoca urticarie, creștere în greutate, gânduri de suicid și anumite tipuri de cancer.

Medicul ei i-a spus care era părerea lui: „Lina, vii dintr-un loc unde femeile sunt învățate că singura lor valoare reală este ceea ce pot face pentru altcineva. Când trăieşti pentru tine, simți mai puțină durere.“ Stând pe scaun, astfel încât să se uite în ochii ei de la acelaşi nivel, medicul a adăugat: „Lina, uite ce e, s-ar putea să nu fie cel mai științific lucru pe care îl spun, dar am avut mulți pacienți cu fibro vindecați de un orgasm bun“.

La ieşirile cu Della în aer liber din timpul toamnei, Lina obișnuiește să-și maseze brațele și picioarele, ca să îndepărteze durerea, cât timp cea mică se joacă. Se întâmplă s-o apuce durerile imediat după ce îl fixează pe Danny în scaunul de mașină. În astfel de situații, trebuie să lase copilul jos, în scaunul de maşină sau pe alee, și să respire până când durerea dispare.

Lina a fost învățată să nu vorbească despre emoții. Părinții ei i-au spus tot timpul lucruri de genul: „Of, Doamne, Lina, eşti bine. Destul, Lina! Treci peste asta, Lina. Ai nimerit-o destul de bine, Lina.“ Când a devenit mamă, respectul celorlalți pentru ea a mai crescut puțin. Stătea acasă cu copiii, zece ore pe zi, cinci zile pe săptămână. I-a spus mamei ei că are nevoie de ajutor. Poate că mama ei ar fi putut supraveghea copiii, în timp ce Lina mergea să țină din nou nişte ore la sala Y. A trebuit să invoce nevoia banilor în plus, deoarece banii sunt un motiv suficient de bun pentru orice. Nevoia de a pune mâncare pe masă. Doar când spui că o faci pentru creier sau suflet pare egoist, și new age, și de prin altă zonă.

Aşadar, mama ei venea să aibă grijă de copii, dar ajungea întotdeauna cu trei minute întârziere, iar Lina știa că o face intenționat. Aşa că Lina, la rândul său, întârzia mereu la oră cu trei minute. Și ajungea agitată, iar luminile albe din sală îi intrau în ochi și o deranjau.

Acum Lina are aceste dureri, iar ea crede în momentele ei de luciditate că durerile sunt supărări din trecut ale inimii, singurătatea celor unsprezece ani de căsnicie. Violul. Singurătatea ei dintotdeauna. Știe că în lume există și alte femei ale căror soți nu vor să se culce cu ele sau să le sărute. Și ele o vor înțelege. Dar mulți oameni îi vor spune să tacă, să fie fericită cu copiii și cu casa ei drăguță. Ea și Ed au chiar şi un generator de electricitate, pe care îl pot folosi în caz de furtună.

În acea noapte, în camera de hotel, ea se simte lipsită de durere într-un mod extatic. Mai târziu, va povesti grupului de discuții, cu încrederea cuiva care nu are nimic de pierdut: „Nu simt nici un fel de durere când sunt cu acel om. Mă simt minunat. Aşa încât puteți să mă judecați că sunt cu Aidan, mă puteți judeca cu toții. Dar am găsit ceva care-mi ia durerea și până când nu mi-ați simțit durerea, nu ar trebui să mă judecați. Femeile nu ar trebui să-și judece viețile una alteia, dacă nu au trecut prin chinurile celeilalte.“

Aidan foloseşte prosopul pe care ea l-a adus de la baie și șterge sperma de pe abdomenul ei, se ridică și încearcă să-şi pună jeanşii ei pe el, spunând: „Hei, puştoaico, aproape-mi vin!“ Râde înfundat, iar ea înghite în sec. Inima Linei bate cu atâta putere, încât pare că dă să-i sară din piept. „Of, Doamne, te rog nu pleca“, îi trece prin minte.

Bărbatul își pune pantalonii fără să facă duș, deși pielea în zona prohabului este lipicioasă de la sângele ei amestecat cu sperma lui.

„Hei, amice“, comentează ea. „Nu vrei să te speli înainte să mergi acasă?“

Aidan o asigură că nu e nevoie, întrucât doarme cu câinii de câteva nopți. Lina și-a închipuit că asta însemna fie în living, fie în camera de la subsol. Așa că soția lui nu are cum să simtă mirosul altei femei pe pielea lui. Doar câinii o vor face.

Maggie

Maggie a intrat tremurând la ora lui Knodel. Era prima zi de școală după vacanță, și lipsise de la toate orele, mai puțin de la aceasta. Ceva mai devreme, în dimineața aceea, aflase că vărul ei murise subit cu o noapte înainte. Era șocată și confuză, dar nu putea rata tocmai acest curs. Nu putea să nu-l vadă. Era singurul lucru care ar fi putut s-o ajute. Purta tricoul galben de la fotbal al vărului ei decedat și o pereche de pantaloni de trening maro inscripționați cu emblema Universității din Minnesota, pentru că îşi dorea foarte mult să meargă la studii acolo.

Nu îl mai văzuse pe profesorul ei de săptămâni întregi, însă totul între ei se schimbase. Se întreba în gând dacă nu fusese totul doar în mintea ei. Fusese, în orice caz, în telefonul ei. Își făcea griji despre cum se va purta cu ea, dacă avea să fie distant. Simțea că-i pocnește inima de nerăbdare. Și-a găsit locul în bancă, apoi s-a uitat la el. Era perfect.

Felul în care se uita la ea era absolut perfect.

El știa cum să facă lucrurile să pară absolut normale, în timp ce recunoştea scânteia dintre ei. Fetei îi era greu să-şi dea seama exact ce anume făcea, dar o subjuga. Modul în care îi zâmbea de parcă ar fi fost o elevă oarecare, dar ținând totuși capul înclinat, spunându-i parcă: „Uite-mă, și iată-te“.

A pus un DVD în player, cu un film despre dezbateri intitulat The Great Debaters, pe care Maggie i-l recomandase în urmă cu un an. Abia se putea concentra asupra ecranului. Simțea cum privirea lui o fixa tot timpul. Când ochii li se întâlneau, el zâmbea larg. Era extrem de plăcut. „Mai bărbat de atât nu se poate“, se gândea ea. Sensibil la modul divin, carnal pe de-a întregul, parfumat cu o apă de colonie de la farmacie, afişând un mers țanțoş ca o vedetă de cinema. Profesorul privea spre ecran sprijinit de catedră, cu palmele prinse de marginile ei, așa cum obişnuiesc să se aşeze tinerii profesori. „Doamne-Dumnezeule, oare a transformat ora în zi de film

ca să se poată uita la mine și să putem împărtăși aceste gânduri în întuneric?“, se întreba Maggie în sinea ei.

Fata simțea cum ochii lui o măsurau, admirându-i părul, clavicula – zonele expuse ale unei școlărițe, dar care totuşi fac parte din ea. Pe toată durata filmului și-a simțit obrajii arzând de parcă ar fi stat în fața unui cuptor aprins. Şi ea i-a zâmbit, cu un zâmbet uluit și imobil, ca și când urechile i-ar fi tras de colțurile gurii în direcții opuse. A încercat, de câteva ori, să-şi schimbe expresia strângându-şi buzele și clipind des.

Primul dintre nenumăratele episoade palpitante s-a întâmplat într-o zi de duminică. Pe viitor, ea avea să se raporteze la aceasta ca fiind prima lor întâlnire.

Maggie era acasă la Melani. Nu-i spusese nimic lui Melani despre flirtul cu profesorul. Această tăcere, care este practic insu-portabilă pentru o adolescentă, transformă întreaga lor prietenie într-o minciună, din cauza modului în care îndrăgostirea se profilează la orizont şi umbreşte toate celelalte lucruri, astfel încât atunci când fetele vorbesc despre petreceri, ore, haine și televiziune, Maggie simte că este falsă. Maggie nu se dusese la biserică cu părinții în dimineața aceea, așa că îşi propusese în gând să se ducă singură seara. Când se pregătea să plece de la Melani, și-a auzit telefonul bâzâind. Un mesaj de la el.

„Ce faci?“

La această întrebare nu se putea răspunde sincer, pentru că ea era simultan la apogeul îndrăgostelii și totodată nesigură de intenția lui, unde se afla și ce program avea. Trebuia să răs-pundă lăsând loc interpretărilor adânci cât Marele Canion.

„Sunt la Melani, nu fac nimic.“

El i-a scris că urma să meargă să-și cumpere cartea Freakonomics și, dacă voia, se puteau întâlni la librăria Barnes & Noble. Era un loc în care se puteau întâlni ca din întâmplare, fără să dea de bănuit.

Era exact ca şi când ar fi invitat-o în Bermude pentru un weekend prelungit. Simțea parcă miros de apă sărată și ulei de bronzat.

A intrat cu maşina în parcarea de pe Forty-Second Street și și-a dat din nou cu luciu de buze, folosindu-se de mâinile ei mici și frumoase. Într-un univers paralel, era în biserică chiar acum. Acolo o credeau prietena ei cea mai bună și părinții. Ceea ce se întâmpla acum o făcea pe Maggie să se simtă importantă.

Nu se furișa din casă pentru a merge la o petrecere sau pentru a se săruta cu vreun iubit a cărui răsuflare mirosea a bere Coors. Se simțea ca un agent secret.

A intrat în librărie. Tremurând, s-a oprit în fața unui raft pe care erau expuse cele mai bine vândute cărți pentru copii. A încercat să se concentreze asupra titlurilor.

S-a apropiat prin spatele ei, așa că ea a tresărit când l-a văzut. Aceasta era prima dată când îl vedea într-un context care nu avea legătură cu şcoala și i se părea anormal. Era un bărbat adult, cu portofel.

Arăta mai bine decât la școală și mirosea a parfum mai puternic ca de obicei. El i-a zâmbit în treacăt, apoi i-a cerut unui vânzător să-i găsească un exemplar din Freakonomics. Fata i-a urmat. Ea știa că trebuia să fie copil și femeie în același timp și își consuma toată energia pentru a satisface cât mai bine cerințele fiecărui rol.

Maggie își făcea griji despre cum avea să se sfârșească întâlnirea lor. Își va cumpăra cartea, aveau să iasă pe ușă, iar el va rămâne cu amintirea unui moment plictisitor pe care nu se va mai gândi vreodată să-l repete.

Profesorul a găsit cartea și a citit coperta din spate a acesteia, ceea ce reprezintă un comportament de invidiat. Faptul că putea reține și alte informații în mintea sa, dincolo de suspinele și freamătul îndrăgostelii, însemna că avea deja, și urma să fie așa pentru totdeauna, poziția alfa în micul lor aranjament. Nu conta cât de mult îl ispiteau mâinile ei mici, el avea suficient spațiu în creier pentru cărți, creșterea propriilor copii și interacțiune cu angajații magazinelor. „Asta“, a decis ea, „înseamnă putere.“

Când s-a așezat la coadă să plătească pentru carte, Maggie a sta în apropiere, ca o fiică. În zona caselor de marcat sunt amplasate tot felul de lucruri ademenitoare. Bomboane de ciocolată și reviste, lămpi de carte și minicărți. Voia să vorbească despre toate acele lucruri cu el. Voia să se uite doar la lucrurile la care se uita el. Ceea ce el nu vedea, nu exista.

Când el și-a trecut cardul prin terminalul de plată, fata a simțit atâta disperare de parcă inima i-ar fi fost tocată mărunt. Nu fusese destul de amuzantă! Nu fusese suficient de isteață! A stat tăcută și cuminte ca un pui de căprioară, urmându-l printre rafturi într-o ținută care nici măcar nu era cea mai bună a ei. El n-o să mai vrea să facă asta niciodată!

Bărbatul își ducea cartea într-o pungă, iar ea îl urma din spate. În golul încălzit de la intrarea în librărie, a întrebat-o dacă voia să meargă la o plimbare cu mașina. Senzația de îndrăgostire i-a săgetat fetei prin vene. Ar renunța la premiul oricărei loterii sau la șansa de a deveni o celebritate pentru a-şi injecta mereu acest drog.

Au mers la mașina lui, un crossover albastru-închis. De fapt, era mașina soției lui. Nu i-a deschis portiera pentru a o invita înăuntru, dar ea oricum nu era obișnuită cu astfel de maniere. Mateo făcuse asta, dar poate că tocmai de aceea Knodel îi făcea inima să tresare mai mult – el nu deschidea portiera, pentru că putea fi și ticălos, era reținut și mai puțin generos.

Au pornit, iar ea a observat imediat că era un șofer bun. Nu exista ceva care să aibă legătură cu el și care să nu fi fost la superlativ. A inspirat mirosul din mașină și s-a bucurat în sinea ei că nu se parfumase. Chiar în anul acela renunțase să mai folosească sticluța ei roz, pe care scria Lucky. Mirosul parfumului începuse să i se pară copilăros. Nu voia să lase în urmă vreun indiciu care să-i dea de bănuit soției lui sau să-l sperie pe el.

În mașină, bărbatul a fost mai înfumurat decât de obicei. În gând, a concluzionat că era mult mai agreabil ca profesor. Nu era niciodată foarte tandru – chiar și în momentele sale cele mai calde, emana dulceața palidă a unei nuci caju –, dar acum părea rece și gata de luptă. Când ea s-a urcat în mașină a declanșat o schimbare acută în comportamentul lui; iar ea a trecut de la a se simți pe jumătate femeie și pe jumătate copil la a se simți ca un copil mic. Au stat de vorbă, cu radioul oprit. Drumurile în Fargo se

întindeau în fața lor ca niște piste de aterizare străine. Maggie avea o senzație apăsătoare de sfârșit al lumii. Așa cum se întâmplă când ești atât de aproape de a fi complet acaparată de iubire și îți faci griji că o să ratezi.

Nimic din ce simțea nu semăna cu ce trăise împreună cu Mateo. Cu Knodel, era ceva construit în timp – oare se construise de când era a în clasa a noua? – așa că era cu mult mai important datorită istoriei sale. Un alt lucru diferit era calitatea lui. Era un tip de rangul întâi. Și ea era mai importantă pentru că era cu el. Gândindu-se la asta, a vizualizat o acumulare efectivă de câștig. În același timp, avea și impresia că nu era suficient de bună.

Când au trecut pe lângă noua piață cu produse organice, el a tachinat-o. Glumeau tot timpul în felul ăsta. Ea a întins mâna spre bord, ca să-l apuce de mână, protestând față de modul în care îi vorbise. Un fel de: „Hei, nesimțitule!“ El și-a retras brațul de parcă mâna ei l-ar fi ars. Nu s-a scuzat pentru reacția exagerată, lăsând să se înțeleagă că gestul ei îl speriase de moarte. Doar timpul și distanța aveau să atenueze ruşinea. Problema era că nu voia să mai coboare vreodată din mașina lui. Cei doi au mers cam jumătate de oră.

L-a anunțat când s-au apropiat de cartierul ei.

„Ah, unde locuiești? Vreau să văd“, i-a spus el.

Fata a început să-i dea indicații, iar el le-a urmat întocmai. Tânăra se bucura de confortul puținelor momente în care părea că deține controlul.

„Aproape am ajuns“, a spus el. „De fapt, nu, las-o baltă. N-ar trebui să știu unde locuiești pentru că s-ar putea să am impulsul de a conduce prin zonă din când în când, să văd ce faci.“

A simțit că se prelinge de pe scaun. Poate că asta nu se vedea cu ochiul liber, dar în sinea ei simțea cum se descompune. Ar fi fost în stare și să mănânce un gândac doar ca să-l poată ține de mână. Răceala lui era captivantă și chinuitoare. El încerca și reușea să se stăpânească, iar ea simțea acut cum autocontrolul unui iubit putea fi crud și greu de îndurat.

Nu știa că ceea ce urma să se întâmple avea să fie cea mai frumoasă parte din viața ei.

Bărbatul a încetinit, apoi a oprit pe o stradă liniştită, parcând maşina soției sale lângă o casă cufundată în întuneric. Apoi a privit-o. Preț de zece secunde, poate mai puțin. În acele secunde, toate defectele pe care și le-a atribuit vreodată s-au evaporat și a început să se simtă ca un supermodel.

Dar nimic altceva. El doar a privit-o, apoi maşina s-a pus din nou în mişcare. Când a semnalizat în fața intrării librăriei Barnes & Noble, lui Maggie i-a venit să plângă. Prima lor întâlnire durase cât un test drive. El a întrebat-o unde avea mașina, iar ea i-a răspuns. A parcat lângă ea, dar nu prea aproape. Fata l-a așteptat să coboare, uitându-se drept înainte. Spera că o s-o sărute. Era tot ce voia. Nu-și amintea o vreme când să-și fi dorit altceva. Era un bărbat umblat. Putea face toate lucrurile pe care le putea face și tatăl ei, numai că nu obișnuia să bea, vorbea serios și se ținea mereu de cuvânt. Fără el, ar fi fost pierdută. Ar lucra pentru totdeauna la Buffalo Wild Wings în Fargo. Ar fuma Virginia Slims și ar avea o bucătărie urâtă. „Te rog, Doamne“, se ruga ea în gând, „te rog, fă-l să mă sărute!“

Bărbatul s-a uitat direct la ea și i-a spus: „N-am de gând să te sărut, dacă asta aștepți“.

Apoi a schițat un rânjet. Dar s-a străduit să păstreze o mină serioasă. Fata a râs nervos, simțindu-se ca o leproasă. A ieșit din mașina soției lui, a plecat singură și nu s-a mai uitat înapoi.

Acasă, părinții au întrebat-o cum fusese la biserică. La cină, abia dacă s-a atins de mâncare. Nu se gândea decât la tot ce făcuse cu el. A reluat în minte fiecare pas, întrebându-se în ce moment ar fi putut s-o dea în bară.

Când telefonul a sunat mai târziu în seara aceea, s-a simțit incredibil de recunoscătoare, pentru că doar după ce primea un semn de la el putea să adoarmă.

„Am verificat mașina înainte să cobor“, i-a scris el, „ca să mă asigur că nu ai lăsat nimic în urmă.“

Timp de cel puțin o lună nu a sărutat-o. Gura lui devenise ca o Lună. O putea vedea, dar rămânea un mister de umbre și lumină. Se gândea la soția lui, care avea voie să-l sărute. Asta încă nu începuse s-o deranjeze. Știa câteva lucruri despre Marie. Marie era consilier de probațiune, o brunetă cu prezență austeră. Probabil că nu uita niciodată să împacheteze prânzul copiilor. Aaron nu o spunea în mod explicit, dar cam toți bărbații căsătoriți transmit această idee generală, că soțiile lor de acasă, nevestele lor banale, nu au ambiții personale sau speranțe. Ele sunt un fel de nimeni destul de drăguțe, care îi păcălesc pe aceşti bărbați mişto, interesanți, cu gusturi muzicale excelente să le ia de neveste și să crească prunci cu ele, iar acum bărbații au această ocazie unică de a se bucura puțin de soare. Maggie era Soarele, Aaron – Luna, iar Marie era Saturn, orbitând în permanență acasă, pândind mereu. Cel mai important lucru era că el nu o mai iubea. El credea că nici ea nu-l mai iubea. Îi găsise e-mailul deschis cu câțiva ani în urmă și descoperise o conversație nepotrivită cu un coleg. Dar lui Aaron nu-i păsa. Pentru fiecare există câte o Marie. Totuși, era vigilentă. Maggie știa că femeile ca ea sunt vigilente pentru că vor să-și protejeze rutinele, cele două venituri și cei doi părinți pentru cei doi copii și calitatea de membru de platină al clubului Costco.

Oricum, nu neapărat din cauza lui Marie, ci mai degrabă din cauza copiilor el nu voia ca legătura lor să devină fizică. Asta, și vârsta lui Maggie. Dar Maggie avea să susțină că oficial erau împreună, încă din noaptea în care și-au împărtășit reciproc sentimentele. Ei oficial erau împreună, deși nu făceau altceva decât să vorbească. Ca şi când un fost iubit ți-ar spune că „vorbeşte“ cu cineva nou. Eşti conștient că asta înseamnă că nu s-a culcat încă cu noua persoană, dar, dacă eşti isteț, știi că vorbitul este mai profund. Vorbitul înseamnă că va urma o relație. Ea se va întâlni cu părinții lui și le va oferi fulare în Ajunul Crăciunului.

Maggie și Aaron vorbeau tot timpul. Îşi scriau mesaje toată ziua, iar seara târziu, după ce copiii și Marie se culcau, vorbeau la telefon. Vorbesc ca prietenii, ca iubiții, despre ce se întâmpla în viața lor. „Ce emisiune ai văzut aseară? Cine ce a spus, în timpul cărei ore? Ai emoții când zbori cu avionul, la fel ca mine?“

Desigur, existau limite. La momentul acela, Aaron avea doi copii, iar Maggie avea atât de multă experiență cu copiii. În fond, era mătușa favorită. Dar Maggie știa că există un întreg sector interzis – Marie și copiii. Practic tot ce se întâmpla după ce mașina lui curată de profesor intra în garajul lui ordonat şi luminos îi era interzis ei.

Însă liceul West Fargo era parcul lor de distracții. Clasa lui era toboganul, iar sala de lectură era circuitul pe apă. Nu s-a întâmplat nimic fizic acolo, dar vorbitul și privirile secrete le hrăneau povestea. El îi făcea pe toți ceilalți din viața ei să pară inutili. Sammy era cea mai bună prietenă a lui Maggie, dar, pentru ca titlul să fi însemnat ceva, ar fi trebuit să-i spună prietenei ei totul. Iar Maggie nu mai putea face asta. Ea învățase că erau lucruri despre care nu putea vorbi. Nu putea să spună, de exemplu, că se întâlnește cu profesorul său.

Copiilor le plac regulile, iar Aaron îi impunea unele reguli lui Maggie, dintre care cea mai importantă era că ea nu avea voie să trimită prima mesaje. În nici un caz nu putea avea inițiativă. Acest lucru era important pentru păstrarea relației.

Maggie vrea să facă totul pentru a păstra relația. Simte că totul depindea de ea. Încearcă să nu-l ispitească. Sau să-i reamintească de răutatea lui. Să-i reamintească că era minoră. Treaba ei este să fie distractivă, prietenoasă, veselă, și, de asemenea, destul de tulburată de alcoolismul părinților încât el să se poată simți un salvator – prin mesaje sau voce, oricare dintre variante era mai ușor de gestionat în fiecare zi. Cea mai mare problemă cu care se confruntă Maggie, mai mare decât problema cu alcoolul a părinților ei, este montagne rousse-ul în care o ține Aaron. Uneori el se sperie și îi spune că nu ar trebui să stea de vorbă în afara cursurilor. Apoi, în câteva ore, se răzgândește. Slavă Domnului, se răzgândește. Ea nu știe ce e exact, dar simte că e ceva care vine din adâncul ei, o dulceață feerică pe care nu o poate vedea.

Montagne rousse-ul este o extensie a ceea ce se întâmplase în Colorado. El o alunga și apoi o chema înapoi. O ridica și apoi o arunca în iad. Se simțea ca un obiect care ricoşa de fiecare dată când era aruncat. Simțea că nu-și putea trage sufletul. Nu știa niciodată ce avea să-i aducă fiecare nouă zi. Totodată, ea înțelegea că acel sentiment era normal. Era tipic pentru orice

dragoste interzisă. O iubire care îi amintea de vampirul din Amurg, care era cartea ei preferată. El voia s-o iubească sau voia s-o omoare? De la un minut la altul, nu putea ști care dintre instincte va triumfa.

Cam pe la jumătatea lui ianuarie, câteva mici schimbări au luat-o prin surprindere. La început, au fost abia perceptibile. Prietenii ei – care păreau plictisitori și copilărești în primele câteva săptămâni de după Aaron – au devenit din nou incitanți. Petrecerile, întâlnirile, băuturile și selfie-urile postate pe Facebook, comentariile și glumele de gașcă. E trist când o obsesie devine mai puțin obsesivă. Ca și când și-ar fi dat seama că nu era gata să moară pentru inima ei.

Există un moment efectiv când se întâmplă. Tocmai ieșise de la ora lui, în timpul căreia el păruse atât de captivat de ea. Privirea lui fusese pătrunzătoare, iar tricoul lui semăna cu ceva luat de la un magazin de unde nu cumpără nimeni dintre cunoscuții ei. Ceilalți copii din clasă au râs mult în acea zi, iar Maggie s-a simțit stingheră, aproape ca și când ar fi fost o străină venită la un schimb cultural.

A ieșit din clădire și s-a oprit în dreptul intrării în liceu. Grupuri de elevi treceau pe lângă ea, râzând, neîmpovărați de nimic într-un mod triumfător. Maggie se gândea că viața ei ascunde cele mai teribile secrete. Poate că exista ceva incestuos care se petrecea în casa vreunuia dintre colegii ei – un unchi cu un dinte din spate cariat și o palmă care rătăceşte aiurea. Poate că cineva a ucis intenționat un câine.

Însă Maggie știa cât de mare și de serios era secretul ei, cât de mult aducea ofensă catolicismului și religiei prietenilor ei, care, dacă ar fi aflat, s-ar fi uitat la ea ca la o păpușă stricată, aruncată la coșul de gunoi. Lor nu li s-ar fi părut extraordinar că ea și profesorul preferat de toți erau „împreună“, fără nici un fel de sex, dar altfel în totalitate. Știa cum ar fi arătat fețele lor și ce i-ar fi spus. În general, știa ce s-ar fi vorbit pe la spate. Cum se întâmplase după Hawaii.

A rămas acolo, încercând să-şi dea seama dacă îl iubea cu adevărat sau dacă sentimentele ei erau doar niște reacții – existau doar pentru că el voia să determine asta. Nu era supărată pe el. Ci invers. Simțea că, brusc, era mai implicat decât ea, iar asta o speria. O făcea să se simtă tristă și o făcea să

simtă că se va sufoca sub presiunea de a răspunde pe măsură; iar acest sentiment de sufocare la rândul său începea să altereze simpatia față de el, formând astfel un cerc vicios.

Concluzia la care a ajuns, în cele din urmă, a fost că nu se poate întoarce în timp. Dacă ar fi fost vorba despre un băiat de la altă școală, ar fi fost ușor să-l întâlnească la bowling și să-i spună că relația avansează prea repede. Că trebuia să încetinească ritmul. Și apoi să aștepte câteva ore pentru a-i răspunde la mesaje, până într-o zi când nu i-ar mai răspunde deloc. Dar nu putea face asta cu Aaron. Este profesorul ei, și era pur și simplu prea târziu.

Părinții lui Maggie s-au cunoscut în timpul liceului. Când mama ei, Arlene, care era într-a zecea, a mers la o petrecere și a văzut în partea opusă a încăperii pline de fum un tânăr arătos cu privire pătrunzătoare. S-a uitat direct la ea. Dar era timidă și se întâlnea cu un coleg de clasă la momentul acela. Mark era cu un an mai în vârstă ca ea, iar ea se simțea în toate acele zile mai tânără. L-a revăzut la nunta surorii ei, spre sfârșitul verii, înainte de a unsprezecea. Petrecerea de nuntă a avut loc la hotelul Gardner, iar Mark a venit, neinvitat, cu niște amici. De vreme ce nu îi plăcea să danseze, fata a știut că venise după ea. A scos-o afară luând-o de braț. Era o seară plăcută de septembrie, iar Arlene purta o rochie lungă. A sărutat-o într-o cabină telefonică. În momentul în care sărutul s-a terminat, ea a știut că băiatul cu care se întâlnea nu era decât un amic. A știut că asta trebuia să simtă când era sărutată. Dorință. Mark și prietenul ei au decis să se întâlnească într-un parc din apropiere ca să se bată pentru Arlene, dar ea a hotărât că doar de ea depindea cu cine avea să rămână. Și se hotărâse deja.

Legătura lui Arlene cu Mark a durat patruzeci de ani. Au existat o mulțime de probleme, marijuana, alcool și depresie, dar în perioadele când viața era bună, iar Mark era împăcat cu sine, o privea și o asculta pe Arlene și o făcea să se simtă cea mai bună femeie din lume. Obişnuia să-i spună: „Lene, ești cea mai bună femeie din lume!“ Când primeai atenția lui Mark erai totul. Iar dacă lucrurile nu-ți ieşeau cum ai fi vrut, omul ăsta știa cum să te liniștească doar cu o îmbrățișare. Dacă Arlene avea o zi proastă la serviciu, Mark obişnuia să întindă mâinile și să spună: „Vino aici“. Ea se topea în brațele lui, iar gândurile negre se risipeau într-o clipă.

Maggie simțea că povestea ei de dragoste cu Aaron nu era pe măsura celei dintre părinții ei. Nimic nu evolua în relația lor ciudată. Aaron refuza s-o sărute și nu le putea spune nimic prietenilor, așa că se simte ca o jumătate din ceva greoi şi plictisitor. Dar viața știe când să adauge o schimbare de intrigă, asemenea unui scenarist leneş, dar experimentat, care bea bere singur și exersează la tir cu arcul.

În acea noapte, Aaron i-a scris: „Cred că mă îndrăgostesc de tine“.

Această succesiune de cuvinte i-a resuscitat brusc obsesia, infuzând-o cu o vitalitate nebănuită. Dintr-odată a început să simtă totul din nou. L-a împiedicat să continue să-i scrie. „Vreau să-ți spun ce simt în persoană“, i-a spus ea.

Aveau noroc, pentru că Marie urma să plece din oraș. Aaron nu i-a lăsat prea mult timp de gândire lui Maggie. I-a spus joi că Marie avea să plece sâmbătă. Timp de două zile nu s-a mai putut concentra la nimic altceva.

În ziua respectivă, i-a scris și i-a spus să vină la el în câteva ore, după ce băieții mergeau la culcare. Maggie s-a îmbrăcat în dormitor. Și-a pus o pereche de jeanşi și un hanorac albastru ușor de la Ruehl. Va menționa marca în mărturia ei, ca să se știe că era mândră de ea. Tessa îi împrumutase hanoracul. În Fargo nu găseai niciodată marca Ruehl; Tessa îl cumpărase de la oraș. Pregătindu-se să se îmbrace, să aleagă o ținută, Maggie era atât de emoționată încât aproape că-i venea să anuleze. Nu avea prea multe haine, așa că selecția nu i-a luat prea mult timp. Îi plăcea cum îi venea topul. Avea o culoare subtilă.

A ajuns pe aleea familiei Knodel. Era ciudat să fie acolo, locul unde își imaginase că se întoarcea în fiecare seară, punctul în care devenea necunoscut pentru ea. Arăta așa cum se aşteptase – ordonat și aşezat. Dar și remarcabil, pentru că era al lui.

Înainte să iasă din maşină şi să bată la uşă a început să-și pună tot felul de întrebări: „Oare ar trebui să ciocăne? Să-i scrie și să-i spună că e afară?“ Dar ea n-avea voie să trimită prima mesaje – s-a uitat în jur. A absorbit cu privirea împrejurimile atât cât o țineau emoțiile. Mașina ei părea că n-avea ce să caute acolo, deși fusese invitată. În cele din urmă, l-a sunat să-i spună

că era afară. Ușa de la garaj s-a deschis și toate luminile din casă s-au aprins. A vedea de aproape aceste părți ale vieții sale părea o infracțiune împotriva universului.

La telefon el i-a spus să intre în garaj. Tremura în timp ce se întâmplau toate astea, preocupată să nu lovească ceva pe lateral sau să strice cumva, ceva.

Apoi el a deschis ușa. Era profesorul ei, în ușa garajului, noaptea. Purta un tricou albastru Spamalot și jeanşi. Fetei nu i-a plăcut cum arăta. Deși nu se așteptase la ceva anume. Nu se așteptase să poarte pantalonii și cămașa ca la școală. Dar era ciudat. Părea neglijent. Nu avea nimic rupt sau ceva de genul acesta, dar tricoul arăta jalnic, lălâi ca într-o durere surdă și sâcâitoare. Fata s-a întrebat în gând dacă îi luase la fel de mult cât îi luase ei să aleagă cu ce să se îmbrace. Dar s-a dat jos din mașină.

„Bună“, a salutat-o el. Nu părea emoționat. Ea abia putea vorbi. Nu știa ce simte. Nu era bucurie. Semăna mai mult cu o cădere. A condus-o în jos într-o cameră la subsol, aranjată, care avea o zonă de divertisment și servea și de dormitor. I-a spus că cei doi copii ai lui dormeau sus, apoi a întrebat-o dacă voia să facă un tur al casei. Sus, știe ea, ar fi dat peste crema și oglinda de toaletă a altei femei.

„Nu, mulțumesc“, i-a spus Maggie.

La subsol era teribil de frig. El i-a propus să se uite la un film împreună. Ea ar fi preferat să stea de vorbă. Simțea că avea nevoie de timp pentru a se obișnui cu ceea ce se întâmpla. Cu acel covor care era covorul lui, covorul lor, pe care copiii lui se jucau și unde împreună se uitau la Ice Age, ca o familie. Dar cea mai pregnantă era senzația de frig, așa că Maggie i-a cerut o pătură.

El a ales una dintr-un dulap în care totul era perfect aranjat. Se simțea ca în casa unui prieten ai cărui părinți aveau mai mulți bani decât ai ei. Fata s-a așezat pe canapea și el s-a așezat lângă ea. Deja alesese un film – Dan in Real Life. Aaron i-a spus lui Maggie că-i amintea de ea, de ce simțea pentru ea și de cât de mult voia să fie cu ea. Fata s-a întrebat în sinea ei dacă îl văzuse şi cu soția sau dacă abia dacă discutaseră despre el, ori poate se amuzaseră și mâncaseră o înghețată Rocky Road. Filmul era despre un

văduv, un ziarist cu rubrică de sfaturi, Dan, căruia îi căzuse cu tronc o străină pe nume Marie, despre care a aflat mai târziu, la o reuniune de familie, că avea o relație cu fratele lui. Cei doi se îndrăgostiseră și aveau o relație ilicită. Lui Maggie i s-a părut ciudat că numele personajului principal era Marie. Dar, după câte se părea, pe Aaron nu-l deranja. La treizeci de minute după începerea filmului, Aaron i-a luat mâna lui Maggie și i-a spus: „Sărută-mă cum ai spus că ai de gând".

Îi trimisese ea o dată un mesaj, în timpul unui acces de volubilitate, în care îi spusese că voia să-i exploreze toată fața cu buzele ei. Ea nu crezuse că fusese atent atunci, deoarece mesajul ei nu primise nici un răspuns. Fusese unul dintre momentele când el schimbase subiectul. Crezuse că îl speriase. Dar acum el părea orice altceva, numai speriat nu, apropiindu-se de ea cu respirația care încă mirosea a cină.

„În sfârşit", și-a spus ea, „gura lui!" Nu-i venea să creadă. Inima i se zbătea în piept, iar mâinile îi tremurau. Gura lui! Și, dintr-odată, ea e înăuntrul ei. În afară de Mateo, Maggie sărutase doar băieți de liceu și îi prinsese de umerii slăbănogi, gustându-le respirația cu miros de țigară Winston. Când băieții de liceu sărută, pasiunea este silențioasă și nerăbdătoare, de parcă abia ar aștepta să-şi desfacă pantalonii.

Sărutul acesta, cu acest bărbat, era alunecos și simțea priceperea lui de meşter descurcăreț care știe ce să cumpere de la magazinul de bricolaj Home Depot. De asemenea, simțea dorința lui de a-i prezenta toată paleta lui de tehnici. Nu era vorba atât de mult de măiestrie, cât despre mesajul pe care i-l transmitea: „Vezi tu, am fost la Home Depot. Am selectat dalele de pus pe alee. Am dat cu şmirghel o masă și apoi am vopsit-o cu o culoare puțin mai închisă."

„Te iubesc", a spus ea.

„Și eu te iubesc", i-a răspuns el zâmbind.

Tot restul serii, vor repeta de câteva ori această formulă, privindu-se intens în ochi. Primele sărutări implică doar puțin limba, dar după al treilea „Te iubesc", împingerea limbii devine excesivă. Nu era deloc dezgustător, dar era ca şi când nu se mai sătura de Maggie, patinând cu limba de-a lungul

cerului gurii ei roz. Apoi își mută trupul deasupra ei, pe canapeaua extensibilă. Bărbatul începe o mișcare de alunecare, cu ușoare împingeri. În mărturia ei, fata avea să spună că îşi împingea pelvisul în al ei. În termeni simpli, o călărea îmbrăcat. Îi plăcea; îi oferea plăcere, fără s-o intimideze sau s-o sperie, iar ea ar fi vrut să continue astfel ore întregi.

Maggie a presupus că era de înțeles de ce bărbații voiau să se întoarcă la lucrurile pe care le făceau în liceu, după ce se căsătoreau și descopereau rutina de a nu mai fi nevoie să se dezbrace de fiecare dată. Asta în timp ce băieții de şcoală tânjesc să aibă partide de sex ca niște staruri porno, complet dezbrăcați.

După puțin timp, Aaron îi sugerează să se mute în dormitorul de oaspeți, unde îşi scoate tricoul lui Spamalot. O dezbracă și pe ea de jeanși, de lenjerie, cu gesturi foarte precise.

Ea vrea să-i desfacă pantalonii, dar el o îndepărtează.

S-a simțit de parcă făcuse ceva rău.

„Vreau să aștept până împlineşti optsprezece ani“, i-a șoptit el.

Nu era clar dacă se referea la sex sau doar la atingeri și la priviri. Maggie a zâmbit. Mâna ei a zăbovit în jurul nasturelui auriu al jeanşilor lui, iar el a mârâit. Nu auzise niciodată un bărbat făcând astfel.

„Ohhh, mă seduci. Acum va trebui să fac asta!“, i-a spus, apoi și-a strecurat două degete în interiorul ei. Se sărutau, iar el continua parcă să dirijeze traficul spre înainte. Apoi a coborât pe toată lungimea corpului până când gura i s-a încleștat între picioarele ei. Pentru prima dată, ea l-a strigat pe nume.

În tot acest timp evitase, așa cum evita să-i strige pe părinții prietenilor ei pe numele mic și sfârșea prin a nu li se mai adresa deloc. Făcuse la fel cu Aaron în acele ultime luni.

„O, Aaron!“, suspină ea. Nu gemea prea tare, pentru că era conștientă că la etaj erau copiii lui. Cu el a trăit primul orgasm, deși cunoscuse doi bărbați și

jumătate înaintea lui. Mândru, s-a ridicat triumfător dintre coapsele ei.

„Îmi place ce gust ai“, i-a spus cu o voce care părea a unui fumător înrăit.

„Nu au toate acelaşi gust?“, s-a interesat ea, gâfâind.

„Nu. Nununu“, a lămurit-o râzând.

Asta spunea ceva despre cât de multe știa despre corpul femeilor și despre cum să le atingă. S-a încheiat, își imagina ea. El zăcea ca și când aşa ar fi fost. N-a plâns, dar simțea nevoia s-o facă. Stăteau şi se uitau amândoi în tavan. Părea ciudat şi nu magic pe de-a întregul. Totuși, se simțea norocoasă să fie acolo. Dar ceva legat de orgasm o făcea să se simtă foarte rece, ca şi când fusese lipsită de ceva. În trecut, când ajunsese singură la orgasm, nu se simțise așa.

Deși, tehnic vorbind, nu fusese în interiorul ei în sensul tradițional, simțea că se culcase cu el. În acest postludiu ea intuia o finalitate asemănătoare cu moartea. Simțea la ea un miros ca de spital. Își dădea seama că nu era o aventură de-o noapte. Era mult mai mult. Era grozav, și cald, și rece în acelaşi timp. Se temea că s-ar fi putut să nu-i mai placă niciodată realmente sexul. Că ar fi putut mereu să se îngrijoreze prea mult pentru sfârșitul vesel al partidei. Orgasmul ei și al lui vor fi semnul prevestitor al morții săptămânii, lunii sau vieții ei. Sfârșitul, deși o omora, era mai euforic decât începutul. Inima ei se frângea. O simțea că se frânge la fiecare încercare de a o recompune. În același timp, ea simțea o durere acută, sfredelitoare, dar și încântare, ca după o lobotomie. Era cel mai sexy lucru pe care îl făcuse cu un bărbat.

Și-au spus reciproc de câteva ori că se iubesc. El o privea ca şi când, și era convinsă de asta, ar fi vrut să se însoare cu ea. Era prea tânără să știe că bărbații pot fi așa într-o zi și apoi să nu mai simtă nevoia să te vadă o săptămână.

Apoi, ea i-a spus că trebuia să plece. Ora ei de întoarcere acasă trecuse de mult. A condus-o în garaj unde a sărutat-o de rămas-bun. Ea abia dacă își mai dădea seama ce se întâmplă. Era foarte emoționată. Picioarele îi tremurau ca gelatina.

Când a ajuns acasă, i-a trezit pe părinții ei, pentru ca aceștia să știe la ce oră a ajuns. Era una din regulile lor. Au pedepsit-o pentru că întârziase. Privind-o înfuriată, dar cu dragoste, mama i-a spus ceva de genul: „O să țip la tine mâine dimineață“. Maggie se simțea foarte ciudat. Făcuse ceva cu mult mai grav decât întârzierea pentru care fusese certată. Ar fi vrut să poată spune asta. S-a uitat la cartea de pe noptiera mamei și a simțit cum i se frânge inima.

Când s-a întors în camera ei, a văzut că ecranul telefonului era aprins. Primise mesaje de la Aaron. A simțit din nou cum o copleșește îndrăgosteala, umplând toate golurile pe care le lăsase în urma lui orgasmul. Aaron voia să știe dacă ajunsese acasă.

„Bun“, a scris el. „Ești în siguranță.“

„Sunt în siguranță“, a răspuns ea.

„M-am dus din nou acolo, în dormitorul de oaspeți, și bine am făcut. Ai sângerat pe cuvertură“, i-a mai scris el.

Mesajul a surprins-o pe Maggie, pentru că nu era în perioada aceea a lunii. Și-a cerut scuze pentru sângerare pentru că i s-a părut că el asta aștepta.

Apoi Aaron i-a scris din nou: „Dacă doar mi-ai fi descheiat pantalonii, s-ar fi întâmplat. Eu chiar am vrut să aștept până faci 18 ani. Adică, vreau. Dar, dacă ai fi făcut-o…“

I-a mai spus şi că – fiindu-i mai ușor să-și exprime emoțiile prin mesaje sau la telefon – ar fi vrut să-i fi oferit un tur al casei, pentru că pregătise o pătură și un trandafir în dormitorul de la etaj, și ar fi vrut să-i citească cu glas tare Sonetul 17 al lui Pablo Neruda înainte să-i dea trandafirul. Era un sonet pe care i-l trimitea des.

Fata se simțea flatată de intenția lui și, totodată, confuză. La etaj dormeau copiii lui.

„Dacă mi-ai fi spus domnule Knodel, probabil că aș fi întrerupt totul pe loc“, i-a mai scris el.

„Slavă Domnului că nu i-am spus așa“, și-a zis Maggie în sinea ei.

Apoi, în final, pentru ca nu cumva ea să uite, profesorul i-a spus că a trebuit să spele cuvertura de pe pat din cauza petei mici de sânge. El nu i-a spus și dacă scosese mai întâi pata cu un creion Tide sau cu gel Shout. Și nici dacă a folosit sau nu înălbitor.

Mare parte din ianuarie și februarie, obrajii lui Maggie au rămas îmbujorați de fiorii iubirii. Își petrecea mult timp în camera ei, pentru că izolarea îi dădea voie să fie complet disponibilă pentru el. O suna în drum spre casă, de la școală, dacă nu era la serviciu ei de la Buffalo Wild Wings. Când ajungea acasă, ea făcea un duș și aștepta, proaspătă, pe pat. Făcea duș pentru apelul lui telefonic. Îi plăcea să se simtă frumoasă așteptându-l. Părinții nu o deranjau. De parcă ar fi știut că era un fel de Rapunzel; parcă simțeau că era indisponibilă.

Noaptea el îi trimitea mesaje. Seara târziu, după zece de obicei, o suna. Weekendurile erau mai puțin libere. În weekend vorbeau doar când el ieșea din casă ca s-o sune sau când Marie era plecată la cumpărături.

Într-o după-amiază de weekend, Marie s-a dus la mall cu fiul lor mai mare, iar Aaron a rămas acasă cu cel mic. Era ora lui de somn, dar copilul nu voia să adoarmă. Aaron vorbea la telefon cu Maggie, iar băiatul l-a întrebat: „Cu cine vorbești?“ „Cu prietena mea, vrei să vorbești și tu cu ea?“, i-a spus el.

„Alo?“, s-a auzit o voce subțire la telefon.

„Alo!“, a exclamat vioi Maggie.

O făcea să se simtă ciudat, dar şi mai apropiată de Aaron.

Acesta a revenit și i-a spus că trebuie să lase telefonul jos o clipă, deși urma să întârzie mult mai mult, iar când s-a întors i-a spus că nu a vrut s-o lase să-l audă cântându-i copilului „You Are My Sunshine“, ca să adoarmă.

Pentru că soția lui nu mai avea planificate alte delegații, relația lor fizică abia înmugurită se limita la întâlniri în mașină și în săli de clasă.

Aaron era profesorul lui Maggie la ora de engleză contemporană, și, într-o zi, după oră, acesta i-a spus fetei că urma s-o aștepte în clasa lui, în jurul prânzului. Când ea a ajuns acolo, cei doi au început să se sărute la catedră, lângă dulapuri. Maggie purta pantaloni de trening din bumbac pentru că lui îi plăceau. Pantalonii de trening, îi spusese el la un moment dat, oferă „acces facil“. El i-a luat o mână, și-a așezat-o pe piept și a întrebat-o: „Simți cât de repede îmi bate inima?“ Apoi i-a luat cealaltă mână și i-a așezat-o pe umflătura din pantaloni, adăugând: „Simți cum mă faci de tare?“

Fata mai auzise replica prin filme și se întrebase de ce bărbații spuneau asta. Aaron voia ca ea să fie captivată de dimensiunea penisului lui? Sau era mândru de cum reușea ea să anime o armată de vase de sânge care îngroșau mușchiul respectiv până la acea lungime și rigiditate?

În unele zile nu făceau decât să vorbească și să se sărute. Ca în ziua întâlnirilor dintre părinți și profesor. Aaron purta costum pentru că urma să aibă întâlniri cu părinții toată după-amiaza. Avea să stea de vorbă cu tatăl lui Maggie, Mark. I-a spus lui Maggie că ar fi vrut s-o știe prin preajmă în timpul întâlnirilor. La momentul respectiv, Maggie a crezut că voia să o vadă cât mai mult posibil. Analizând retrospectiv, se întreabă dacă nu cumva pe Aaron îl excita să stea de vorbă cu ea în fața tatălui ei, care habar n-avea despre aventura lor. La întâlnire, Aaron va spune că Maggie se descurcă foarte bine la școală, că, deși ea nu decisese unde voia să meargă la facultate, era convins că urmau lucruri frumoase.

La prânz, Maggie nu a mâncat, dar Aaron avea de terminat niște spaghete. Fata s-a amuzat pe seama lui, spunându-i că pastele arătau urât. S-au sărutat după ce el a terminat de mâncat. „Nu mi-am dat seama că împărțim prânzul azi“, a remarcat Maggie, dând de înțeles că respirația lui şi întreaga încăpere erau încărcate de mirosul mâncării lui. Caserola Tupperware în care își adusese mâncarea era pătată de la sos.

Altădată s-au întâlnit în clasă înainte de școală. El a început să o sărute, apoi și-a vârât mâna în pantalonii ei. A întors-o cu spatele la el, lipindu-și pieptul de ea și fruntea de ceafa ei. A sărutat-o ușor acolo, făcându-i genunchii să i se înmoaie. Apoi a penetrat-o cu degetul, frecându-se în același timp de spatele ei. Fata și-a lăsat capul pe spate, gemând. Asta s-a întâmplat timp de șapte minute, iar ea a simțit că ar fi putut avea orgasm în

orice clipă. Apoi cineva a răsucit mânerul rotund de la ușă, iar Aaron a sărit ca ars, retrăgându-şi abil mâna. Cu mișcări de scamator, i-a întins o foaie de hârtie lui Maggie, care, neavând de ales, s-a așezat în bancă și s-a prefăcut că rezolvă un test. Oricum, Aaron nu avea motive să reacționeze atât de prompt. Până la urmă, s-a dovedit că își amintise să încuie ușa.

Maggie și o parte dintre prietenii ei s-au întâlnit într-o seară la cineva acasă. Singurul moment culminant al serii a fost când Maggie și prietenele ei, Lora și Nicol, au făcut o fotografie împreună, pentru că li s-a părut amuzant că erau singurele blonde din încăpere – toate celelalte fete fiind brunete. Așadar, nu a fost o seară remarcabilă.

De-a lungul serii, Maggie și-a verificat foarte des telefonul. Nimeni nu părea să observe asta, pentru că toată lumea făcea același lucru. Și-a scris mesaje cu Aaron, aşa cum face orice fată cu iubitul ei când ies separat în oraș. Aaron era cu domnul Krinke la restaurantul TGI Friday's, lângă mall-ul West Acres.

„N-ai vrea să vii să mă iei?“

Când a văzut cuvintele afișate pe ecran, inima lui Maggie a început să tremure. A inventat o scuză în fața tuturor brunetelor și a celor două blonde, apoi a plecat cu maşina spre restaurantul unde era el, ascultând muzică. Și-a verificat machiajul în oglinda retrovizoare, întrebându-se ce făcea el cât o aștepta. Oare îi trimitea mesaje lui Marie? Se uita la scorurile unor meciuri? Ce i-a spus lui Krinke la plecare? Se întreba în sinea ei dacă el se gândea la ea, la fel de mult cum se gândea ea la el. Acum, că aveau o relație fizică intimă, simțea că nu puteau să nu mai fie intimi.

I-a scris un mesaj când a ajuns și l-a așteptat în parcare. Era cu Taurusul roșu al mamei ei. El s-a apropiat de portieră, apoi s-a urcat în mașină. Au fost precauți la început, dar după ce el a urcat și ea a pornit maşina, îndrăgosteala i-a învăluit exploziv, acaparând maşina ca un abur cald.

Când a sărutat-o, fata a simțit gust de alcool în respirația lui. Nu era sigură ce fel de alcool, dar știa că nu era bere. Vorbea mai afectuos decât de obicei.

Nu articula împleticit, dar era mai puțin coerent și mai puțin precaut. Merg cu mașina pe Thirteenth Avenue, care este una dintre arterele principale. Maggie simte parfumul mamei ei în mașină și speră că Aaron nu îl distinge.

Brusc, el începe să se agite. I s-a părut că cineva din mașina din spate l-a recunoscut.

„Cine?“

„Nu știu“, a spus el, „dar cred că e cineva care merge la liceul West Fargo.“

„Cum?“

„Ieşi de pe drumul ăsta“, a îndemnat-o el.

Fata simte din nou că făcuse ceva greşit. Imediat ce au ajuns într-o zonă rezidențială, el se calmase. Maggie conduce prin zonă o vreme, vorbind cu el despre relația lor.

N-a mai durat mult și el și-a strecurat mâna în pantalonii ei, iar ea a început să-şi salte fundul de pe scaun pentru a-i oferi mai mult acces. Atentă mai mult la el decât la condus, aproape că a lovit o maşină parcată. S-a temut că el o să se înfurie, dar nu a fost așa. A râs și s-a aplecat spre ea, ca s-o sărute pe gât. Era atât de fericită. Accidentul care fusese cât pe ce să se producă părea un testament al pasiunii lor.

Dar, în cele din urmă, băutura a început să-şi piardă efectul, iar ea și-a dat seama că avea să-l piardă. „La naiba“, și-a spus în sinea ei. „La naiba, la naiba, la naiba!“

Bărbatul parcase mașina în fața casei unui prieten și voia ca ea să-l ducă acolo.

„Dar ai băut“, a comentat ea.

El i-a explicat că putea ajunge acasă doar folosind alei rezidențiale.
A asigurat-o că nu conducea niciodată pe autostrăzi după câteva pahare.
Nu-și asuma niciodată riscuri. Și-a scos mâna din pantalonii ei când au

parcat. Era riscant să facă ceva în fața casei unui cunoscut, dar totuşi a sărutat-o câteva minute.

Teama combinată cu graba și-au făcut din nou simțită prezența, infiltrându-se parcă prin gurile de aerisire. Ea ura starea asta. I-a spus că o să meargă după el cu maşina până acasă pentru că era beat, ca să fie sigură că ajunge teafăr. Acum el era toată viața ei. I-a spus că era o idee proastă. O să fie bine. I-a făcut cu ochiul și a ieșit din mașină fără să spună încă o dată „Te iubesc".

În luna următoare, i-a spus clar că avea de gând să-și părăsească soția. Nu imediat, dar în curând.

„M-ai aștepta cinci ani?", i-a scris el într-o noapte, foarte târziu.

Ideea era că, dacă băieții lui ar fi un pic mai mari, i-ar fi mai ușor să plece. Maggie era la toaletă când a primit mesajul și, preț de o clipă, a fost tentată să izbească telefonul de perete. I se părea atât de crud. Erau îndrăgostiți, dar totul se învârtea după programul lui. Totul se întâmpla după regulile lui. Nu-l putea suna și nu-i putea scrie prima. Trebuia să șteargă imediat toate mesajele. Fuseseră mii până atunci. Cam de atâtea ori apăsase și ea tasta de ștergere. I-a dat numărul lui Marie și i-a spus să-l memoreze în agenda ei, ca să știe să nu răspundă dacă vreodată apărea numărul respectiv pe ecran.

Mai erau şi alte reguli sau, mă rog, lucruri pe care le faci când profesorul căsătorit cu care ai o aventură se sperie, iar tu vrei să rămână excitat și atras de tine. Cum ar fi, de exemplu, să porți pantaloni de trening din bumbac și să nu te dai cu nici un parfum. Îi spunea că doarme în camera de la subsol. O suna de acolo și ea se gândea la el ca la un Rapunzel care își ținea dragostea ascunsă.

De Ziua Îndrăgostiților, Maggie a ajuns la școală mai devreme, așa cum îi ceruse el. I-a oferit o pungă de M&M, care erau bomboanele ei preferate, și o scrisoare de dragoste scrisă la computer. În ea scria de ce o iubeşte. Două dintre motive erau mirosul ei și felul în care intra într-o cameră. Scrisoarea pomenea despre viitor, despre cum el abia aștepta ziua în care aveau să fie împreună. Maggie nu mai simțise niciodată sentimente ca acelea pe care i le

trezise scrisoarea. Tot ce își dorise ea vreodată părea să fi găsit într-un singur om. Era aproape prea frumos pentru a fi adevărat.

Cam în aceeași perioadă el a început să-i spună „iubire“. Un apelativ pe care ea îl folosea cu toți ceilalți. Îi spunea că la aniversarea majoratului ei, vor lipsi de la ore și vor face dragoste. Toată ziua, încolăciți.

Tot cam atunci, ea i-a împrumutat primul volum din seria Amurg. O obseda corelația dintre povestea fetei muritoare și a iubitului ei vampir și povestea ei cu Aaron. Ambele povești de dragoste erau interzise, pasionale și atemporale. El i-a spus că a făcut câteva însemnări pe carte, iar ea a fost atât de fericită, atât de îmbătată de plăcere, încât l-a îndeamnat să citească mai repede pentru că ardea de nerăbdare să-i afle părerile. S-a întrebat în gând unde stătea când citea. Poate că ținea cartea în camera copiilor, pe acelaşi raft cu Gruffalo, și se oferea să-i ducă pe copii la culcare în fiecare noapte, ca să poată sta să citească la lumina unei veioze, după ce aceştia adormeau.

I-a returnat cartea o săptămână sau mai târziu, înțesată cu post-it-uri galbene, care ieșeau dintre file ca nişte pene. Într-un bilețel scria că abia aștepta să se trezească cuibărit lângă ea. Într-altul: „Ții minte când am oprit căldura?“ El se referea la seara petrecută în subsolul lui, când își spuseseră de o sută de ori „te iubesc“, iar el o penetrase cu degetul, și îi făcuse sex oral, și se sărutaseră, iar ea sângerase pe cuvertură. El oprise căldura ca s-o determine pe ea să ceară o pătură.

„Am vrut să fiu singură cu eternul meu salvator“, îi spunea Bella, fata muritoare iubitului ei vampir. Lângă replica respectivă, era scris pe o etichetă mică, galbenă: „Asta simți pentru mine?“

Un alt paragraf era evidențiat cu markerul, iar alături, pe o notiță, scria: „Necondiționată, ca dragostea noastră!“

Sunt oameni care vor spune că nimic din ce s-a întâmplat nu a fost împotriva voinței ei. Că avea 17 ani. Peste câteva luni, nici n-ar mai fi fost considerat viol sau corupere de minori. Dar imaginați-vă o fată, care idealiza o poveste de dragoste ca din basme, citind astfel de notițe: „Da, da, eu sunt iubitul tău vampir și tu ești fructul meu interzis. Suntem povestea ta preferată de dragoste. Pentru tot restul vieții tale, nimic nu va mai fi așa.“

Vă dați seama?

Ea îi spunea iubitul ei matur. Amândoi credeau că „prieten“ ar fi sunat caraghios. La urma urmei, era un bărbat însurat. Dragostea lor nu era ca aceea dintre Sammy și iubitul ei sau dintre Melani și iubitul ei. El nu era băiat, deci, cum ar putea fi putut fi un „prieten“?

Curând, toți colegii ei au început să-și facă planuri pentru balul de absolvire. Prietenele ei mergeau la cumpărături, să-și aleagă rochii de mătase artificială în nuanțe deschise.

Pentru Maggie, dintr-odată, ideea de bal de final de an nu mai părea atât de extraordinară. Atât de mici, și de tineri, și de neimportanți. Erau vreo doi băieți cu care îşi dăduse întâlnire, chiar înainte ca ea și Aaron să fie împreună, și probabil că s-ar fi dus la bal cu unul dintre ei. Unul era un coleg de la serviciu, pe care Aaron nu-l plăcuse. Celălalt învăța la o altă școală, dar Aaron îl cunoștea de la concursul de dezbateri. Îi lăsase lui Maggie pe gât un semn pe care Aaron îl observase. Aaron îi spusese atunci că nu-i prea place tipul. Comentase pe neaşteptate – îşi dă seama acum Maggie –, așa cum fac oamenii deștepți care spun că nu le plac alte persoane, făcând astfel încât persoana pe care încearcă s-o controleze să adopte aceeași opinie.

Într-o noapte, Maggie i-a spus la telefon că nu avea de gând să meargă la bal, pentru că i se părea că ar fi fost ciudat. Aaron a ascultat-o fără să spună ceva.

În aceeași seară au discutat despre câți parteneri sexuali avusese fiecare. Maggie a avusese trei, iar Aaron spunea că fuseseră doar două – Marie și iubita lui din liceu. Marie era iubita lui din facultate. Maggie s-a întrebat atunci cum se întâmplă când cineva încetează să mai fie iubită și devine o fată oarecare. El a întrebat-o despre cei cu care mai fusese. Mateo, plus ceilalți doi. Voia să afle detalii despre ei, deși spunea că nu suportă să se gândească la ei. El spunea că nu-şi poate scoate din cap prezența celorlalți băieți. Detesta faptul că fusese cu mai mulți parteneri decât el. O făcea să simtă că nu era destul de virtuoasă. La pol opus, ea simțea că numărul lui era perfect. Două femei, dintre care una era soția lui. Maggie avusese trei iubiți și nici măcar nu împlinise optsprezece ani. Unul dintre ei fusese o

aventură de o noapte, altul – raport sexual consimțit cu un minor. Dacă ar fi știut că ea și Aaron aveau să înceapă acea dragoste completă, s-ar fi păstrat pentru el. Încerca să-şi adune cuvintele pentru a-i spune asta.

La apogeul pasiunii lor, părinții au trimis-o în weekend într-o tabără spirituală, la mănăstire. Acolo, a avut de făcut și un proiect artistic, în care trebuia să scrie un angajament pe care avea să şi-l ia. Călugărițele i-au spus că nimeni nu avea să-l vadă vreodată. Era doar pentru ochii ei şi, desigur, pentru Dumnezeu. Pe câteva bucăți de hârtie glasată, imprimată cu nişte desene care ilustrau niște mâini care țineau lumânări de rugăciune, Maggie a scris că vrea să-şi ia angajamentul de a iubi necondiționat. A scris că știa că era greșit să-l iubească pe Aaron, dar se întreba, totodată, dacă exista vreo circumstanță în care dragostea să poată fi greșită. Ea a scris că voia să i se dedice lui și să renunțe la toate obiceiurile nocive care lui nu-i plăceau. De exemplu, o suspecta că fumează, dar ea nega cu încăpățânare, pentru că el n-ar fi fost niciodată cu o fumătoare. Odată i-a spus lui Maggie că mirosea a țigări, dar ea i-a spus că era de la faptul că părinții ei fumau de față cu ea, iar mirosul îi intra în haine.

Biserica mirosea a smirnă. Fata a îngenuncheat într-o strană, singură. Îi părea rău că îl mințea pe Aaron și se ruga la Dumnezeu s-o ajute să se lase de fumat pentru el. Și-a luat angajamentul să se roage pe rozariu o dată pe săptămână și să-i scrie săptămânal o scrisoare lui Aaron, ca să-i spună ce simte. Intenționa să găsească mai multe modalități de a-i demonstra dragostea ei statornică.

De fapt, nu voia decât să vorbească despre ce simțea și să audă de la el ce gândea despre ea. Lucrurile care lui îi plăceau la ea erau atât de interesante pentru ea. Păreau a fi niște idei îndepărtate pe care creierul ei cu greu le putea accesa. De exemplu, într-una din scrisori, el îi scrisese că-i plăcea modul în care stătea pe catedra din clasa lui și-şi legăna picioarele înainte și înapoi, ca un copil.

A venit apoi săptămâna cu aniversarea de treizeci de ani a lui Aaron, iar Maggie era foarte entuziasmată, chiar dacă nu participa la nici una dintre petrecerile organizate. Prima avea loc în data de șapte, sâmbătă, cu două zile înainte de ziua lui. Era o petrecere surpriză la localul Spitfire Bar & Grill, unde se serveau cartofi copți în coajă, cu sos de smântână, pe niște

platouri bej cu antricot de vită. Totul era presărat pe deasupra cu arpagic sau haşmă tăiate mărunt.

E greu de știut cât de surprins a fost la petrecerea lui surpriză. Maggie știa cele mai intime lucruri despre el, dar nu fusese invitată la petrecere. Nici măcar nu știa că va fi una. Bărbatul se furișa în baie din când în când, ca să-i trimită mesaje, pentru că îi era foarte dor de ea. Era cumplit, îi scria el, că toată lumea pe care o cunoștea era la petrecere cu excepția femeii pe care o iubea. Spunea că era supărat pe Marie pentru că îi spusese că nu vrea o petrecere. Era deranjat de prezența doamnei Joyce, o colegă profesoară, care se holba la el tot timpul și se comporta ciudat.

Seara s-a terminat liniştit. Aaron și Marie au îndesat câteva baloane în mașină ca să le ducă celor mici, care rămăseseră cu o bonă. Când a ajuns acasă, Aaron i-a scris lui Maggie, spunându-i că se simțea mai aproape de ea în casa lui.

Luni, de ziua lui de naştere, în Fargo a fost o furtună de zăpadă, albind drumurile și copacii micului orășel. Undeva pe la şapte dimineața, Maggie i-a scris. Că abia aștepta să-l vadă, să-i ofere cadoul ei. Nu știa dacă să vină la școală mai devreme și să se întâlnească cu el în clasă. I-a scris: „La mulți ani!!!“ și „Să vin mai devreme?“

Ceea ce Maggie nu a știut, așa cum nu știuse nici despre petrecerea de la Spitfire decât după ce începuse, este că în momentul în care a trimis mesajul, Aaron era la duș. A ignorat regulile, pentru că ziua de naștere era o zi specială. Abia aștepta ca dragostea vieții ei să-i scrie un mesaj de ziua lui. Uneori chiar și un copil trebuie să-și asume libertăți.

Telefonul unui soț bipăie înainte de ora opt dimineața, în timp ce el este la duș.

O oră şi ceva mai târziu, Maggie primea condamnarea la moarte. Afară, furtuna de zăpadă era splendidă. Ea se uita pe fereastră, amintindu-și de modul în care povestea lor de dragoste începuse când ea era în Colorado. Tocmai atunci, pe ecranul telefonului a apărut numele lui. Pentru tot restul vieții, soneria unui telefon avea s-o sperie.

„Bună! La mulți ani!“

„Asta e“, i-a răspuns el. „S-a terminat! Ți-a văzut mesajul și acum s-a terminat.“

Era în mașină. Vocea lui suna ciudat și părea speriat, însă mesajul era cât se putea de clar. Nu exista posibilitatea vreunei schimbări sau a unei întoarceri în timp. Ornamentele de sezon căzuseră. În locul lor rămăsese doar înghețul final și îndelung.

Sloane

După ce ea și soțul ei au adus încă o persoană în dormitorul lor, Sloane a încercat să înțeleagă de ce acceptase asta. Dincolo de sentimentul de excitare sexuală, fusese fermecată și trăise momente de tandrețe și dragoste, între ea și soțul ei, între ea și cealaltă femeie. Simțise căldură chiar și privindu-l pe soțul ei cu cealaltă femeie – exceptând, desigur, cele câteva clipe când crezuse că va muri.

Dar era normal să-i placă restul? Nu putea vorbi cu prea mulți oameni despre asta. Ea credea că oamenii cărora nu le putea spune erau inhibați, iar ea era sănătoasă. Dar în nici una dintre cărțile pe care le citise și în nici una dintre emisiunile de televiziune sau filmele care îi plăceau nu văzuse un stil de viață ca al ei. Trebuia să fie o anomalie. Undeva, cândva, ea trebuie să fi fost rea sau să fi suferit din cauza vreunui lucru nelalocul lui. Îşi analizează copilăria, modul în care părinții ei ar fi putut reprezenta un factor.

Sloane își descrie propriul tată, Peter, pur și simplu drept Andover, Princeton, Harvard. „Vei înțelege ce vreau să spun cu asta“, adaugă ea. Nu intenționează să se laude cu educația sau cu banii. Sentimentele ei despre locul de unde provine au fost metabolizate cu mult timp în urmă. Acum reprezintă un costum Chanel, într-un dulap rece. Sloane ar putea s-o descrie pe mama ei, Dyan, tot în câteva cuvinte, dar i se pare mai dificil. Blondă și îngrijită, Dyan Ford pare aproape o figură bisericească în bunăcuviința ei. Sloane ar putea alege să descrie felul în care mama ei o întâmpină după ce nu a văzut-o de mult timp. Dyan nu-și îmbrățișează imediat fiica, ci mai întâi o întreabă despre zbor sau drumul cu maşina și comentează ceva legat de vreme. Femeia intră apoi în casă, unde a lăsat pe blatul de la bucătărie tartine pentru ceai, cu felii de castravete şi un ceainic de Earl Grey.

Dyan a crescut în Memphis, Tennessee, alături de alți trei frați, un tată care îşi pilota propriul avion și o mamă blândă și casnică. La șaptesprezece ani, Dyan conducea mașina în care se afla cu mama ei, de care era foarte apropiată. S-ar putea să fi simțit, la modul în care întotdeauna ne amintim

că am intuit în momentele dinaintea unui dezastru, un fel de prezență providențială. „Uită-te la picioarele mele lungi și bronzate. Părul meu blond, moale. Corpul meu, care în sfârşit a căpătat forme și e atât de plin de viață.“

Dintr-odată s-a auzit un strigăt. A simțit o lovitură și sunetul de scrâşnet metalic. Când Dyan şi-a revenit în simțiri, câteva ore mai târziu, se afla pe un pat de spital. A strigat după mama ei. O asistentă a venit în salon și i-a spus că mama ei murise în accident. Dyan a avut nevoie de câteva secunde, poate chiar de un minut întreg, pentru a vizualiza interiorul maşinii din dimineața aceea, ca să-și amintească de faptul că ea fusese la volan.

La puțin timp după înmormântare, la scurt timp după ce au încetat să primească plăcinte în semn de condoleanțe, tatăl ei a trimis-o să locuiască cu prietenii. Dyan nu a avut nevoie de explicații. Știa că el nu se putea uita la ea, cea care o omorâse pe soția lui și pe mama celorlalți trei copii ai săi, pentru care acum era singurul responsabil de ei.

Dyan nu locuia prea departe de casă, dar i se părea că era într-un alt univers. Prosoape de bucătărie noi, alt săpun de baie. Reguli nespuse și nimeni care să o mângâie vreodată pe frunte sau măcar pe braț când traversa un hol. Simțea pierderea mamei sale ca pe un vid uriaș, dar totodată şi ca pe o amputare, pentru că își pierduse întreaga familie.

Implicit, știa că trebuie să stea departe de ei, pentru că le amintea de ce făcuse, și pentru că ei îi aminteau de ceea ce făcuse. Oricum, nu era copil mic, era aproape femeie. Îşi spunea asta în sinea ei, în momentele ei triste, când zăcea în pat noaptea, atingându-și părul și imaginându-şi că era al mamei ei, că dormea lângă mama ei. Trecutul se afla în mansarda creierului lui Dyan. Restul din ea se împietrise. L-a cunoscut pe tatăl lui Sloane când acesta era în plină ascensiune socială. Din afară, ea arăta ca o logodnică încântată și, mai târziu, o soție cuminte, o mamă supusă. Respecta cu sfințenie, de exemplu, programul orelor de echitație a lui Sloane la North Salem sau a celor de mers la patinoar. Era o bucătăreasă minunată. Bucătăria ei mirosea întotdeauna a plăcinte coapte sau a cine ştie ce fripturi rafinate.

Când Sloane era în clasa a patra, Dyan a privit-o din cap până în picioare. Singura ei fiică avea șolduri, sâni. Obrajii îi erau rotunzi și roz. Trupul copilei nu prea se potrivea cu vârsta ei. Părea mai mult o dezvoltare timpurie decât grăsime, avea să se gândească mai târziu Sloane, uitându-se la poze. Însă, la momentul respectiv, nu a văzut-o decât pe mama ei privind-o ciudat.

În săptămâna următoare avea o programare la clinica de slăbit, o clădire cu fațadă de cărămidă în interiorul unui centru comercial, cu firmă imprimată cu litere de un roșu aprins și storuri pentru a crea intimitate. În sala de așteptare, Dyan i-a spus: „Așa e mai bine pentru tine, draga mea. Cred că te vei simți mai bine dacă ai mai slăbi.“ Sloane și-a legănat picioarele sub scaun. S-a uitat la modul în care coapsele ei se lățeau în lateral.

La școală, Sloane își lua pastilele de slăbit în cabina de toaletă, înghițindu-le chiar și fără apă când era cazul. Îi fuseseră prescrise de un medic, dar ea avea doar zece ani și știa că ar arăta ciudat să le înghită în fața altora. Sau poate așa îi spusese mama ei. Nu-și amintea exact. Știa doar că mama făcea totul pentru ea, convinsă fiind că Sloane avea să fie mai încrezătoare dacă era mai slabă. Mama ei nu făcea decât ce credea că este mai bine, așa cum fac toate mamele – o prezență invizibilă în umbra lucrurilor după care ele însele au tânjit.

Când Sloane era acasă, când nu era în vreo tabără de patinaj sau de echitație sau în tabăra de vară, afla fragmente din trecutul mamei ei. Întotdeauna încheia o conversație cu Dyan dorindu-și să știe mai multe despre cine era mama ei. Voia să știe mai ales despre lucrurile simple. Prima mâncare pe care a învățat Dyan s-o gătească stând lângă mama ei. Păpușile și jocurile ei preferate. Temerile din copilărie și prima dată când îi plăcuse un băiat.

Dar Dyan nu prea vorbea despre ce fusese înainte de căsătoria cu tatăl lui Sloane. Nu-i spusese niciodată în mod explicit lui Sloane că nu-i va răspunde la întrebări, dar era pricepută în a le evita. De exemplu, avea mereu câte ceva care trebuia scos din cuptor. Când era presată, lui Dyan îi plăcea să-și amintească, cu un fel de afecțiune îndepărtată, că tatăl ei avea un avion, cu două locuri, și în zilele însorite din copilăria ei, acesta se năpustea în picaj din nori și ateriza la ferma familiei. Greutatea avionului și

curentul iscat de acesta aproape că le sufla acoperișul de pe casă și încurca iarba și părul fetelor și al mamei lor.

Sloane era în clasa a noua când, fără prea mult tam-tam, și-a pierdut virginitatea cu un băiat care locuia pe strada lor. La cincisprezece ani, era mai mare decât colegii ei, astfel încât se simțea restantă într-o mulțime de feluri. Luke avea optsprezece ani și era unul dintre băieții răi. Nu teribil de rău, dar un rău-bun, de parcă personajele lui Emilio Estevez și Judd Nelson din filmul Breakfast Club fuzionaseră dând naștere unui scandalagiu nesăbuit, cu sprâncene groase. Făcea parte din echipa de fotbal a liceului, fuma marijuana și fusese arestat de mai multe ori. Tehnic vorbind, Sloane și Luke nu ieşeau împreună la întâlniri. Se întâlneau în casele altor oameni. Beau bere împreună și se sărutau. În noaptea în care s-a întâmplat, Sloane a ieşit din casă pe furiş, cățărându-se afară pe geam și pe un burlan.

Când el a deschis ușa, nu s-a simțit incredibil de îndrăgostită, nici măcar plină de pofte. A anunțat-o că părinții lui dormeau și nu aveau cum să-i audă. Mergând pe hol, nu i-a cerut să facă linişte. Bucătăria și livingul erau în dezordine, ceea ce într-un fel o întristase. Că unii oameni se duceau la culcare fără să-și curețe casa. Dar camera lui era băiețească și mirosea a curat.

I-a spus lui Luke că era virgină. Așa văzuse la fetele din filme care îi spuneau tipului cu care erau, înainte să o facă, așa că s-a gândit că era mai bine să-i zică, în caz că el avea să procedeze diferit cu o virgină. Luke a dat din cap și a întins-o pe pat. Cearșafurile erau maro-deschis. Cuvertura la fel. A urmat o serie de înghiontiri liniștite și ritmice. Fata s-a uitat în tavan, s-a uitat la părul lui. L-a urmărit concentrându-se. Au fost clipe când i-a fost milă de el, clipe când s-a simțit furioasă pe el și clipe când n-a simțit nimic. După ce s-a terminat, Luke s-a uitat la cearșafuri și a văzut mult sânge. A rămas cu gura căscată, neștiind ce să facă în continuare.

„Ți-am spus că sunt virgină“, a comentat Sloane.

„Ah, n-am crezut că vorbeşti serios“, a răspuns el.

Sloane nu l-a corectat. N-a spus eram virgină. A zâmbit și i-a făcut cu ochiul. Apoi s-a dat jos din patul lui, s-a îmbrăcat și a plecat acasă trecând

pe lângă stejarii impunători, care în bezna acelei nopți păreau egali și nemișcați. Pe drum spre casă, și-a spus: „Păi, bun, am făcut-o și pe asta“.

În dimineața următoare însă, chiar s-a simțit altfel. S-a simțit deschisă. Ceva legat de dormitorul ei părea deja o amintire. Fotografiile de pe perete, calul ei Breyer și oglinda lungă. Doar cearșafurile îi aparțineau noii Sloane, pentru că se întâlniseră cu trupul ei neîmbăiat din seara trecută, carnea fiindu-i umezită de o partidă de sex indolent. Ea a avut atunci sentimentul pe care nu şi-l va reaminti și nu-l va mai simți din nou vreme de mulți ani, că nu băiatul efectiv era unic, ci modul în care ea evoluase. Băiatul era doar dezvoltatorul. Penisul lui fusese declanşatorul reacției chimice din interiorul ei, dar ar fi putut fi oricare alt penis.

A început să umble prin casă cu o nouă autoritate asupra propriului corp. Pentru că părinții ei nu erau genul care s-o dădăcească, nu s-a simțit prea rușinată. Singura persoană din casă în prezența căreia se simțea puțin ciudat era fratele ei, Gabe, de care era foarte apropiată. Pentru că era cu doar doi ani mai mare decât ea și pentru că erau prieteni atât de buni, Sloane și-a închipuit că el ar fi putut simți ce se întâmplase. Dar, pentru mult timp, el nu şi-a dat seama, iar Sloane nu i-a spus, deși şi-ar fi dorit într-un fel să aibă o soră sau ca Gabe să fi fost femeie. Pierderea virginității a făcut-o să vadă relația părinților ei într-o nouă lumină. Nu se înțelegeau. Nu erau conectați în nici un fel. Brusc și-a dat seama că probabil nu fuseseră niciodată. Simțea asta în modul în care fusese crescută, ca și când prin ea treceau două linii paralele, care nu se întâlneau niciodată, astfel încât ea însăși era formată din doi oameni diferiți. A vrut să-i comunice lui Gabe constatările ei. Acesta a ascultat-o și, deși nu i-a oferit prea multe sfaturi, i-a dat dreptate. Fusese frumos, zilele acelea în camera lui, cu lumina soarelui care intra pe fereastră, îngălbenindu-i biroul și patul lui de frate mai mare.

În clasa lui Gabe era un băiat pe nume Tim, un tip popular și amabil. Se îmbrăca mereu de parcă urma să meargă în drumeție sau la schi. Sloane îl plăcea de la distanță, urmărindu-l și pe terenul de fotbal, alături de fratele ei. Vara, după primul an de liceu, Sloane s-a întâlnit cu Tim la o petrecere. Era într-o perioadă în care nu știa cine era ea cu adevărat. Avea câteva prietene, cu un an şi ceva mai mari, care se culcau în stânga şi-n dreapta cu cine se nimerea, chiar ea se întreba dacă nu cumva trebuia să facă la fel. A fi

catalogată drept sexuală o putea oare ajuta pentru a se defini? Şi apoi s-a întâlnit cu Tim la petrecerea aceea. El i-a spus că dintotdeauna o considerase drăguță. Era ceva foarte liniar în legătură cu el. Îi amintea de fratele ei și o încânta siguranța pe care i-o dădea detaliul acesta. Foarte curând, a devenit iubitul ei, după ce el chiar i-a cerut permisiunea lui Gabe.

Nu era nimic ciudat în asta; se întâmpla adesea ca o elevă dintr-a zecea să îşi dea întâlnire cu unul dintr-a douăsprezecea. Elevii cei mai populari lansaseră acest curent. Era ceva atrăgător la fetele din clasele mai mici; prospețimea lor și părul lung. Îi făcea pe colegii din ultimul an să pară învechiți. Sloane a început să meargă la petrecerile de la liceu. O încânta felul în care stătea într-o parte, la brațul lui Tim, și totuși în centrul atenției. Alți tipi obişnuiau să-i spună lucruri lui Tim, în fața lui Sloane, ca s-o impresioneze. A învățat să nu aprobe totul imediat. A văzut avantajele în a fi distant. La una dintre petrecerile acestea, s-a întâlnit cu Gabe. Nu mai fuseseră apropiați de câteva luni, ceva ce Sloane punea pe seama programului lor de vară. Dar la această petrecere, fratele ei s-a uitat la ea din celălalt capăt al camerei; la început, a văzut șoc pe fața lui și apoi când s-a întors, în fermitatea maxilarului și vidul din privire, ea a surprins o licărire de ceva foarte aproape de dezgust. Nu au vorbit în noaptea aceea. Gabe a plecat de la petrecere și apoi weekendul s-a terminat.

Dar fratele ei a început să afişeze un nou tip de răceală. Când erau doar ei doi în casă, îşi închidea ușa de la dormitor și dădea muzica tare, avertizând-o parcă să stea departe. La masă, în timpul cinei, fusese mereu tăcut, dar acum era necioplit, mânca somon, bea apă. Fără s-o bage în seamă. Sloane a analizat purtarea lui într-un mod care a ajutat-o să-l ignore. Fratele ei era plin de angoase. Avea o furie latentă față de părinții lor. Trimisese cereri de înscriere la facultățile unde tatăl lui voia să-l vadă. Fata îşi dădea seama că trebuie să fi fost ciudat pentru el să-și vadă sora la o petrecere, să o vadă cu un tip din clasa lui; poate că a văzut-o sărutându-se, petrecând, băută, făcându-și de cap. Trebuie să fi fost supărător. Pe de o parte, Gabe făcea tot ce era posibil pentru a-şi face părinții fericiți, iar pe de altă parte era Sloane, comportându-se rebel, dându-se în spectacol. Putea înțelege resentimentele lui Gabe.

A rămas cu Tim încă doi ani. În tot acest timp, Sloane nu a observat că relația cu fratele ei era din ce în ce mai rece. Gabe a plecat la facultate. A început să-l vadă mai puțin și a fost ușor de trecut cu vederea. Între timp, Sloane se transforma în femeia care avea să devină ulterior. Cu fiecare nouă zi, căpăta un aspect statuar, perfecționat în arta de a se face dorită mai mult. S-a dus de atâtea ori la același tip de petrecere încât a reușit să-și perfecționeze imaginea publică. Nu se plictisea de contextul repetitiv, pentru că știa de la orele de echitație și de patinaj pe gheață ce însemnătate are repetiția, că o va ajuta să ajungă cea mai bună fată și la distracție dacă fiecare noapte era precum cea anterioară.

Într-o seară răcoroasă de primăvară, când părinții erau plecați din oraș, în loc să iasă, Sloane a chemat la ea un prieten. Lucas era homosexual, încă nedeclarat public. Au băut dintr-o sticlă de votcă Absolut Citron pe acoperișul casei ei și s-au uitat la hornurile celorlalte case și la stelele care aveau culoarea aerului răcoros.

Sloane era unul dintre puținii oameni care îi știau secretul lui Lucas și care înțelegea că îi prindea bine să se poată încrede în ea. Statul pe acoperiș îl făcea să se simtă în siguranță. Pe pământ era ca o statuie. Împietrit, mergând de colo-colo. În timp ce, în interior, mocnea un foc cumplit și rușinos. Nu considera că dorințele lui sunt dezonorante, dar încă nu știa cum să le poarte. „Cred că e vorba de încredere“, i-a spus Sloane, punându-i mâna pe genunchi. „Cred că totul în lume nu ține decât de a avea încredere în cine ești, în orice moment, știi?“ Lucas a zâmbit. Băuse multă votcă. Rămăseseră fără țigări și se făcuse târziu. Sloane nu voia ca părinții ei să vină acasă și să-l găsească pe Lucas beat, așa că a sugerat: „Hai să mergem să luăm niște țigări!“ Conduceau spre Pound Ridge în Saab-ul roșu al fratelui ei.

Sloane băuse puțin și se concentra la drum. Lucas a început să-i spună că urăște atât de multe persoane pe care se prefăcuse că le place, încât voia să înceapă un capitol cu totul nou, undeva într-un loc cu soare arzător și palmieri şi că voia să trăiască într-o destinație turistică și să conducă o decapotabilă lungă și joasă. Se înfuriase un pic pe acoperiș, dar acum era dezlănțuit. Sloane își dădea seama după felul cum ridica vocea, de parcă n-ar fi știut că se afla chiar lângă el.

„Hei!“, a strigat el.

„Ce este?“, i-a răspuns Sloane.

„Hai să ne jucăm de-a montagne rousse-ul!“, a zis el, sprijinindu-se de bord și trăgând cu putere de volan în direcția lui. Fata a tras înapoi de volan și a țipat la el, cerându-i să se oprească. Băiatul a râs, apoi s-a făcut liniște.

„De ce naiba ai făcut asta?“, l-a întrebat ea.

În loc să-i răspundă, Lucas a pufnit în râs și a repetat gestul. Sloane a strigat din nou și i-a smuls volanul din mână, corectând direcția. Mașina a virat spre scuarul de pe mijlocul străzii și a lovit bordura cu 80 de kilometri la oră. Sloane nu a avut timp să conştientizeze că ieşiseră în decor înainte de a auzi bufnitura. I-a luat o clipă să-și dea seama că erau încă în viață. Era, desigur, un moment suprarealist pentru că viața lor trecuse de la normal la dezastru şi apoi redevenise un lucru de preț în doar câteva secunde. În acele secunde, mașina se rotise o dată în aer peste trei benzi de trafic. De pe prima bandă la dus acum erau pe trotuar, pe diagonală, sprijinindu-se doar pe roțile de pe partea șoferului. Maşina părea un morman de fiare. Aveau să afle mai târziu că centurile de siguranță le salvaseră viața.

„Ieși din mașină“, i-a ordonat Sloane.

„Suntem în viață?“, a întrebat Lucas tremurând.

„Da. Taci și ieși naibii din mașină, acum!“

„Ce?“

„Ia-ți geanta și ieși din mașină!“

Lucas a făcut cum i se ceruse. Maşina s-a balansat în poziție normală. Ea a ieșit repede afară. Picioarele îi tremurau. Au mers puțin pe jos, apoi Sloane l-a pus pe Lucas să deschidă geanta și să arunce sticla de votcă. Au auzit bufnitura apoi s-au întors la mașină. Între timp, venise și poliția. Au interogat-o pe Sloane, în timp ce Lucas stătea pe bordură şi-şi ținea strâns genunchii la piept.

„Ce să fac cu mașina? Unde s-o duc?“, i-a întrebat Sloane pe polițiști.

„Dragă, mașina e distrusă complet“, i-a spus unul dintre ofițeri.

Fata a simțit cum se sufocă. Celălalt ofițer a râs. Ea simțea că încă nu i se răspunsese la întrebare. Nici Sloane, nici Lucas nu aveau nici o zgârietură. Era o minune. Toți polițiştii spuseseră asta. Sloane se uita fix la mașină.

„Distrusă complet“, a repetat ea cu glas tare, gândindu-se la cuvinte și la ce descriau acestea.

Nu s-au dus la spital. Părinții i-au luat de la secția de poliție. Poate pentru că s-a întâmplat așa, Dyan și Peter nu au putut simți ușurarea pe care ar fi simțit-o în alte condiții. Dacă, de exemplu, Sloane ar fi mers la spital cu un colier cervical. Deoarece lucrul mai șocant decât accidentul în sine era că nimeni din familia lui Sloane nu a exclamat: „Slavă Domnului că ești în viață!“

Părinții ei tăceau și analizau lucrurile. Ei murmurau ceva despre ce ar trebui să facă dimineața. Nu erau chiar supărați. Mama ei, având în vedere trecutul, nu a reacționat la modul la care era de așteptat. N-a strâns-o pe Sloane la pieptul ei, de exemplu, plângând cu suspine. Dar cel mai tare pe Sloane a deranjat-o reacția lui Gabe. Era înfuriat din cauza mașinii lui. S-a uitat la ea de parcă era un rahat. Mulți ani mai târziu avea să-şi dea seama că tocmai acel moment fusese cel în care un bărbat important din viața ei o făcuse să se simtă neiubită, deși atunci nu-l interpretase astfel. Se simțea norocoasă în atâtea privințe. Era în viață. Familia nu fusese distrusă de această greșeală a ei. Puteau să depăşească evenimentul. Deşi privirea fratelui ei o afectase mai mult decât accidentul. Poate că, se gândea ea, fusese din cauză că era teafără. Nu voiau să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla.

La un moment dat, Sloane a îmbrățișat o identitate complet nouă, Sloane fata populară, Sloane petrecăreața. Pentru această ipostază trebuia să fie frumoasă, ceea ce era; să fie dispusă să bea, să stea la distracții, să dea petreceri şi să ajungă la timp la petreceri şi în ținuta potrivită; să flirteze, dar să nu fie uşuratică. Însemna să fie distantă şi relaxată. Dar mai erau şi alte fete distante şi relaxate, alte fete sexy, alte flirturi. Ceva legat de accident, ceva legat de fratele ei, de părinți, ceva despre trecutul ei și despre faptul că niciodată nu fusese cea mai bună la nimic au făcut-o să-şi dorească

superlativul. Simțea că singura modalitate de a fi observată era să fie remarcabilă într-o singură privință.

Aşa că şi-a nuanțat identitatea în petrecăreața slăbănoagă. Nu era cea mai frumoasă sau cea care flirta cel mai mult, dar era un loc liber pentru poziția de cea mai subțire. Era ceva ce știa că-i va plăcea mamei ei. Pentru a-şi atinge obiectivul, şi-a provocat o tulburare de alimentație. A început ca anorexică, pentru că a simțit că aşa era cel mai curat mod. Un timp, a funcționat. Mânca foarte puțin și făcea mult sport. Dar apoi a urmat Ziua Recunoştinței, care în casa familiei ei era o etalare impresionantă de mâncăruri, pe o față de masă albă – aripioare rumenite, în zeamă de carne și cartofi dulci, toate aceste culori ale sărbătorii respective, ciocolatiu, crem și roşiatic.

Atunci a fost prima dată când a intervenit dorința. Se simțea atât de plină și de îngrețoşată. „Of, Doamne“, s-a gândit ea, „trebuie să dau afară toată mâncarea asta!“ S-a dus la baie, și-a vârât un deget pe gât și a declanșat o cascadă în culori de sărbătoare. Umplutura de carne. Sucul de carne. Sosul de afine. Curcanul, în bucăți și ațe. Cartofi albi. Cartofi portocalii. Era palpitant faptul că ieșeau din ea toate porțiile acelea îndesate cu vârf. Îi plăcea la nebunie că deținea controlul. Peste ani, Sloane avea s-o audă pe cântăreața Amy Winehouse vorbind despre bulimie: „Este cea mai bună dietă din lume. De ce nu o țin toți?“ Ceea ce a rezonat cu Sloane. „Asta funcționează mai bine decât orice altceva din viața mea“, și-a zis ea. Părea ușor și chiar natural. Din acel moment, tulburarea alimentară a devenit prietenul ei secret. A devenit nu doar o anorexică-bulimică, dar și cel mai „bun“ exemplu de anorexică-bulimică la modul extrem.

Era strategică, curată, informată. Ştia, de exemplu, că cel mai rău tip de vomă este cel în care mâncarea n-a fost bine mestecată. Bucăți de friptură care ți se ridică în gât ca nişte cuburi din lemn. Înghețata este, de asemenea, o problemă. Este prea moale și vine înapoi ca lichid; nu simți că expulzezi ceva şi nu poți fi sigur că nu s-a lipit de pereții stomacului. Apoi, desigur, exista problema sincronizării. În viață, totul ține de sincronizare și la fel este și când vomiți. Prea curând după ce ai mâncat, nu vine nimic înapoi. Îți distrugi gâtul încercând să regurgitezi. Prea târziu, și nu mai scoți decât finalul mesei; ți-ai înmuiat degeaba degetul în lichid portocaliu. Dacă o faci

prea repede sau prea devreme, faci prea mult zgomot pentru că organismul tău nu este pregătit. La vărsături, trebuie să lucrezi cu corpul tău. Nu poți să i te împotriveşti. Trebuie să respecți procesul.

În fiecare dimineață își propunea să mănânce ușor: un piept de pui gătit la tigaie, o portocală, apă cu lămâie. Dar dacă nu reușea – și mânca arahide M&M sau tort de la aniversarea cuiva – atunci trebuia să accepte eșecul pe care, de fapt, refuza să-l accepte. Se ducea la baie. Trăgea apa de două ori. Se spăla. Și revenea în conversație.

În mare, tactica ei a funcționat. A avut de suferit hocheiul pe iarbă. În clasa a noua făcuse sport destul de serios, dar în clasa a zecea era atât de slabă încât abia a reușit să intre în echipă. Școala avea în general de suferit. A încetat să-şi mai facă temele și nu mai era atentă la ore.

Familia ei nu punea întrebări despre noua ei siluetă sau despre noul ei obicei. Întrebarea cea mai apropiată de „De ce încerci să te sinucizi?“ a mamei ei a fost „De ce tragi apa la toaletă de atâtea ori?“

Întrebarea în sine era foarte brutală. Sloane nu se putea gândi la nimic mai rău în lume decât să i se afle secretul murdar. Ştia unele persoane care își recunoşteau public dezechilibrul: „M-am ghiftuit și am dat afară totul. LOL.“ Dar pentru Sloane era ceva murdar. Ar fi însemnat ca alții să poată vedea în creierul ei, să poată vedea nevoia și teama de acolo. Trăgea apa de două ori. De trei ori. Avea întotdeauna gumă la ea. Era atentă unde și când se întâmpla. Ajunsese să prefere chiuveta în locul toaletei. Vărsatul în toaletă părea prea bulimic. Oricât de specializat și exersat până la artă era obiceiul, Sloane era bulimică şi în negare. În plus, de multe ori părea o debarasare. Cea pe care o plăcea cel mai mult fiind în lavoarul de lângă camera cu televizorul. Când familia ei se uita la televizor, ea trebuia să meargă în altă parte, dar altfel mergea la chiuvetă imediat după cină, în timp ce restul familiei spăla vasele sau mai stătea de vorbă.

Familia prefera jocuri precum Jeopardy! și comediile uşoare. Vizionarea filmului Avionul buclucaș era modul prin care tatăl ei se răzvrătea împotriva felului în care fusese crescut. Când Sloane îi auzea râzând, se uita cu tristețe la chiuveta ei preferată, trecând pe lângă baie. Pentru o lungă perioadă de timp nimeni nu a pus întrebări incomode. Nu a fost umilită. La urma urmei,

avea o rutină care implica gume mentolate și periuțe de dinți și știa cum să-şi şteargă ochii umeziți după ce se încheia totul. Deşi recunoscătoare că secretul ei era în siguranță, nu putea înțelege de ce nimeni nu o confrunta cu realitatea. Erau atât de multe persoane în jurul ei și totuși doar două dintre ele au spus câte ceva. Una fiind prietena ei, Ingrid, iar cealaltă mama lui Ingrid.

Într-o după-amiază însorită de primăvară când fetele aveau 16 ani, mama lui Ingrid şi Ingrid și Sloane se aflau în sufragerie, acasă la Ingrid, și mama acesteia a întrebat: „Sloane, ce se întâmplă? Eşti numai piele şi os.“ Iar Sloane a folosit scuzele obișnuite. A spus că mănâncă atât de mult și nu știe ce se întâmplă, că, probabil, are un metabolism rapid. Se prefăcea că mănâncă mereu. Avea câteva trucuri sigure. Când mergea în vizită, spunea că e sătulă, că tocmai a mâncat un burger și cartofi prăjiți. În felul acesta nimeni nu întreba dacă vrea ceva de mâncare. Pusă în fața unei farfurii pe care nu o putea evita, începea să mute alimentele în jur, mânjind sosurile pline de calorii de jur împrejurul farfuriei şi ştergându-le cu pâine pe care o lăsa pe margine. Obişnuia să taie mâncarea în multe bucăți și să țină furculița în aer, așa că părea să consume hrana în mod activ. Între timp, bea constant. Sticle de apă, Cola dietetică, ceai, cafea. Avea mereu o băutură în mână. Prietena ei Ingrid o întreba: „De ce bei atât de multe lichide? De ce bei atât de multă cafea, suc și apă tot timpul? De ce bei atâtea afurisite de băuturi, Sloane?“

Răspunsul fiind cel pe care Sloane nu-l putea spune prietenei ei cele mai bune: se înfometa.

Lina

Benzinăria de pe 144th Street din Mooresville este închisă noaptea, dar pompele rămân deschise pentru cardurile de credit. Credea că nu-l va mai vedea niciodată după ce plecase de la hotel. De fiecare dată când îl vede este sigură că va fi ultima dată, așa că suferă mereu între întâlniri. Deși ar trebui să se distreze, sentimentul general pe care-l trăiește este acela că agonizează, încet și tăcut. Stau în mașina ei pentru că este mai mare și mai nouă. Fața lui e atât de frumoasă încât nu-și poate imagina un moment în viitor când nu-și va mai face griji pentru cine altcineva se uită la ea. Își face curaj să-i pună câteva întrebări despre soția lui, pe care a văzut-o în fotografii pe Facebook. Lina crede că soția lui este mai drăguță decât ea. Sau că a fost, cu siguranță, mai drăguță înainte de a o avea pe fiica ei. S-a îngrășat. Dar încă arată bine.

În strălucirea verde a luminilor pompei de benzină, Lina îi spune lui Aidan despre Ed. Cum ea se pregătește să-l părăsească, sau să-l lase pe Ed să plece. Spune clar că ar face-o mâine dacă Aidan ar fi cu ea. Speră că dacă va vorbi despre faptul că nu-i place de Ed, Aidan îi va povesti despre soția lui. Lina are din nou ciclu, așa că îi trage în jos fermoarul în timp ce se uită la el și începe să-i facă sex oral. E prima dată când are de gând să facă o felație cu finalizare. De obicei, pe Ed l-ar suge un pic, dar pentru că pare incomodat de gura ei acolo, el ar ridica-o și apoi ar începe să facă sex. Aici, cu Aidan, nu vrea să se oprească. Vrea să-l facă să se simtă bine. Este prima dată când înțelege ideea de a face dragoste cu cineva cu gura ta. „E cel mai bun lucru“, își spune în gând. „O, Dumnezeule.“ Și Doamne, ce îi mai place lui! „O, Doamne.“ Lina își dă seama că lui îi place la nebunie. „La naiba, femeie“, șoptește el. „La dracu’, mă înnebunești. Drace, Lina. Fir-ar, Lina. Fă-mi-o. Fir-ar.“

N-o deranjează „fir-ar“-urile, dar dracii o zgârie la ureche. Totuși, decide să se bucure de fiecare clipă, să trăiască momentul prezent, când are penisul lui în gură, acel sentiment glorios de a-i face plăcere bărbatului care este

totul pentru ea. Și, apoi, el ejaculează. Gustul lui e minunat. A mai gustat doar doi tipi și nu erau așa. Fuseseră amândoi acri. Unul dintre ei avea gust de salată veche. Au făcut-o să nu mai vrea să facă asta din nou. Imediat după ce el are orgasm, ea simte durerea crâncenă de oase. Aidan nu pare să observe pentru că începe să-şi închidă fermoarul aproape imediat.

„Bine, poți să pleci“, spune ea brutal.

El se opreşte şi îi prinde fața cu palmele. O asigură că e mai mult decât sex. Îi spune că nu e un aventurier. Îi umple urechile cu aceste cuvinte minunate. Este prima lor conversație reală de adulți. Nu este beat. Îi vorbeşte! Durerile ei dispar din nou, așa cum se întâmplase la hotel.

„Pentru prima dată de atunci“, îi va povesti prietenei sale, „nu m-a mai durut aşa de rău.“ Dumnezeule, ce mult îi lipsise acest tip de atingere și de afecțiune! Dusese dorul unui penis adevărat. În realitate nu avusese parte de prea multe. Fusese crescută în religia catolică, rămăsese în continuare catolică și nu era genul care să facă glume că încearcă să redevină practicantă, dar era conștientă de aceste nevoi pe care le avea.

El îi spune că lucrează tot timpul. Că o face pentru fetițele lui, de unu și patru ani. Lina îşi găseşte greu cuvintele ca să-i dea replica. De obicei este atât de tăcut, dar acum vorbește, iar când oamenii tăcuți vorbesc, toată lumea ascultă.

În cele din urmă, el îi spune: „Doamnă Parrish, trebuie să încetăm să ne mai întâlnim și să ne giugiulim așa“. Acum îi vine să-l omoare. Îi vine să-l spintece. Pentru că i-a spus Parrish, numele ei de după căsătorie. Pentru că a făcut-o să se simtă ca un nimic.

„Aidan, cu greu aș putea numi ceea ce am făcut drept giugiulit.“

Bărbatul zâmbește.

„Cred că ai dreptate, puştoaico.“

„Aidan?“

„Da, puștoaico? Uite ce e, ascultă-mă. Nu vreau să te rănesc.“

Lina știe că înțelesul efectiv al acestui „nu vreau să te rănesc“ este, de fapt, „vreau să fac sex cu tine, dar nu te iubesc“.

Lina înțelege acest lucru, dar nu poate să-l creadă pe deplin. Era moartă de atâția ani sau, în orice caz, murea lent, iar acum revenise la viață. Îi găsește clonazepamul în poșetă când își caută țigările pe care le fumează el, pe care ea, de fapt, nu le fumează.

„Ce-i asta“, întreabă bărbatul, ținând în sus sticla ca un om care bea, dar nu ia pastile.

„E pastila mea de nepăsare“, spune femeia cu sfială. „O iau din cauza ta“, mai adaugă ea în gând.

Mai târziu le va spune celorlalte femei că știe ce trebuie să facă pentru a-l păstra.

„Mi-e atât de dor de el“, spune ea. „Dar întotdeauna voi continua să mă port de parcă sunt bine, de parcă mi-e indiferent dacă îl văd sau nu. M-a chestionat atât de mult la benzinărie în acea noapte, despre ce vreau și de ce vreau să fiu cu el. Când mi-am deschis sufletul față de el, mi-a spus de mai multe ori că nu vrea să mă rănească și că ar trebui probabil să ne oprim. Așa că acum am învățat să mă prefac, să pretind că n-aş fi rănită dacă ne oprim sau nu, pentru că e unul din lucrurile care îl determină să continue să mă vadă. Ideea că nu am nevoie să-l văd. Chiar dacă știe că mint. Iar adevărul este că n-aș putea suporta să nu-l mai văd niciodată. Dacă-l văd într-o duminică, sunt în culmea fericirii, și luni mă simt încă destul de bine. Dar de miercuri mă doare sufletul. Iar joi simt că o parte din mine moare.“

În noaptea aceea în mașină, Lina și-a scuturat capul cu furie.

„Nu. Nu, nu-mi faci rău“, i-a spus ea zâmbind cu vitejie. „Cum ai putea să mă rănești, prostuțule? Dar… Ssstt, amice… sstt“, a încheiat, punându-și degetul pe buzele lui, într-un gest pe care îşi dorea de foarte mult timp să-l facă.

Într-o noapte, Aidan a plecat în St. Louis pentru ceva de lucru. Lina era în living cu Ed. Avusese o zi bună cu Della, Danny și copiii vecinilor și voia să se gândească la sex într-un mod pozitiv, așa că a mers la o biserică din apropiere, la un seminar pe tema „Catolici care adoră sexul“. Acesta se ținea la subsolul care mirosea a apă stătută.

Printre elevii de liceu, Lina era singura femeie adultă. Mai erau acolo un preot mai tânăr decât ea și o moderatoare adolescentă. O fată înaltă din colț spune că diavolul ispiteşte oamenii cu sex în fiecare zi. Moderatoarea întreabă: „Cum aflăm despre sex în prezent?“, iar Lina ridică mâna și spune: „Din familie“. Toți elevii își agită picioarele de parcă acesta nu ar fi fost răspunsul corect, iar moderatoarea intervine: „Bine, bun răspuns, altcineva?“ Și aproape toți ceilalți răspund în cor: „Media. Aflăm din presă.“

Lina s-a simțit deranjată. Simțea că nu face parte din grupul lor. Se gândea la mâinile puternice ale lui Aidan. S-a ridicat și a plecat la jumătatea seminarului. S-a întors acasă, pe care o înțelege chiar și când se simte captivă în ea.

A deschis Facebook-ul, chiar lângă Ed, care se uita la televizor şi bea ceea ce presupunea că era aceeași bere pe care o avea și când plecase ea. Cine ştie. Facebook-ul s-a deschis cu chenarul albastru bine-cunoscut. A simțit cum respirația i se opreşte în gât. Aidan era online!

„Hei, uriașule“, i-a scris ea, poziționându-și corpul astfel încât să acopere monitorul. S-a întors să se uite la Ed, apoi a revenit la ecran.

„Hei, puştoaico.“

Nu se ştie cum ajung mereu în postura asta. Fără ca măcar să ridice un deget, el o transpune într-o stare în care ea îi descrie în trei mesaje lungi de chat cum ar face dragoste dacă ar fi lângă ea. Cum i-ar suci pur şi simplu mințile.

Apar, mă tragi aproape, nici unul dintre noi nu vorbește, începi să mă săruți, îți vâri limba în gura mea și ne gustăm unul pe altul mult timp, îmi tragi bluza peste cap, mă dezbraci încet. După ce m-ai dezbrăcat, te oprești la sânii mei și le sugi sfârcurile, apoi îți spun cum să mă ridici în brațe și să mă întinzi pe spate, ești atât de puternic! Te uiți fix în ochii mei, frecându-ți încet penisul de mine, ca să te umezești.

Privindu-mă în ochi, mă pătrunzi și repeți ritmul minunat din prima noapte: trei intrări superficiale și apoi o împingere adâncă, trei intrări superficiale și o pătrundere adâncă, icnesc de fiecare dată când intri mai adânc în mine, îți șoptesc la ureche să nu te oprești, mă cuprinzi cu brațele și mă tragi mai aproape de tine, în timp ce te mişti din ce în ce mai repede.

Mă folosesc de brațele încolăcite şi de un picior și te răstorn pe o parte în timp ce continui să te păstrez adânc în mine. Acum stau peste tine, încă mă ții lipită de trunchiul tău, sărutându-mă pasional cu gura ta fantastică. ;) Mă ridic și încep să alunec în sus și în jos pe tine, sunt atât de udă și, Doamne, ce bine e să te simt! Te ridici şi tu în capul oaselor, așa că stau acum în poala ta, lipindu-mi buzele de gura ta, apoi îmi sugi din nou sfârcurile. Am obosit și mă rostogoleşti fără să ieşi din mine și mă pătrunzi atât de frumos, încât îți strig numele de câteva ori sau aș putea încerca să fiu tăcută și să-mi înăbuș țipetele, nu voi face decât ce vrei să auzi și să vezi, și îmi place la nebunie să-mi aud numele șoptit și gemetele tale profunde când terminăm amândoi în acelaşi timp. Sunt nişte orgasme atât de puternice, îți dai drumul în mine, și mă umpli, și îți place starea mai mult decât oricare ai avut-o vreodată cu alta, ne prăbuşim amândoi epuizați și fericiți, continui să te uiți în ochii mei și să-mi dai câteva săruturi pasionale şi lungi ca în prima noapte când am fost împreună.

Lui Aidan îi place ritualul acesta. O întreabă dacă a avut orgasm. Îi cere imagini, dar Ed este la doi metri distanță, pe scaun, cu telecomanda în mână. Îi spune lui Aidan că nu poate face sau trimite poze. El insistă. Ea continuă să-l refuze.

„Ei bine, nu vreau să faci ceva ce nu vrei.“ Şi continuă pe un ton iritat: „Tu ai fost cea care voia să-mi dau drumul!!! Pozele ar ajuta.“ Lina începe să

simtă că o folosește doar când are chef de sex. Trebuie să-l facă să înțeleagă că nu e o târfă, așa că îi scrie: „Aidan, nu pot să mă culc cu orice bărbat. Mai ales cu tine. Trebuie să existe implicare emoțională. Știi ce simt pentru tine și presupun că nu simți la fel despre mine."

„Bine", atât a scris el și inima ei s-a întristat. Înainte să înceapă cu adevărat relația cu Aidan, Lina va reaminti grupului de discuții că ceea ce nu făcea soțul ei o îndepărtase.

„Vă puteți imagina?" întreabă ea, rotindu-şi privirea prin încăpere. „Vă puteți imagina implorând să fiți atinse? De omul care a jurat să vă iubească pentru totdeauna?"

Ea povesteşte despre noaptea când s-a împlinit cea de a treia lună de când Ed o atinsese. Stau întinşi în patul lor matrimonial. Dincolo de ușile culisante, toată curtea lor întunecată şi curată doarme. La etaj, copiii lor dorm. El nu știe că ea a însemnat în calendar noaptea respectivă. Dacă ar fi trăit în vremuri cu vrăji, când ceasul ar bate miezul nopții, blestemul s-ar împlini și toate cucuvelele de pe ramurile din curtea vineție ar aștepta s-o vadă pe Lina deschizând ochii ei mari, gri-albăstrui, exact când ceasul digital de pe noptieră ar afişa ora, străpungând bezna ca nişte lumini de neon fantomatice.

Îl simte cum se întoarce în pat fără s-o atingă, fără a-i atinge uşor umărul palid cu mâna, fără s-o sărute pe părul ei moale și blond, fără să-şi pună palma pe dâmbul mic de sub noua ei talie de viespe și pe curba osului solid al șoldului ei. Femeia simte povara rece de a nu fi atinsă peste fiecare milimetru de piele al corpului ei. Simte fiecare dimineață și noapte din cele trei luni în care n-a făcut dragoste cu ea și nici măcar n-a împins-o cu cotul într-o parte. Ed se răsuceşte pe spate. Lina se uită în tavan, apoi închide ochii. Fierbe de nervi. Până astăzi, n-a înțeles ce înseamnă să clocoteşti de furie. N-a ştiut până acum că durerea se poate transforma foarte uşor într-o furie tremurândă. Senzația îl dezgustă. Timp de unsprezece ani, bărbatul de lângă ea n-a sărutat-o cu limba, iar acesta este unul din singurele lucruri pe care le cere. Își amintește de ochii vioi și siguri ai terapeutului care îi spusese: „Păi, asta e în regulă. E normal." Lina îi urăște pe amândoi. Strânge tare pleoapele și se vizualizează dându-i un pumn în față, distrugându-i fața cu pumnul ei, și cu binecuvântarea tuturor bufnițelor și a

tuturor omizilor din curte, zdrobind-o. Și atunci când s-ar uita iar în jos la perna lui albă, în locul capului dormind să vadă un Stonehenge din oase roz.

În dimineața următoare, ploaia răpăie ca gloanțele în geam. Noua stare în care trăiește Lina pare să continue, metastazând în tonuri de verde și cenuşiu îmbibate cu apă, undeva departe. Lina vorbeşte singură: „Oare am pornit cuptorul?“ Și se uită la cuptor și exclamă: „Da. Bun!“

Dacă ai un soț care abia te atinge. Dacă ai un soț care te atinge prea mult, care îți apucă mâna și o pune pe penisul lui când încerci să citeşti despre garduri electrice pentru câini din rasa Golden Retriever. Dacă ai un soț care joacă jocuri video mai des decât te strânge în brațe. Dacă ai un soț care îți mănâncă chifla din farfurie, atunci când doar ai lăsat-o, dar nu terminaseşi tot de mâncat. Dacă nu ai un soț deloc. Dacă soțul tău a murit. Dacă soția ta a murit. Dacă soția ta se uită la penisul tău ca la o bucată din resturile de drob pe care nu vrea să le mănânce, dar pe care refuză să le arunce. Dacă soția ta a avortat o sarcină avansată și nu mai este aceeași persoană și îți întoarce spatele, sau scrie e-mailuri pentru altcineva. E imposibil să fii cu Lina și să nu te gândești la tot ce lipsește din viața ta sau la ceea ce crezi tu că lipsește pentru că nu te simți întreg pe cont propriu.

„Danny, vrei să vezi cum se rumenesc nişte bucățele de pui?“, îi spune Lina fiului ei.

Femeia aprinde lumina cuptorului și Danny vine alergând să vadă, iar ea zâmbește și spune cu glas tare continuându-şi gândul: „Găsești mici metode de a le distrage atenția copiiilor. Trebuie să găsești o mie de feluri diferite pe zi.“

Danny ia o invitație de pe masă. Este un fursec învelit în plastic legat cu panglici bleu, și cu o glazură netedă, albastră, pe care scrie: „Vino la petrecerea de aniversare a lui Cole la Wonderlab!“ Lina comentează sarcastic: „O, ce frumos! Mama lui Cole e atâââât de organizată.“

Ea lasă invitația în formă de fursec pe un capăt de masă lângă cărțile în format miniatură Don’t for Wives (Interdicții pentru soții) şi Don’t for Husbands (Interdicții pentru soți), mici volume cu glume care conțin

normele din 1950 pentru casnice și soți. Scoate bucățile de pui, iar Danny împinge farfuria ca o franțuzoaică care refuză avansurile unui iubit.

„Ai face bine să nu mănânci aia!“, îi spune Lina. „Să nu mă-nânci bucățile de pui!“ Așa l-a învățat mama Linei să mănânce. Linei nu-i place, dar uneori e singurul lucru care funcționează. „Danny, dragule, spune ea, bea-ți laptele!“ Danny gâlgâie câteva cuvinte. Are un limbaj, bolborosit și modular precum cuburile de Lego, dar Lina îl știe bine: „Vrei un fursec. Nu, puiule, mai întâi bucățile de pui!“

Afară plouă cu tunete. Aşa este Indiana, cu câmpuri întinse, terenuri și materiale de construcții ieftine, case cu peluze verzi și locuri de joacă, căsuțe în copac și seturi de grădină.

Lina îl îndrumă: „Trebuie să mesteci fiecare bucată de cinci ori, amice! Știi regulile.“ La desert, ea îi taie nişte bucățele de căpșuni și, fiind în apropierea Crăciunului, îi cântă un colind. Nu se mai aude nici un sunet în casă în afară de vocea Linei. Când Danny se fâțâie în scaunul înalt, un scârțâit puternic întrerupe momentul. Lina nu suportă să stea în casă toată ziua, așa că face o mulțime de drumuri cu maşina. Când Danny dă semne că s-a săturat, femeia îl duce la mașină fără jacheta de iarnă și-l așază în spate. Lina pune în pachet gustări și haine de iarnă, să fie pregătită dacă maşina s-ar strica și ar trebui să plece pe jos sau dacă ar veni sfârşitul lumii. Porneşte mașina mare în garaj și pământul se zguduie sub ea. E atât de liniște în jur, încât maşina pare o bestie uriaşă abia trezită.

Danny doarme în scaunul de mașină în timp ce ea conduce trecând pe lângă hectare întregi de ferme amorțite în iarnă, pe lângă cărări vineții care se răsucesc în desişuri de copaci. În general, merge pe drumurile principale. Dar când şi când, virează pe un drum lăturalnic prin natura sălbatică arătând ca un ghiveci întunecat în ploaie. Pe o parte e un râu noroios, cu copaci căzuți și teren arabil bătătorit, pe cealaltă tulpini crem care se rotesc în jur ca nişte mori de vânt stricate. Chiar și în mijlocul pustietății în această parte a statului Indiana poți vedea în depărtare liniile de înaltă tensiune. La radio începe emisiunea doctoriței Laura. Lina tocmai îi spusese unei prietene că nu se simte bine. Că se simțea atât de îngrozitor, de parcă intestinele ei ar fi dat pe-afară.

Dr. Laura îi spune unei femei să se adune, să nu mai fie egoistă. „Declinul ritualului de curtare a fost un dezastru total. Indivizii evită pe veci să devină adulți sau le lipseşte orice sentiment de bunăstare în viață. Viața nu mai are absolut nici un sens dacă nu trăiți pentru altcineva. În plus, copiii voștri suferă. Obișnuiam să credem că maternitatea este tipic americană ca plăcinta cu mere, dar nu mai este așa. Femeile îşi abandonează responsabilitățile de mame…“

Lumea din orășele ca al Linei consideră că oamenii sunt buni dacă nu înşală, dacă nu pleacă de acasă. Lina este în pragul unei căderi nervoase pentru că nimănui nu-i pasă. Nimeni n-a murit, așa că nimănui nu-i pasă. Simte că se sufocă. Are acești copii pe care trebuie să-i țină în viață zi de zi, și dacă li s-ar întâmpla ceva, ar muri, dar, în același timp, are greutăți. Se simte singură în îngrijirea lor. Se simte singură în a avea grijă de ea însăși. Şi-ar dori să nu mai aibă grijă de nimic. Şi-ar dori să-i ardă casa. Şi-ar dori ca soțul ei s-o atingă și s-o facă să se simtă vie. A încercat să-i spună unei prietene. A încercat să ceară ajutor. „O, Lina!“, a exclamat prietena ei râzând. „Bineînțeles că te simți groaznic, ești măritată!“

Are probleme în a-şi aminti mare parte din lucruri, dar își amintește noaptea când s-au împlinit trei luni. În fiecare noapte anterioară, s-a dus la culcare gândindu-se: „Ai face bine să mă atingi diseară. Ai face bine să dai un semn. Ai face bine să-ți atingi soția.“ În mod normal, s-ar uita la televizor la seriale de comedie cu femei care pretind că au o durere de cap și-şi resping soții. Lina, dimpotrivă, își trage corpul mai aproape de Ed, pentru a încerca să creeze puțină căldură între jumătatea inferioară a lui și a ei.

Se uită pe geamul maşinii ei și se întreabă în gând cine deține porțiunea mare de terenuri agricole pe lângă care trece în fiecare zi pe drumul State Road 46. Nu s-a plantat nimic acolo de aşa de mult timp, încât singurul lucru pe care-l vezi din când în când este un petic arămiu de porumb. Nu există nici un semn de interdicție a accesului pe proprietate. Terenurile agricole fac treptat loc zonelor comerciale. O benzinărie Maraton vinde țigări la prețul cel mai mic din stat. Pe strada principală, Lina trece de sediul primăriei, mai mic decât un stand de ziare, dar construit solid din calcar. Toate aceste clădiri mici, cu acoperişul plat, sunt făcute din calcar, deoarece Indiana este capitala calcarului în lume. Fabrica de calcar care se află pe

drumul spre casa Linei a tăiat piatra și a ajutat la refacerea Pentagonului după atentatele din 11 septembrie. Suntem în toiul iernii de acum și totul are culoare de anșoa și de balegă, cu arbori scheletici care se înalță în depărtare. Biserica locală organizează un concurs gastronomic pe bază de chili săptămâna viitoare și o femeie stă în picioare, pe treptele reci, îmbrăcată într-o rochie roz și cu pălărie albă, cu o bandă dintr-o țesătură pastel cu flori.

Tot din calcar sunt făcute un oficiu poștal, o florărie și un magazin pentru colecționarii de monede și, prins ca într-un sendviș între acesta din urmă şi clădirea turtită a primăriei, se află un atelier de reparații computere, care nu este din calcar, ci e făcut din lemn. Lina trece cu maşina pe lângă o casă unde un Corvair stricat are roțile urcate pe verandă. Undeva în josul străzii, pe o baracă din tablă este scris cu grafitti: „

Opriți-l pe Obama

“. Femeia trece pe lângă canapele rupte. Indicatoarele anunță că „

Iisus vine, indiferent dacă eşti pregătit sau nu

“ și „

Există doar un singur mod de a ajunge în rai

“ și parcurge mai departe o altă culme de deal în inima unui oraș pe care Lina spune că timpul l-a uitat. Mormane întregi de balegă pe terenuri întinse, de un verde-pădureț. Trece de clădirea văruită a şcolii unde copiii ei învață, sediul Mercantile şi oficiul poștal, de unde poți lua sticle de coca-cola prăfuite și bucățele de pui prăjit la doi dolari. Chiar dacă există teren cât cuprinde, toate barăcile și casele sunt strâns lipite una de alta.

Biserica pare abandonată, dar nu este, și Lina e de părere că problema cu acest loc este că rezidenții nu plătesc taxe, astfel încât nimeni nu acordă atenție la ceea ce trebuie reparat. Există ideea generală că, atunci când nu mai ai nevoie de ceva din casă, îl poți arunca pur şi simplu în curte. Părinții Linei nu au tăiat niciodată cordonul ombilical. Încă nu-și tratează fiicele ca nişte adulți cu gândire independentă. Lina, cea mai tânără, este ultima care

mai rezistă. Așa se exprimă ea. Se referă la faptul că nu cedează. Sau că, la un moment dat, s-a supus, dar acum este liberă pe picioarele ei. Surorile ei, cam băgăcioase, au 34 și 38 de ani, dar se comportă de parcă ar avea zeci de ani în plus și o fac să se simtă vinovată pentru tot ceea ce face ea, iar ele n-ar îndrăzni. Mama Linei obișnuia să-i ceară tatălui Linei să facă lucruri prin gospodărie într-un fel în care Lina, chiar tânără fiind, recunoştea modul mamei de a căuta compensație pentru faptul că nu era iubită suficient. Lina a procedat la fel cu Ed. Dacă nu încearcă să facă dragoste cu ea timp de o lună întreagă, îi va cere să facă curat în garaj.

Medicul Linei i-a spus că, dacă oamenilor le sunt refuzate anumite lucruri de care au nevoie în copilărie, ei vor căuta aceste lucruri la vârsta adultă. Când mama este prea autoritară, spunea doctorul, copiii ar putea vedea sexul fiind folosit ca un bun de consum. Și apar o mulțime de feluri de ruşine dintr-o gospodărie ca asta. Lina simte multă rușine față de sex; vede în ea însăși semnele cuiva care testează fiecare tabu pe care îl poate găsi pentru a vedea dacă este real sau nu. Doctorul i-a spus că crede că aceasta derivă din faptul că nu a avut o relație strânsă cu tatăl ei. Ea începe, în cele din urmă, să conducă înapoi spre casă. Nu mai are unde să se ducă. Irosește benzina în felul acesta. Ajunge în zona unde casele şubrede dispar şi sunt înlocuite de ansambluri rezidențiale noi, cu forme geometrice. Casa Linei este pe o stradă cu o pancartă la intrare pe care scrie Liberty Junction și care arată ca un indicator din filmul Înapoi în viitor, drept ceva care a fost modern în anii 1980. Este ora trei după-amiaza și copiii sunt lăsați acasă de autobuzele școlare, iar un băiat trage un tomberon verde pe alee, în drum spre ușă. Lina știe că nu e vina lui Ed.

„Uite ce e“, le-a spus femeilor din grupul de discuții, „am fost ca o nebună după ce am avut copiii. În plus, corpului meu i-a luat ceva timp să-şi revină, așa că sunt sigură că, de-a lungul anilor, asta l-a oprit. Cu oarecare pauze, am fost mai nebună decât un raton crescut în casă. Și aici vă spun versiunea mea, așa că, evident, îi accentuez lui greșelile și mă fac să par victimă. Sunt sigură. Dar am ajuns la o limită. Am stat în curtea noastră uitându-mă la locul de joacă al copiilor și m-am gândit la tot ce mi-a lipsit în acești ani. M-am gândit la cum sunt nefericită tot timpul. Mi-am spus în sinea mea că dacă soțul meu ar face ce-i cer, dacă ar ține la mine îndeajuns încât să mă

iubească, atunci aș fi fericită. De ce duc această viață? Ce rost are să stai în patul ăla în fiecare seară? Și am spus că dacă se ajunge la trei luni, plec.“

Și apoi s-au făcut trei luni, iar Lina a devenit – nu peste noapte, pentru că aşteptase de ani de zile, dar peste noapte i s-a adunat năduful din interior până a răbufnit – o femeie care nu avea de gând să fie uitată. Ea nu avea de gând să ajungă ca surorile ei, decolorate în nuanțele căcănii de verde şi de maroniu ale iernii din Indiana. Nu avea de gând să fie o femeie care are copii, apoi are grijă de ei și de casă și are hobby-uri ca olăritul, dar nimic altceva care să-i hrănească sufletul.

Şi, ca într-un basm, se trezește într-o dimineață și simte că până şi culoarea pielii i s-a schimbat. Ca bucățile de pui în formă de dinozaur din cuptorul curat, s-a transformat din galben în arămiu. A devenit preocupată de sine. O umple tot amarul din copilărie, de a i se spune că nu-i suficient de bună, apoi căsătoria cu un bărbat care pare ca un cilindru, ceva prin care trece viața fără nici o acumulare de înțelepciune sau de inspirație. Toate acele seri privindu-l pe el și prietenii lui bând bere și vorbind despre nimicuri și neatingând-o, așa că ce rost are să arunci la gunoi toate cutiile alea de bere pentru toți acei bărbați inutili? Care mai este rostul a orice? Ce rost are să-i speli lenjeria intimă? Pentru un bărbat care nu ia nici o decizie. Pentru un bărbat care nici măcar nu hotărăşte ce traseu are într-o zi. Toate acestea i s-au luat de pe piept ca greutatea pierdută. Kilograme de ani. Kilograme de disperare. „Nu mai vreau“, spune ea.

În noaptea aceea, Lina pregăteşte cina ca de obicei și duce copiii la culcare ca întotdeauna și apoi îi sugerează lui Ed să meargă în cada fierbinte. El acceptă, poate pentru că modul în care ea i-a cerut este imperativ. În timp ce Lina îşi spune în gând: „Acu’ e acu’! Fă-ți curaj, Lina, şi fă ce trebuie să faci pentru tine. Nu mai sta singură și nefericită.“ Noul ei corp intră primul, iar Ed urmează. Mintea ei nu este confuză, gândeşte clar pentru prima dată într-o lungă perioadă de timp. „Ai 32 de ani“, se gândeşte ea. „Viața se duce repede. Dacă aștepți până la 52, după ce copiii au crescut, șansele de a întâlni pe cineva sunt mai mici.“

S-a săturat să tot rateze în permanență ocazii de bucurie. Se gândește la un anotimp în termeni agricoli, știe că dacă ratezi luna martie pentru a sădi tulpini de muștar, va trebui să aștepți un an întreg pentru a le planta. Că

trebuie să le cumperi dintr-o băcănie și că oricum nu-ți va fi uşor să le găseşti în Indiana. Multor oameni din orașul ei nu le plac legumele verzi. Ei pun preț pe porumb, mâncarea de fast-food și lucrurile prăjite, iar dacă gătesc legume se întâmplă în cazul unor boli terminale.

„Gândește-te la toate dățile în care te-ai plimbat dezbrăcată și nici măcar n-a ridicat privirea din revista lui stupidă.“ Îi vine să-l lovească în față.
O înecă furia, atât de amară, atât de viscerală încât îi simte gustul. „Cum să nu mă săruți? Trebuie să faci ceva în legătură cu asta, Lina! Trebuie, înainte de a fi prea târziu.“ Trage adânc aer în piept aproape sufocându-se și apoi spune: „Ed!“

Și în timp ce-l strigă pe nume îşi dă seama că aşa ceva nu se face, nu aici, în Liberty Junction, nici acasă pe vechea ei stradă, nu în această familie, nici în prima ei familie. Nu aceasta este calea pe care lumea a ales-o pentru ea, dar la naiba, nu.

„Ed! Ed“, repetă ea. „Vreau să ne despărțim.“

Maggie

Zile întregi de întuneric total. Maggie nu spune nimic nimănui. De fapt, nu poate spune nimănui. Ea ține toată durerea în interior, o bucată lungă, rece, de obsidian de lungimea și forma corpului ei. Își imaginează moartea ca fiind singura libertate disponibilă. Chiar dacă i-ar putea spune unei prietene, știe că nimeni nu ar înțelege. Pentru că într-o despărțire de această magnitudine, alții ar putea vedea o eliberare, o evadare din închisoarea de a fi într-un cuplu, de a fi atât de obsedat de partenerul tău încât să nu te poți bucura de organizarea irațională a zilei de spălat rufe. Dar este tocmai invers. Închisoarea lui Maggie este toată lumea exterioară. Este cea mai mare închisoare și ea poate merge oriunde vrea. Poate lua avionul spre Mexic, poate dormi pe nisip, și se poate culca cu oricine îi iese în cale. Poate câștiga la loterie, poate rămâne însărcinată. Ironia fiind că ea nu vrea nimic din toate astea.

Ea vrea să fie numai în perimetrul osos unde nu are voie. Nu se întreabă de ce doar el decide. Înțelege că acum nu are nici o voce. După ce apelul s-a încheiat, ea vomită violent în toaletă. În mare parte fiere. Dalele de gresie pe care îngenunchează sunt reci, iar zăpada din fața ferestrei ei nu mai este frumoasă. Îi spune mamei că este bolnavă și nu iese din cameră toată ziua. Partea ciudată este că el era persoana căreia îi spunea totul. Acum, va trebui să apeleze la unul dintre cei pe care i-a părăsit. Sammy? Nu știa stâncile interioare ale lui Maggie. Părinții ei? Erau tulburați de propriii demoni, iar el o ajuta să se împace cu ideea limitărilor lor. O ajuta să se dezbare de ele. Frații și surorile ei? Aveau copii, propriul sistem de temeri și nemulțumiri. Locuiau departe și de fiecare dată când vorbea la telefon cu ei, erau distrași de un copil venit la genunchii lor și întotdeauna era cineva de luat în brațe. Cine mai era în Dakota de Nord? Cunoscuții care s-au purtat frumos, dar au fost miopi și subversivi sub aparență. Nu puteau s-o ajute, nu o iubeau.

Imediat după apelul final, are loc o ploaie care aduce inundații mari, potopul părând biblic după potrivirea în timp şi zona afectată. Se suspendă

cursurile în săptămâna respectivă. Maggie se ascunde în camera ei zile întregi și nu mănâncă nimic. Are crize urâte de atacuri de panică, de multe ori întrerupte amar de momente de somn.

Oamenii care spun că somnul este dulce nu iau în calcul coșmarurile. Chiar și în absența viselor, atunci când eşti adormit, nu eşti conștient sistemic de scurta suspendare a durerii. Somnul nu este dulce, ci prostesc. Este un gol în timp, o pauză a durerii. Singurul lucru pe care îl face somnul este s-o reseteze, astfel încât de fiecare dată când se trezește, Maggie va trebui să recompună întâmplarea, pentru a înțelege din nou că dragostea vieții ei tocmai i-a spus: „Între noi s-a terminat. Tot ce credeai că ai, s-a terminat. Du-te oriunde în lume, mai puțin în brațele mele.“ Și ea nici măcar nu putea vorbi despre asta. Pentru că el era și profesorul ei.

Este discutabil dacă e mai bine să ți se spună „nu“ pentru totdeauna în loc să te întinzi chinuit, să te ascunzi, așteptând un cuvânt, un alt început. Unii ar putea argumenta că nu există conceptul „pentru totdeauna“, că, chiar și în cazul unei bănuieli de promisiune pentru totdeauna, oricine știe că aceasta înseamnă doar că te afli pe o listă de așteptare. Că, dacă restul lumii moare, atunci el poate apela la tine. Știe că nu e nici o mândrie să stai să aștepți. În același timp, înțelege că şi-ar face singură rău dacă nu l-ar primi înapoi. Prima dată când îl vede după apelul telefonic, zăpada mare fusese curățată și se mai văd doar mucuri de țigară în zloată. Rămâne după ore și-l imploră. Ca viața să revină la ce a fost. Nu suportă să creadă că dacă nu ar fi trimis acel mesaj, totul ar fi fost la fel. Nu poate suporta gândul că ea a adus sfârșitul fericirii ei. Iarna cu Aaron a însemnat mai mult decât toată viața ei. El îi spune ce s-a întâmplat: cum Marie a găsit SMS-ul și el a mințit că W este un asistent educator din Colorado.

A recunoscut că are o aventură, dar a mințit în legătură cu identitatea iubitei sale. W de la woman, nu de la Wilken. Spune că trebuie să rămână pentru copii. „Te urăște?“, întreabă Maggie. „Uneori cred că da“, răspunde el. Apoi devine rece, ca și când depăşise o limită. Spune: „Nu mă voi răzgândi, Maggie“. Ea își șterge ochii și pleacă și parcurge restul anului şcolar ca şi când ar elimina o piatră la rinichi. Nu vrea să termine liceul, ci să moară. E palidă și țâfnoasă. Cumplit este faptul că trebuie să meargă în continuare la ora lui. Nici măcar nu se poate bucura de rolul unei curve diabolice.

Aaron i-a spus lui Marie că femeia cu care are o aventură nu înseamnă nimic, este un nimeni, un bip de telefon. Maggie nici măcar nu e cineva pe care ea să-l urască. Este un nimeni de care nimeni nu știe.

Ca temă, are de făcut un clip de an final pentru ora lui Aaron. Un fel de video care înainte de despărțire ar fi fost înțesat cu glume de cuplu și formule codificate de „te iubesc“. Acum videoclipul este sumbru, plin de melodii care o fac să se gândească la el. Familia ei și prietenii apar mult în clip. Ei se comportă de parcă Maggie este aceeași, când, de fapt, nu este. Este terifiant cât de puțin înseamnă totul pentru ea. Cât de aproape de moarte este. Într-un proiect de grup pentru ora lui Aaron unul dintre elevii sportivi spune cu glas tare că Maggie nu participă suficient. Fata îşi iese din fire în fața tuturor celorlalți elevi. Îl înjură. Se simte încrezătoare că Aaron nu o va trimite la biroul directorului. Ştie că n-ar face nimic ca s-o rănească şi mai mult sau îi e frică de ea. Una din două. Deși Maggie nu îl vede pe Aaron foarte des în afara orei sale, el îi sugerează din când în când ca ea să rămână în pauză și atunci o întreabă cum se simte. Uneori răspunde răutăcios: „Cum crezi?“ Alteori spune, pur și simplu: „Mi-e dor de tine“. Întotdeauna el se uită la ea cu o expresie tânguitoare, dar a cărei finalitate este evidentă. Fata crede că poate lui îi place situația. Poate trebuie să știe că încă este topită după el.

Timp de câteva săptămâni, stă deoparte. Încearcă să-şi aline durerea. Într-o zi după ora lui, Aaron îi cere lui Maggie să rămână. „Trebuie să-ți spun ceva important“, anunță el. „E vorba de Murphy.“ Aaron îi spune că Shawn Krinke l-a văzut plecând de la TGI Friday’s în noaptea aceea. Aaron nu știe ce a văzut de fapt, dar a văzut ceva. Apoi domnul Krinke i-a spus domnului Murphy, care avea deja suspiciuni, pentru că Maggie se scuza să iasă de la ora de Presă scrisă și spunea că se duce la ora de Artă, sau la toaletă, când de fapt se ducea în sala lui Aaron.

Maggie se gândeşte la noaptea când s-s dus să-l ia cu maşina. Era întuneric afară, dar nu putea garanta că Krinke n-ar fi fost în stare să vadă din restaurant că era ea. Simte că e vina ei, că trebuie să se descurce. „Deci, atât Murphy, cât și Krinke cred că suntem împreună?“, întreabă Maggie. „Păi, nu suntem. Cred că am fost?“ „Nu știu, poate.“ „Ei, dă-i dracu!“

Maggie este bucuroasă că dintr-odată are o supapă pentru chinul ei, care este mai aproape de furie decât de durere. Îi spune lui Aaron că vrea să-l înfrunte pe Murphy. „Nu e o idee bună“, răspunde Aaron. Pare nervos și frustrat de imaturitatea ei. Uneori arată chinuit, eroul care rămâne într-o căsnicie nefericită pentru că își iubește prea mult copiii. Alteori, arată ca acum. Maggie se uită la ceas. Va întârzia la următoarea oră, așa că îl anunță că se va întoarce să audă toată povestea, să facă un plan. Este oarecum reconfortant că au o ultimă misiune de încheiat împreună. Mai târziu, Maggie se ridică să plece în mijlocul orei de Presă scrisă a domnului Murphy și se îndreaptă iar spre sala lui Aaron. Ora domnului Murphy a fost foarte diferită de altele, deoarece în primele cincisprezece minute s-a comunicat stadiul lucrărilor, după care elevii au fost lăsați să-şi încheie relatările în scris.

Ar fi putut ieşi de la curs pe semnătură, pentru a lua interviuri sau a merge la bibliotecă. Dar Maggie n-a mai semnat. A plecat, pur şi simplu. Aaron este la catedră, corectând şi notând lucrări. E frumos și atât de distant. „Hei“, salută ea. Tocmai atunci, aude pe cineva în spatele ei. E Jeremy Murphy. „O, bine!“, adaugă repede Maggie. „Mă bucur că ești aici. Vreau să vorbesc despre motivul pentru care crezi că se întâmplă ceva între mine și Knodel.“ Murphy începe să vorbească, poticnindu-se să-şi găsească cuvintele. „Mi-aș fi dorit să-mi fi spus mie ceva mai întâi dacă ai astfel de întrebări“, reia Maggie. În acest moment, se aude vocea lui Aaron în spatele lui Maggie: „Am înțeles că“, spune Aaron, cu un discurs brusc şi în mod bizar de formal, „domnul Murphy, probabil, doar s-a simțit incomodat de natura prieteniei noastre, și, probabil“ – „Da“, a răspuns Murphy, „este așa cum a spus domnul Knodel“ – Maggie simte că se sufocă. Niciodată în trecut nu s-au adresat unul altuia cu „domnule“. Au folosit mereu numele de familie, colegial.

„Bine, păi, mi-a ajuns“, zice Maggie. „Trebuie să mă întorc la serviciu.“ Ea și Murphy se întorc în clasă împreună. Este o situație extrem de jenantă, așa că păstrează tăcerea. Acest lucru, știe ea, a marcat un nou fel de sfârşit de relație. Începe să se combine cu un coleg de muncă de la Buffalo Wild Wings. Fumează iarbă cu el. Când trage din țigară şi-l imaginează pe Aaron văzând-o. Suflă fumul în mici pufuri subversive. Face lucruri pe care Aaron nu le va ști niciodată. Speră că universul îi va transmite că este o fată rea.

Într-o noapte se joacă un meci de baschet profesor-elev la liceu în care joacă Tessa, prietena lui Maggie. Joacă şi Aaron. El o avertizează. Îi spune că băieții lui vor fi acolo, și știe că asta înseamnă că vine și soția lui. Maggie îi spune că nu vrea să meargă, nu vrea să-l vadă mai mult decât este cazul, iar el confirmă din cap. Pare fericit că ea nu vine. Tessa îşi vrea toți prietenii de față. Maggie zice nu, că n-are chef şi-i pare rău. Nu le poate spune că Aaron şi-a revendicat locul respectiv, că a marcat cu urină precum câinii toată școala.

La urma urmelor, el e mai important decât ea. În cele din urmă, prietenii o obligă să meargă. Încearcă să-și ascundă fața și apoi îl urăște pentru că zâmbeşte mulțimii, pentru că pare mai tânăr decât ea. Joacă baschet mai bine decât se aștepta. Totul la el, deja perfect, s-a îmbunătățit cumva. Soția și copiii lui îl îmbrățișează cu căldură după meci. Toată noaptea, Maggie simte gust de cretă în gură. Alte abuzuri continuă să se adune.

West Fargo anunță că va găzdui un spectacol de talente. Prietenii ei, neștiind de ce a devenit aşa ursuză, o forțează să participe. Exersează cu toții săptămâni întregi dansul din „Thriller“. Costumele sunt haine second hand de la Savers Thrift pe care le taie în fâşii. Machiajul e înspăimântător, ingenios și sexy. Când știe cât de bine le va ieşi momentul, îi cere lui Aaron să vină. El nu se face că se mai gândește. Spune doar că ar fi prea greu. Până la urmă, ea şi prietenii ei câștigă și el nu este acolo să vadă că este în stare de mai mult decât poate a decis el.

Sunt lucruri pe care i le face, pe care el nu le face intenționat, dar sunt mai rele pentru că înseamnă că universul se învârte ca și când ea nu ar exista. Aduce la oră un scriitor care decide să citească un sonet de Pablo Neruda. Este sonetul ales de Aaron și Maggie în timpul relației lor. Sonetul 17. Îi vine să înghită otravă și să moară, dar stă pe loc. Se uită la Aaron, care rosteşte pe muteşte „Îmi pare rău“. Mai târziu îi va spune că habar nu avusese că scriitorul intenționa să recite acel sonet. Aaron obișnuia să-l printeze și să i-l dea în tot felul de moduri drăguțe. Sau îi trimitea prin SMS fragmente din el. „Te iubesc cum trebuie iubite anumite lucruri întunecate, în secret, între umbră și suflet.“ Apoi mai sunt toate lucrurile cu care trebuie să trăiască, amintirea lor dureroasă. Când a început totul, Maggie i-a spus cât de mult îi place cum miroase. Așa că el a dat cu parfum cartea „Amurg“.

Noaptea se duce acasă și își îngroapă nasul în paginile cărții. O miroase încercând să adoarmă. În jurul ei, prietenii se pregătesc de absolvire. Beau bere, se sărută, planifică albumul de an, vorbesc despre facultate și chiar și cei mai emotivi își imaginează toate căile prin care se vor reinventa. Îşi cumpără aşternuturi duble de pat matrimonial, din bumbac şi tricot, înainte de a ști în ce oraș vor locui.

În seara când Maggie împlineşte optsprezece ani, după o ieşire la cazinoul Shooting Star din Mahnomen, cam la o oră distanță de casă, Sammy o înfruntă pe Maggie. Este şi Melani cu ele, dar aceasta pariază, iar Sammy și Maggie stau în jacuzzi şi beau. Sammy îi spune că de la o vreme suspecta ceva, că a văzut numele lui Knodel în jurnalul de apeluri ale lui Maggie, că era ciudat cum se comportau unul în preajma celuilalt. Cum o trimitea pe Sammy la magazinul școlii, iar Maggie rămânea în urmă cu el. Sunt amândouă bete când Maggie în sfârşit recunoaşte. „Doamne sfinte“, exclamă Sammy. „Doamne Dumnezeule.“ Trece vreo oră să se aşeze informația, apoi beau din nou, și iar vin întrebările. Despre detalii precise și cum de au ținut totul ascuns. Lui Sammy nu-i vine să creadă că cea mai bună prietenă a ei a avut o viață dublă din care a exclus-o pe ea.

Sammy se comportă de parcă ar fi cine ştie ce lucru mare, subversiv, ciudat, însă nu acordă atenția cuvenită durerii lui Maggie. Îi spune lui Maggie că trebuie să se adune. Că viața trece pe lângă ea. Sammy este doar un copil, își dă seama Maggie, care nu-i poate da sfaturi. Sammy face lucruri de copil, iar Maggie și-a pierdut iubitul-vampir. În ceea ce privește balul de final – în martie, când viața ei se încheiase, era prea târziu. În martie, toată lumea avea deja pereche.

Ultima zi de școală este apă de ploaie pentru cei mai mulți elevi din ultimul an. Tocilarii vin să-şi asigure prezența perfectă. Dar pentru Maggie este ultima zi în care știe sigur că-şi vede iubirea vieții. Se duce în clasa lui imediat după ultima oră din zi. Ea tremură, iar el stă acolo, ca orice alt profesor, vorbind cu o altă elevă, o fată pe care Maggie nu o cunoaște. El ridică privirea. Contactul vizual e prea mult pentru ea și începe să plângă. El rămâne pe scaun, iar cealaltă elevă se ridică. Maggie se dă într-o parte, iar fata o ignoră, îndreptându-se spre ușă. În timp ce fata cealaltă salută la plecare, Aaron îi aruncă lui Maggie o privire tare ciudată. Ca și când ar fi

supărat, chiar nervos, pe prezența și lacrimile ei. Când pleacă fata cealaltă, expresia lui se mai îndulceşte, dar nu de tot. Chipul lui este o țară pe care ea a vizitat-o de multe ori, dar care acum afişează indicatoare cu acces interzis. Apar nişte regiuni muntoase dense pe care nu le-a văzut niciodată. „Ar trebui să ne luăm o dată rămas-bun“, spune Aaron, „pentru că dacă tărăgănăm, n-ajută la nimic.“ Aceste vorbe îi taie respirația, dar apoi el se apropie. Problema este, începe ea să înțeleagă, că un bărbat nu te va lăsa să cazi de tot în iad. Te va ridica în brațe chiar înainte să cazi în acel ultim centimetru, ca să nu-l învinuieşti că te-a trimis acolo. În schimb, te ține la o masă într-un fel de purgatoriu, așteptând, sperând și luând comenzi.
O îmbrățișează cu fermitate. Se gândeşte să-l sărute, dar îi este teamă că o va respinge. Însă, plânge și-i tremură în brațe. Poate simți frica din trunchiul lui.

Reticența a înlocuit foamea. Fata se întreabă în gând cât timp poate sta în interiorul coconului format din mirosul, cămașa și viața lui. Chiar dacă trece prin dureri atroce, nu s-a mai simțit la fel de vie din martie. Să fie ținută de el așa. Fața lui vine peste umărul ei, uitându-se la ușă, iar ea îşi ține fruntea în pieptul lui, vrând să se sufoce în fibrele acestei cămăşi pe care probabil i-a cumpărat-o soția. După un timp pe care el trebuie să-l fi considerat suficient de lung sau prea lung, brațele lui slăbesc strânsoarea. El vrea să revină la viață. Hârtii, scoruri de joc, chiftele, mostre de vopsea. Ea se îndepărtează repede de corpul său ca un șoricel. Îl lasă să-i vadă chipul de victimă. El o analizează. Îl doare inima pentru ea? În mod cert. „Ar trebui să mergi la toaletă și să te speli“, zice el. Tonul îi este neutru, deși neînduplecat, ca un dezastru natural. Fata iese pentru ultima oară din sala lui şi parcurge holul.

Se oprește în baia fetelor, se uită în oglindă, și vede că i s-a întins sub ochi dermatograful negru. Îl întinde cu degete furioase să-i intre în piele, iar obrajii ei capătă o nuanță întunecată. Când ajunge acasă se simte ca moartă și aşa şi arată. Tatăl ei o întreabă: „Maggie ești bine?“. „Da“, răspunde, „sunt supărată pentru că se mută o prietenă.“ „Care prietenă?“, se interesează el. Fata merge în camera ei și se aşază pe pat. Vrea doar să se gândească la Aaron, dar știe că singura cale de a ieși din asta în viață este să nu se gândească deloc la el. Fata face o selecție a momentelor din relația lor, toate scenele fierbinți și cele mai cuminți, felul în care s-a uitat la ea,

care a făcut-o să se simtă că se dezvoltă în femeie, notițele, poeziile, modul în care i-a simțit gura între coapse. Râsul, privirile și toate riscurile pe care şi le-a asumat pentru ea. Și apoi ziua de azi. Nu-și poate scoate din cap răceala. Limbajul trupului, cuvintele lui. Ochii lui, morți ca niște ochi de pește pe gheață. Cum a putut să facă lucrurile pe care i le-a făcut, să-și pună gura peste a ei și să spună în mod repetat că o iubește, și apoi să se comporte prefăcut ca și când ar fi un nimic? Apoi, îi vine în minte un lucru mai cumplit – că, probabil, el nu se preface.

Vine la absolvire. Maggie speră că motivul pentru care vine este să o vadă. Se întâlnesc pe gazon, un profesor și eleva sa trofeu. Soarele este puternic și ziua este ca oricare zi de absolvire: cu aer înmiresmat, perfectă, istorică. El poartă o cămașă albă cu mâneci scurte și pantaloni gri de costum. Apretați. Ea poartă o rochie turcoaz, aceeași pe care a purtat-o în Hawaii pe motocicletă cu Mateo, iar bretonul îi este împletit într-o parte. Se apleacă, o îmbrățișează și șoptește: „Arăți minunat“. Sora ei, neștiind nimic, se apropie și întreabă dacă le poate face o fotografie. Amândoi zâmbesc. Blițul se aprinde și imaginea este stocată. Ani de zile după aceea, Maggie se va uita la ea iar și iar.

O săptămână mai târziu, el îi dă mesaj și întreabă dacă pot coresponda pe Facebook. Încearcă, dar aplicația de messenger pe Facebook este nouă și dă erori, aşa că trec pe MSN. Bărbatul predă la școala de vară și cursurile s-au terminat la prânz. Tocmai a ajuns acasă, iar Marie se întoarce abia la cinci. Au o bucată întreagă de zi liberă. Vorbesc despre relația lor, stârnind jarul nestins. Fata îi spune cât de mult îi este dor de el. El zice că nu vor putea continua dacă ea nu face decât să vorbească despre împăcare. Nu există nici o posibilitate. Felul în care exprimă asta în scris pare o amenințare. Sau oricum, pare scris de un profesor. Vorbesc în scris până la patru, când ea trebuie să meargă la serviciu. Chiar dacă nu a fost ce ar fi vrut să audă, simte că lucrurile sunt diferite. Că există speranță din nou. Că el este iar deschis către ea, chiar dacă într-o mai mică măsură. A doua zi primeşte un mesaj pe MSN. „Te-a găsit din nou în contactele mele, prefixul tău. Nu mai putem vorbi niciodată.“

Lina

Când îi dă mesaj, Lina şi-l imaginează pe Aidan acasă. Își închipuie cum îi vibrează telefonul și apoi parcă îl vede verificând ecranul cu privirea şi văzând că este ea. În jur este haos. Soția lui spală vasele, de exemplu, iar copiii fac mizerie. Lina și-o închipuie pe cea mică vărsând un borcan întreg de sos de roșii pe podea. Acest sos este din San Francisco, unde un amic de-al lui Aidan are o formație și locuiește pe malul oceanului. Lina știe că Aidan n-a fost niciodată în California.

Soția lui strigă la fetiță cu spatele la ea, aşa încât pare că strigă la fereastra murdară de deasupra chiuvetei, ca o nebună, ca și când ar fi cineva acolo. Pe Facebook, un alt amic de-al lui Aidan tocmai şi-a actualizat imaginea de fundal cu o poză de-a lui şi o portoricană frumoasă, pe o plajă, sub un palmier. Aidan n-a fost niciodată în Puerto Rico sau în Bahamas. Lina înțelege că el nu-şi doreşte decât să simtă brațele unei femei în jurul lui. Vrea să fie admirat pentru ceva pe care îl prețuiește la el însuși. Lina știe că s-a săturat să trăiască pentru toți mai puțin pentru el, şi că nici măcar nu-și mai amintește când a luat toate acele decizii care l-au adus aici. Probabil că a cerut-o pe Ally în căsătorie şi asta a fost. N-a știut că va fi ca un bulgăre de zăpadă. N-a știut că avea să stea în șanțuri în pământ mai multe ore din săptămână decât în pat, pe canapea sau în pădure luate toate laolaltă. Nici măcar nu este invidios pe oamenii cu bani. Ştie doar că așa va arăta mereu viața. Va fi din ce în ce mai greu. Dar acum au din nou râul.

Lina speră că pentru el înseamnă la fel de mult ca pentru ea. Ceață sclipitoare, săruturi flămânde. Uneori Lina simte că este îndrăgostită de râu la fel cum este de bărbatul cu care se întâlnește acolo. Femeia se aşază pe un taburet într-o sală de degustare a unei mici crame, pe drumul spre râu. Bea o cană de cidru cald, cu condimente pentru vin fiert și ridică privirea la plafoanele ca de catedrală, care au fost împodobite cu lumini albe pentru sărbători. Poartă ochelari de soare model Aviator, pantaloni de doc și o bluză verde și nu și-a scos mănușile. SMS-ul pe care i l-a trimis lui Aidan

întreabă doar: „Râul?“ Acum așteaptă, la numai câțiva kilometri de locul la care visează, sperând că iubirea vieții ei va putea să vină să se întâlnească. În urmă cu câteva minute, a avut o scurtă cădere nervoasă la baie. S-a apucat strâns cu mâinile cu mănuşi de marginile chiuvetei și a încercat să-şi liniştească goana inimii. În dimineața respectivă tocmai a marcat separarea legală de Ed. Ironia face că în clipa în care a semnat documentul şi-a dorit să meargă la o întâlnire cu el. O cină în oraş, cu vin.

Femeia a înțeles că se teme de singurătate mai mult decât se teme de moarte. Pielea ei este plină de semne roşii pentru că a cumpărat nişte produse Mary Kay de la o prietenă. Aceasta i-a făcut un tratament cosmetic, iar Lina s-a simțit îndatorată, așa că le-a achiziționat ca să fie drăguță, iar acum fața ei este harcea-parcea. „Mama mea arată ca o doamnă dintr-o reclamă Avon“, spune Lina. „Totul e un șiretlic. Te fac să cumperi aceste produse pe care nu ştiu cum să ți le paseze mai repede, aşa încât mama are în fiecare sertar vreo cincizeci de creioane dermatograf vechi, prinse cu o bandă de elastic.“

După ce a băut câteva pahare fără să primească vreun semn de la el, Lina a plătit consumația în numerar și a urcat în maşina ei cafenie, marca Bonneville, care a aparținut cândva părinților lui Ed și care acum miroase a copii și a oameni în vârstă. A mers la locul lor, cu gândul să rămână o vreme acolo. Deși îi plăcea la nebunie acolo, era frig și ar fi preferat să facă dragoste într-un hotel. Dar o cameră la hotel costa 129 de dolari și trebuia rezervată în prealabil. Cu Aidan nu avea timp. La hotel, trebuia, de asemenea, să garanteze cu un card de credit și nici unul dintre ei nu putea face asta. Ea s-ar întâlni cu el oriunde. Nu există loc în care să fie el, iar ea să nu găsească o modalitate de a ajunge acolo.

Când a fost plecat în St. Louis, era cât pe ce să facă drumul de patru ore cu mașina, în miez de noapte, doar ca să ajungă la el. Nu s-a dus însă, fiindcă i-a spus să nu vină.

Altădată, el i-a cerut să vină la râu, iar ea a fost fericită pentru că era dis-de-dimineață, dar apoi şi-a dat seama că pentru el era noaptea târziu. Se trezește cu SMS-urile de la el și răspunde pe loc. Când el îi trimite un mesaj, iar ea este în duș, îi trimite răspunsul cu apa picurând de pe ea. Îşi face poze sub jetul de apă și i le trimite.

Pe drum spre râu, Lina conduce încet, în spatele unei maşini de poliție. După câțiva kilometri aceasta virează spre dreapta ieșind de pe şosea, iar Lina trece mai departe bucuroasă. La scurt timp, însă, vede luminile și sirenele și este trasă pe dreapta.

La început se simte intimidată. Polițistul a coborât din ma-șină. E tânăr și foarte amabil. O întreabă dacă și-a dat seama că a mers în spatele maşinii de poliție și apoi a depăşit cu viteză, iar ea răspunde că nu. Îi plac bărbații în uniformă care par capabili să aibă grijă de ea. Ea vrea un bărbat care să spună: „Astăzi mă voi ocupa de problemele tale. Tu relaxează-te, eu voi avea grijă de tot!“ Chiar dacă n-a cunoscut niciodată un astfel de bărbat, ştie că el există pe undeva. Mama ei n-a lăsat-o niciodată singură cu tatăl ei. Aşa că habar nu are dacă tatăl ei era genul acela de bărbat care să-i uşureze problemele.

Polițistul o lasă să plece doar cu un avertisment, iar asta o face să-și dorească să facă dragoste cu el.

A revenit cu maşina pe şosea şi a mai condus pentru încă cinci minute înainte de a vira pe County Line Road, un drum de acces public pentru râu. Ar fi putut lua aceste viraje cu ochii închişi. Cunoştea denivelările acelor şosele mai bine decât îşi ştia curbele propriului corp. A parcat într-o zonă unde pădurea era rară. Râul curgea lent, arătându-se în toată splendoarea. Pe apă se vedea o barcă lângă un ponton noroios, la bordul căreia doi bărbați beau bere printre niște plase de rafie. Fiind încă iarnă, printre crengi se puteau vedea în depărtare mașinile de pe drumul principal.

Aşteptând, Lina a hotărât să-şi facă o poză de profil pentru Facebook. S-a schimbat pe bancheta din spate într-o ținută nouă pe care o cumpărase de la Macy’s. Spera că el avea să vadă fotografia și va lua legătura cu ea cât se putea de repede. „Se întâmplă asta de fiecare dată când apare o poză nouă de-a mea“, s-a gândit ea.

Lina crede că fiecare postează pe rețelele de socializare pentru cineva anume. Sau poate alte câteva persoane. Dar de obicei există cel puțin o persoană pe care o ai în minte. Dacă eşti femeie măritată, iar prietena ta are o viață mai bună – dacă, să zicem, s-a mutat în Westchester înainte ca ție să-ți vină ideea de a pleca din oraș și are un cal şi un grajd, iar soțul îi cumpără

flori în fiecare vineri doar pentru că este weekend și ea este iubirea vieții lui îndestulate – atunci tot ce faci pe durata obsesiei tale gravitează în jurul evaluării succesului ei și a căutării unor puncte vulnerabile în armura ei, în vreme ce postezi imagini cu prăjiturile tale cu ulei de măsline pe mese rustice și cu biciclete în culori pastelate în decoruri tropicale.

Tot ce postează Lina pe Facebook este pentru Aidan. Fiecare pereche de ochelari de soare model Aviator și fiecare tunsoare nouă. Iar cele cincizeci de persoane care comentează sunt ca niște figuranți într-un film. Nici măcar nu trebuie să-i plătească, iar dacă le atestă prezența, e doar pentru ca Aidan să observe că are conversații cu alte persoane, cu alți bărbați decât el. Deoarece viața înseamnă mai mult decât el. Sau așa vrea ea să-l facă să creadă.

A cheltuit mai mulți bani decât ar fi trebuit pe o rochie cu imprimeu, dar îi vine fantastic. E mărimea 38. Ea are doar cu 1,5 kilograme mai mult decât avea în liceu. La rochie a asortat cizme lungi, negre, de călărie, o ținută care o făcea să se simtă frumoasă. În rochia nouă și drăguță pe care nu și-o prea permitea, stă și privește spre pontonul noroios, în timp ce gândul îi fuge spre prima lor întâlnire la râu.

Lina are zile când își spune sieși adevărul. În majoritatea zilelor, însă, trăiește hrănindu-se cu fantezii. Dar în zilele în care poate vedea realitatea, știe că Aidan nu este cel mai grozav bărbat din lume. „A ținut doar de mine“, avea ea să le spună într-un târziu femeilor din grupul ei de discuții. „Cred că nu și-ar fi înșelat niciodată soția dacă n-aș fi fost eu. Mai ales nu a doua oară și în toate celelalte dăți care au urmat.“

E greu de spus asta cu voce tare.

„L-am prins cu arcanul, ca o fată la rodeo“, spune ea. „L-am prins cu Facebook-ul. Una e ce-a fost prima dată la hotel, dar a doua oară n-am făcut decât să-l determin să mă vadă“, explică ea. În ziua aceea îi trimisese dimineață devreme o cerere de prietenie amicului lui, Kel Thomas. Apoi îi trimisese lui Aidan un mesaj pe Facebook ca să-l întrebe dacă voia vreuna dintre jucăriile pe care copiii ei nu le mai foloseau. Era în preajma sărbătorilor și, prima dată când fuseseră împreună la hotel, el îi spusese

Linei că își prelungise programul de lucru pentru că voia să le ia fetelor lui tot ce-şi doreau de Crăciun.

Aşa că i-a scris: „Dacă vrei jucăriile astea, ți le dau gratis – ne putem întâlni mai târziu undeva și ți le pot da“.

Aidan i-a cerut să-i trimită niște poze ale jucăriilor.

„De fapt“, le spune ea femeilor din încăpere, „singurul lucru de care îi păsa erau jucăriile pentru fete, iar singurul lucru de care îmi păsa mie era el. Și asta m-a făcut să mă simt de compătimit.“ Şi-a luat telefonul şi s-a dus la subsol cu copiii pe urmele ei și a început să aşeze obiectele într-o grămadă atractivă, spunându-şi în gând: „Nu-mi vine să cred că fac asta, doar pentru a avea ocazia de a mă vedea cu acest tip“.

I-a trimis o poză cu toate jucăriile, apoi a așteptat. Fiica ei a întrebat-o: „Mamă, ce faci cu jucăriile noastre vechi?“ Copiii au început să se joace cu unele lucruri. Au luat un pian vechi cu clape de la Fisher-Price, iar fiul Linei a încercat să improvizeze un cântecel demonstrativ.

Curând s-a auzit un bip. Aidan îi răspunsese: „Nu. Nu, mersi.“ Lina a făcut ochii mari, șocată, ba chiar enervată. Adunase toate acele jucării pentru el, îşi dăduse toată silința, iar el n-avea decât această mică reacție insipidă, indiferentă? „Nu. Nu, mersi.“ Dar ea voia neapărat să-l vadă. Între timp, Kel Thomas acceptase cererea ei de prietenie și mai târziu, în aceeaşi seară, a început să vorbească cu ea pe chatul Facebook-ului. I se adresa cu „păpuşă“, „iubita“ şi „doamna sexy“.

Când a văzut că Aidan era online, Lina i-a scris: „Mai mult ca sigur eşti rudă cu Kel Thomas, pentru că voi, băieții, vorbiți la fel!“

În replică, Aidan i-a scris: „M-am răzgândit. Jucăriile ar putea fi bune pentru fetele mele. Unde vrei să ne întâlnim?“

Lina a simțit că-i sare inima din piept.

„Știu că nu era sută la sută sigur că voia să mă vadă“, le spune ea femeilor, „dar cu siguranță nu voia să mă vadă cu altcineva.“

Au stabilit să se vadă în spatele unui depozit de maşinuțe de golf, la jumătatea distanței dintre casele lor. Lina s-a îmbrăcat. Şi-a parfumat încheieturile mâinilor și spatele genunchilor. Pe drum, în plin entuziasm, Lina a primit un mesaj de la Aidan care îi spunea că nu era sigur că voia o întâlnire cu ea.

Acesta a fost momentul când el a început să şovăie. Avea să stabilească un precedent pentru fiecare interacțiune viitoare – întrebarea constantă şi anxioasă: „Oare o să-l văd sau nu?“, care avea să-i submineze Linei cele mai frumoase momente.

„Hei!“, i-a răspuns ea. „Serios, am toate afurisitele astea de jucării strânse în maşină!“

Minute în şir nu s-a întâmplat nimic, dar ea a încercat să rămână concentrată la drum, deși inima îi bătea cu putere, iar picioarele îi tremurau. Apoi i-a sunat telefonul pe care îl ținea în poală, așa că ea a tresărit în scaun din tot corpul.

„Știi drumul County Line Road?“, s-a auzit vocea lui.

Și-a dat seama imediat că îi spunea să se întâlnească la râu. Poate că doar avusese emoții legate de depozit.

„Da!“, i-a zis ea, apoi a închis și a aruncat telefonul pe scaunul de alături. Nu voia să-i dea ocazia să se răzgândească. Ar fi vrut să poată dărâma toate releele companiilor de telefonie și să oprească lumea în loc pentru a fi sigură că avea să-l vadă.

În momentul acela se împliniseră trei săptămâni de la prima lor întâlnire la hotel. S-a uitat în oglindă în timp ce conducea, să se asigure că arăta bine, și a continuat să arunce priviri fugare spre telefonul de pe scaun. „Doamne, fă ceva, te rog, să nu anuleze întâlnirea“, îşi repeta în gând. Când a parcat și i-a văzut mașina, a fost sigură că rugăciunile ei fuseseră ascultate.

Fiecare a coborât din mașina lui şi s-au salutat destul de stângaci. El era înfofolit. Purta jeanşi și două bluze groase, una peste alta, și avea un fel de eșarfă în jurul gâtului și peste urechi. Ei îi era frig, dar era încântată să-l

vadă. El a fixat-o cu privirea într-un fel care o făcea să se simtă extaziată şi îngrozită, în egală măsură. Nu reușea să-și dea seama ce era în mintea bărbatului din fața ei.

„Vă spun“, avea să le zică ulterior Lina femeilor din grup, „e ceva în felul în care bărbatul ăsta te priveşte.“

Au mers în spatele camionetei ei, iar ea a tras cutia de jucării spre marginea portbagajului. Înăuntru era o jucărie care părea că se gâdilă. Și Dora-păpușa vorbitoare. Și o mașină de tuns iarba din plastic strălucitor, alb cu verde.

Există o rețetă, crede Lina, pentru bărbații care se întâlnesc cu femei pe care nu vor, de fapt, să le vadă. E ceva legat de nivelul de încăpățânare a femeii sincronizat cu ura de sine a bărbatului însurat. Poate că nu a achitat o factură la timp luna asta, iar soția lui s-a uitat la el de parcă nu ajungea nici măcar la cel mai redus nivel al așteptărilor ei.

Deşi făcuseră deja sex la hotel, prima dată la râu Lina s-a simțit de parcă îşi pierdea virginitatea din nou. De la început până la sfârșit.

Un timp au stat între camionetele lor. El era tăcut ca întotdeauna și se uita drept înainte. După un timp, care a părut câteva ore, ea s-a apropiat de el și i-a cuprins fața în palme. A clătinat din cap exclamând: „Mamă, ce chipeș eşti! La naiba!“

L-a tras apoi spre ea și l-a sărutat. Știa că el n-ar fi făcut niciodată vreun pas și depindea doar de ea să facă asta. Bărbatul a schițat un zâmbet, apoi a mers pe partea volanului, la maşina ei. Fără să se uite, și-a întins brațul musculos prin geamul deschis și a stins farurile. Apoi s-a întors la Lina și a lipit-o de spatele maşinii ei. Femeia a apucat cutia cu jucării dorind s-o dea la o parte pentru a face loc corpurilor lor. Jucăria care se gâdila a căzut din cutie şi a început să chicotească zgomotos. Femeia a aruncat-o la picioarele lor dintr-o singură mişcare. Voia să elibereze toată afurisita de lume din calea lor.

„Hei, puştoaico, uşurel. Nu e nevoie să bruschezi jucăriile.“

Era prima dată când Aidan spunea ceva. Bărbatul a așezat cu grijă jucăriile la loc în cutie și le-a pus în portbagaj.

Liniştită, femeia a urcat pe bancheta din spate. El a urmat-o, așezându-se lângă ea. Fără să mai stea pe gânduri, ea l-a încălecat.

„E vorba doar despre sex?“ l-a întrebat ea, privindu-l în ochi.

Aidan nu i-a răspuns.

„Pentru că nu-i de mine. Eu vreau doar să fiu cu tine.“

Bărbatul a dat din cap aprobator.

Femeia i-a desfăcut nasturii de la jeanşi, iar el și-a ridicat fundul de pe banchetă ca s-o ajute să-i tragă pantalonii în jos. Purta boxeri, iar penisul lui era tare. Vârful acestuia ieşea dincolo de betelia boxerilor.

„N-ar trebui, puştoaico.“

O făcea foarte fericită să-l audă şoptindu-i numele de alint. Apoi și-a dat seama că el dădea înapoi. A observat că erecția începea să-și piardă vigoarea. Femeii îi era frig, deoarece căldura era oprită, iar ea nu știa cum s-o țină pornită fără să aprindă farfurile, și nu voia să-l întrebe pe Aidan, pentru că nu voia să strice atmosfera. Sau ce mai rămăsese din ea.

„Puştoaico?“

Ea s-a făcut că nu-l aude și și-a scos pantalonii și lenjeria intimă, apoi i-a tras și lui boxerii până la glezne, făcându-l să arate ca atunci când stătea pe toaletă. A îngenuncheat dinaintea erecției lui și și-a așezat buzele pe capul penisului. L-a sărutat uşor şi în fugă. El s-a întărit la loc rapid. Îi plăcea la nebunie că nu putea controla relația ei cu penisul lui. Până atunci abia o atinsese, dar acum încet și relaxat, el a întins mâna și și-a strecurat un deget în interiorul ei.

„Vreau să-ți gust păsărica“, i-a zis el.

Cuvântul a făcut-o să se simtă ciudat.

El a așezat-o astfel încât să fie cât se putea de culcată pe banchetă. Când s-a așezat cu gura între picioarele ei, bărbatul a gemut. Tricoul lui se ridicase, așa că ea i l-a tras la loc, deoarece știa că el îşi făcea probleme pentru burtă. Chiar și când se pierdea în acel moment cu Aidan, Lina tot trebuia să fie vigilentă ca nu cumva să-l sperie ceva.

În cele din urmă, l-a încălecat și a întins mâna la spate pentru a-i apuca penisul. L-a umezit ușor chiar înainte de a-l lăsa înăuntrul ei, apoi a alunecat pe toată lungimea lui și a început să-l călărească. Se simțea atât de înaltă, de parcă creştetul ei dădea să străpungă plafonul maşinii și să plutească printre stele.

Câteva minute mai târziu, l-a simțit devenind moale în interiorul ei. Știa că era efectul vinovăției, că redevenise rațional.

„E în regulă dacă vrei să te oprești“, i-a spus ea, apoi a dat să se ridice ușor, ca să se poată retrage pe coapsele lui.

Bărbatul a clătinat din cap, apoi a apucat-o de umeri și a împins-o cu putere în jos. Picioarele ei ardeau de data asta. A întors-o cu spatele la el, înșurubând-o pe penis, ca să nu se mai desprindă. Lina încercase să facă asta cu soțul ei, dar el îi spusese: „Îu!“, iar Lina exclamase în gând: „Îh!“

Aidan o ținea de şolduri și o mişca de sus în jos pe penisul lui. A început s-o mişte din ce în ce mai repede, așa că Lina a înțeles că el era pe punctul să termine. A amețit imaginându-și plăcerea lui. A început s-o izbească tot mai rapid, până când a ejaculat pe spatele ei. Fusese aproape de a avea şi ea orgasm, însă medicamentul Cymbalta o încurca. Când i-a simțit sperma prelingându-i-se pe coloană, a vrut să și-o întindă pe tot corpul.

I-a luat mâna apoi și i-a spus: „Bagă-ți degetele în mine“. L-a ghidat cu mâinile ei, ca să-i arate cât de repede și cât de departe să înainteze.

El s-a descurcat foarte bine, așa că ea și-a dat drumul cu ușurință, deși propriul orgasm s-a simțit mai mult ca o replică a unui cutremur. Un lucru infinit mai puțin important.

Bărbatul i-a spus apoi că trebuia să urineze. Au coborât amândoi din camionetă și s-au îmbrăcat în frig.

În timp ce se ușura pe scoarța copacilor maronii, el i-a spus Linei: „Trebuie să plec, puştoaico, o să am atâtea probleme“.

Lina a dat din cap aprobator, însă el a plecat mai repede decât se așteptase. A mai zăbovit acolo o vreme, ascultând sunetele nopții. Foşnetul animalelor mici prin tufișuri. Se simțea complet descătuşată, ca şi când aceasta nu era țara ei, nici universul ei. Aidan plecase și nu mai rămăsese nimic.

„Aș fi gata de runda a doua“, i-a scris ea. Știa că era fără speranță, dar nu se putea abține.

„Nu“, i-a răspuns el. „M-ai stors de puteri. Față zâmbitoare.“

„Îmi pare rău, eram emoționată și am vorbit atât de mult.“

„E în regulă, puştoaico. A fost sexy.“

Lina și-a dus mâna la piept. Acele cuvinte aveau s-o consoleze până cel puțin săptămâna următoare.

Dar acum se apropia sfârșitul săptămânii, iar Lina avea nevoie de o nouă doză, aşa că era din nou la râu. În rochia ei cea nouă. Uitându-se din când în când în oglinda retrovizoare, ca să fie sigură că arăta impecabil. Ceva mai devreme, după tribunal, dar înainte de cramă, fusese la Walmart și cumpărase un pachet de American Spirit – marca preferată a lui Aidan. La magazin văzuse un bărbat tânăr, foarte corpolent, la volanul unui Rover, care venise la magazin să caute crenvurşti în pachete de o sută de bucăți.

„Oamenii de pe aici nu prea au grijă de ei“, spune Lina oricui crede că ar înțelege-o. „Nu urmăresc nici un scop măreț în viață.“

Acum îşi face câteva poze în rochia ei nouă cu imprimeu. Nu foloseşte vreun filtru, nici instrumente sofisticate de editare. Postează câteva fotografii pe Facebook și se simte demnă de milă, dar totodată vie și entuziasmată. După ce termină, se schimbă la loc în pantalonii de doc, în

caz că hotărăște să returneze rochia. E atât de ușor să-şi tragă pantalonii în perioada asta peste abdomenul plat. Se opreşte încă un pic la râu, uitându-se la pachetul de țigări din suportul de pahar al maşinii, la ambalajul galben cu un soare puternic, roşu. Femeia fixează pachetul cu privirea şi îl desface. Ia o țigară şi o ține puțin în palmă. Apoi porneşte maşina şi conduce spre casă în lumina violacee a serii.

Pe 13 aprilie, mama cuiva a murit, copiii altei familii au plecat de acasă, nişte oameni s-au mutat pe un alt continent pentru a începe o viață nouă. Pentru Lina, ziua de 13 aprilie marchează ziua când s-a simțit iubită. Ziua când a recăpătat posesia tuturor lucrurilor pe care şi le dorea şi când, la rândul ei, s-a simțit o parte din univers. Este o senzație de uşurare în tot corpul. Pentru prima dată, se simte în stare să trăiască fericirea dragostei şi nu chinul care te sugrumă.

Când a ajuns la hotel, Aidan era treaz. Nu doar treaz, ci prezent. S-a așezat de multe ori lângă ea – pe pat, pe canapea. De fapt, au fost multe momente când a venit spre ea. Nu era prins în vreo conversație la telefon şi nici nu bea. Era atent. Vorbăreț. I-a pus întrebări despre petrecerea de la ziua de naştere a Dellei, care fusese şi trecuse în goana activităților de părinte care există într-un plan cu totul aparte. La răspunsurile ei a avut și întrebări în completare.

Lina se simțea confortabil, era plăcută și drăguță. Și-a notat toate emoțiile acelea, simțea nevoia să le imortalizeze în scris, deoarece le simțea atât de rar.

Au făcut dragoste de câteva ori. Lina avea să le spună femeilor din grupul de discuții și să povestească oricărei prietene dispuse să asculte – dintre cele avuseseră și ele relații extraconjugale şi nu o judecau – ce amant minunat era Aidan. Îl descria ca pe un adevărat maestru al sexului cu o femeie.

La şcoală, Lina studiase psihologia şi îşi amintea frânturi din Freud: „Comportamentul unei ființe vii în materie de sex este adesea un prototip pentru ansamblul tuturor celorlalte moduri de reacție ale sale în viață“.

Dar asta nu era valabil pentru Aidan. În materie de sex, Aidan nu e la fel ca în viață. În viață poate fi un nemernic, un ratat, dar în pat devine cu totul

altul. Un lord.

Când a intrat în cameră, Lina a deschis televizorul. O vreme a fixat ecranul cu privirea, deoarece nu se aștepta la nici o conversație. Dar, în loc să plece la baie cu telefonul, așa cum făcea de obicei, Aidan a adus un meniu de restaurant și s-a așezat pe pat lângă ea. Ea aproape că a tresărit. A cuprins-o cu un braț și i-a mângâiat încet spatele, în timp ce cu cealaltă mână ținea meniul, astfel încât să-l poată vedea şi ea.

„Ce-ai vrea?“, a întrebat-o.

„Nu știu“, a răspuns ea.

Se uitau la coaste, burgeri. El părea deschis spre orice ar fi vrut ea. Linei nu-i era foame și nimic nu i se părea apetisant, dar nu voia să strice atmosfera perfectă.

A avut nevoie de câteva minute să se simtă confortabil cu afecțiunea lui. Să nu mai tremure. Treptat, ca să nu-l sperie, ca să nu perturbe vibrația din încăpere, și-a strecurat brațul stâng pe după talia lui și a început să-şi treacă palma uşor, în sus și în jos, pe spatele lui, cu afecțiune. Ar fi putut să trăiască o veşnicie în momentul acela. Dacă el nu s-ar fi mișcat, nu s-ar fi mişcat nici ea.

După un timp, el s-a ridicat în picioare. Și-a retras mâna și s-a uitat la ea. A luat telefonul și a comandat mâncarea. Apoi a mers la baie, vorbind cu ea în tot acest timp. Femeia se simțea suficient de confortabil încât să meargă până în prag, în timp ce el a urinat și apoi și-a dat cu apă pe față. Nu vorbiseră niciodată aşa de mult. Au venit împreună de la baie, vorbind fără pauze. S-au îndreptat spre marginea patului și s-au uitat împreună absent la televizor, râzând ocazional despre ceva de pe ecran. Stăteau foarte aproape unul de altul.

Bărbatul a început să-şi încline corpul spre ea, iar bazinul ei s-a încălzit. Simțea furnicături peste tot. Îl voia foarte mult în ea, dar, în același timp, nu voia ca momentul de intimitate să se termine. Îi era teamă că sexul ar fi putut să-l anuleze.

Apoi bărbatul s-a uitat la ea, într-un fel care aproape a făcut-o să plângă. De fapt, îl surprinsese de multe ori privind-o în noaptea aceea, iar asta o făcea să se simtă atât de bine încât își închipuia că până atunci nu o văzuse efectiv. Femeia și-a lăsat capul în poala lui, deoarece nu rezista să se simtă privită. Inima ei bătea cu atâta putere ori de câte ori el o privea. Încerca să-şi analizeze fiecare mișcare; să cuantifice cât de mult voia să facă ce trebuia ca să-l țină ocupat și să prelungească momentul acela și cât voia să asculte de ce voia corpul ei să facă. Bărbatul s-a aplecat și a sărutat-o. I-a sărutat urechile, gâtul, buzele. Femeia se simțea de parcă nişte cristale minuscule îi explodau sub piele.

Apoi el s-a apropiat şi mai mult, sprijinindu-se în brațele lui puternice, și a început s-o sărute adânc. Lina îl mângâia în timp ce el o săruta peste tot. Când a ajuns cu gura la urechea ei, bărbatul i-a șoptit: „Vreau să te ling“.

Femeia a gemut cu putere, având un orgasm doar la auzul cuvintelor.

S-a ridicat în capul oaselor și și-a scos bluza și sutienul. Bărbatul a îngenuncheat la capătul patului, iar ea voia doar să-l privească. A tras-o din ce în ce mai aproape de margine, ca la un examen ginecologic. I-a desfăcut picioarele și a început s-o sărute între coapse. Săruturi mici și blânde de care nu s-ar fi putut gândi că un om de statura lui e capabil. Și-a strecurat mâinile în sus spre părțile exterioare ale coapselor ei și pe părțile laterale ale taliei pentru a-şi trece vârful degetelor ca o mângâiere peste sfârcurile ei. Le-a strâns blând și i-a masat sânii. Gura lui nu s-a oprit nici o clipă din supt și sărutat. Și-a învârtit limba pe clitorisul ei, apoi a înfipt-o în ea. A tras de clitorisul ei, cu buzele sau cu dinții, Lina nu mai ştia sigur, dar simțea că se întăreşte acolo de fiecare dată când el trăgea puțin, ca într-un mic orgasm electric. Se cutremura din tot corpul, asemenea unui subiect într-un experiment științific.

Bărbatul a continuat același ritual mult timp până când s-a auzit un ciocănit la ușă. S-a ridicat în picioare, umed pe față, rânjind ca un lup. Femeia s-a ghemuit lângă tăblia patului, folosindu-se de două perne pentru a-şi acoperi corpul gol. În oglinda de lângă ușă care ajungea până la podea, Lina a văzut reflexia celui care adusese mâncarea. L-a surprins pe acesta uitându-se la ea, așa că a zâmbit acoperindu-și fața cu colțul unei perne.

Aidan a închis ușa și a așezat mâncarea pe masă. S-a întors în pat, târându-se între picioarele ei, dar ea l-a împins, rostogolindu-l pe spate. L-a supt mult timp. El o atingea și o freca uşor cu degetele în timp ce ea îşi lăsa gura și mâna să-i alunece în sus și în jos. La un moment s-a oprit și l-a încălecat. Bărbatul a ezitat, iar asta a făcut-o pe Lina să creadă că poate şi-ar fi dorit doar sex oral. S-a gândit pentru o clipă că probabil făcea mici compromisuri în sinea lui pentru a se simți mai puțin vinovat. S-a simțit rănită pentru că ea voia să meargă până la capăt cu el de fiecare dată; nu era niciodată satisfăcută până când nu explodau unul în celălalt. Ea i-a apucat penisul ca pe un schimbător de viteze și l-a trecut printre picioarele ei ca să-l umezească, apoi a alunecat pe el în profunzime. După câteva minute bărbatul a început să geamă. Nu-l mai auzise niciodată gemând așa.

„Ah, Lina! Lina, Lina.“

Se fixau reciproc cu privirea, deși ea evita, de obicei, să se uite în ochii lui. Nu rezista acelei intimități.

Îl iubea prea mult pentru a avea în timpul sexului momente intime care ar fi urmat să dispară la fel ca apa de pe perdeaua de duș. În egală măsură îşi făcea probleme pentru cum arată fața ei privită de aproape. Şi când erau adolescenți îşi ferise privirea de-a lui. Dar de data asta se uita cu totul la el în timp ce făceau sex și în sinea ei regreta toate momentele când nu făcuse asta. Atât timp irosit!

La un moment dat, el a oprit-o, țintuindu-i șoldurile cu mâinile, și a întrebat-o: „Sunt cel mai bun pe care l-ai avut vreodată?“

Femeia a încuviințat, dând încet dând din cap. „Da, evident.“ L-a călărit mult timp, până când el a întrebat-o dacă era aproape de final și i-a spus că voia s-o simtă terminând. Faptul că el își dorea orgasmul ei a făcut-o să simtă că explodează. „Sunt aproape“, i-a spus ea. Avea ochii închiși și îşi muşca buzele. Se concentra să-l călărească bine, să fie cât mai sexy. „Încetează, Lina“, și-a spus în gând. „Lasă-te în voia simțurilor, Lina.“

„Mmm, hmm.“ Ochii ei s-au strâns involuntar, iar respirația i s-a răsfrânt într-un suflu de plăcere. Îşi dădea drumul, dar nu simțea că ea era cea care termina. Se simțea o altă femeie. O femeie care nu era la fel de speriată sau

de singură. A țipat, a gemut, de parcă vechea Lina era pe moarte și o alta nouă se năștea. O versiune animalică, ca un vițel vânjos, cu pielea netedă. Bărbatul a rostogolit-o pe spate, s-a așezat deasupra ei și a început s-o sărute apăsat. Săruturile nu erau la fel de romantice ca de obicei; acestea erau adânci și umede, aproape incontrolabile din cauza intensității penetrării și a respirației gâfâite. Linei îi plăceau săruturile astea noi. Simțea că înșală felul lor intens şi afectuos de a se săruta și asta o excita.

„Te iubesc“, a spus el deodată, „îmi place păsărica asta. Te iubesc. Te iubesc, Lina. Îmi place păsărica ta.“

Linei îi țiuiau urechile. Nu-i venea să creadă ce aude. Apoi el a întrebat-o încet dacă voia să termine în interiorul ei.

„Da“, i-a spus ea, „ar fi minunat, sau oriunde, vreau doar să te fac să ejaculezi atât de mult.“ El a început să termine în ea. Lina îi simțea tot corpul plonjând parcă în ea, descătușându-se. Apoi, ea și-a dat seama că voia altceva. „În gura mea, în gură!“

El doar a gemut chinuit de plăcere, pentru că nu a reușit să ajungă acolo la timp. Șovăiala lui băiețească a fost atât de fermecătoare. I-a plăcut la nebunie.

Se țineau în brațe. Corpul ei era acoperit ca o ceață de cea mai glorioasă sudoare. Se simțea în siguranță. N-o durea nimic. După destul de mult timp, el i-a spus că probabil era timpul să mănânce și să se relaxeze. „În clipa asta sunt cât se poate de relaxată“, i-a spus Lina. „A-ha“, a încuviințat el, de parcă ar fi fost foarte adevărat şi pentru el. S-a dus apoi la baie să se spele, iar Lina l-a urmat. Și-a pus pijamaua și a eliberat un loc pe canapea, dând la o parte lucrurile lui care erau întinse peste tot. El a mărit locul şi mai mult ca să încapă amândoi. S-au așezat unul lângă altul și au mâncat cartofi prăjiți și sendvișuri cu pui. Fără nici un condiment. Lina încă mai mânca când el s-a băgat în pat, închizând și deschizând ochii din când în când. Ea privea peste umăr și-l vedea uitându-se la ea. Când a terminat de mâncat, s-a dus la baie și s-a spălat pe față. S-a privit în oglindă și și-a zâmbit. Chiar și imperfecțiunile ei arătau bine acum; arăta ca o femeie fericită și iubită.

S-a întors în pat și s-a uitat la telefon, ca să fie sigură că totul era bine cu copiii. Aidan a deschis ochii brusc și s-a uitat la ea. Lina a simțit cum instinctele ei preiau controlul. Putea să-i simtă zâmbetul pe față. Și-a lăsat capul într-o parte, știind că arăta sexy, iar el o vedea exact așa. O vedea cu adevărat.

În sfârşit, pentru prima dată în viață, Lina se simțea împlinită şi importantă, așa că-și putea îngădui să fie liniștită. Să fie prezentă. S-a așezat lângă el și au adormit. A adormit ușor, cu trupul lui lângă al ei.

La 4:15 s-a trezit, s-a îmbrăcat și s-a pregătit să plece. Înainte de a pleca, Lina s-a așezat pe marginea patului și l-a mângâiat pe braț. Apoi s-a aplecat și i-a sărutat fruntea. Bărbatul nu s-a trezit, dar ea nici nu voia să-l trezească.

A pornit mașina în parcarea întunecată, unde aerul era cald și rece în egală măsură. Uitase cât de frumoasă era luna aprilie. Știa că era prea devreme să sune pe cineva, dar nu se putea abține. Trebuia să elibereze o parte din plăcere înainte să explodeze.

În parcare, cu respirația fierbinte care-i aburea geamurile mașinii, și-a sunat o prietenă, deși știa că avea să-i răspundă căsuța ei vocală. Nu-i păsa dacă prietena credea că se întâmplase ceva din cauza orei matinale. Știa că oamenii sunt îngrijorați doar de viețile lor. Nici măcar nu voia neapărat să-i spună unui prieten; trebuia doar să spună totul cu voce tare. Mesageria vocală s-a activat, iar ea abia aștepta semnalul sonor.

„A spus: te iubesc, te iubesc! A mai spus și îmi place păsărica ta. Dar a spus-o! Mi-a spus că mă iubește!“

Apoi a băgat maşina în viteză şi a condus tot drumul spre casă, zâmbind atât de larg încât au început să o doară obrajii.

Maggie

Maggie are douăzeci de ani. Au trecut aproape trei ani de când a absolvit liceul. Dar încă nu l-a uitat pe Aaron. În primul rând, nu au mai fost alții, de fapt, de la el. Un bărbat ca el capătă o aură de erou, mai ales atunci când creşti printre băieți, cu micile lor principii și perspectiva lor superficială, care se uită la filme porno și dezbat nimicuri. Fata se gândeşte zilnic la corpul lui Aaron, la chipul, vorbele lui și la senzația de protecție pe care a simțit-o în brațele acestuia. Zilele la facultate la Universitatea de Stat din Dakota de Nord, unde joacă echipa de baschet Bison, acesta fiind locul unde Aaron și Marie Knodel s-au întâlnit și s-au îndrăgostit, reprezintă o perioadă sumbră pentru ea. Până și colega ei de cameră se numește Raven (corb). În primul semestru, Maggie ajunge la avertismente, iar în al doilea îi este suspendată înscrierea. Părăsește școala și zace în stare de nepăsare în casa familiei timp de șase luni. Apoi se mută într-un apartament cu Sammy și Melani.

Lucrează la Buffalo Wild Wings. În total, a lucrat acolo timp de cinci ani și jumătate, începând în liceu drept casieră și promovând până la ospătar. Ospătăria îi dă o siguranță. Chiar și atunci când i se face rău gândindu-se la ture duble, legate, în timpul weekendului, simte o constantă şleampătă care o împiedică să se concentreze prea mult pe ea însăși. La petreceri, Maggie bea în exces și se întinde pe jos în băi necunoscute și plânge după el. Se culcă cu câțiva tipi. Îi lasă să o calce în picioare. În timpul sexului, îi revin imagini din trecut și trebuie să se oprească. Chiar în mijlocul partidei, ea îşi dezlipeşte părțile din corp de părțile celuilalt și se prăbuşeşte deoparte în conturul de cretă al propriei umbre. De multe ori se simte murdară și nu vrea să fie atinsă. Urăște gesturile romantice cum ar fi ținutul de mână. Ghemuitul la pieptul celuilalt îi creează repulsie. Se simte folosită, ca lenjeria intimă murdară. Are un terapeut, pe nume dr. Stone, și multe rețete. Se mută înapoi acasă. Abandonează slujba de la Buffalo Wild Wings și începe să lucreze la cantina de supe Perkins de peste râu, din Moorhead. Perkins e nasol și viața e naşpa. A renunțat la studii și s-a reînscris de atâtea

ori încât nu mai ştie sigur numărul încercărilor. A petrecut multe dimineți cu grețuri în pat, cu storurile subțiri trase prin care soarele îşi filtra razele încălzind cuvertura prea tare pe la ora prânzului.

Într-o noapte de ianuarie, bea de una singură rom Captain Morgan în camera ei. Intră pe e-mail. E ora 23:44. Se apucă să-i tasteze numele și istoricul de activitate îi completează automat adresa de e-mail. Nu i-a mai scris cam de un an după ce s-au despărțit, moment în care a cerut scrisorile înapoi. Returnase accidental scrisorile pe care i le scrisese când i-a înapoiat exemplarul de New Moon, împreună cu cartea lui Neruda. Ea le strânsese, pliate una în paginile celeilalte. În acest e-mail, i-a scris cât de fericită ar face-o dacă le mai avea și i le-ar putea expedia pe adresa şcolii. Dacă nu putea – dacă, să zicem, le aruncase –, scria că s-ar supăra cumplit. Dar nu l-ar urî. L-ar urî doar dacă nu i-ar răspunde la această rugăminte. Tonul ei părea în mare parte rănit, dar ușor jucăuș, încă plin de speranță. I-a răspuns în dimineața următoare, scriindu-i că a încercat s-o sune și anunțând-o că va încerca s-o sune iar în timpul pauzei lui de prânz, la 11:19. Atunci au şi vorbit și el a recunoscut că într-adevăr aruncase scrisorile. Fata era tristă, ofensată, dar nu foarte enervată. Oricât de mult și-ar fi dorit, tot nu-l ura.

Îi scrie acum, pentru că cineva i-a spus cândva că, dacă te gândești la o persoană tot timpul, atunci şi acea persoană trebuie să se gândească la tine. O explozie de energie de genul ăsta, în atmosferă, trebuie să se întoarcă. „Mă tot întreb când ar fi momentul potrivit să spun ceva… au trecut aproape trei ani și încă nu știu când sau dacă va mai veni timpul. Te rog, liniştește-mi gândurile, Aaron. Dacă sunt gata să te văd, ai vrea şi tu?“ Așteaptă lângă monitor câteva minute, închipuindu-şi că un răspuns ar veni imediat. Se trezește și încă nu e nimic. Trec nopți în şir, iar la trezire încă nu are noutăți.

În anul următor, pentru a scăpa de amintiri și de o altă vară în Fargo, Maggie ia avionul spre statul Washington, unde locuiește sora ei, Melia. Rămâne acolo din august până în noiembrie. Din nou, încearcă să se vindece. Brazii o fac să se simtă ca un pitic: pare nesemnificativă sub ramurile lor. Se înscrie pe site-ul de întâlniri PlentyOfFish și are câteva ieşiri, dar nimic nu se concretizează în vreo relație. Așteaptă toată săptămâna să vorbească cu dr. Stone, terapeutul ei. Îşi planifică băutul

cafelei cu lapte în preajma consultației. Se joacă cu copiii. Ciuguleşte mâncarea. Se miră cât de frumos este totul și se întreabă în sinea ei dacă se va simți vreodată efectiv eliberată de suferință pentru a aprecia din nou pe deplin frumusețea naturii. Toată lumea știe că Maggie e deprimată, dar nimeni nu știe de ce. Dacă oamenii ar fi știut că e vorba despre un băiat, i-ar fi spus să-şi revină. Toți ar clătina din cap și ar spune că suferința după o despărțire n-ar trebui să dureze patru ani. Dacă ar ști tot adevărul, că ea a rămas fixată pe un profesor mai în vârstă, căsătorit, cei mai mulți dintre ei ar condamna-o. Mai ales după Hawaii. Nu poți s-o dai în bară în felul acela decât o dată. Când greşeşti de două ori, intri într-o anume categorie.

Într-o noapte, după cină și după ce copiii mai mari sunt duşi la culcare, Melia îşi leagănă cel mai mic dintre copii. Maggie merge la laptop și deschide Facebook-ul. Acolo, pe fluxul de activități în lista ei vede ceva care îi dă amețeli. Ştirea vine din postările Alessandrei Jimenez, care este cu doi ani mai mare decât Maggie și lucrează la liceul West Fargo. Este irațional modul în care câteva cuvinte pe o pagină te pot năuci. Numeroase persoane îl felicită din toată inima pe Aaron Knodel, care tocmai a fost numit Profesorul Anului din Dakota de Nord. Comentariile continuă să curgă în timp real. Like-uri. Fețe zâmbitoare, curcubee și semne de exclamație. Maggie fuge repede afară pentru că nu mai poate respira.
O sună pe Sammy în Fargo, iar aceasta spune că a văzut ştirea, dar că sperase că Maggie nu va afla. Lucrul pe care îl simte cel mai clar, ceea ce pentru Sammy sau oricine altcineva este greu de înțeles, este că această premiere este o insultă crudă. Într-un fel, el îi scoate ochii astfel, arătându-i că nu înseamnă nimic în lumea lui Aaron Knodel. Că ar putea fi o fată distrusă, iar el nu numai că şi-ar vedea de viața lui, dar chiar ar prospera. Nu stătea acasă ducându-i dorul, blocat într-o existență în care fusese implicat doar periferic. Tot ce îi spusese fusese o minciună.

El nu suferă deloc. A făcut doar ce a vrut, când a vrut. A luat-o pe sus când a vrut-o și i-a dat drumul din brațe foarte departe de casă, când a terminat cu ea. Mult timp, Maggie stă în bezna neagră ca un țipar, uitându-se la copacii înalți care se profilează în întuneric. Fumează sârguincios o jumătate de pachet de țigări, una după alta. Revenită în Fargo, intră într-o nouă perioadă cumplită. Dimineața, când nu se trezește târziu, face un duș ca să-şi șocheze organismul pentru a prinde puțină viață. Se îmbracă și se pregătește să iasă

din casă și apoi întunericul se strecoară în cameră ca un miros urât. Stă pe pat, apoi se întinde pe pat, și dintr-odată, ziua ajunge la cină. Nu prea se gândește la cuvântul sinucidere. Oamenii care iau realmente în calcul sinuciderea nu-i spun pe nume. Se gândesc la metodă. Metoda nu înseamnă cu adevărat moarte. Înseamnă doar o înlănțuire de evenimente care vor duce la o eliberare crucială. Metoda lui Maggie este să atârne de căpriorii din garaj în miez de noapte. Plănuiește să cheme poliția chiar înainte să o facă, ca să o găsească înaintea părinților ei. Nimeni nu știe, doar Sammy.

Sammy nu știe despre acest plan, dar știe că prietena ei e cu moralul la pământ. O duce pe Maggie la un centru de adopții de animale. Aleg un motan tigrat, negru cu cafeniu. Sammy o ajută să achite plata taxelor de adopție. Maggie îi pune numele Raja – „Speranță“ în arabă. Într-o noapte, Maggie o sună pe Sammy, care este acasă la o prietenă cu câteva colege de serviciu. Ea o anunță pe Sammy: „Am o stare proastă“. Maggie e puțin beată de la rom Captain cu coca-cola. Sammy întreabă dacă le poate spune colegelor despre Aaron. Asta e povestea de groază a lui Maggie. E bună. Sammy și-a câștigat dreptul de a o povesti datorită multiplelor dăți în care a ascultat-o pe Maggie plângând după el. Fiind oarecum beată și admirându-şi totodată intensitatea scandaloasă a propriei povești, Maggie îi dă voie. Şi-ar dori să-şi vadă transmisă povestea în lume și să primească recenzii. Sammy o pune pe Maggie pe difuzor și începe să le spună fetelor adunate povestea prietenei ei cele mai bune. Le relatează toate pasajele importante, penetratul cu degetele în clasă, soția lui care este ofițer de probațiune, sângele de pe cuvertură. Auzind-o pe Sammy relatând povestea, Maggie se simte ciudat. Nu poate crede că fata din poveste este ea. Reacțiile sunt, însă, extrem de credibile. Murmure mirate sau înfiorate.

„Hei, eu nici măcar nu te cunosc“, zice o voce, dar asta este mult prea ciudat. Tipul respectiv este un mare ticălos. Maggie se gândește la căpriorii din garaj, la relația ei cu mâncarea, la alcool și la faptul că nici n-a putut vedea copacii din Washington care erau extrem de frumoși. Se gândește de câte ori își schimbă lenjeria intimă, căutând în gând un nivel de curățenie care nu mai pare posibil.

„Doamne“, spune alta, „e ca un film de pe Lifetime.“ Fetele râd, deși nu într-un mod răutăcios. Toți îl urăsc, pentru ea. Fata se simte protejată, însă

absolut singură, pentru că nimeni n-a făcut-o să se simtă protejată cum a făcut-o el când o apăra. Și adevărul este, ştie Maggie, că celelalte fete nu te pot proteja. Acestea te vor lăsa în momentul în care un bărbat pe care îl plac le ridică din mulțime, le înnobilează și le transformă printr-o alchimie în prințese care nu trebuie să aibă de-a face cu gloata în afara zidurilor castelului. Există un tricou de vânzare într-o vitrină de magazin din apropiere cu mesajul: „Cel puțin nu suntem singuri“. Chiar că Lifetime! Sau Oxygen? Asta e noua platformă Lifetime? Maggie e beată și surescitată.

Sammy și fetele au închis. Se duc să-și facă noi amintiri. Vor bea bere în halbe zgâriate care miros a ouă de găină. În secunda în care ajung într-un bar cu ghirlande de beculețe și muzică tare, vor uita totul despre ea. Se vor preocupa de rujul lor și de băieții pe care îi văd. Povestea de groază a lui Maggie nu e importantă pentru ele. Povestea ei este importantă doar pentru doi oameni. Aaron și ea însăși. El este Profesorul Anului. Este băiatul de aur al statului. Este la fel ca în noaptea meciului de baschet de la școală: el înscrie aruncări de două puncte de lângă coș și se agață de coș făcând spectacol în urale, pentru copii și o soție care ar rămâne, probabil, cu el, chiar dacă ar ști cum îi spusese lui Maggie ce gust are.

Au trecut doi ani de când i-a scris ultima oară. Este ianuarie, iar pentru Maggie pare că mereu este iarnă. Se întreabă dacă există cineva undeva care să aibă o iarnă bună după ce s-au încheiat sărbătorile. În Hawaii, poate. Își deschide laptopul. Lumina albastră îi strălucește pe față. Vrea să contrazică ceea ce au spus fetele la telefon. Vrea să-l facă să spună că nu este o victimă, că nu este un copil prostuț cu care el şi-a făcut mendrele. Vrea s-o ajute să le demonstreze tuturor acelor fete că s-au înşelat. Nu înțelegeau. Sunt stranii certurile între îndrăgostiți. Acum ești sigur de despărțire. Iar când ești cu el, fetele habar n-au de nimic. Sunt geloase sau nu le înțeleg relația. Ele se întâlnesc cu băieți când tu ești cu un bărbat. Apoi nu mai auzi de el zile, săptămâni, ani întregi. Și tu vorbești cu fetele. Acestea îți pun o serie de întrebări și îți transmit părerea lor nesolicitată. Nu e destul de bun pentru tine. Nu face destule ca să demonstreze că te iubește. Între timp, iubiții și soții lor sunt mai presus de reproșuri. Pur și simplu, pentru că au rămas pe loc vreme de mai mulți ani, au schimbat becuri, au turnat copii. Tu ştii că n-ai fi cu nici unul dintre bădăranii lor. Ai vrut să le spui, dar, în schimb, ai început să asculți.

Aaron e plecat de ani de zile, mănâncă pizza şi foloseşte ață dentară fără tine. Odată ți-a adus o mică replică a Gânditorului pe care voia s-o țină pe post de trofeu în clasă. Asistentul precedent a încercat să-l decoreze, dar execuția fusese îngrozitoare; elevul a reuşit doar să dea cu vopsea spray peste lemn și nu se mai vedea nici un detaliu. Te-a întrebat dacă ai vrea s-o repari, poate să o vopseşti din nou. L-ai ținut deoparte vreo săptămână, l-ai descojit, ai revopsit soclul, pictând peste argintiul strident cu un bronz natural. Te-a întrebat de ce durează atât de mult. Părea aproape enervat. Dar în ziua în care a fost gata, știai că va fi mândru. Să-i aduci statueta te-a făcut să te simți grozav. Te-ai simțit ca un vas de croazieră, navigând în clasă, purtând pe brați acest bărbat puternic, cu mușchi reliefați. „Poftim“, i-ai spus. Ochii lui s-au înviorat la modul în care speri că se va întâmpla cu ochii tuturor celor cărora le vei înmâna ceva toată viața ta. „Uau“, exclamă el, răsucind-o pe toate părțile și admirând fiecare detaliu. Apoi s-a uitat la tine cum se uită zeii greci la fetele muritoare și le insuflă celebritate. Ai devenit ceea ce a văzut în tine. A existat o cădere și ai venit în picaj ca Icar. Ai crezut că din cauza Parcelor, Furiilor și copiilor, așa că ani de zile ai rătăcit pe pământ, fără să admiri natura, fără să progresezi cu școala, bând la etaj în casa părinților tăi. Și acum e Profesorul Anului. Și Furiile au vorbit.

Deci acum scrii pentru că vrei să le dovedești că greșesc. Vrei ca el să spună că te-a iubit atunci și încă te iubește. Profesorul Anului este o farsă. N-a iubit-o şi nici n-a atins-o pe Marie de la tine încoace. De fiecare dată când udă peluza îşi imaginează că picurii de apă din furtun sunt lacrimile lui. Îşi închipuie că eşti acolo, trăind în sol, micile tale mâini tinere întinzându-se să-i mângâie gleznele îmbătrânite. Însă mai presus de toate, îi scrii pentru că vrei să înceteze să-ți mai distrugă viața. Sticla de rom s-a transformat în şase centimetri ca de chihlimbar în pahar. Îți imaginezi un omuleț făcându-ți cu mâna din fundul paharului, arătându-ți un mic like. Închizi ochii când atingi comanda „trimite“. Apoi te duci în căsuța de Trimise să-l vezi, să te uiți la e-mail după ce a fost şlefuit ca Gânditorul și imposibil de retractat. „Am întrebări la care vreau răspunsuri. Am crescut și am căpătat o nouă perspectivă asupra a ceea ce s-a întâmplat. Ar fi în interesul tău să-mi dovedești că greșesc.“ Uneori îți dorești atât de mult ca cineva să revină cu telefonul. Să recunoști că exişti. Trebuie să aprinzi un foc la gura văgăunii de șarpe. Oricum, psihiatrul ți-a spus că ceea ce s-a întâmplat înseamnă că

ești o victimă și nu o amantă părăsită. Toată lumea pare să știe asta în afară de tine. Fetele din seara aia de pe difuzorul lui Sammy. Chiar și băieții cu care te-ai întâlnit. La început le e frică de tine și apoi nici nu se descalță când se culcă cu tine.

Sammy și Maggie merg s-o vadă pe prietena lor, Addison, care e artist tatuator. Aaron nu a răspuns la cel mai recent e-mail. Addison nu știe povestea. Întreabă: „De ce acest tatuaj?“

Tatuajul este I open at the close, o-ul din open fiind mingea rapidă cu aripi, denumită hoțoaica aurie în cărțile seriei Harry Potter. Maggie nu este un simplu fan. Odată a dormit peste noapte într-un cort, în ger, pentru a prinde bilete la filmul al cincilea din serie. Ea și Sammy s-au dus la chiuveta din toaleta unei cafenele pentru a-și încălzi mâinile sub robinetul de apă fierbinte. Când o poveste te impresionează atât de mult încât ai vrea ca personajele să-ți fie familie, devii mai mult decât un fan. Cu Amurg, fusese altceva. Amurg nu era despre familie, ci despre senzația că ar fi fost mușcată şi ea. I open at the close înseamnă că Maggie este gata să meargă mai departe. În sfârșit are de gând să renunțe la el, la tot ce înseamnă el, inclusiv la mirosul lui din cartea ei. Chiar dacă a fost o victimă, ține de trecut. Vrea să omoare amintirea respectivă.

– Nu înțeleg, spune Addison.

Maggie expiră și decide că va spune povestea pentru ultima dată. Este o petrecere de rămas-bun pentru fata care s-a îndrăgostit de un vampir. Cele trei fete iau loc. Addison lucrează în timp ce Maggie vorbește. Acul doare ca mii de omuleți care o înjunghie în braț cu furci miniaturale. Este şi mai rău și mai puțin dureros decât se aștepta. Addison comentează: „Sfinte Sisoie! Ce nenorocit!“

O săptămână mai târziu, Aaron încă nu i-a răspuns la e-mail. Maggie urmărește un episod al emisiunii Dr. Phil despre o fată al cărei tată își lasă prietenii să o violeze. Fata nu-și amintește dacă bărbatul respectiv luase bani de la ei sau nu. Maggie se gândește la altceva ce i-a spus Addison. Îi tampona la final tatuajul, admirându-şi lucrarea și dându-i lui Maggie părul

din fața ochilor. Ce a concluzionat Addison era ceva la care se gândise şi Maggie, ceva ce sugerase şi terapeutul ei. Dar într-un fel nu înțelesese pe deplin sensul până atunci. Poate o trezise durerea. Addison a mai adăugat: „N-ai cum să fii prima, ceea ce înseamnă că nu vei fi nici ultima!“ Acum Maggie se uită la tatuajul ei. Rana pe pielea din jurul cernelii este proaspătă și încă nu arată frumos, dar i s-a spus că se va aranja cu timpul. Oricum, nu se putea plânge de rezultat, pentru că i-l făcuse o prietenă.

În noaptea aceea, Maggie se apropie de mama ei în bucătărie, cu lacrimi pe obraji. Arlene ridică privirea. Are părul scurt şi o figură responsabilă. Obişnuieşte să bea, dar n-ai zice că o face atunci când nu bea. Arlene se sperie.

„Ce-i? Ce este?“

Crede că s-a întâmplat ceva cu unul dintre copii.

„Adu-l pe tata“, spune Maggie. „Trebuie să vorbim. Trebuie să-ți spun ceva!“

Tatăl ei vine de la subsol. Spre deosebire de Arlene, arată ca și când ar vrea ceva ce nu găsește oricum în încăpere. El acționează din disperare în acțiuni mici, care au un impact terminal. Canapeaua este veche și lumina este slabă. Primul lucru pe care-l face Maggie e să stabilească niște reguli de bază: „Nu aveți voie să vă panicați și, pentru numele lui Dumnezeu, vă rog să nu-mi puneți un milion de întrebări pentru că nu știu dacă sunt încă gata să vă răspund.“ Părinții aprobă dând din cap. Apoi reia: „Când eram în ultimul an de liceu, am avut o relație nepotrivită cu profesorul meu, domnul Knodel“.

Arlene începe să plângă imediat.

„Ce înseamnă aceasta?“, întreabă ea, printre suspine.

Maggie se uită la tatăl ei. Vede lacrimi în ochii acestuia. Nu a fost niciodată fetița lui tata în sens tradițional, pentru că seamănă prea mult cu el. Se contrazic și țipă unul la altul, dar ea îi cumpără bere, iar el îi repară mașina și nu lasă pe nimeni s-o înjosească din vorbe. Tatăl îi oferă sprijin şi motivație. E cea mai mică dintre copiii lui. Bărbații știu ce gândesc şi vor să

facă alți bărbați. Arlene nu înțelege, dar soțul ei știe exact la ce se referă fiica lor. Maggie le spune că a fost ceva fizic, dar că nu au avut niciodată efectiv contact sexual. Cumva acest lucru este mai oribil de divulgat. Într-un fel asta solicită o atenție sporită la toate amănuntele de sex grosolan, fluturând şi şuierând ca o mașină de pinball. Spune că le-a zis pentru că e pregătită să raporteze fapta.

Le zice că are dovezi strânse în debaraua lor. Mai târziu, în noaptea aceea, Arlene cotrobăie prin toate lucrurile pentru a găsi dosarul lui Maggie cu SpiderMan și cartea Amurg, din care ies bilețelele adezive ca nişte pene. Este duminică seara, seara calmă dinainte de o săptămână de lucru, iar atmosfera din casă este îngrozitoare, zdruncinată. Arlene îngenunchează peste dovezi, trecându-şi mâinile de-a lungul lucrurilor pe care i le-a dat profesorul fiicei ei. Citește notițele din cartea vampirilor și se uită la toate lucrurile de copil amestecate cu lucruri pentru adulți. Între timp, Maggie se duce să-și caute tatăl. Îl găsește în garaj, plângând sub căpriori. Maggie se urăște. Simte că nu va fi niciodată în măsură să se recompună din acest punct. Tatăl ei nu se va mai uita niciodată la ea ca la cineva care nu a făcut lucrurile pe care ea le-a făcut. Nu contează cât de mult o iubeşte, există o parte din relația lor care s-a cangrenat. Tatăl ei nu spune nici un cuvânt, dar își deschide brațele în fața fiicei sale, iar ea se grăbeşte să i se arunce la piept. Sunt, la urma urmei, cele mai bune brațe din lume. Plâng împreună până când tatăl ei se oprește, și apoi se opreşte şi ea.

Maggie intră în secția de poliție. Devine brusc conștientă de fiecare parte a corpului ei. Legănarea fundului în colanții negri. Cizmele ei marca Bearpaw. Unghiile ei false și lungi. În câteva săptămâni, anchetatorul căruia i s-a desemnat cazul ei îi va face zile fripte, spunându-i că unghiile ei sunt lăcuite tot timpul ca ale unei tipe ușoare. La început va râde, dar apoi îi va spune adevărul, şi anume că poartă unghii false ca să fie mai greu să-și smulgă genele. Secretara se uită în sus. Mai e timp să se întoarcă să plece. Maggie şi-l imaginează pe Aaron în clasa lui azi. Este perioada din an când a început povestea lor de dragoste acum șase ani. El habar n-are ce urmează să se întâmple. Simte puțină putere în asta. Mâinile ei tremurânde o fac să se ruşineze. Secretara așteaptă ca ea să spună ceva. În ultimele zile, Maggie

i-a pus prietenei surorii ei, o femeie ofițer de poliție, diverse întrebări ipotetice.

În ultima vreme, Maggie se simte mai în siguranță în preajma femeilor decât a bărbaților, cu excepția fraților, tatălui ei și terapeutului. Știe că încă mai poate pleca. Îi poate spune doctorului Stone că s-a răzgândit, iar el o va asigura că nu este alarmant ceea ce simte. Tuşeşte un pic pentru a se asigura că are glas.

„Sunt aici“, îi spune secretarei, „ca să raportez o corupere de minori. E prea târziu acum, prea târziu acum, prea târziu acum, prea târziu acum.“ Fata tremură şi are senzația de căldură pe care ți-o dă sperietura. Secretarei nu pare să-i pese. Neimpresionată, doar făcându-şi treaba. Plictisită, chiar. Dă un telefon. Maggie așteaptă mult timp până când un ofițer se apleacă pe jumătate prin ușa deschisă și o cheamă într-un birou. Maggie începe să-i spună povestea vampirilor. Dintr-odată, îşi dă seama că fiecare detaliu contează. Pe un caiet studențesc galben, bărbatul notează cuvintele ei. Trecutul cască mijindu-și ochii spre ea, întinzându-se ca o pisică.

La șase luni după ce Maggie s-a dus la poliție, la cinci ani după ce relația dintre fiica sa și Aaron Knodel se încheiase, Mark Wilken s-a trezit cu mult înainte de soția sa. De ceva timp se întâmpla astfel, nu ca o obișnuință, ci o consecință a depresiei sale invalidante. Însă în dimineața asta, se trezise chiar mai devreme decât de obicei. Era întuneric afară și el nu mai avea un loc de muncă unde să se prezinte. În anul 2000 fusese concediat de la Fairway, unde lucrase ca muncitor la un depozit, vreme de peste douăzeci de ani. De-a lungul anilor, trecuse prin toate departamentele – alimente, fructe şi legume, zona de congelate, facturare. Din spusele tuturor, reieşea că fusese grozav la locul de muncă. Avusese cea mai mare eficiență cu cea mai scăzută rată de eroare dintre toți indivizii din depozit. Eficiența devenise baza caracterului, nemenționată la rubrica de competențe din CV-ul său, dar impregnată în identitatea lui.

Serviciul îi dădea un scop de a fi. Însă Fairway își închisese sediul din Fargo pentru că voia să investească în materiale de sport, iar când şi-a retras oferta de muncă, Fairway a ucis familia Wilken și pe toți cei ca ei. Mark a încercat să-și ia un loc de muncă la SuperValu, un distribuitor de alimente cu ridicata, dar nu a putut trece testul pasului. Testul pasului este genul de

termen de care cei mai mulți oameni n-au auzit, dar când vrei să lucrezi într-un depozit este singurul lucru la care te gândeşti. Procedura presupune ca subiectul să urce şi să coboare de pe o platformă într-un ritm de douăzeci și patru de pași pe minut, folosind o cadență în patru pași, sus-sus-jos-jos, timp de trei minute. Subiectul se oprește de îndată ce se încheie testul şi i se verifică ritmul cardiac pentru a vedea dacă există riscul să sufere un atac de cord la fața locului.

În fiecare zi, Mark și Arlene obişnuiau să meargă la patinoar unde Maggie avea lecții și să exerseze paşii în sus și în jos de sute de ori. Au exersat timp de un an întreg. El continua să meargă înapoi să fie retestat și pica de fiecare dată. La finalul acestui an demoralizator, unui mic slujbaş i s-a făcut milă și i-a acceptat cererea. SuperValu l-a angajat cu jumătate de normă, la nevoie, ceea ce însemna că, în fiecare seară la ora șase, Mark trebuia să sune să vadă dacă magazinul avea nevoie ca el să vină la muncă în ziua următoare. Acest lucru însemna că familia nu-şi putea planifica nici o plecare, nici măcar în oraşele mari din apropiere pentru vreun weekend prelungit. La început a lucrat câteva zile pe săptămână, după care i-a fost redus programul la câteva zile pe lună, până când, în cele din urmă, a ajuns să fie chemat doar o dată pe lună pentru câteva ore. Spre sfârșit, abia dacă mai lucra câte ceva, dar îşi petrecea fiecare zi din viață gândindu-se că ar putea avea de lucru mâine. În acest fel, Mark Wilken a fost, de fapt, forțat să se pensioneze.

Singurul amănunt mai fericit era acela că îşi câștigase dreptul la pensia completă pentru douăzeci și doi de ani de muncă, dar astfel îi era interzis să mai lucreze la o companie care făcea profit. Era ca și când compania îi spunea: „Îți dăm părticica asta să supraviețuieşti, dar trebuie să stai pe loc, la locul tău. Îmbată-te dacă vrei neapărat, dar fă-o cu bere ieftină.“ Aşa că a obținut un post de curier la un spital, parcurgând holurile pentru distribuirea corespondenței interdepartamentale, dosare din hârtie maro cu șnur roșu. Salariul lui brut era de 7 dolari pe oră. Nimeni nu știe exact ce simțea, pentru că nu povestea părțile triste. Însă erodarea demnității îi poate împinge chiar și pe cei mai puternici oameni la nebunie. Avea insomnii și mergea la o mulțime de întâlniri pentru alcoolici anonimi.

În dimineața respectivă, Arlene s-a trezit și și-a îndreptat privirea pe figura lui Mark. Părea epuizat. Ochii îi erau sticloşi. S-a uitat la ceas și s-a întors spre soțul ei.

„Boots?“

Era porecla ei pentru Mark. El îi spunea Lene. Bărbatul a venit lângă pat și s-a așezat lângă ea.

„Știi că te-am iubit mereu“, i-a spus.

Arlene a dat din cap aprobator.

„Te-am iubit dintotdeauna“, a zis şi ea.

Nu obosise din cauza greșelilor lui, nici din cauza celor de care nu era răspunzător, cum ar fi pierderea locului de muncă și depresia care a urmat, nici a celor pe care le făcuse – fumatul de marijuana și băutul. Chiar dacă dependențele erau boli, femeia remarca momentele exacte pe care el le alegea în detrimentul ei şi a ceea ce avea nevoie. Nu-i facilita starea de consumator, dar nici nu-l făcea să se gândească la abaterile lui. Nu era genul ei. Femeia s-a ridicat din pat și a început să se pregătească pentru muncă. Mark a zăbovit pe lângă ea. Adevărul era că ei îi plăcea că el avea nevoie de ea. Era unul din modurile în care se simțea iubită.

„Crezi că ai putea sta acasă cu mine“, propuse el, „să luăm micul dejun în oraş?“

Se uită la el. Trupul soțului ei ajunsese numai piele şi os. Ultimele luni fuseseră grele, știa. Erau lucruri pe care el nu le mai făcea, cum ar fi să conducă după ce băuse. Însă nu părea să-i fie mai bine în ciuda obiceiurilor rele la care renunțase. Era ca și când îşi pierduse singurele lucruri care îl țineau pe picioare.

„Cred că mi-aș putea lua liber o jumătate de zi“, acceptă ea.

Au mers cu maşina până la Sandy’s Donuts, unde gogoșile erau mereu proaspete. Au băut cafea și au început să ciugulească din aluatul cald. Un

bărbat care stătea singur la masa de alături i-a zâmbit lui Arlene și i s-a adresat lui Mark.

„Te porți frumos cu ea?“

Omul făcea doar conversație de dimineață. Din tonul lui, Arlene ghici că poate nu avea o femeie acasă. Știa că sensul comentariului lui era că Mark este norocos să aibă o soție devotată și zâmbitoare. Însă Mark păru afectat de interacțiune.

Și-au terminat micul dejun într-o tăcere sumbră. În drum spre casă, Mark a întrebat-o pe Arlene dacă voia să oprească și să-l lase să vorbească cu părintele Bert la biserică. A întrebat dacă putea veni mai târziu să-l ia de acolo. Ea a încuviințat imediat și a mers acasă așteptând s-o sune. Mai târziu, părintele Bert i-a spus lui Arlene că Mark îl întrebase: „Oare ar trebui să merg la spital? Mă simt atât de abătut.“ Părintele Bert a clătinat din cap. L-a îndemnat: „Du-te acasă, ia şi te odihnește puțin“. Pe afară, în dreptul ferestrelor bisericii, se ridicau spre cerul senin tulpini înalte de salvie rusească și nalbe de un magenta intens, și flori mov de echinacea. În grădina personală de flori a preotului erau şi crini de toamnă, de cel mai dens și mai pregnant verde pe care îl văzuse Mark vreodată. Era ca și când ar fi fost aprinse din interior. „Părinte“, a zis Mark, arătând spre flori, „crezi că raiul arată așa?“ Părintele Bert a dat din cap aprobator și a zâmbit. „Îmi pot doar imagina“, a adăugat acesta.

Mai târziu, pe veranda lor, Arlene a remarcat: „Arăți atât de abătut. Spune-mi, te rog, la ce te gândești și ce simți.“

Mark a clătinat din cap. I-a zis că nu poate. Voia să meargă la o slujbă de după-amiază cu părintele Bert la azilul de bătrâni și o întrebă dacă vrea să-l însoțească. Dar Arlene nu putea. Stătuse acasă toată dimineața. Trebuia să meargă la serviciu. Nu era îngrijorată că-l lasă singur. Mergea la liturghie și, ceva mai târziu în seara respectivă, el plănuia să participe la o întrunire. Seara, Arlene a venit acasă şi l-a găsit pe Mark ațipit în dormitor. Bărbatul s-a trezit speriat. Avea ochii mari și înspăimântați.

„Ce este, ce s-a întâmplat?“, a întrebat el.

„Nimic“, a spus Arlene, „am vrut să văd ce faci.“

„Lene?“

„Da?“

„Vino să te întinzi lângă mine un pic.“

S-a apropiat şi s-a lungit lângă el. A încercat să fie exact ce avea nevoie el în acel moment, nici prea mult, nici prea puțin. Când i-a auzit corpul cufundat în ritmul somnului, femeia s-a ridicat ca să-i lase loc.

S-a dus în sufragerie și a ațipit pe canapea. Puțin mai târziu, bărbatul s-a trezit în grabă și a sărutat-o rapid de rămas-bun. Era în întârziere. Arlene i-a urat să aibă o întrunire bună și i-a spus că-l iubeşte. Pe la miezul nopții, femeia s-a trezit pe canapea, unde adormise. Mark nu era acasă. S-a îngrijorat doar puțin, deoarece de multe ori se ieșea la cafea după întruniri. Spera că soțul ei avea o conversație utilă cu unul dintre membri. A adormit din nou și s-a trezit de tot pe la ora cinci. Șocul de a nu-l găsi pe Mark lângă ea a înghețat-o mai tare decât orice iarnă din Fargo. A început să tremure. A vrut să-și sune fratele, care cunoștea niște persoane care mergeau la aceeași întrunire. Dar era prea devreme, așa că a așteptat, a băut cafea și s-a uitat fix la ceas, rugându-se la Dumnezeu. La ora șapte, și-a sunat fratele, iar acesta i-a sunat pe câțiva membri de la alcoolicii anonimi. Aceştia i-au spus că Mark nu venise la întrunire. Arlene și-a simțit stomacul făcându-se ghem. Noua ei speranță era că parcase pe undeva și băuse până când leșinase. Avea să se trezească și să ajungă acasă din clipă în clipă. Dar el nu mai bea când conducea. Făcuse această concesie pentru ea, pentru că știa cât de importantă era viața lui pentru Arlene.

A sunat la poliția din Fargo, la spital și la închisoare. A mai așteptat puțin, apoi a trezit-o pe fiica ei. Maggie a tresărit la atingerea tremurândă a mâinii mamei ei. A știut. A simțit imediat. Niciodată nu se întâmplase ca tatăl ei să nu vină acasă. Printre toate lucrurile greşite pe care le făcuse, n-avea și obiceiul să stea pe afară toată noaptea. A încercat să simtă cu inima dacă el era bine. Aceasta îi transmitea că nu era. Arlene se panicase. Maggie a sunat la alte spitale și închisori. Nimeni nu ştia nimic, iar acest lucru nu le liniştea deloc. Maggie a sunat la poliția din West Fargo și a întrebat cât trebuia să

aștepte până să reclame dispariția unei persoane. Dispecerul de la celălalt capăt al firului a anunțat-o că va trimite o mașină de poliție la ea acasă.

Douăzeci de minute mai târziu au apărut trei detectivi. Fețele lor exprimau cel mai hidos pesimism și totuși, în mod inconfundabil, acestea transmiteau totodată şi toate lucrurile la care aveau să se întoarcă acasă în seara aceea. Copii și o masă caldă. Unul dintre ei le-a condus pe cele două femei în casă și le-a cerut să se așeze.

„Nu e bine“, a spus el.

„Ce s-a întâmplat?“, a întrebat Arlene.

Detectivul avea probleme în a-şi găsi cuvintele, bâlbâindu-se. Arlene l-a implorat să-i spună pe şleau.

„S-a sinucis, nu-i așa?“, a intervenit Maggie.

Detectivul a confirmat dând din cap, aparent mulțumit într-un colț teribil al minții sale că această tânără femeie îl scutise să dea vestea el însuși. Le-a spus și unde: în cimitirul catolic din Moorhead. Mark Wilken își tăiase venele și murise în toiul nopții din cauza hemoragiei. Polițistul i-a zis lui Arlene de trei ori că soțul ei luase această hotărâre.

„Nu mai spune asta! Bărbatul cu care m-am măritat nu a ales asta!“, a țipat Arlene.

În zilele care au urmat, Maggie și mama ei aveau să constate că moartea, în general, dar sinuciderea, în special, le dă oamenilor senzația că pot vorbi despre viața ta ca și când ar cunoaşte-o la fel de mult sau mai bine ca tine.

La priveghiul lui Mark Wilken au fost așezate flori în jurul lui, nu la fel de frumoase ca acelea care creşteau în afara bisericii. Brațele sale, care nu vor mai cuprinde pe nimeni într-una din faimoasele sale îmbrățișări, zac într-o postură calmă. Pe lângă îmbrățișări, sosul de la friptura de duminică, ochii lui scăpărători, sinceritatea și forța lui liniștită, toată lumea vorbeşte despre vocea nemaipomenită a lui Mark. Obişnuia să anunțe figurile de patinaj din spectacolele lui Maggie. Le plăcea tuturor fetelor și părinților acestora

pentru că transforma spectacolele în evenimente, prin vocea puternică, dinamică și extaziată. Când a amuțit, tot patinoarul i-a simțit lipsa. Toată lumea a fost șocată și îndurerată, dar Maggie știa că acei întristați distanți vor merge acasă în noaptea aceea și vor vorbi despre celelalte lucruri, detaliile întunecate, de ce şi cum a făcut-o, vor bea bere de ghimbir și vor mânca cotlete de porc și nu se vor duce la culcare simțind un gol în interior care nu va mai fi niciodată umplut.

Maggie se apropie de sicriu, se apleacă peste el și plânge cu convulsii peste cadavrul rece al tatălui ei. Când își revine în fire și acceptă că aceasta era a doua parte a vieții ei, că toate lucrurile se sfârșiseră, că era mai singură în prezent ca niciodată, îi cântă la ureche mortului câteva acorduri din „Blackbird“. Era o melodie care îi plăcea lui și o învățase şi pe ea. Arlene fusese ca amorțită toată ziua, retrăind amintiri din lunga lor istorie, vacanțele lor și lacrimile, văzându-i pe toți copiii lor cum erau mici, în fotografii sepia și cu sclipici, și pe Mark tânăr, invitând-o la dans și cerând-o de nevastă şi întrebând-o de toate, până ajunge să se întrebe cum a ajuns aici, și care a fost ziua exactă în care viața ei a devenit atât de nerezonabil de crudă. Dar, în principal, Arlene își amintește cum îi ceruse cu câteva zile în urmă să stea întinsă lângă el. Îşi dorea să fi rămas acolo, în conturul cald al adânciturii din patul lor și alături de bărbatul care îi oferise atât de mult din viața lui pe cât era omeneşte posibil, și îşi dorea să fi putut să-l țină îmbrățișat pe veci. Ar trebui să existe un cuvânt mai puternic decât regretul.

Prima zi a procesului este o marți rece în luna aprilie a anului următor. De câteva luni, Maggie este orfană de tată, dar se trezește totuşi în unele dimineți și uită. Se trezește fără să vrea fericită. Afară, cerul este gri-albăstrui ca oțelul și nu pare a avea limite. O răsuflare congelată. Este o zi de lucrat în restaurante mici. În interior, sala de judecată este mai puțin impresionantă decât credea ea că ar putea fi. Pereți simpli, cenuşii, covoare și lemn fals. Un sabat de bărbați palizi, în costume întunecate. Jon Byers, procurorul general adjunct, pare a se simți incomod în costumul care nu-i vine bine. Pentru următoarele câteva zile, el va părea oarecum să accepte că lumea te judecă după aparențe. În schimb, avocatul apărării este subțirel și are un aer distins. În timpul selecției juriului, pare inteligent și strategic. În final, au ales patru bărbați și opt femei. Există unele inechități aparente. Procurorul nu respinge o femeie care, în timpul chestionarului, afirmă că o

tânără domnișoară, la șaptesprezece ani, ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Însă, adaugă ea, simte că poate avea o minte deschisă când va asculta datele cazului. Este genul de femeie care spune „tânără domnişoară“ de parcă domnişoarele ar fi de vină că au sub treizeci de ani. Femeia aceasta devine jurat.

În timpul pledoariei de deschidere a apărării, avocatul, Hoy, stă în fața juriului și le spune că „Este foarte, foarte puțin probabil“ ca un bărbat decorat, iubit și respectat ca Aaron Knodel să facă lucrurile pe care victima pretinde că le-a făcut. Bărbații decorați nu le fac sex oral femeilor tinere de care sunt atraşi. Bărbații decorați nu le spun femeilor tinere că le adoră mâinile mici. Spune că totul se bazează pe cuvântul ei. Nu există nici o trusă de probe criminalistice de viol. Nici urme de spermă ca dâra de melc pe vreo rochie. În clipa când Maggie traversează sala de judecată, este avertizată de avocatul victimei ei că Marie Knodel se află pe hol, iar Maggie va trebui să treacă pe lângă ea. O vede de la 100 de metri depărtare. Avocatul ei întreabă: „Vrei să aștepți până pleacă?“

„Nu“, spune Maggie, „nu mi-e frică de ea.“

Maggie trece pe lângă ea, uitându-se la Marie tot timpul. Maggie știe că e greșit, dar este furioasă pe această femeie pentru că-şi susține bărbatul. Marie se uită la tavan, apoi la pantofii ei. În pledoaria de deschidere, Hoy afirmă că Aaron Knodel s-a dat peste cap pentru a o ajuta pe Maggie. El se referă la istoricul recuperat al apelurilor, care arată numărul de convorbiri între Aaron și Maggie. Motivul, spune Hoy, pentru care Aaron era la telefon cu ea timp de ore întregi și unele dintre acele ore fiind mult după miezul nopții era acela că era o fată cu probleme. Părinții ei erau alcoolici. Şi mai sunt câteva alte detalii privind problemele efective cu care se confrunta. Când au apărut zvonurile, Aaron Knodel a pus capăt acelei legături.

În cadrul interogatoriului, Maggie nu contestă faptul că Aaron Knodel este un profesor bun care a ajutat-o.

„El avea grijă de copiii despre care credea că au probleme, iar eu am fost unul dintre acei copii“, spune ea.

Ține în mână un şnur cu însemne religioase al tatălui ei. Îl strânge atât de tare în palmă, încât se teme că i-ar putea da sângele. Era la gâtul lui când l-au găsit. Fata poartă o bluză albă de dantelă, cu mâneci festonate și o eșarfă de mătase. Spune: „Încercam să-mi ascund telefonul, ca să nu-mi vadă nimeni SMS-urile și țin minte că Aaron a spus că îi plac mâinile mele, deoarece sunt mici, delicate și tinere“.

Toată lumea din sală se uită la mâinile ei, așteptându-se să observe mâinile strălucitoare ale unui supermodel. Unghiile îi sunt tăiate scurt. Mâinile îi tremură. Aaron poartă un costum gri și o cravată lată cu dungi şi mijeşte ochii spre Maggie de parcă ar încerca să rezolve o problemă de matematică. Hoy întreabă dacă Maggie are planuri de a intenta un proces civil. De fapt știe că a făcut-o, pentru că după cum va afla Maggie mai târziu, fiul său lucrează la firma cu care s-a consultat Maggie. Nu a semnat un contract cu firma respectivă, pentru că avocații i-au spus că nu are un caz solid. Prin urmare, consultarea nu fusese protejată de privilegiul dintre avocat şi client. Maggie recunoaşte că a vorbit cu un avocat despre intentarea unui proces civil împotriva lui Knodel și, eventual, a unui proces împotriva Liceului West Fargo. Se aude un râs pe înfundate dinspre galeria lui Aaron, ca și când acest lucru confirmă că miza a fost dintotdeauna legată de bani. Hoy o întreabă de ce crede că Knodel s-a arătat interesat de ea. Maggie se gândeşte la cât de mult s-a îngrăşat. Nu mai este fata de liceu de atunci. Bea băuturi dulci cu alcool. Nu este motivată să fie în formă. Se întâlnește cu băieți care nu se poartă bine cu ea.

Hoy reia, de parcă, pur și simplu, nu poate concepe ideea: „Din senin, unul dintre cei mai populari profesori din liceu începe să vă trimită SMS-uri, declarându-vă dragostea ce v-o poartă?“

Nici lui Maggie, la acea vreme, când era mai slabă, mai tânără și mai fericită, nu îi venise să creadă. Îi este greu să răspundă pentru că este de acord cu el. Nu se simțise niciodată suficient de bună pentru Aaron.

„Nu a început cu el mărturisindu-şi dragostea pentru mine“, spune ea.

Descrie cum a început, treptat, într-o zi cu soare și zăpadă, pe când se afla în Colorado, și modul în care evoluase, pe etape. Dar nu se poate explica acel salt pe scurt. Ea nu mai are SMS-urile. Le-a șters la cererea lui și

trecuse prea mult timp pentru compania de telefonie ca să mai poată recupera ceva prin mijloacele lor „magice“. Căpătând încredere, Maggie adaugă: „Am fost uimită. M-am simțit specială, m-am simțit dorită. Un bărbat mai în vârstă avea să-şi părăsească soția pentru mine.“

Resimțind mai multă siguranță de sine, ea spune asisten-ței că Aaron Knodel îi spusese că o iubeşte înaintea ei.

Accentul se mută apoi pe Amurg, cartea pe care se presupune că Maggie i-ar fi dat-o lui Aaron şi pe care se presupune că acesta a returnat-o cu nişte notițe, legând intriga cărții de propria lor poveste de dragoste interzisă. În timpul depoziției, Maggie spune instanței: „Edward este numele lui – vampirul – și acesta se îndrăgostește de Bella. Și este o iubire interzisă pentru că el este chinuit între dragostea lui pentru ea și dorința de a o ucide.“

Maggie citește, de asemenea, cu glas tare una dintre însemnările pe care profesorul ei le făcuse pe marginea cărții. Fata spune: „Aaron a scris «Nu pot să nu fiu de acord»“.

Jon Byers, cu un accent local foarte pronunțat, întreabă unde a făcut această însemnare. Maggie citește rândul pe care îl scrisese ea în eseul despre Amurg: „Prin această experiență am reafirmat totodată convingerea că vârsta nu contează; interesele comune creează relații, nu cifrele“. Nu se contesta faptul că Knodel scrisese „Nu pot să nu fiu de acord“ când dăduse notă lucrării lui Maggie, despre ideea că vârsta nu conta în probleme sentimentale, dar, desigur, se contesta acuzația că el scrisese bilețelul adeziv. Lisa Hanson, specialistul grafolog, afirmă: „Există indicii că Aaron Knodel ar fi scris“.

Ea spune şi mai hotărât că notițele nu se potriveau cu probele pe care le avea privind scrisul lui Maggie Wilken. Dar mărturia expertei este primită cu obiecții.

Apoi, Maggie descrie noaptea din casa lui, cea mai bună noapte din viața ei.

„Am încercat să-l deschei la pantaloni și a refuzat.“

Fata plânge când povestește asta. Nu pentru că a fost viol, ci din cauza respingerii. Deoarece a făcut-o să se simtă ca o fată rea. Continuă: „L-am întrebat de ce și mi-a spus că vrea să aștepte până fac optsprezece ani, așa că, ulterior, ne-am oprit. M-am simțit rănită. Am simțit că am făcut ceva greșit. Așa că îmi amintesc că am stat, pur şi simplu, întinşi, pe loc.“ Principala problemă a lui Maggie, pe care o observă câțiva dintre cei prezenți în public, ar fi că este prea agresivă. Victimele nu ar trebui să fie încurcate de întrebări. Plânge, dar nu cu şiroaie de lacrimi, nu ca și când vaginul i-ar fi fost brutalizat. Nu plânge cum se cuvine. Când Hoy o interoghează, acesta întreabă: „Te interesează rezultatul acestui caz?“

Şoptit, Maggie întreabă: „În ce fel?“

„În orice fel“, spune el.

Tonul lui o face să se simtă ca o muscă.

„Bineînțeles“, răspunde ea. „Aș vrea să văd că se face dreptate. Dar am făcut ceea ce mi-am propus și asta fac chiar acum.“

Apoi, ea se opreşte un pic pentru a i se adresa preşedintelui Steven McCullough, judecător la Judecătoria Districtului Cass. Maggie îl întreabă: „Dacă simt că cineva se uită fix la mine și mă face să mă simt incomod – acea persoană are voie să fie aici?“

Se uită direct la o femeie din spatele lui Aaron, care nu este Marie. Probabil este sora lui Aaron. Are o înfățișare respectabilă și a tot făcut fețe-fețe toată ziua.

„Da“, răspunde judecătorul.

Lui Maggie i s-a mai spus că oamenilor le vine greu să o compătimească. Între timp, un medic, care a stat și a observat desfăşurarea şedinței, șoptește suficient de tare încât să fie auzit de toți: „Unii ar face orice pentru bani“.

Martorii procurorului constau, în mare parte, din trei dintre cele mai bune prietene ale lui Maggie. Mai întâi este Sammy, cu părul ei coafat, ochii mari și comunicativi, gesturi spumoase. Sammy vorbește despre momentul când

a fost elevă de-a lui Aaron Knodel la Educație Civică. Declară: „Când prietena ta cea mai bună rămâne în urmă atunci când te duci să iei cafea pentru amândouă, este un mare semn de întrebare“. Își ridică palmele în aer, pentru a arăta cât de mare era semnul de întrebare şi continuă: „Mi s-a părut nepotrivit.“

Melani, mai liniștită, spune că, în 2009, Maggie fusese retrasă și fusese greu de comunicat cu ea. Se izolase în casă. Şi Sammy pomenise aceeași idee, dar cu mai multe semne de exclamare.

„Era extrem de deprimată! Îți dădeai seama imediat că nu este fericită. Arăta foarte slăbită, scăzuse mult în greutate și apoi a pus o grămadă de kilograme înapoi. Greutatea ei fluctua într-o veselie!“

Câțiva ani mai târziu, Maggie avea să afle că, în timp ce Melani depunea mărturie în apărarea ei și în particular îi spunea că o consideră foarte curajoasă și puternică, public spunea oamenilor că Maggie se purta ca un copil, unul egoist care își punea prietenii într-o postură neplăcută pentru ceva peste care ar fi trebuit să fie în stare să treacă. Shawn Krinke, deși chemat ca martor al procurorului, dă o mărturie surprinzătoare. El este un coleg profesor și prieten al lui Aaron, dar atunci când detectivul Mike Ness îl intervievează, spune că, auzind acuzațiile, prima și singura persoană la care se gândise fusese Maggie. Că trebuie să fie Maggie. Chiar dacă era prietenul lui Aaron, cei de la procuratură s-au gândit că sunt lucruri pe care nu le-ar nega. Cât de nepotrivită fusese toată relația. Dar în boxa martorilor, el nu repetă ceea ce i-a spus investigatorului Ness. Krinke declară: „Unii elevi au nevoie de atenție suplimentară. Și astfel, ca profesor, le vei oferi de multe ori această atenție.“

Enunță de câteva ori această opinie și continuă să spună că, dacă ar fi simțit că este ceva necuviincios între Aaron și Maggie, l-ar fi întrebat pe Aaron ce se întâmplă. La rândul ei, în timpul mărturiei, Maggie povesteşte că l-a dus cu maşina pe Aaron acasă pentru că era prea beat ca să conducă. Krinke afirmă că nu l-a văzut niciodată pe Knodel atât de beat încât să nu poată conduce până acasă. Nimeni nu întreabă cam cât de beat înseamnă asta. Unii nu vor să conducă după două cocktailuri. Uneori contează cât de mult ai mâncat. Dacă ai doi copii acasă, nu-ți permiți să-ți fie suspendat permisul de conducere.

În continuare, procurorul prezintă apelurile telefonice. Atât de multe şi la ore târzii. Este adusă o femeie analist, imperturbabilă, tunsă scurt şi îmbrăcată cu un top de culoarea lavandei, care este mai luminos decât orice altceva în sala de judecată. Experta afișează istoricul apelurilor pe un panou de pe perete. Apelurile primite, de la Aaron către Maggie, sunt în număr de 46, însumând 752 de minute. Apelurile date, de Maggie către Aaron, sunt în număr de 47, însumând 1405 de minute. În total, 93 de apeluri, reprezentând 2157 de minute, din ianuarie până în martie. Apar diagrame făcute pe felii și grafice cu bare de procente, în roșu și albastru, indicând că douăzeci și trei dintre aceste apeluri au fost făcute după ora zece seara. Parchetul consideră că este lovitura decisivă. Se retrage. Atunci intervine apărarea cu un clinchet de talgere și începe parada. Sunt aduşi treisprezece martori de caracterizare pentru Aaron Knodel, dintre care unsprezece sunt femei. Sarabeth J. și Cassidy M. sunt foste eleve. Ele nu au fost molestate de Aaron Knodel. Sunt venite, pare-se, ca să spună: „Uitați-vă la noi, suntem drăguțe şi de gaşcă, și nu s-a luat de noi“.

Ruth Joyce este o colegă blondă, cu ochelari. Ea spune că ar fi fost imposibil ca Aaron și Maggie să fie singuri într-o sală fără să fie prinşi. Lindsey Cossette, profesoară de engleză, confirmă şi ea asta. Maggie nu o cunoştea foarte bine, dar își amintește că Aaron i-a spus că Cossette era suspicioasă de timpul îndelungat petrecut de Maggie în sala lui. La recomandarea procurorului, Maggie nu este prezentă la nici una din aceste mărturii, în caz că ar trebui să o recheme pentru a dovedi netemeinicia afirmațiilor, ceea ce şi face. Dar ea află de asta mai târziu. Ce nu-i spun cei de la procuratură prinde la știri sau citește din presa online.

O brunetă, asistent educator, spune: „Aș zice că domnul Knodel este cel mai bun profesor pe care l-am văzut în anii cât am lucrat la Liceul West Fargo“.

Apoi vine Crystal Sarstedt, frumoasă şi blondă. Nu numai că este o fostă elevă care nu a fost molestată de Aaron, dar este, de asemenea, fostă Miss Dakota de Nord. Byers bombăne. Este convins că a fost adusă pentru a insinua că, dacă Aaron nu s-a încurcat cu ea, de ce oare s-ar uita după Maggie, care nu este Miss Dakota de Nord?

Este chemat ca martor Jeremy Murphy și acesta spune că nu l-a confruntat niciodată pe Aaron făţiş, la modul la care povesteşte Maggie, nici că ar fi

fost suspicios. Cel mai ciudat lucru pentru Maggie va fi să audă mai târziu ceea ce spuseseră toate aceste persoane despre ea. Este uimită când aude că o declarație dată în scris, de un băiat pe nume Chris, a fost citită cu glas tare. Într-a douăsprezecea fusese în clasă cu ea la ora de engleză, predată de Aaron Knodel. Erau oarecum prieteni și participaseră o dată împreună la un proiect de grup. A declarat că Maggie flirta. A spus că Maggie avea obiceiul să se aplece peste biroul lui Aaron.

Problema aici apare din faptul că fusese foarte precaută cu tot ce făcea în jurul lui Aaron, iar Maggie putea să jure că oricine a fost implicat într-o relație clandestină înțelege. Mai presus de teama că alte persoane ar putea deveni bănuitoare, Maggie știa cum anumite lucruri îl speriau sau iritau pe Aaron. Odată tocmai se pregăteau să iasă din școală, mergând alături atât cât puteau până ce el avea să se îndrepte spre parcarea profesorilor, când ea îl lovi în picior pentru că se comporta caraghios. El reacționă de parcă fusese curentat. Se uită în jur şi observă că nu era nimeni în zonă. Se întoarse spre ea și spuse: „Nu mă poți atinge, pentru că oamenii ar putea deveni suspicioși“.

Tonul lui fusese sever, dar înțelegător. Ştia că ea nu flirta prin comportament, dar şi că, având în vedere ce se întâmpla, nu-şi puteau permite să dea de bănuit. Prin urmare, ca acest amic, Chris, să spună că ea flirta cu Aaron este pur și simplu absurd. „Mai singură de atât nu mă pot simți“, se gândește ea, să fie dată la lupi de către persoane pe care abia şi le mai amintea. Maggie aproape că izbucneşte în lacrimi când aude de Candace Paczkowski. Chiar dacă avea renumele de a fi unul dintre cei mai duri profesori, doamna Paczkowski avusese o slăbiciune pentru Maggie. Femeia este îndesată, cu părul roşu, tuns scurt, iar astăzi poartă un taior alb-negru. Maggie își amintește că atunci când studiau despre transcendentalism, ea a fost unul dintre puținii elevi care au ridicat mâna cu vădit interes. Doamna Paczkowski o reținuse după ore ca să-i transmită cât de mult îi apreciase participarea și punctul de vedere, ceea ce o făcuse pe Maggie să se simtă deșteaptă. Tot drumul spre casă nu şi-a mai încăput în piele de mulțumire.

Astăzi doamna Paczkowski depune mărturie nu pentru Maggie, ci pentru Aaron. Profesoara preda într-o sală vizavi de cea a lui Aaron și declară că în

fiecare zi la prânz obişnuia să vâre capul în sala lui pentru a-l verifica sau saluta și niciodată nu o văzuse pe Maggie acolo. În plus, insinuează că toți profesorii erau prea ocupați ca să aibă timp de pipăieli.

Lora este una dintre blondele din fotografia blondelor făcută în noaptea în care Maggie îl luase pe Aaron de la TGI Friday's. Ea nu postase poza pe Facebook până spre sfârșitul lunii martie, astfel încât avocatul apărării comentează că nu este în concordanță cu cronologia lui Maggie. Spre sfârșitul paradei, vine porția cea mai brutală dintre toate. Maggie știa că urmează.

Când Maggie i-a văzut numele pe lista martorilor apărării, a fugit la toaletă și a vomitat. Heather S. Este chemată în boxa martorilor și afirmă că erau cele mai bune prietene la momentul presupusei relații. Declară că ar fi știut dacă se întâmpla ceva. Practic, o face pe Maggie mincinoasă. Maggie, care cândva luase asupra ei vina pentru ce făcuse cealaltă, și asta în biroul directorului. Maggie, care o apărase întotdeauna. Când Maggie aude mai târziu ce a spus Heather în sală, îi vine în minte că, în timpul școlii, Heather îi dăduse de Crăciun lui Aaron o cană de cafea, inscripționată cu un verset biblic despre dragoste. La vremea aceea, Aaron îi povestise lui Maggie că soției lui i se păruse ciudat gestul, opinând că Heather îi dăduse cana respectivă pentru că voia să se culce cu el. Și de fiecare dată când Aaron folosea cana, Marie îl întreba: „Iar folosești cana cu «invitația la pat»?“ Desigur, Maggie nu putea ști dacă discuția dintre Aaron și Marie fusese reală.

Pe vremea când erau împreună, Aaron îi spusese lui Maggie că i se părea că Sammy făcuse o pasiune pentru el, ceea ce o de-terminase pe Maggie să simtă un timp o furie irațională față de Sammy și nici măcar nu-i putea explica de ce. Maggie crede acum că, fie Aaron a vrut s-o facă geloasă, fie a intenționat ca ea să-și îndepărteze prietenii ca să nu aibă cui să spună secretul lor. A reușit să le facă pe amândouă. La interogatoriul procurorului, toți profesorii sunt întrebați dacă au avut vreodată conversații telefonice cu elevii după ora zece seara. Candace Paczkowski și Amy Jacobson, asistentul educator al lui Aaron din cursul de engleză al lui Maggie, vorbesc foarte mult despre modul în care Aaron obişnuia să-şi ajute elevii și depun mărturie că ar fi făcut același lucru pentru un elev cu probleme. Doamna

Paczkowski și ceilalți martori nu trebuie să se uite la Maggie în timp ce-i iau apărarea lui Aaron. Maggie nu-i privește pe viu, ci, mai târziu, la știrile de seară, din scaunul unde stătea tatăl ei. Plânge, vomită și nu mai știe cine i-a mai rămas. În cele din urmă, Byers o întreabă pe doamna Paczkowski: „Ce ziceți de ora acelor apeluri? Ați răspuns vreodată sau ați dat telefoane elevilor pe la miezul nopții?“

„Nu“, răspunde aceasta.

Sloane

În primele zile de la deschiderea restaurantului, Richard și Sloane au dat o petrecere de Revelion. Unul dintre maeștrii bucătari care lucrau în seara aceea era Wes, mâna dreaptă a lui Richard. Wes era foarte atrăgător, cu un chip întunecat, cu sprâncene groase şi maxilar pătrat, care părea dubios, dar era în acelaşi timp simpatic. La momentul respectiv, Wes se culca cu două angajate, Jenny și Danielle, și nici una nu știa de cealaltă. Se culcase și cu una dintre clientele obișnuite ale restaurantului. Ca mulți alți bărbați fermecători, după ce ieşea dintr-o încăpere, ceilalți simțeau că nu mai au nici un motiv să rămână. Sloane îl știa pe Wes de mulți ani. Nu se gândise niciodată la el sexual, dar, în seara respectivă, a fost impresionată de ceea ce s-a întâmplat pe la miezul nopții.

Sloane întreținea atmosfera sălii de restaurant, simțindu-se ca un pește într-un acvariu – exista pentru mulțime, se gătise pentru ea, dar totodată participa de una singură. Se simțea frumoasă și slabă. Nu mai vomita de ani de zile. Acum, avea modalități mai sănătoase de a rămâne suplă. Însă continuau să se manifeste, desigur, obsesiv. Mergea mult la aerobic și mânca puțin. Găsise moduri rapide de a face gimnastică pe parcursul zilei, exerciții pentru coapse pe care le putea face în timp ce vobea la telefon sau când se spăla după cină. Richard a venit s-o caute.

„Trebuie să vezi asta“, a spus el.

L-a urmat în bucătărie. Mai erau cinci minute până la miezul nopții. Jenny și Danielle patrulau încolo şi încoace pe culoarele bucătăriei, căutându-l pe Wes. Clienta cu care el se întâlnea venise și ea în bucătărie. Verificau toate prin spatele frigiderelor. Trei femei voiau să sărute același bărbat când suna ceasul de miezul nopții.

„Unde-i?“ i-a șoptit Sloane lui Richard.

Richard a arătat cu degetul spre congelator. Sloane a deschis puțin ușa și-l văzu pe Wes, sprijinit de perete, lângă marginile rubinii ale hălcilor de carne care atârnau din tavan. Bărbatul şi-a dus degetul la buze. Sloane a rămas cu gura căscată, nevenindu-i să creadă. El i-a făcut cu ochiul. Avea un mic zâmbet pe față, care era șiret și totodată tandru. I-a zâmbit şi ea a închis ușa și a revenit în sală. La miezul nopții, şi-a sărutat soțul. Toată lumea din sala mare de restaurant a strigat: „La mulți ani!“ ciocnind cupele cu șampanie.

În anii ce vor urma, Richard și Sloane vor experimenta invitarea unei a treia persoane în dormitor. Aceasta era, de obicei, un bărbat. Pe Richard îl excita să-și privească soția cu un alt bărbat în prezența sa, sau uneori puteau fi doar ea și celălalt bărbat în timp ce Richard lucra. Sloane obişnuia să-i trimită actualizări audio și video prin SMS pentru a-l informa și a-l implica şi pe el. Richard alegea bărbatul. Îi pomenea de cineva, uneori în pat sau la cafea, după ce copiii plecau la școală. Sloane nu ținea minte niciodată conținutul acelor conversații. Rareori spunea nu.

Uneori, o surprindea câte un bărbat ales de Richard, dar, de cele mai multe ori, opțiunea avea sens. Nu se gândise niciodată că Wes ar putea fi o variantă. Îl știa de atâția ani. Era chipeș și cu păr bogat. Ei îi plăceau bărbații puternici și cu chelie, ca soțul ei. Oricum, celălalt bărbat nu o impresiona în nici un fel. Partea incitantă era, pur și simplu, prezența unei a treia persoane. Arătau mereu suficient de bine, erau destul de amabili şi de inteligenți. Nimic care s-o deranjeze. Dar ea una nu i-ar fi ales. Ceva mai rar se întâmpla ca a treia persoană să fie o femeie, cum fusese la aniversarea ei de douăzeci și șapte de ani. Lui Sloane îi plăcea mai mult când a treia persoană era o femeie. Când erau doi bărbați și ea, se simțea ca pe o scenă. Atenția era îndreptată doar asupra ei; fiind vedeta fiecărei scene. Unora dintre bărbați nu le plăcea ca testiculele sau penisul lor să se atingă în treacăt de penisul sau testiculele soțului ei, iar ea avea grijă să preîntâmpine astfel de accidente. Uneori se simțea ca și când ar fi fost singurul jucător de pe un teren de badminton, încercând să mențină în aer fluturaşul pe ambele părți ale plasei. Richard era cel care dirija toate aceste evenimente. Ea servea pentru plăcerea lui, deși şi ei îi plăcea. Rar făcea ceva exclusiv pentru ea când era vorba de sex, deși, odată, fusese foarte aproape de asta.

Era în Sag Harbor cu nişte prietene. Băuseră votcă la un bar de pe apă și Sloane vedea bărcile cum își aprind lumini în port, ca nişte mici bibelouri pe apă. Toată noaptea mâncase foarte puțin și își simțea stomacul plat. Chiar și după ce se înzdrăvenise şi depăşise tulburările de alimentație, ajungând la un anumit tip de normalitate, era încă afectată de o teamă întunecată față de alimente. De felul în care se puteau acumula în tine. Nu fusese niciodată supraponderală. Nu era ca și când slăbise cincizeci de kilograme și simțea încă dificultatea regimului, anii de purtat pantaloni cu elastic în talie și tunicile leoarcă de transpirație. În timpul sarcinilor se îngrășase puțin și se străduise ca multe alte femei să dea jos kilogramele luate. Dar, în general, lui Sloane îi ieşeau inelele de pe deget foarte uşor. Cu toate acestea, teama rămânea undeva la pândă.

Prima noapte în Sag Harbor a fost ca în ceață. Toată lumea a băut mult. Luându-şi încă un pahar de la bar, Sloane s-a întâlnit cu un cuplu pe care îl cunoștea. Cei doi flirtaseră dintotdeauna cu ea, atât bărbatul, cât şi femeia, iar în această seară erau la fel. Nu-și putea aminti care dintre ei era mai încântat s-o vadă. Sloane flirtă şi ea cu ei. Apoi se întoarseră cu toții în camerele lor. Dimineața, Sloane l-a sunat pe Richard și i-a spus despre seara respectivă. Şi l-a imaginat în bucătărie, mișcându-se încolo şi încoace pe culoar, separând carnea de pe o coadă dură de homar. Ei îi plăceau la nebunie mirosurile din bucătăria restaurantului. Richard i-a sugerat că ar trebui să meargă în camera cuplului. Era devreme și soarele era foarte puternic. Sloane simțea că ar fi fost oarecum în stare, dar nu era foarte convinsă. Se simțea subțire și drăguță. Uneori asta era suficient pentru sex.

Trimise un mesaj cuplului. Aceştia răspunseră invitând-o: „Coboară la noi“, dându-i numărul camerei lor. Prietenele cu care venise Sloane erau fie afară la fumat, fie ieşiseră la o plimbare pe biciclete prin oraş. Sloane era încă în pijamale și acum își puse adidaşii. Era încă un pic mahmură din cauza serii precedente și, ieşind pe holul cu aer condiționat pornit, purtând pijamale și adidași, s-a simțit caraghios. Nu era o ținută prezentabilă. A grăbit pasul și a luat-o pe scări pentru a evita să se întâlnească cu prietenele ei. Când a ajuns la ușa cuplului, s-a uitat în sus și în jos pe hol înainte de a bate.

Pe lângă trimiterea de mici actualizări când Richard nu era prezent, obişnuia uneori să înregistreze video pe telefonul ei mare parte din preludiu.

Apoi ea și Richard urmăreau clipul mai târziu. În acele momente, când se culca cu alte persoane, deseori se simțea degajată. Aspectele negative ale vieții ei se topeau în obscuritate. Femei precum cumnata ei, care o făcea să se simtă rău; problemele de la restaurant; chestiunea banilor. Aceste lucruri enervante dispăreau.

La începutul acelei veri, Sloane citise trilogia Cincizeci de umbre ale lui Grey și ceva din ea se trezise. Le-a spus prietenelor că era ca și când trecuse prin viață bolnavă de miopie și apoi își pusese ochelari. Ştia că era o prostie să se descrie astfel. De parcă ar fi fost o studentă în primul an care a dat peste Nietzsche într-un weekend de vacanță și, brusc, a început să vadă lumea mai clar. Şi apoi, nu era vorba de Nietzsche, ci de o trilogie de pornografie softcore. În aceste cărți, o tânără semnează un contract cu un partener sexual dominator, care se întâmplă să fie totodată un antreprenor bogat, puternic şi frumos. Ea devine supusa lui, permițându-i să o biciuiască, să o încătușeze și să-i introducă în vagin bile ale plăcerii.

După citirea cărților, femei din toată țara s-au dus la magazine cu articole din piele și au cumpărat cravaşe pentru a le lăsa pe paturile lor. Cărțile le-au făcut pe aceste femei să se simtă îndrăznețe și sălbatice. Dar pe Sloane au făcut-o să se simtă normală. I-au normalizat stilul de viață. Ba chiar l-au făcut să pară mai romanțat. Înainte de a le citi, se simțise adesea nesigură de locul ei în lume. Cine era ea? Ce devenise? Ce nu devenise? Oamenii păreau să intre şi să iasă din viața ei, dar se agățau foarte ferm de existența lor, să știe cine erau, chiar dacă se schimbau în funcție de anotimp. Trăind în Newport, Sloane era înconjurată de femei care aveau un rând separat de haine de vară în casele lor de vacanță, de la celebrități și foști președinți care debarcau pe insulă, mâncau mâncarea soțului ei și petreceau la bar, flirtând cu persoane care nu erau soțiile lor, după care se duceau acasă la rutinele lor, la relațiile lor regulamentare, heterosexuale, monogame.

Însă cărțile și vâlva stârnită după publicarea lor au transformat viața lui Sloane în una fermecată. „Am o viață rece“, gândea ea, „și acesta este rolul pe care îl joc și este în regulă.“ Cam la fel ca atunci când preluase controlul asupra modului în care mânca, acum își controla povestea. Dacă anterior făcuse, pur și simplu, pe plac dorinței soțului ei, fără a fi sinceră cu a ei, acum Sloane avea o nouă perspectivă prin care vedea aranjamentul lor. Ea

era partenerul supus, iar cel supus acceptă tacit cererile dominatorului. Simțea că şi ea avea chef mult mai mult decât în trecut. La început, când Richard a avut prima dată ideea că ea ar putea face sex cu alți bărbați și să-i spună despre asta, îi fusese greu. Una din probleme fiind aceea că nu-i plăceau întotdeauna bărbații pe care el îi alegea pentru ea. Însă îi plăcea ideea de a fi obraznică și diferită.

Niciodată în trecut nu inițiase nimic fără ca Richard să sugereze asta. Dar acum, lucrurile erau diferite. Într-un weekend petrecut cu fetele pe Fire Island, pe malul sudic al regiunii Long Island din New York, i-a spus prietenei ei cele mai bune din liceu, Ingrid, că ea este partener supus. Cele două femei stăteau cu degetele de la picioare în nisip, purtau pălării de paie cu boruri largi, iar pletele le atârnau pe umeri. Sloane i-a explicat modul în care cărțile au ajutat-o să se elibereze, la fel cum scăpase de tulburarea de alimentație. Acum mânca scoici gătite la aburi. Le înmuia în unt. Acestea sunt lucruri pe care unii oameni le consideră fireşti. Sloane știa că mereu există ceva ce unul consideră drept banal, în timp ce altul tânjește după acel lucru. Sloane simțea că Ingrid avea întrebări pe care nu voia să le pună. Și Sloane avea câteva întrebări. Cam cum se întâmplă când îi spui prietenului tău ceva și dintr-odată acel ceva pare mai puțin grozav. Un om decăzut din slavă.

N-a spus nimeni cu glas tare: „În felul acesta eşti de acord că soțul tău vrea să te culci cu alți bărbați?“ Însă Sloane a simțit întrebarea. S-a uitat spre ocean, care părea mai mic și mai cenuşiu aici decât pe insula ei.

„Acum știu cine sunt“, i-a spus lui Ingrid. „Pot auzi mai bine oamenii pentru că vocile lor nu mai sunt înăbușite. Știi când oamenii vorbesc, fac cunoștință cu tine și tu nu-ți auzi decât propriile gânduri? Ei bine, nu mai aud zgomotul din capul meu. Acum ascult oamenii.“

Ingrid aprobă din cap. Sloane a continuat: „Acum îmi amintesc numele lor. Și știi cum am obiceiul să-mi fac patul imediat ce mă trezesc? Asta întâmplându-se peste tot? Patul oricui, în fiecare locuință sau casă de vacanță?“

„Bineînțeles“, a confirmat Ingrid zâmbind.

„Ei bine, acum pot pleca de lângă pat. Îmi spun în gând: nu-l face. Repet: să nu faci afurisitul de pat! Și, ghici ce? Nu-l fac.“

În Sag Harbor, cuplul i-a răspuns la ușă. Bărbatul purta o cămașă și o pereche de pantaloni scurți. Femeia era îmbrăcată cu un top fără bretele și pantaloni de in. Storurile erau închise și comandaseră șampanie. La scurt timp după ce Sloane a ajuns în cameră, s-a auzit un ciocănit la ușă. Chelnerul care se ocupa de comenzile în cameră se uită la cei trei din dormitor care ceruseră șampanie înainte de ora nouă dimineața. Bărbatul a lăsat privirea în jos. Sloane a râs de parcă băuse deja șampanie. A constatat că era mai relaxată decât se aștepta și a început s-o sărute mai întâi pe femeie. Mereu trebuie să săruți femeia mai întâi. Lucrurile au progresat rapid. De la una au ajuns la alta şi tot aşa, până când Sloane a luat o pauză şi, când s-a îndepărtat de pat pentru a-i trimite un mesaj lui Richard, a observat că i se terminase bateria la telefon.

„La naiba!“

„Ce este?“, au întrebat cei doi, întinşi pe pat, zâmbind, aşteptând-o şi mângâindu-se unul pe celălalt.

Sloane a revenit la ei, închipuindu-și că nu va fi mare lucru. A mai stat încă două ore, poate mai mult. Spre sfârșit, Sloane a început să se simtă intimidată în legătură cu Richard. Oricum, bărbatul era prea beat ca să ejaculeze şi Sloane devenea tot mai frustrată. Muncea din greu ca să termine, dar nu se întâmpla. Era nervoasă şi pe soția acestuia, pentru că nu știa exact ce să facă pentru ca soțul ei să-şi dea drumul. După ce s-a încheiat, a plecat repede, abia aranjându-se. Revenită în camera ei de hotel, l-a sunat pe Richard, care era foarte supărat. Știa că aşa va fi.

„Nu-ți permit să nu fii în legătură cu mine“, a zis el. „Mă face să mă simt că nu sunt implicat. A fost oribil.“

Sloane s-a simțit îngrozitor și oricum același lucru era valabil și pentru ea. Dacă Richard nu era de față, ea avea nevoie să-l simtă că era cu ea, în inima ei, la telefonul de lângă ea. Crezuse că va fi o experiență plăcută.

„Îmi pare rău“, s-a scuzat ea.

Richard a închis telefonul și Sloane a ieșit să se plimbe. La urma urmei, încă nu conştientizase cine era și ce voia, şi această constatare, că mai avea multe de descoperit, nu o făceau să se simtă entuziasmată de balanța vieții ei. O făceau să se simtă obosită.

Sloane nu știa când se schimbaseră lucrurile, știa doar că ceva se petrecuse. Wes fusese dintotdeauna fermecător; toate femeile care îl întâlneau se îndepărtau apoi zâmbind. Dar el nu se arătase niciodată fermecător cu Sloane. Nu îi zâmbise niciodată dezvelindu-şi dinții. Dar, la un moment dat în acea vară, Wes începuse să facă mici chestii, cum ar fi să o tachineze. Îşi lăsa ochii să zăbovească pe picioarele ei de fiecare dată când Sloane purta fustă. Richard observase. O vreme n-a spus nimic. Dar Sloane simțea. Când intra ea, Wes avea obiceiul să spună ceva și ea râdea și se uitau unul la altul, apoi când se întorcea îl vedea pe Richard uitându-se din celălalt colț al încăperii. Cel mai bine putea descrie senzația de parcă ar fi fost aprinsă de stele. Senzația era amplificată de faptul că acest lucru se întâmpla într-un restaurant. Restaurantul ei.

Restaurantele, în general, aveau ceva teatral. Fiecare trup era gătit, sărbătorea. Între timp, proprietarii, bucătarii și chelnerii executau această punere în scenă în fiecare noapte. Sloane era actrița în rolul principal; iar bucătarul, care era înalt, chipeș și deștept, flirta cu ea; și soțul ei, proprietar şi bucătar, se uita. Și deși Richard aproba asta și chiar îl stimula sexual, exista desigur şi un dram de gelozie. Acea gelozie îl excita și o excita și pe Sloane. Se simțea puternică. Trecuse aproape un deceniu de când îl văzuse pe Wes în congelator, ascunzându-se în noaptea de Revelion de doamnele amorezate, dar imaginea îi rămăsese în minte. Nu se schimbase nimic în privința lui, doar că acum își orienta sclipirea şi asupra lui Sloane. Era în continuare cu una din femeile din acea noapte. Numele ei era Jenny și Sloane o cunoștea.

Wes și Jenny aveau trei copii împreună, dar nu erau căsătoriți. Sloane și-a închipuit că au o relație deschisă din cauza firii lui Wes și fiindcă Jenny fusese ani de zile cu femei, cu oarecare intermitențe. Într-o noapte, când Richard i-a propus lui Sloane: „Ce zici de Wes?“, aceasta nu s-a gândit imediat la Jenny. „Adică eu și Wes?“, a întrebat Sloane. Stăteau întinşi în dormitorul lor. Sloane tocmai terminase să-și facă gimnastica de seară.

Aceasta includea întotdeauna exerciții pentru fesieri, în stilul lui Jane Fonda, dar de multe ori făcea şi ridicări de picioare în lateral și abdomene. Se apucase de făcut unele variante ale acestor exerciții, pe un covor de lângă patul ei, de când începuse să se confrunte cu tulburări de alimentație. Durau doar aproximativ cinci-zece minute și nu le rata în nici o seară, chiar dacă era beată, drogată sau ambele. „Ce zici?“, repetă Richard. „Sigur“, acceptă ea, uitându-se în tavan. „De ce nu?“

Câteva săptămâni mai târziu, s-a trezit singură în restaurant cu Wes. De fapt, mai erau și alte persoane, picolii, de exemplu, dar aceştia nu contau în sensul că nu făceau parte din cercul social al lui Sloane. Richard tocmai o sărutase de la revedere. Ducea copiii la un grătar. Sloane îşi făcuse recent un tatuaj nou. Era aproape de linia chiloților. Locul era încă puțin dureros, iar sensibilitatea zonei o excita. Îl găsi pe Wes filetând un pește. Fața lui era mereu întunecată de barba nerasă. Mereu părea un pic neglijent. Sloane avea din fire înclinație spre a flirta și, în același timp, sexualitatea ei era calibrată fin. În anumite momente, constata că îşi amplifica sau domolea dispoziția. Cu Wes, nu-şi modifica în nici o direcție acel aparat de măsură. Era excitată de faptul că putea fi ea însăși.

„Bună“, a salutat ea.

„Bună“, a răspuns el, ridicând privirea.

Femeia a simțit o pulsație între picioare.

„Mi-am făcut un tatuaj nou.“

„Serios?“

Au zâmbit amândoi. L-a întrebat dacă vrea să-l vadă. Casa lui Richard și Sloane era chiar alături, unde Wes venise adesea să lase nişte lucruri sau să bea o cafea. Să-l aducă acasă i se păru foarte sigur şi normal. Îi dădu SMS lui Richard, spunându-i ce urma să facă. Știa că are acceptul lui şi mai știa şi că lui îi plăcea când lua inițiativa în acest fel, după ce îi dădea o sugestie. Știa că îi plăcea să abdice de la conducere. Era fericită să-i facă pe plac.

În dormitor, a tras de talia pantalonilor în jos pentru a-i arăta lui Wes tatuajul. Acesta a îngenuncheat lângă șoldurile ei. I-a simțit respirația pe piele și apoi părul țepos din barbă. Au avut amândoi orgasm de parcă aveau orgasme împreună de mulți ani. Însă sentimentul de normalitate a dispărut când și-au amintit că încă se comportau ilicit. Sloane se simțea entuziasmată și fericită. După ce s-au îmbrăcat, ea a pus mâna pe telefon. Și-a anunțat soțul cum decursese totul. Richard i-a răspuns în scris că îi era foarte greu să aibă o astfel de erecție în timp ce era la cină cu copiii. Ea a zâmbit, apoi a început să vorbească cu Wes despre viață în general, copii, restaurant, ce făceau fiecare la mesele în familie. Nimic nu fusese vreodată atât de firesc.

Acea întâlnire a fost urmată de câteva luni de partide de sex dintre cele mai confortabile și extaziate din viața lui Sloane. Și a lui Richard. Nu era ușor să găsești persoana potrivită pentru a fi al treilea. Genul potrivit de bărbat. Interesant, arătos, bărbații de calitate de vârsta lor erau căsătoriți, sau nu erau interesați de tipul de aranjament pe care îl căuta Richard. Pe lângă asta, Sloane evita deseori să se culce cu necunoscuți. Îi displăceau mormăielile și manierismele lor. Modul cum, atunci când un bărbat era în spatele ei, îi ținea șoldul cu o mână atotstăpânitoare, în timp ce cu cealaltă își ducea grațios cămaşa în spate, fixând-o acolo. Lucruri de genul acesta o inhibau. Doza de violență la unii bărbații, mirosul altora. Dar cu Wes nici una dintre aceste probleme nu apăruse. Nu fuseseră complicații. Actul în sine era hedonist și, de asemenea, afectuos. Amândoi se culcau mult cu Sloane, împreună și separat. Săruturile erau senzuale. Era minunat să-și sărute soțul, în timp ce un bărbat deosebit de atrăgător se afla ghemuit între picioarele ei. Sau invers. Era plăcut să i-o tragă unui alt bărbat, în timp ce soțul ei privea aprobator. Nu s-a simțit niciodată murdară, ci iubită. Simțea că în sfârşit dorințele ei și ale lui Richard se uniseră într-un mod pe care nu-l crezuse posibil. Mai presus de toate, se simțea prezentă.

Uneori sexul dura mai puțin de treizeci de minute. Nu era vreo aventură-maraton cu cearşafuri de mătase și lumânări. Dura atât cât îi trebuia fiecărui participant să aibă orgasm. De obicei cel mai mult îi lua lui Sloane, pentru că, chiar dacă avea fantezii despre acest lucru de foarte multe zile, când se întâmpla efectiv, o încurcau emoțiile. Sau aşa spunea ea. Obişnuia să le spună: „În regulă, băieți, sunt bine“. După ce Wes pleca, izbutea să aibă

orgasm, poate cu Richard, sau de una singură, gândindu-se la ceea ce tocmai se petrecuse în patul lor. După fiecare pauză, dacă aveau timp, toți trei se îmbrăcau și beau o ceașcă de cafea. La fel se întâmpla dacă erau doar Sloane și Wes. Aveau tendința să interacționeze ca și când ar fi ieșit doar la masă.

De când începuseră această nouă relație, Wes nu vorbea mult despre partenera sa, Jenny. Sloane era obişnuită cu asta la bărbați. Ștergeau femeile din jurul ei. Dar şi-a închipuit că Jenny știa. A presupus că, Wes fiind un om bun, va lua decizia corectă pentru aceasta. Lui Sloane îi era frică de orice ar fi putut deranja ce aveau. Wes adusese o bucurie neprevăzută în mariajul ei și în conştientizarea de sine a lui Sloane. Avea doi bărbați heterosexuali care o așteptau, dorind-o tot timpul. Se simțea puternică.

Într-o seară, Sloane îi spuse lui Wes: „Ai întrebat-o pe Jenny dacă ar vrea să ni se alăture?“

Se simțeau nemaipomenit, atunci când a făcut sugestia. Râdeau de ceva ce făcuse un prieten de-al lor. Dar, după cum a reacționat Wes, Sloane a înțeles că Jenny nu știa exact unde se afla Wes în seara respectivă, sau în oricare dintre după-amiezile și nopțile trecute. Mai târziu, când erau doar ei doi, Sloane i-a spus lui Richard: „Nu cred că ea știe.“

„Sigur ştie“, i-a răspuns el.

„Nu cred că ştie.“

Richard nu voia să strice ce aveau şi nici Sloane. Dar fusese apăsat un întrerupător şi ea nu mai reuşea să-l închidă. Era asemenea farului din port pe care îl vedea prin fereastră – nu se stingea niciodată. Se simțea incomod. Simțea neliniştea în stomac. Mult timp trăise într-un fel de teamă ținută sub control, pentru ca acum să afle că Jenny nu știa. Că Jenny era acasă, făcând prăjituri la cuptor cu copiii, plivindu-şi grădina, făcându-şi griji pentru bani, neștiind ce făcea partenerul ei în unele seri sau după-amiezi. Sloane trăia cu spaima de a fi descoperită, de a fi numită o persoană îngrozitoare. Și, în cele din urmă, s-a întâmplat.

Era iarnă, dar temperatura nu era de îngheț. Sloane plimba câinele unui vecin pe strada ei. Richard era în străinătate. Îi era dor de el, dar se simțea rece și împietrită. Avea grijă de casă, citea, se vedea cu prietenele. Mai târziu, a hotărât ea, va merge la piață pentru a lua ceva amuzant pentru copiii ei. Ceva ce puteau coace, glazura și presăra cu fulgi. Avea să-și dea seama mai târziu că deseori, în acele momente de bucurie lipsită de griji, viața te lovește ca o nicovală în cap. Chiar la capătul aleii, de unde putea vedea oceanul, telefonul ei scoase un bip. Citi SMS-ul: „Am telefonul lui Wes. Ți-am văzut SMS-urile. Am văzut pozele.“ Mesajul venea ca răspuns la un SMS de la Sloane către Wes când plănuiau să se vadă. Sloane flirtase un pic. „Abia aștept ce va fi mai târziu…“ Dintr-odată, strada păru plină de priviri. Boabele roşii de ilice de pe ramurile îngrijite. Sloane se simți dezgolită și dezgustată de ea însăși. Nu se simțea ca o mamă, nici ca o soție, sau un om de afaceri, nici măcar ca un organism sănătos. Era ca un cheag întunecat. Speriată că ar putea leșina, strânse mai bine lesa câinelui. Încercă să se concentreze asupra câinelui. Acest animal care nu era conștient de tipul de persoană care stătea în fața lui.

Rușinea era enormă, dar dincolo de ea nu era nimic. Sloane nu simțea nimic în interior. Reprezenta doar nişte haine, un poncho și o pereche bună de jeanşi. Murise din nou? Deși jelind persoana care şi-a dorit să fie, şi-a dat seama că cel mai bine era să răspundă repede în scris. A privit în jur să vadă dacă Jenny era pe stradă, în vreo mașină parcată, urmărind-o. „Nu este ceea ce crezi“, a scris Sloane. A văzut cuvintele pe ecran și a simțit că se detestă. Sloane știa, așa cum îşi închipuia că ştie şi Jenny, că aproape întotdeauna este ceea ce crezi. Stând acolo, în drum, ura ei de sine a crescut ca amploare, mai înaltă și mai puternică decât orice buruiană sau copac. Până în ziua aceea, Sloane se gândise: „Poate că e în regulă, poate că ea știe. Poate că știe doar ceva şi într-o zi am putea s-o includem și pe ea.“ Dar Sloane nu se mai putea preface că e nevinovată. De fapt, chiar atunci Sloane a înțeles că știuse de la început că Jenny habar n-avea. Încercase doar să se convingă de altceva. A primit un alt SMS.

Jenny îi spunea că nu vrea să mai vorbească niciodată cu ea, nu voia s-o vadă, nici să mai audă vreo vorbă despre ea. Dar trebuia să știe dacă era în siguranță, din punct de vedere medical. Sloane simți un gol în stomac. Știa că nu contează, dar voia să încerce să salveze perechea Jenny și Wes. Voia

să-l protejeze pe Wes. „Ajută-l“, gândi ea. Sloane nu răspunse la al doilea SMS. Jenny insistă. „Trebuie să știu“, scrise aceasta, „dacă ai vreo boală. Trebuie să știu acum.“ Sloane a negat încă o dată. Flirtaseră inadecvat, asta a fost tot. „Atât“, a scris ea. Se uită la cuvintele de pe ecran. Câinele nu trăgea de lesă. Stătea și aștepta.

Erau două adevăruri. Primul era că ea nu se gândise că trebuia să o aibă în vedere pe Jenny, că Wes va lua decizia corectă pentru partenera lui. Al doilea adevăr, poate mai real decât primul, era că doi bărbați nu se gândesc la considerente la fel de mult ca o femeie. Poate că Sloane era sexistă, într-un fel, dar știa că bărbații pot fi egoiști. Atâta timp cât anumite nevoi ale lor sunt îndeplinite, ei nu se gândesc la ce este în joc. Ca femeie, ținea de Sloane să se asigure că cealaltă femeie era pusă la curent.

Şi mai era și un al treilea adevăr: prezența lui Wes în viața ei o întregise pe Sloane. El făcuse ca ceea ce se întâmpla între ea şi soțul ei să fie în regulă. În unele privințe, nu știa cum va exista fără el. Legătura a fost întreruptă aproape imediat. Sloane voia ca Richard să vorbească cu Jenny. Richard i-a spus că se va gândi la asta. Apoi, a trecut ceva timp și el a hotărât că era mai bine să abandoneze ideea, să lase furia să treacă. „Să nu ne implicăm în treburile altui cuplu“, a zis el. Însă Sloane a ripostat: „Am făcut-o deja“.

Timp de câteva luni, Sloane nu a știut dacă Wes și partenera lui aveau să rămână împreună. Era îngrijorată pentru familie, pentru copiii lor. Zvonurile erau simple și directe, că Sloane avusese o aventură cu Wes. Ca de obicei, zvonurile nu luau în considerare complexitatea situației, darămite adevărul. Sloane avea inima frântă. Îi lipsea Wes, acest bărbat care o făcuse să se simtă în siguranță şi de parcă stilul ei de viață n-ar fi fost prea aberant.

Richard era, desigur, sprijinul ei principal, dar Wes fusese cineva din afară care o ajutase la legitimizarea alegerilor. Devenise un prieten apropiat. Și el făcuse ceea ce Richard voia de la ea, să se simtă mai puțin implicată sexual și chiar mai iubitoare. Ceea ce Sloane îşi dorea cu adevărat era ca Richard să-i explice lui Jenny că el o împinsese s-o facă, acesta fiind şi adevărul. Voia ca el să spună: „Uite, aici nu-i vorba că Sloane umblă după Wes; am fost confuzi în legătură cu relația voastră. Asta a fost ceva ce am făcut amândoi ca un cuplu. N-a venit de la Sloane. Ea nu e aşa cum crezi.“ De fapt, nu Sloane se gândise la asta. Cea mai bună prietenă a ei, Ingrid, i-a

sugerat: „Richard trebuie să meargă la casa acestei femei. Asta trebuie să se întâmple.“

Câteva luni mai târziu, Sloane le-a văzut întreaga familie pe feribot. Era singură și simți cum îi vine acru pe gât. O mare teamă. Din întâmplare, Jenny căuta în geantă. Wes și copiii vorbeau și se uitau la apă. Arătară cu degetul spre ceva din apă și atunci Jenny se uită şi ea și râseră cu toții. Sloane observă că erau fericiți. „N-a fost nimic“, s-a gândit ea. „A trecut. Nu s-a întâmplat nimic rău.“ I s-a părut că Wes o vede în treacăt, dar dacă aşa a fost, nu a arătat în nici un fel, și nici Jenny, și au continuat să râdă și să vorbească ca o familie fericită, iar Sloane s-a urcat repede în mașină și a rămas acolo tot restul drumului. S-a simțit ușurată. S-a întrebat dacă Wes o văzuse; aşa i se păruse, deși, desigur, se prea poate să n-o fi văzut. Era posibil ca nimeni să n-o vadă deloc.

Lina

Data următoare când el îi trimite mesaje este patru după-amiaza. Copiii sunt acasă și este momentul acela înainte de seară când Lina încălzește cina și pune rufele în uscător și lustruiește niște oglinzi. Dacă ar ști că urmează să-l vadă mâine, atunci asta ar putea fi cea mai bună parte din zi pentru a avea fantezii despre seara următoare. Dar el nu-i cere din timp să se întâlnească. Îi trimite mesaje oricând îl apucă dorința. Situația este crudă, demoralizatoare. Dorința lui poate veni, ca acum, pe la patru după-amiază, când ambii copii sunt acasă și nu are cu cine să-i lase în grijă. Și nu există nici o reprogramare. Cu bărbați din ăștia nu poți reprograma dorința. În două ore le trece. În douăzeci de minute, dacă Lina nu răspunde suficient de repede şi afirmativ, el va merge în fața şifonierului masiv în care aproape că poate păși și se va masturba uitându-se la sutienele dantelate tip bustieră ale soției sale. Va împroşca un jet de spermă pe o pungă maro de cumpărături de la Macy și va rupe colțul umed și-l va arunca la coşul de gunoi din dormitor și acolo, în coşul respectiv, se va duce de râpă toată ziua Linei la care visase şi de care fusese preocupată până la obsesie de vreo câteva săptămâni, făcând ore de aerobic la bara de balet.

Și adevărul este că – în momente în care gândește limpede, clar, Lina recunoaşte – el se gândește la ea numai atunci când este convenabil, când este beat și când este plictisit și când apare furtuna perfectă de posibilitate. Când o poate vedea ușor și nu riscă să fie prins sau să aibă probleme cu munca sau să irosească prea mult combustibil. Dar, chiar și atunci, nu-l deranjează dacă nu o poate întâlni. Chiar și atunci el îi oferă una din variante, vrei sau nu. Simte că o striveşte acest algoritm, dar Lina acceptă. Este în bucătăria ei, taie niște felii de roşii proaspete, iar modul în care pătrunde cuțitul mai întâi prin pielița subțire și apoi prin interiorul moale este ca sexul; pentru Lina, în prezent, totul este ca sexul. Visele ei sunt înțesate cu imagini ale corpului ei stând în apă sărată până la genunchi în timp ce îl sărută și face sex cu Aidan, sau cu el sorbind stridii dintre picioarele ei, făcând sex pe pături în pădure și luând frunze în păr. Lina se

gândește la ce va îmbrăca data viitoare când îl vede, cum el ar putea să-i atingă tivul rochiei negre de bumbac, cum i-ar ridica-o în sus pe coapse, iar degetul lui mare i-ar găsi labiile prin chiloții subțiri.

Ea visează la apusuri de un portocaliu ca de foc, deși obișnuia să-şi bată joc de apusurile de soare înainte să se îndrăgostească. Înainte să se reîndrăgostească. Dar când el îi dă SMS la patru după-amiaza, toată acea fantezie este perturbată. Îi vine să plângă gândindu-se la cât de drăguț ar fi fost dacă i-ar fi trimis mesaj ieri sau chiar azi-dimineață. Să resimtă entuziasmul și fluturii din stomac fără afurisita de panică. Ce plăcut ar fi dacă i-ar păsa de ea suficient de mult încât s-o lase să se radă pe picioare cu o zi întreagă înainte. El îi scrie: „Ce vrei să facem?“ E la muncă, spunându-le băieților ce pământ să sape, sau e la un bar la trei kilometri de şantier bând o bere Miller rece, sau e pe budă într-un bar, tastând pe telefon. „La naiba! Ce vrei să facem.“ Lina știe că asta înseamnă că ți-aş trage-o chiar acum dacă poți să vii aproape de locul unde mă aflu, în timpul alocat. „Ce vrei să facem. Sunt liber pentru tot restul serii. Râu.“

„La râu“, confirmă ea. „Ne vedem acolo. Copiii sunt acasă.“ Toate femeile pe care le știe – nu sunt multe – şi care ar putea să stea cu copiii sunt ocupate. Ştie că sunt ocupate pentru că le sună, dă SMS-uri și mesaje pe Facebook la fiecare, pe rând. Părinții ei au stat cu copiii ieri și ar spune că este o mamă rea. Ar accepta muştruluiala, dar nu sunt acasă. În cele din urmă, una din femei o sună înapoi. Lina i-a promis 15 dolari pe oră în mesajul vocal pe care i-l lăsase. Suma era mare pentru zona lor. Femeia spune că poate avea grijă de copii. Lina se bucură foarte tare. A găsit o bonă, a comandat o pizza, s-a dus la sediul unde lucrează soțul ei, i-a lăsat maşina Bonneville cu cheile respective și a luat mașina lui și acum se îndreaptă spre râu în maşina Suburban. Este ca nebună, panicată, speriată că nu va ajunge acolo la timp. Puțin după ora cinci după-amiaza, el îi dă un SMS: „Te aștept“.

„Ce naiba“, se gândeşte ea. „Ce naiba mă fac?“ Îi este frică să spună cât de departe este pentru că i-ar scrie: „Mai bine nu mai veni“. Varianta cu „Mai bine“ o face să-i vină să vomite. Sub efectul medicamentelor pe care le ia, Adipex, Wellbutrin şi Cymbalta, simte că e pe cale să aibă un infarct. Apoi îi trimite mesaj Ed și o enervează. În gândul ei îşi zice: „Du-te dracului,

Ed!“ Uneori nu e nimic mai rău decât să aştepți un SMS și să-ți fie trimis mesaj de către persoana greșită, de către orice persoană care nu este acea persoană.

„Aproape am ajuns“, îi scrie lui Aidan. „Mai bine anulăm, puştoaico. Se face târziu.“ „Nu, aproape am ajuns. Te rog.“ „Mai bine nu“, repetă el, frigându-i inima roz ca într-o tigaie și apoi întorcând-o și pe partea cealaltă. „Te rog, sunt pe drum“, scrie ea, cu inima mâhnită, ținând o mână pe volan, iar cu cealaltă încercând să tasteze totul corect și rapid. El îi scrie că e prea aglomerat la râu. La cinci minute nord de Smith Valley, este pe cale de a vira la vest pe County Line Road. Tocmai dă să vireze.

„Te rog“, scrie ea. „Aproape am ajuns.“ Nu mai primeşte nici un semn de la el minute întregi. Încep să i se zbată ochii. Abia se poate concentra la drum. A plătit o bonă pe care nu și-o permite, a comandat o pizza, și-a mințit soțul și copiii. A condus 64 de kilometri cu două maşini diferite, una dintre ele luată pe un contract de leasing care impune un număr limitat de kilometri la liber. Îşi smulge ceva invizibil de pe față. Nu-i vine să creadă că încă mai conduce. Refuză să se întoarcă. El trebuie să se întâlnească cu ea. Se roagă la Dumnezeu. „Aidan? Te rog.“ Se teme că el remarcă agonia din mesajul ei scris. „Dar, te rog, fă-l să fie acolo“, se roagă ea în gând. „Fă-l să vină, Doamne, rogu-te. Mi-ai dat atât de puțin din fericire. Vreau doar să-l văd pe acest bărbat, încă o noapte.“ Dacă va trebui să meargă acasă și toate eforturile astea au fost în zadar, crede că ar muri. În clipa de față, realmente crede asta. Și apoi aude un bip de SMS. „Cazează-te la Best Western. Este un Best Western pe drum, lângă un Super 8 și Goodwill.“

Trage la timp de volan pentru a intra pe banda de ieşire. Inima ei și fiecare părticică de sub talia ei știu unde este Best Western. Îşi verifică fața în oglindă. Îşi aranjează lenjeria intimă. Are sfârcurile întărite. Tremură, dar se simte nemaipomenit. Însă femeia de la recepția hotelului Best Western spune că nu poate plăti în numerar, iar Lina nu poate lăsa unul din cardurile de credit ale soțului ei ca să facă sex cu Aidan. Pe femeia de la recepție o cheamă Gloria. Are părul negru lins și breton. Lina urăște pe toată lumea care nu o ajută. Simte că toți se opun fericirii ei. Îi scrie mesaj lui Aidan: „Te rog, ești deja acolo? Te rog, stai la râu. Sunt pe drum.“ La nord de

Smith Valley, cinci minute, apoi virezi la vest pe County Line Road, drumul public de acces pentru râu. Așa ajungi la a opta minune a lumii.

Face exces de viteză, merge cu 128, apoi 145 de kilometri la oră, și dintr-odată a ajuns și-i vede mașina acolo și este atât de fericită, o năpădeşte euforia. Doctorii îi tratează depresia, cu pastile pe care nu le poate pronunța. De fiecare dată când merge la o consultație, primeşte un pachet nou de pastile. Măcar de-ar ști doctorii, dacă ar putea să-i prescrie un bărbat ca acesta care să fie unde a spus că vine. Doar de atât are nevoie pentru a trăi fără dureri.

Lina este îmbrăcată cu o cămașă neagră, jeanşi și o jachetă de piele. El este în hainele lui de lucru. Înconjoară maşina şi vine la portiera ei din dreapta. E fericită, dar și puțin nervoasă. Nu se poate abține. Toată săptămâna i-a scris pe Facebook lui Aidan. El deschide portiera și urcă.

„Știu că mi-ai văzut mesajele“, spune ea. „Nu mi-ai răspuns.“

„Sunt foarte ocupat, puştoaico.“

„Nu poți răspunde cu un amărât de cuvânt?“

Stau în tăcere.

„Îți iubești soția?“ continuă ea.

„Păi, e de treabă.“

După o lungă perioadă de tăcere, îi ia mâna în palma lui și apoi o mângâie pe braț. Ei aproape că-i vine să vomite. Se aude un cocoș cântând și Lina îşi amintește de ferma bunicilor. Îi arată lui Aidan imaginea de fundal de pe telefonul ei – o poză cu copiii și bunicii ei. Își dorește să cumpere ferma de la ei. Dar probabil că o vor lăsa părinților ei, care ar vinde-o cu siguranță. Își lasă capul pe umărul lui în timp ce el o mângâie pe braț. Ea întinde mâna să se joace cu gropițele lui din obraji. Lucrul de care se teme cel mai mult este că el nu are sentimente pentru ea în afara sexului, dar în momente ca acestea știe sigur că simte ceva pentru ea. Că o iubește.

Trec pe bancheta din spate, privindu-se tot timpul în ochi. Îi e frică să nu-i analizeze fața, să nu creadă cumva că nu e drăguță, dar continuă, totuşi, să-i susțină privirea. La fel ca data trecută la hotel. Doar că, de data asta, ea acordă atenție fiecărui detaliu. Vrea să i se imprime mișcările în minte ca să le poată folosi pentru a-i ține noaptea de cald. Lucrurile pe care le face Aidan şi-i plac ei cel mai mult sunt: faptul că schimbă locul rămânând în ea; că o ține prinsă în loc încât nu se poate mișca sub nici un motiv; când împinge lent și ritmic; când împinge tare și rapid, atât de rapid încât uneori alunecă afară și înghiontește uşor bucata de piele dintre vagin și anus; când ea îi vine în întâmpinare contrabalansând forța împingerii lui, ca el să nu depună tot efortul şi s-o creadă talentată în ale sexului; faptul că este atât de mare încât nu se simte ca mamă de doi copii, ci ca o virgină adolescentă. Când stau pe podeaua camionetei Suburban și ea îl călăreşte cu mâinile pe podea, iar el îi pune mâinile pe fund. Îl ține pe podea şi se lasă pe el de sus în jos, ca un crab sau ca un acrobat, coatele ei fiind îndreptate în aceeași direcție cu genunchii, ca o creatură construită doar pentru această mișcare. Felul în care el îi prinde mâinile cu una singură în timp ce îi face sex oral. Felul în care o lipăie, spune ea, ca pe o porție caldă de plăcintă cu cireșe. Când iese din ea și termină pe părul ei pubian. Când, după ce a terminat, îi sărută sânii și-i suge sfârcurile în timp ce o penetrează cu degetele ca să aibă primul orgasm sau al doilea. Felul în care o face cu degetele. Modul afectuos şi alunecos prin care degetele lui se mişcă în interiorul ei. Cum pipăie în jur și face cercuri pe muntele lui Venus și strecoară un deget înăuntru amăgitor, și iar revine la zona din jur, și iar degetul e înăuntru.

Ed obișnuia să-și treacă mâna de-a lungul brațului ei și s-o întrebe: „Vrei s-o facem?“ Inițierea pentru el însemna să ceară. „Îți bați joc de mine“, răspundea ea. „Rostogoleşte-te pur şi simplu peste mine sau apucă-mă şi începe să mă săruți şi comportă-te bărbăteşte, fir-ar să fie!“ „Eu nu-s aşa“, obișnuia Ed să comenteze. „Ei bine, asta e ceea ce vreau“, insista Lina. „Nu este mult ce-ți cer. Dacă iubești pe cineva, nu e mult pentru acel cineva să te sărute și să facă dragoste cu tine aşa cum vrei să se facă dragoste cu tine.“ „Dar la naiba cu Ed, pentru că s-a terminat cu Ed. Ed e mort.“

După ce se termină ziua aceea cu Aidan, după ce Lina îşi dă drumul a doua oară, pornește radioul și spune:

„Deci, cei de la Cubs au fost făcuți praf duminică.“

„Hmm“, zice el.

„A! Ți-am spus că Danny era în baie ieri și apa a făcut bule și eu l-am întrebat: «Danny, ai tras un pârț în cadă?» Și el mi-a spus: «Mama! Tocmai am tras un pârț în cadă!»“

Aidan râde. Dă să spună ceva, dar ea îl întrerupe: „Sst, o secundă! Stai să aud despre Cubs!“

Şi dă radioul mai tare. E o victorie uriașă pentru ea. Să fie cea care se preface că viața ei înseamnă mai mult decât el. Bărbatul zâmbește atotcunoscător. Femeia se întoarce să se uite pe geam la râul cafeniu și la copaci. El îi apucă fața și începe s-o sărute. Sărută cel mai bine din lume. Este momentul ei de glorie.

Câteva luni mai târziu, Lina va încerca să planifice o petrecere de fete pe tema Princess Bride, care ar include vizionarea filmului și după aceea un pahar de vin în jacuzzi. Doar două persoane îi răspund, dintre care una îi spune că are nevoie să ştie cu două săptămâni înainte pentru a se învoi de la serviciu, iar cealaltă îi trimite o față încruntată și textul: „E weekendul cu aniversarea soțiorului meu!“

Când Aidan o sărută așa, e imposibil să se bucure de moment. Creierul ei se congestionează la gândul că timpul lor împreună s-a încheiat. Acestea sunt clipele pe care trebuie să le memoreze. Unii oameni, printre care medicul care i-a prescris progesteron, spun: „Este o lume întreagă lângă tine, Lina. Te așteaptă.“ O enervează atât de mult, pentru că acești oameni au parte de fericire în viața lor. O supără că a sărutat-o el primul, înainte să-l poată săruta, a făcut-o să simtă că parcă a câștigat ceva. Chiar și în dragoste, Lina înțelege că există concurență – o nevoie frenetică de a fi cel care suferă mai puțin decât celălalt. Şi ea a fost, de asemenea, victorioasă după ce au făcut dragoste, pretinzând că îi pasă mai mult de Cubs decât de ce avea Aidan de spus atunci. Dar acum redevine un ghem de nevoie și anxietate. Se simte ca mama ei.

Murmură în surdină că nu vrea ca el să plece. Că nu vrea să se oprescă din a o săruta. El îi dă câteva săruturi scurte, dar minunat de pasionale. Ea geme sexy și spune: „Mai vreau, mai vreau, mai vreau. Să-mi ajungă încă o lună până când ne vom revedea.“ Următorul sărut e incredibil, cel mai bun de care a avut parte în viața ei. O trage spre el și continuă să o sărute, să sărute, să sărute și iar să sărute. Limba lui se mişcă în gura ei fără să iasă vreo clipă. Ea geme în gura lui. El continuă să se apese atât de mult în ea încât gura lui o aduce din ce în ce mai jos, în poala lui și se sărută și gem acolo împreună mult timp. Acesta e singurul lucru pe care și l-a dorit vreodată. Lina crede că a te culca cu persoana pe care o crezi cea mai atrăgătoare la un anumit moment este cea mai importantă nevoie biologică pe care mulți o subestimează. Aidan îi dă un ultim sărut apăsat, apoi iese să urineze. Își scoate o bere din mașină, se sprijină de portieră, desface berea și rămâne acolo pentru câteva minute. Mai târziu, Lina îi va scrie: „Mulțumesc că ți-ai făcut timp, că ai petrecut atât de mult timp cu mine azi“.

Dacă ar întreba-o cineva cât timp a fost, ea ar spune: „Hoho, aproape treizeci de minute“.

Maggie

Aaron Knodel depune mărturie, ținând în mână un rozariu.

Avocatul lui începe audierea. Sala de judecată este cufundată într-o liniște apăsătoare. Hoy pune câteva întrebări dickensiene, despre locul nașterii inculpatului şi domiciliul acestuia. Aaron Knodel se descrie pe sine ca fiind un fiu al locului, din Dakota de Nord. Evocă imaginea râurilor întunecate şi a şoselelor lungi şi plate. S-a născut în Beulah, ambii părinți fiind profesori de şcoală; tatăl său a murit când Aaron avea şapte ani, iar mama s-a recăsătorit cu un doctor. În total, de la cei doi soți ai mamei, a avut şase frați şi surori, plus unii adoptați din Insulele Marshall. În liceul din Beulah, Knodel a făcut parte în cluburi educative şi de sport. După absolvire, în 1997, a mers la universitatea de stat NDSU, unde a studiat inginerie electrică, după cum declară, însă a devenit profesor. În sală, se aud râsete ca acelea care însoțesc, de obicei, glumele unui tip plăcut de lume.

A fost inspirat de părinți să devină profesor, dar mai ales de memoria răposatului său tată, de poveştile pe care le auzise despre harul şi înțelepciunea acestuia.

A început să iasă în oraş cu Marie în al treilea an de facultate şi a continuat după absolvire. Aaron a obținut un post de profesor la Stanley, liceul catolic unde se cunoscuseră Arlene şi Mark Wilken.

Audierea este pur conversațională. Doi bărbați stau de vorbă despre ascensiunea socială a unuia dintre ei. Hoy îl întreabă când s-a căsătorit cu Marie.

„În… vai! Depun mărturie într-o instanță, aşa că trebuie să mă asigur că nimeresc data! 26 iulie 2003.“

Sala e inundată, din nou, de râsete.

Vorbesc despre cei trei copii ai lui Aaron. Unul are zece ani, unul opt, iar cel mai mic, doi ani. Între cel mare şi mezin este o diferență considerabilă. Cei care sunt de partea lui Maggie fac observația că există cupluri care fac copii la intervale exacte de doi ani, unii care fac copii fără nici un fel de planificare, şi alții care încep cu intervale de timp planificate, apoi au un ultim copil constrânși de un anumit context.

Se discută și despre stilul de predare al lui Aaron. Acesta pomeneşte instanței ceea ce le spune mereu elevilor, în prima zi a unui nou an școlar.

„Le spun întotdeauna că, în primul rând, nu ştiu ce se întâmplă în viețile lor. Ştiu că panourile de pe pereții clasei nu pot compensa ceea ce lipsește din viețile lor. Așadar, ştiu că vor exista dificultăți care vor interfera cu ceea ce încerc să fac la școală, ceea ce încerc să reuşesc cu ei. Prin urmare, dacă apare ceva care le afectează capacitatea de a învăța, îi încurajez să-mi spună ce pot face pentru a-i ajuta.“

Se vorbeşte despre programul lui la momentul presupusei infracțiuni, despre cum se trezea dimineața, îi lăsa la grădiniță pe cei doi copii mai mari şi apoi mergea la şcoală. Recunoaşte că nu ajungea la timp la şcoală în fiecare zi. Părerea de rău este evidentă.

Hoy intervine chirurgical și îşi întreabă clientul cu multă eleganță: „Aveați un anumit număr de elevi care erau în clasa dumneavoastră sau la ora de consiliere la 8:30 în fiecare dimineață?“

„Nu un număr impus, ci un grup desemnat de elevi. Corect.“

„Ați precizat mai bine decât formulasem eu, constată Hoy. Mulțumesc.“

Maggie şi procurorii încep să-şi facă griji că oamenii aveau să iasă din sala de judecată gândindu-se: „Ei bine, Aaron Knodel este exact şi precis“.

Hoy îl întreabă apoi cu cine mânca la prânz.

„Spre disperarea colegelor mele de serviciu care credeau că ne separăm, eram doar trei bărbați profesori de engleză, Shawn Krinke, eu şi domnul Murphy.“

Tabăra lui Maggie înțelege ce se întâmplă. Strategia apărării este cât se poate de clară. Se contura portretul unui bărbat care respectă limitele în relația cu sexul opus. N-are nevoie să ia prânzul cu doamnele. Are acasă o soție iubitoare şi trei copii. Au cârpe curate de vase şi nu rămân niciodată fără ouă în frigider. Poate că jurații se vor regăsi în povestea acestui tip, care are o viață absolut normală şi brusc s-a pomenit confruntat cu amenințarea unei sentințe de treizeci şi cinci de ani de închisoare, pentru că o fetișcană îl acuză că a avut relații sexuale cu ea? Dar dacă ea se îndrăgostise de el? Oricare dintre jurați putea fi acest tip însurat, un bun samaritean, cu principii şi copii, care are acasă o consolă de jocuri şi ani întregi de muncă şi realizări. Cu taxe plătite la timp, în fiecare aprilie. Cu ornamente de Crăciun instalate înaintea tuturor vecinilor şi demontate cu o zi mai devreme decât oricine altcineva din cartier. Copii politicoşi, cu unghii îngrijite şi seri cu pizza. Un tată onorabil mort şi un tată vitreg cu profesie bună. Şi, să nu uităm de titlul de Profesorul Anului. Nu se poate să faci toate astea zi de zi, apoi să afli că, din senin, o fată arată cu degetul spre tine: „Bărbatul acela m-a penetrat cu degetul în sala lui de clasă, mi-a făcut sex oral în subsolul casei lui, în timp ce copiii îi dormeau la etaj, iar soția – care nu pleacă niciodată de acasă – era într-o delegație sau o deplasare cu echipa de bowling.“ Pur şi simplu, nu se poate. Dumnezeu să-l ajute pe acest om!

„Şi despre ce vorbeau colegii bărbați în timp ce luau masa între ei?“

„Aceasta este parte din motivul pentru care noi nu voiam – eu nu voiam. Avem un colectiv mare. Cincisprezece profesori, dintre care douăsprezece sunt femei, iar cei trei bărbați nu vor neapărat să discute unele dintre lucrurile pe care ele voiau să le discute. Aşa că obişnuiam să mergem să vorbim între noi despre fotbal şi alte hobby-uri bărbăteşti.“

Hoy îi cere după aceea să descrie o zi obișnuită din viața unui profesor. Vrea să afle detalii despre planificarea meticuloasă, la minut, a programului dintr-o zi. Parte din zi, declară Knodel, se petrece la catedră, discutând cu vreun elev sau vreo elevă care are nevoie să stea de vorbă cu cineva despre propriile probleme. Da, există un birou de consiliere, şi da, profesorii îi îndrumă pe elevi spre biroul respectiv, dar, uneori, elevii vor să stea de vorbă cu Aaron Knodel. Uneori ei cred că el are răspunsul pe care-l caută.

După destule minute în care se analizează cât de puțin din aceste discuții reprezintă raport fizic cu un minor, Hoy întreabă:

„Să vorbim acum despre ce ne aduce aici, în acest caz!“

„În regulă“, încuviințează Aaron.

„Aceste acuzații. Când ați avut prima dată bănuiala că cineva face nişte acuzații la adresa dumneavoastră?“

„Pe 14 februarie, de Ziua Îndrăgostiților.“

„În ce an?“

„2000… acum un an și două luni. În 2014.“

„Şi cum s-a întâmplat asta?“

Aaron descrie cum tocmai se încheiase ora când directorul adjunct a intrat la el în clasă. Acela a fost momentul care i-a rupt viața în două. Directorul adjunct, Greg, i-a spus: „Salut, Aaron, am putea vorbi puțin?“ Iar Aaron a răspuns: „Desigur“. Greg l-a invitat apoi într-o anexă a sălii de clasă. Părea într-o dispoziție bună, iar Aaron nu s-a gândit că s-ar fi putut întâmpla ceva anume. Poate că urma să primească vreo distincție?

Toate acestea se întâmplau la Sheyenne, noul liceu din West Fargo unde se transferase Aaron, ca să fie mai aproape de casă şi ca să predea la şcoala unde mergeau copiii lui.

„La o masă i-am văzut pe doamna profesor – de fapt, profesor doctor Fremstad, directorul general, şi administratorul adjunct. Am intrat şi am văzut că administratorul adjunct avea o mină foarte serioasă, așa am întrebat: «Uau, e totul în regulă? Păreți foarte serioşi.» Şi m-am gândit imediat că probabil murise cineva şi de aceea luaseră legătura cu mine. Mi-au spus să iau loc.“

I-au spus că nu murise nimeni. Nu i-au spus care erau acuzațiile, dar că fusese depusă o plângere. A fost trimis într-un concediu de şase luni. Când

această perioadă se apropia de final, în timp ce dădea cu aspiratorul în casă, Aaron a auzit că-i sună telefonul. Era sora lui.

A văzut că aceasta îl mai sunase de două ori. A bănuit de ce îl suna şi, în loc s-o sune înapoi, s-a așezat la computer și a intrat pe pagina Fargo Forum, unde a văzut că îi fuseseră aduse aceste… aceste acuzații.

Hoy îl întreabă dacă a încercat să obțină desfășurătorul mesajelor dintre el şi Maggie Wilken, iar Aaron confirmă. A contactat operatorul de telefonie Sprint, dar cei de acolo nu l-au putut ajuta. Mesajele erau prea vechi și fuseseră șterse din arhivă.

Apoi Hoy l-a întrebat despre Maggie. Aaron abia dacă-şi aminteşte la care dintre orele lui fusese înscrisă într-a noua şi a zecea, dar ține minte că venea la ora lui de engleză într-a douăsprezecea. Confirmă că au început să vorbească mai mult după vacanța de Crăciun, când ea suferea după moartea unui văr. Apoi ea i-a spus că picase la Algebră II, materie de care avea nevoie pentru a absolvi. Apoi i-a spus că părinții ei erau alcoolici şi că era foarte stresată din pricina certurilor cu aceştia, pe tema consumului de alcool şi a faptului că fratele şi tatăl ei fumaseră recent marijuana împreună. Mai mult decât atât, avea o serie întreagă de probleme specifice vârstei, probleme cu prietenii, cu şcoala şi cu băieții.

După aceea, inculpatul şi avocatul său încep o discuție relativ tehnică despre elevii cu probleme și expuși anumitor riscuri. West Fargo şi Sheyenne au nenumărate programe pentru sprijinirea acestor copii; unul se numeşte „Schimbarea lumii – Câte cinci elevi o dată“, şi un altul, intitulat RTI, de la „Response to Intervention“ („Reacție la intervenție“). Sunt citate și câteva statistici despre faptul că optzeci de procente din elevi sunt capabili să se descurce singuri, dar douăzeci de procente au nevoie de ajutor. Copii ca Maggie. Profesorii identifică într-o clasă de, să zicem, douăzeci şi cinci de elevi, cinci elevi care ar putea avea nevoie de ajutor suplimentar. După selectarea elevilor care intră în program, profesorii stabilesc un calendar de întâlniri săptămânale.

Hoy, aparent plictisit de explicația metodică a clientului său, spune: „Nu e nevoie să ne expuneți toată teoria educației“.

Însă Aaron insistă să mai adauge ceva. Învățase cea mai bună strategie pentru a trata cu aceşti copii de la un profesor de matematică pe nume Duane Broe. Broe își numise metoda „doi în zece“. După ce ți-ai identificat elevii cu factor de risc, încerci să vorbeşti cu ei după ore, în fiecare zi, timp de zece zile consecutive, pentru cel puțin două minute pe zi. Potrivit spuselor lui Aaron, obiectivul era să creezi o legătură între elev și profesor şi între elev și şcoală.

„Şi care este semnificația din punct de vedere educațional a legăturii create între elev şi profesor?“

„Aproape toate studiile indică acelaşi lucru, răspunde Aaron. Când un elev se simte legat de şcoală, rata lui de absolvire este în mod excepțional mai mare, iar cei care nu se simt legați au un risc mult mai crescut de a abandona studiile.“

Maggie devine unul dintre aceşti copii-pilot. Şi după ce este implementată strategia, pare că funcționează, deoarece Maggie începe să ia legătura mult cu el de-a lungul lunii ianuarie, nu doar după ore, ci şi prin apeluri telefonice şi SMS-uri. Aşa cum se dorise, ea devine extrem de legată.

Aaron continuă: „Nu i-am spus că este în regulă, dar nici nu i-am spus că nu este în ordine“.

Hoy întreabă de ce a procedat astfel. Să-şi dea SMS-uri cu o elevă, atât de des cum s-a întâmplat, şi să vorbească cu ea la telefon, preț de atâtea ore, multe dintre ele atât de târzii încât ieşeau din normal. Aaron a avut cele mai bune intenții. Şi-a dorit realmente s-o ajute. Jucând rolul avocatului diavolului, Hoy insistă: „Bine, dar cum e cu acele apeluri?“

Aaron descrie cum Maggie Wilken a devenit tot mai insistentă şi nevolnică. Nu era dorința lui să stea la telefon cu ea, dar s-a gândit ca ea să nu piardă controlul. Era ca o tornadă. El spera să-i încetinească declinul. Hoy întreabă despre ce au vorbit în toate acele ore. Cât de mult din asta era vorbitul pentru a o calma şi cât de mult reprezentau întrebări de genul: „Care este culoarea ta preferată?“ Aaron spune că nu-şi aminteşte conținutul majorității discuțiilor, doar de una dintre ele. Cea din primele ore ale zilei de 8 martie, imediat după miezul nopții. Era noaptea petrecerii sale surpriză de la

Spitfire Bar & Grill. Nu mai ținea minte dacă ea îl sunase sau îi dăduse mesaj şi apoi sunase el. Dar conținutul era despre părinții ei, faptul că beau şi conduceau.

Hoy îl întreabă despre cele opt apeluri care au durat peste o oră, dintre care trei au ținut mai mult de două ore, două dintre acestea fiind inițiate de Aaron către Maggie. Un apel avea 240 de minute. Aaron spune că asta a fost când ea a avut o urgență. Spune că n-ar vrea să folosească cuvântul urgență, dar în principiu a fost o problemă stringentă, mai mult ca sigur având legătură cu părinții ei şi cu consumul acestora de alcool, iar ea avea nevoie ca el s-o liniştească. O dată, aminteşte Aaron, a fost o ceartă mare cu tatăl ei, şi ea mi-a zis că vrea să plece de acasă. Era atunci când i-a prins pe fratele şi pe tatăl ei fumând marijuana împreună. A simțit mirosul.

„Ce încercați să faceți în timpul acelor convorbiri?“

„Eu nu cred că trebuie să te porți foarte delicat în astfel de situații. Nu-mi plăcea să-i spun – uite cum sau iată ce trebuie să faci! Trebuie să te implici. Uneori îi expuneam opțiuni. Cred că atunci când vorbeam despre faptul că fratele şi tatăl ei au fumat marijuana, una dintre opțiunile pe care mi le-a zis soția mea a fost să sune la poliție. Aşa că i-am pomenit despre această opțiune. N-a fost interesată de ea, dar noi – şi eu – mai ales, eu am ascultat. Încercam să mă asigur că este în siguranță, şi părea mereu să indice că nu-i păsa neapărat de siguranța ei. Dar în mare parte eu ascultam.“

În principiu, Maggie avea probleme destul de mari care necesitau multă atenție, ore petrecute la telefon cu profesorul ei şi nu cu prietena ei cea mai bună. El descrie cum acest lucru a avut impact asupra familiei sale. Toate acele telefoane. La care răspundea prezent, desigur. Era acelaşi tată şi soț grozav, dar recunoaşte că nu mai era la fel de atent acasă pe cât ar fi trebuit. Spre sfârşitul lunii februarie, a început să se simtă copleşit. Voia să slăbească legătură fără s-o lase pe fată fără sprijin. A început să spună lucruri cum ar fi: „Poate că vom vorbi altă dată despre asta. Dacă nu e o urgență, ştii?“ Din când în când, ignora câte un SMS sau un apel, ca aluzie. Îi păsa, dar nu voia să devină tată pentru ea. Şi nici altceva.

De asemenea, mai era ceva. Byers obiectează, întrucât Aaron e pe cale să enunțe ceva din auzite, dar apoi Hoy reformulează întrebarea: „La un

moment dat, ați bănuit că Maggie Wilken ar putea vedea această relație prin telefon altfel decât este?“

„Da“, răspunde Aaron.

El povestește cum domnul Murphy venise la el să-i spună că existau bănuieli despre el şi Maggie și despre o presupusă relație nepotrivită. Ca urmare a îngrijorării domnului Murphy, Aaron a vorbit cu Maggie în timpul pauzei. I-a spus despre zvon şi despre faptul că o suspecta pe ea ca fiind sursa acestuia. Fata a negat, dar Aaron i-a spus că n-o crede. I-a comunicat că indiferent dacă era sau nu adevărat, nu mai putea lua legătura cu ea în afara sălii de clasă.

În sală este proiectată apoi o diagramă cu casa familiei Knodel, pe care Maggie o desenase pentru a dovedi că fusese în interior. Aaron declară că desenul nu era corect. Asemenea vampirilor nedoriți din Amurg, ea nu fusese niciodată invitată înăuntru. Avocatul apărării pretinde că Maggie găsise descrierea pe internet, în anunțul de vânzare a locuinței.

Hoy intercalează întrebările despre contactul sexual cu întrebări obişnuite despre stilul de viață. Pune ambele tipuri de întrebări rapid şi cu lejeritate, de parcă ar fi de acelaşi gen, iar Aaron răspunde la ele la fel. „Unde obişnuiați să ieşiți cu prietenii dumneavoastră.“ „Ce fel de jocuri urmăreați“. „I-ați cerut vreodată lui Maggie să va ia cu maşina de la TGI Friday’s?“ „Ați avut vreodată contact sexual cu Maggie Wilken?“ „V-a împrumutat vreodată exemplarul ei din Amurg?“ „Ați scris vreodată pe bilețele adezive în cartea pe care nu v-a împrumutat-o?“ Fiecare „nu“ este mai vesel şi mai dur. Uneori apare câte un „niciodată“, sigur pe el şi atotcuprinzător.

Aaron pomeneşte de ziua de 7 martie, sâmbăta înainte de ziua lui de naştere, când are loc o adunare-surpriză, mică şi de bun gust, la Spitfire Bar & Grill. Pentru a-l duce acolo soția i-a zis: „Du-te să te întâlnești cu amicii tăi să jucați 21. Pentru numele lui Dumnezeu, nu faci niciodată nimic pentru tine!“ Veselia a durat până pe la 12:30 noaptea, undeva aproape de ora închiderii. Aaron şi Marie au înghesuit nişte baloane în maşină pentru copii, care erau cu o bonă. În drum spre casă, a venit un apel de la Maggie Wilken, la 12:45. Unul dintre părinții ei, Aaron nu mai ține minte care, era

beat şi avea de gând să ia cu maşina pe celălalt părinte care era tot beat. După o pauză, avocatul apărării depune un mijloc de probă la care procurorul obiectează. Este o poză cu Aaron şi băiatul său mare ținând un tort pe care l-a pregătit Marie pentru aniversarea soțului. Byers întreabă: „Care este relevanța?“ Hoy spune că relevanța este că dacă Marie ar fi găsit vreun mesaj necuviincios, oare i-ar mai găti în aceeaşi zi un tort soțului ei? Byers insistă că inculpatul nici măcar nu este sigur în ce zi este făcută fotografia; a spus că ar putea fi din 8 sau din 9. Dacă ar fi 8, tortul ar mai avea sens. Dar în dimineața de 9, potrivit mărturiei lui Maggie, Marie a dat peste mesajul clandestin şi probabil că n-ar mai avea dispoziția necesară de a pregăti un tort. Ca orice avocat bun, Hoy este expert în a continua să pună orice întrebare doreşte până nu îl opreşte o obiecție aprobată.

Îl întreabă pe Aaron dacă a avut o a treia petrecere în anul acela – prima fiind la Spitfire, iar a doua tortul de acasă cu Marie şi copiii –, iar Aaron spune că da, a avut, în weekendul următor.

„Am făcut o aniversare dublă – soția mea, Marie, are ziua de naştere tot în martie ca mine, şi la fel doi dintre verii mei. Aşa că am hotărât să ne ducem la localul Divas and Rockstars, iar sora mea a venit cu soțul ei din Wahpeton şi am ascultat cu toții cântece interpretate slăbuț de amatori.“

După 9 martie nu mai sunt apeluri de la Aaron către Maggie. Nu este sigur dacă a luat o decizie conştientă, dar ştie că se simțea copleşit de neputința şi de nevoia de afecțiune ce răzbătea din ele. Nu din cauza unui SMS pe care l-a găsit soția lui cât era el la duş în dimineața de 9 martie. Însă, îşi aminteşte că a contactat-o pe Maggie în dimineața aceea. Unul dintre băieții lui – nu mai ştie care – era bolnav, aşa că Aaron a hotărât să-şi ia zi liberă. Trebuia să meargă mai întâi la şcoală ca să-şi pregătească planurile pentru cine-i ținea locul. Pe drum, a sunat-o pe Maggie. Din coincidență, şi ea stătea acasă – probabil era vreo viroză prin oraş – şi voia să ştie care era tema. El i-a zis ceva de genul: „Nu ştiu încă, mă duc să-mi pregătesc planurile pentru cine mă înlocuieşte“. S-a dus la şcoală şi a vorbit cu colegii lui profesori. A văzut cum i-au decorat uşa pentru că chiar era ziua lui de naştere. Ține minte cât a stat, până la nouă, dar nu mai ştie cine i-a ținut locul. Hoy întreabă: „Mai țineți minte altceva din restul zilei?“

„Mda, că a fost o furtună de zăpadă teribilă.“

„Ați trăit cu aceste acuzații mai bine de un an, deci ce-ați învățat?“, întreabă Hoy.

Aaron răspunde că a învățat că este un educator foarte dedicat, uneori în detrimentul propriei familii, şi că atunci când încerci neobosit să faci ce este bine, lucrurile nu ies mereu aşa cum plănuieşti, şi că este în regulă, asta-i viața. Vorba nevestei lui: „Nu trăieşti ca să munceşti, ci munceşti ca să trăieşti“.

„Mulțumesc, domnule!“ încheie Hoy. „Nu mai am întrebări.“

Când în sfârşit este chemată în boxa martorilor, Marie Knodel își face apariția într-o bluză lila pe sub un sacou închis la culoare. Părul ei este ciocolatiu şi tuns foarte drept. Sprâncenele sunt creionate dramatic, făcând-o să aibă permanent o expresie de mirare. Este cumplit să-ți dai seama că, chiar şi la necaz, o femeie are nevoie să se simtă frumoasă şi să arate bine. Nu te poți prezenta arătând ca naiba, altfel un jurat ar putea da din cap aprobator de parcă acuzațiile ar fi de înțeles. Chiar şi cei care cred că el este nevinovat pot avea astfel de gânduri meschine. Persoanele care cred că Maggie Wilken a intentat proces pentru bani sunt adesea aceleaşi persoane care consideră că femeile care nu sunt îngrijite sunt responsabile de pierderea bărbaților lor.

Hoy se apropie şi spune:

„S-ar putea să-mi scape şi să vă spun Marie. Dar, doamnă Knodel, sunteți măritată cu Aaron Knodel?“ În continuare, Hoy adaugă: „Vedeți, dragi jurați, că suntem toți prieteni aici? Marie este un prieten. Chiar şi colegii de clasă ai lui Maggie Wilken sunt prieteni de-ai noştri.“

Marie Knodel spune instanței că a crescut la o fermă din centrul Minnesotei. După absolvirea liceului, a studiat drept penal la universitatea NDSU. În prezent este ofițer de probațiune şi liberări condiționate. Supraveghează aproximativ o sută de infractori, care au comis de la delicte la infracțiuni grave.

Când Hoy o întreabă câți copii are, este prima din nenumăratele dăți când începe să plângă.

Hoy o roagă să se liniştească: „Îmi dau seama că nu vă este uşor. O să încerc să încheiem cât mai rapid posibil. Serviciul dumneavoastră necesită deplasări în afara oraşului în timpul weekendurilor?“

„Nu“, răspunde ea, revenindu-şi în fire.

„S-a întâmplat asta vreodată?“

„Nu.“

„Ați plecat vreodată din oraş în interes de serviciu pe durata weekendului?“

„Niciodată.“

Marie nu pleacă în weekenduri, iar Aaron lucrează tot timpul. Ea descrie cum devotamentul lui față de elevii şi profesia sa depăşeau granițele a ceea ce era considerat normal. De pildă, odată îi spusese lui Marie să cumpere cărți pentru unul din elevii care nu avea posibilități financiare. Costul cărților ajungea la 600 de dolari. Au avut o întreagă discuție despre asta. Nu era o noutate că se dădea peste cap pentru elevii lui.

„Aşadar, în ceea ce priveşte strict acest caz, aveați cunoştință că, în anul şcolar 2008–2009, Aaron luase decizia de a întinde o mână de ajutor şi de a fi alături de o elevă despre care considera că trebuie ajutată?“

„Da.“

„Îi ştiți numele?“

„Nu, nu-i țin minte numele. Nu l-am reținut.“

Marie știa că Aaron primea apeluri, dar şi dădea telefoane către Maggie Wilken. Ştia şi despre mesajele scrise. Unele dintre acestea fuseseră scrise în prezența ei. Hoy întreabă dacă îşi aminteşte vreuna din aceste ocazii. „Da“, răspunde Marie, amintindu-și seara cu petrecerea-surpriză de aniversare la Spitfire. Maggie Wilken era supărată deoarece unul dintre părinții ei băuți ieşise din casă. Marie a auzit fragmente din conversație şi i-a recomandat lui Aaron să sune la poliție dacă cineva era în pericol. Marie

nu mai ținea minte care dintre părinții lui Maggie era băut, mama sau tatăl ei. Ar fi putut fi oricare dintre ei deoarece ambii erau alcoolici.

Ea susținea că Aaron nu încerca să ascundă nici una din aceste comunicări. Marie plăteşte facturile pentru mobil, toate facturile de fapt; ea este cea care stă la masă şi scrie cecurile şi lipeşte timbrele pe plic. Avea acces la jurnalele apelurilor.

Hoy întreabă despre afirmația lui Maggie cum că i-ar fi dat mesaj lui Aaron în dimineața cu ninsoare de ziua lui. Acesta fiind mesajul care ar fi determinat-o pe Marie să-şi confrunte soțul. „Nu“, spune ea, „nu s-a întâmplat aşa ceva.“ Hoy scoate o fotografie cu tortul pe care se presupune că l-a pregătit Marie pentru Aaron ceva mai târziu în dimineața aceea. Apoi Hoy întreabă de ce ar fi avut Maggie numărul de mobil al lui Marie. Potrivit spuselor lui Maggie, îl avea deoarece Aaron o atenționase să nu răspundă dacă va fi sunată vreodată de acel număr. Făcea parte din regulile impuse, asemenea indicației: „Nu mă contacta tu prima“. Marie ține minte o dată când Aaron vorbea la telefon cu Maggie şi, ca de obicei, fata se comporta dramatic, iar bateria lui Aaron era pe sfârşite, aşa că a propus: „Uite, notează-ți numărul soției mele şi sună pe acela dacă se întrerupe şi trebuie să iei legătura cu mine“. Deci, de aceea avea Maggie numărul lui Marie. Nu din cauză că i-l dăduse Aaron pentru a-l memora ca să nu-i răspundă, deoarece este soția lui.

În timpul audierii, instanța află că Marie Knodel nu a cooperat cu avocatului acuzării. Procurorul o întreabă de ce a ales să nu fie interogată de Biroul de Investigații Criminale, iar Marie răspunde că auzise poveşti despre Mike Ness, investigatorul principal din partea Ministerului Public. Iar la telefon, spune ea, nu i s-a părut a fi obiectiv. Ea continuă să argumenteze că, fiind instruită în aplicarea legii, ar fi fost prosteşte din partea ei să vorbească cu acesta în lipsa unui avocat. Byers intervine spunând că, având instruirea respectivă, Marie ar fi trebuit să ştie că dacă îi spunea lui Ness aceleaşi lucruri pe care le-a spus instanței sub jurământ, n-ar mai fi trebuit să se afle aici. Mărturia ei afecta în aşa măsură cronologia şi afirmațiile emise de Maggie, încât, dacă ar fi avut în timpul anchetei varianta lui Marie privind cazul, poate că nici nu l-ar mai fi adus deloc în instanță.

„Nu m-am gândit că ar fi influențat astfel“, conchide ea.

Mai târziu, la depunerea concluziilor, Byers va sugera ce ar fi câştigat ea păstrându-şi povestea pentru sala de judecată. Prin comunicarea întâmpinării, prin intermediul avocatului soțului ei, Marie ar fi avut acces la toate datele cazului. Byers va evidenția faptul că Marie ar fi putut şti, ar fi avut posibilitatea să studieze cronologia din rechizitoriu şi interogatoriul martorilor. Apoi şi-ar fi putut adapta mărturia pentru a combate afirmațiile lui Maggie Wilken. Prin natura pregătirii ei juridice, ar fi putut şti de la început că avea o singură şansă să-şi spună povestea, cea mai importantă ocazie din viața ei de familie.

„De exemplu“, continuă Byers, „faptul că numărul dumneavoastră de mobil pare a fi dat voluntar de dumneavoastră lui Maggie Wilken.“

„Nu eu i l-am dat“, susține Marie.

„I-ați dat permisiunea soțului dumneavoastră să-l dea?“

„Mda.“

„Iar Ministerul Public n-a ştiut acest fapt până la momentul procesului?“

„Nu.“

„De ce s-ar afla numărul dumneavoastră de mobil în agenda telefonului lui Maggie pe lista de contacte blocate?“

„Nu ştiu.“

Byers întreabă dacă alți elevi aveau numărul ei, iar ea spune că nu. Mai întreabă dacă ştia despre apeluri şi despre cât de lungi erau. Ea spune că ştia că erau convorbiri lungi, dar nu cunoştea durata lor exactă. Byers întreabă dacă ştia că erau douăzeci şi trei de apeluri efectuate după ora zece seara.

„Aveam cunoştință de apeluri“, spune ea.

„De câte ori vă întreb ceva, răspundeți sec că știați despre existența apelurilor. Întrebarea mea a fost: Ştiați că au fost douăzeci şi trei de apeluri

efectuate după ora zece seara?“

„Nu.“

Sala se afundă în tăcere, simțind greutatea acelui răspuns. Apoi procurorul întreabă despre schița casei. Întreabă despre aşternutul de pe patul de la subsol şi despre culorile cuverturii. Motivul pentru care întreabă asta fiind acela că Maggie Wilken desenase planul casei pentru a demonstra că fusese acolo, dar avocatul apărării susținea că ar fi putut desena imaginea din fotografiile postate de agenția imobiliară pe internet. În orice caz, familia Knodel locuia acum într-o casă nouă, într-o zonă mai drăguță din oraş, aproape de şcoala nouă, Sheyenne, unde predă Aaron în prezent. Cu şervete noi din cârpă şi suport de şervete. Și cu un copil nou.

Procesul se întrerupe în weekend. Când se reia luni, Byers repetă mult din ceea ce a întrebat vineri pentru a se asigura că faptele sunt proaspete în mintea jurații lor. Byers reia una din întrebările lui Hoy, întrebând-o pe Marie dacă a fost vreodată plecată din oraş în weekenduri, în interes de serviciu. Ea răspunde din nou că nu.

„Dar fără a fi în interes de serviciu?“ întreabă Byers.

Se referă la turneul de bowling al ofițerilor de poliție într-o anume zi de sâmbătă, în Mandan, un turneu la care ea mai participase înainte de 2009 şi de asemenea, după 2009. Ea spune că da, a mers aproape în fiecare an, dar nu în anul acela. Când este întrebată, Marie afirmă din nou că ştia despre apeluri.

Byers întreabă: „Ştiați despre cele nouăzeci şi ceva de apeluri şi despre toate acele ore?“

La care ea răspunde că nu ştia numărul exact, dar da, avea cunoştință despre apeluri, că fuseseră câteva.

El insistă: „Nouăzeci şi ceva?“

Femeia insistă că acest număr, după ea, înseamnă câteva.

Byers ajunge din nou la problema post-it-urilor. Marie declară că Aaron le-a scris o mulțime de bilețele ei şi copiilor, sau, pur şi simplu, în general, însă cele din cartea Amurg nu erau scrise de el.

Marie era sigură de asta?

„Da“, spune ea, „eu cred că nu este scrisul de mână al soțului meu.“

„Vă amintiți conținutul general al post-it-urilor?“, întreabă Byers.

„Da.“

„Vă dați seama că indiferent cine le-a scris era într-un fel de relație cu persoana pentru care le-a scris?“

„În opinia mea, nu. N-am citit niciodată cartea. Nu cunosc contextul.“

„Cum ar fi, de exemplu, această notiță: Din prima noapte când te-am visat, am ştiut că sunt dependent de tine. Nu vi se pare că sunt vorbele cuiva care are o relație cu persoana căreia îi scrie notița?“

„Pare a fi o relație de iubire“, răspunde Marie, „dar nu este. În opinia mea, nu este scrisul lui.“

„Ştiu că ați zis asta, da. Înțelegând că ați indicat că nu credeți că este scrisul lui, v-ați formulat vreo părere despre persoana care chiar a scris bilețelele?“

„N-am petrecut prea mult timp parcurgând contextul notițelor. M-am uitat la ele, şi, după mine, nu era scrisul lui, aşa că n-am insistat asupra lor.“

Byers întreabă dacă vreuna din înfloriturile repetate din notițe îi aminteşte lui Marie despre lucrurile pe care le face soțul ei în scris, la care ea răspunde că, în mod categoric, nu.

„Deci, faptul că desenează fețe zâmbitoare peste lucruri, asta nu e ceva obișnuit pentru el?“, observă Byers.

„Nu.“

„Dar faptul că scrie: Hmmmmm?“

„Nu.“

„Dar despre cum este scris e-ul din Eu cred? Nu aşa îl scrie el?“

„În opinia mea, nu“, răspunde ea.

„Este mărturia dumneavoastră că soțul dumneavoastră nu foloseşte în mod regulat această formulă cu puncte de suspensie?“

„Nu – din câte am văzut eu, nu. În mod categoric, nu este ceva caracteristic lui.“

Byers repetă câteva întrebări. Este greu de spus dacă are o strategie sau dacă speră cumva că Marie Knodel va ezita şi va răspunde diferit la aceeaşi întrebare. Sau poate este, pur şi simplu, şocat că o altă ființă nu recunoaşte absurditatea situației.

„Dacă este un adult care scrie aceste notițe unui minor, înțelegând că ați spus că nu este soțul dumneavoastră, dar dacă este un adult care le scrie unui minor, nu sunteți de acord că sunt nepotrivite?“

„Ba da“, încuviințează Marie.

„Mulțumesc. Cred că la ultima întrebare se poate răspunde cu da sau nu. Motivul pentru care v-ați mutat în 2009 este pentru că ştiați ce-a făcut soțul dumneavoastră în casă?“

„Nu, ne-am mutat deoarece…“

„Vreau un răspuns cu da sau nu, atât.“

„Vreau să vă clarific“, spune Marie.

Judecătorul o întrerupe, răspunzând pentru inculpat cu „Nu“.

În timpul concluziilor, John Byers, care are un caz de crimă imediat după acesta, le cere juraților să țină minte orele apelurilor. Spune că nu crede că a

avut vreodată o conversație de patru ore cu soția sa și îi roagă pe jurați să se gândească la propriile experiențe cu convorbiri telefonice de câte patru ore. Şi totuşi acest profesor petrecea cantități incredibile de timp cu această elevă, de la 11:30 noaptea până la 3:30 dimineața.

„Argumentul că este doar un profesor grozav care face eforturi considerabile? N-ar trebui să credeți asta“, spune el.

Le reamintește juraților de scrisul de pe bilețelele adezive. Toate acele notițe lipite. Jon Byers spune că Aaron Knodel probabil că mizase pe faptul că nimeni n-ar crede-o pe această adolescentă tulburată. Că, de fapt, fiind o adolescentă tulburată, asta a făcut-o victima perfectă.

Hoy își începe pledoaria de final spunând că este, pur și simplu, imposibil ca Aaron Knodel să fi avut o relație de natură sexuală cu Maggie Wilken înainte, în timpul sau după orele de școală. Apelează la argumente logistice. Transformă sexul în ceva care nu curge peste conturul definit. Vorbind despre Maggie spune: „Vreau să vă sugerez că, în timp, amintirile devin ceea ce le vrem noi să fie. Nu neapărat ce au fost.“

„Ce dracu’ știi tu despre femeile tinere“, își spune Maggie în sinea ei. „Nu ținem minte ceea ce vrem să ne amintim. Ținem minte ceea ce nu putem uita.“

Sloane

Situația cu Wes s-a rezolvat de la sine așa cum un glonț tras în cap rezolvă o tumoare crescută acolo. Dispariția lui din viața ei a fost atât de rapidă și caracterul său definitiv atât de indubitabil, încât ea abia putea să-şi analizeze durerea. Și în curând, alte lucruri au început să se aşeze, nu neapărat la modul pozitiv, dar în ceva care aducea a mers mai departe. În primăvară, Sloane s-a văzut cu fratele ei. A venit într-o vizită cu soția și copiii săi. A venit şi tatăl lor. Sloane fusese mereu mândră de felul în care bărbații din viața ei se prezentau în lume. Dar de data asta, a simțit ceva diferit. Se numește răsucirea râmelor. Spui că râma s-a răsucit când cineva care a acceptat anterior un abuz imens decide brusc că i-a ajuns și caută răzbunare.

La scurt timp după sosirea lor, tatăl și fratele ei au participat într-un turneu de golf tată-fiu, pe care l-au câștigat. S-au întors de pe traseu cu zâmbete largi. Tricouri fine din bumbac, pantofi lustruiți. Sloane se uita la acești tipi și dintr-odată n-a putut să-şi scoată din minte că, atunci când avea cu optsprezece kilograme mai puțin ca acum, când era un schelet în fustă, n-au spus nimic. Că atunci când a stricat scurgerea chiuvetei de la o casă pe care o închiriaseră în Carolina, soția fratelui ei a țipat la ea ca la un câine și nimeni n-a intervenit. Își putea aminti doar impresii fizice despre prezența lor în copilărie. Nasturi de perlă la cămăşi, cravate primite cadou, perioada de timp în care ea și fratele ei își scriau numele cu litere din balonaşe. Noțiunea de tată și de frate părea scoasă din cărți. Ziua era ireal de frumoasă. Soarele strălucea împrăştiind un praf galben, fin, pe teren, iar nuanțele de verde erau înspăimântător de deschise.

Sloane știa că nu se poate călători cu ușurință înapoi în timp pentru a reda o amintire. Poarta care păzește realitatea copilăriei cuiva este mare și grea din punct de vedere existențial și simpla deschidere a ei îți consumă mai multă energie decât te-ai aștepta. Dar mai sunt şi trucuri: trebuie să selectezi

anotimpul corect din anul corect. Nu poți căuta bombănind la modul generalizat și să speri că descoperi motivul pentru care te temi de lupi.

În timpul acestei vizite, şi-a amintit – sau poate îşi amintise mai devreme, dar pe parcursul acelei zile a deschis poarta amintirilor – de vremea când avea opt sau nouă ani, iar Gabe avea unsprezece sau doisprezece ani și a intrat în camera ei în mijlocul nopții. Asta se întâmpla în camera ei mare, impunătoare, care semăna cu un salon de prințese, cu un şemineu mare, deși nefuncțional, cu stucaturi, și fiecare lucru era roz. Era înainte să se mute în pod. Dormea cu ușa deschisă și dintr-odată cineva se afla în camera ei. Lângă pat, deasupra ei. S-a trezit și cineva vorbea. Vocea lui era șoptită. Cumva mai silențioasă decât tăcerea casei. „Hei“, i-a zis el, „vrei să… facem prostii?“ Sloane adormise, aşa că ochii au trebuit să se adapteze pentru a se asigura că era fratele ei mai mare lângă patul ei şi nu vreun ciudat. Pe un ton obişnuit, i-a spus: „Nu“. Ca și când era somnoroasă sau avea alte lucruri la care să se gândească sau pe care să le facă. Nu voia să-l facă să se simtă ciudat. Nu voia ca el să n-o mai placă. Era fratele ei mai mare și îl respecta. Aşa că i-a răspuns cu un „nu“ nepăsător, iar el a plecat, la fel de nepăsător.

Pe teren, în acea zi, în timp ce se uita la ei, i-a revenit în minte această amintire într-un mod straniu, de parcă ar fi fost întotdeauna acolo, dar fusese bine ascunsă. Mai târziu, în aceeaşi zi, Sloane era pe pajiştea verde cu cele două fiice mai mici ale fratelui ei, în timp ce Gabe și copilul său mai mare, un băiat, se ocupau de maşinuțe. Fetele erau frumoase și bine-crescute, dar nu înțelegeau un adevăr elementar – că fuseseră norocoase fiindcă se născuseră în familia potrivită. Bucurându-se de apă curată și vacanțe la schi. Sloane şi-a dat seama că nu vor dobândi acest tip de înțelegere nici măcar cu trecerea anilor. Cel puțin nu pentru mult timp. Asta era un fel de lecție pe care, ca principiu, o dădacă bună nu o putea preda. Sloane ar fi vrut să le spună: „Dragi fetițe, sunt bărbați, și, de asemenea, femei, care nu ar trebui să vă trădeze, dar o vor face“.

Voia să le instruiască cum să supraviețuiască anumitor afronturi. Sloane voia mereu să ajungă direct la miezul problemei, poate pentru că provenea dintr-o familie care considera că a face exact opusul era în interesul tuturor. Sloane simțea că ar putea salva vieți cu unele din lucrurile pe care le

cunoștea. Dar aceștia nu erau copiii ei. Îi iubea, dar nu-i putea salva de spaimele lumii.

„Mătuşă Sloane?“, a spus fata mai mare, fermecătoare într-o rochie albă, cu un guler festonat.

„Da, scumpo.“

„Tata ne-a spus că i-ai distrus mașina când aveai 16 ani.“

Râma lui Sloane și-a înălțat capul, pulsând, amorfă, nefericită; și s-a pregătit de atac. Acest lucru se întâmpla în interior, dar la exterior era calmă, o imagine a perfecțiunii.

Și-a văzut fratele în depărtare, sorbind dintr-o sticlă de apă minerală Poland Spring. Şi l-a amintit ca adolescent. Se putea întoarce în minte chiar în noaptea accidentului. Era ușor ca imediat după să-şi revină. Scrâşnetul de metal este întotdeauna mai dezgustător decât ți-ai imagina că este. Parcă s-ar dezmembra organele unui robot. Și-a amintit de mașina ajunsă pe o parte, gâtul său înghesuit de parcă era în iad și se uita la un plafon de oțel. Prietenul ei, de pe scaunul din dreapta, i s-a părut mort. Doar pentru o secundă. Dar este suficient o secundă să crezi că cineva este mort. Apoi, a văzut că prietenul ei era în viață și și-a dat seama că ea trebuia să fi fost moartă. Luminile de pe Route 684 erau strălucitoare și monstruoase. Fără sunete.

Cuprins de panică, te aștepți ca părinții tăi să apară deodată, să te salveze, dar Sloane și-a dat seama că nu aștepta deloc asta. Următorul lucru pe care l-a conștientizat era mama ei. Conducea mașina care i-a ucis bunica. Deschidea ochii şi o vedea pe mama ei – cu chipul cald încă, dar ochii goi și opalescenți – moartă lângă ea, mergând mai departe. Abandonând responsabilitatea pe care o avea față de fiica ei. După accidentul din acea noapte, Sloane a devenit o versiune și mai scheletică a ei însăși, lingând sarea de pe coaja covrigeilor de bere și consumând cantități abundente de suc dietetic. Și nimeni nu a spus un cuvânt. Ar trebui să-i povestească fiicei fratelui ei toate astea? Cum i-au spus doctorii că se pedepsește singură, ceea ce era, în sine, o noțiune masculină? Că, în general, se părea că oamenii erau recunoscători când o femeie admitea că este rea și s-a pedepsit. Era

singura cale prin care oamenii ar fi fost atunci de acord să ajute. Voia să le spună asta.

Nepoata mai mare a insistat: „Mătuşă Sloane? Spune-ne despre accident. Ai distrus mașina tatei?“

Între timp, nepoata mai mică a chicotit. Sloane a zâmbit. Se uita încă la fratele ei în depărtare și simțea furie. Şi tristețe. Măcar dacă ar fi putut vorbi mai mult. Acum, doar se vizitau reciproc în locuri frumoase, unde fiecare îşi ascundea mizeriile și secrete personale. Şi-l putea imagina pe el și pe soția sa cu chip de vultur râzând, povestindu-le copiilor lor: „Ascultați, mătușa voastră Sloane e cam praf și odată a avariat total mașina tatălui vostru“. Fără ca măcar să aibă noblețea de a preciza: „Nu-i spuneți că v-am spus“. Poate i-au și învățat pe copii s-o întrebe despre asta. În trecut, Richard comentase: „Nu pot să cred că nimeni nu te-a întrebat dacă ești bine“. El a ținut-o de multe ori în brațe când îşi tot amintea incidentul, când încerca să înțeleagă ce o făcuse nedemnă de a fi în grija cuiva. „N-au spus niciodată: Slavă Domnului că ai trăit?“, s-a interesat Richard de mai multe ori, ca și când se aștepta ca, dacă o întreba în ziua potrivită, ea să admită: „O, da, de fapt, au făcut-o. Și am uitat până acum.“ Dar, în această zi, când nepoatele micuțe râd pe lângă picioarele ei de un eveniment care într-un fel chiar a ucis-o, Sloane simte că râma i se răsuceşte în gât. Poate că râma este mai înfuriată de accident, dar probabil rădăcina reală a furiei sale era ceea ce o întrebase fratele ei în camera ei într-o noapte din trecut.

Felul în care el îi șterse efectiv conceptul de dragoste nevinovată. Desigur, nu au făcut niciodată prostii, de aceea Sloane a fost în stare să îngroape amintirea. Nu s-a întâmplat nimic atunci, așa cum nu s-a întâmplat nimic, de fapt, nici în noaptea accidentului. O viață în care nu se întâmplă nimic rău şi, peste tot în jur, este soare şi iarba are un verde strălucitor. Îşi lasă mâinile cu fermitate pe umerii fetei mai mari și se uită la ambele când le spune: „Ascultați!“

Soarele începea să apună în spatele traseului. Sloane ştia că atunci când au mai multă nevoie, toate femeile se transformă în animale la un moment dat. A reluat: „Ascultați, fetelor. Conduceam un prieten acasă. Și, știți ce? Chiar am avut un accident, dar a fost un accident și aș fi putut fi rănită, dar nu am

fost. Aș fi putut fi ucisă. Dar am trăit. Am supraviețuit. Sunt aici, azi. Mă vedeți? Ați înțeles?“

Nepoatele au dat din cap aprobator, cu gesturi atente şi ample. Intimidate, au privit la distanță. Tatăl lor era departe. Și nu le vedea.

Maggie

În dimineața verdictului, una dintre jurate este internată în spital. La început, nu se oferă alte detalii. Judecătorul Steven McCullough îi adună pe restul de unsprezece membri ai juriului într-o încăpere și îi întreabă: „Ați ajuns sau nu la un verdict pe oricare dintre cele cinci capete de acuzare împotriva lui Aaron Knodel?“ Judecătorul le comunică reprezentanților posturilor de ştiri ceea ce intuise deja toată lumea – că este ceva neobișnuit ca în timpul deliberărilor un jurat să fie dus de urgență la spital. Îi întreabă pe ambii avocați cum doresc să abordeze situația. Byers cere anularea procesului pe motiv de eroare judiciară. Maggie afirmă că este dispusă să depună mărturie într-un alt proces. Hoy spune: „Vă rog, nu. Toată lumea a investit o grămadă de timp, efort, energie și viață în acest caz până la acest moment și mi-ar displăcea enorm să văd că se constată eroarea judiciară când am putea evita asta“, intervine Hoy și începe să citească cu glas tare dintr-un cadru de reglementare care enunță că un juriu cu mai puțin de doisprezece jurați poate da un verdict într-un caz penal. Apoi continuă: „Ministerului Public s-ar putea să nu-i placă verdictul final care se obține, dar realitatea este că toată lumea a judecat cazul pe deplin și echitabil, iar acest juriu a consumat foarte mult timp și efort încercând să ajungă la un verdict“.

Byers refuză să fie de acord să lase juriul din mai puțin de dousprezece persoane să dea un verdict pentru toate capetele de acuzare, astfel încât judecătorul merge mai departe cu propunerile de anulare a unora dintre ele. El le cere celor unsprezece jurați să intre și să prezinte ce au decis înainte ca a douăsprezecea persoană să fie spitalizată. Ajunseseră la un consens asupra unui verdict pentru trei dintre capetele de acuzare – unu, doi, și cinci. Primul cap de acuzare se referă la faptul că Aaron Knodel i-a penetrat cu degetele vulva lui Maggie Wilken, în sala lui de clasă. Acest moment se presupune că a durat între cinci și zece minute. Fata era cu spatele la el, bărbatul îşi vârâse mâinile în pantalonii ei prin partea din față a taliei și ea descrie modul în care, de asemenea, se freca de ea prin haine, din spate. S-a

terminat când un profesor a zgâlțâit mânerul ușii și Aaron s-a dat repede la o parte, și-a tras mâna în sus și în afară, și i-a înmânat un test, cu ingeniozitatea exagerată a unui serial de comedie uşoară.

Cel de-al doilea cap de acuzare se referă la un alt incident, similar cu primul, și include modul în care se presupune că Aaron i-a dus mâna lui Maggie pe penisul lui, tot la el în clasă. Potrivit lui Maggie, el o săruta și apoi i-a mutat mâna pe pieptul lui și i-a spus: „Uite cât de repede îmi bate inima“. Apoi i-a dus cealaltă mână pe umflătura din pantalonii lui și i-a spus: „Uite cât de tare mă faci“. Acest lucru se întâmpla la catedră, lângă dulapuri.

Cel de-al cincilea cap de acuzare le reflectă pe primele două, dar s-a întâmplat în mașina lui Maggie. Maggie spune că l-a luat cu maşina de la TGI Friday’s pentru că era beat și l-a dus la mașina lui, care era parcată în apropierea casei lui, după cum îi explicase bărbatul, ca să nu fie nevoit să conducă sub influența alcoolului pe şoselele mai aglomerate. Pe drum, ea pretinde că el şi-a băgat degetele în pantalonii ei și ea aproape a lovit o mașină parcată. Câteva persoane tuşesc să-şi dreagă glasul.

Urmează să se ia o hotărâre în privința unor vieți de către nişte persoane care nu au nimic de-a face cu ele. Când prim-ju-ratul ia cuvântul, Maggie strânge scapularul tatălui ei.

„Pentru primul, al doilea şi al cincilea cap de acuzare, am decis în unanimitate că Aaron Knodel este nevinovat.“

Toată lumea se uită la inculpat. Toată lumea vrea să știe cum se va vedea verdictul pe chipul lui. Cu ușurare, desigur. Dar este ușurarea unui om bun care a fost chinuit inutil? Această dilemă este clar perspectiva majorității în această zi. Însă mai revelatoare, probabil, sunt opiniile celor care-l văd altfel, care observă uşurarea unui om vinovat. Lumea îl vede pe Aaron Knodel aşa cum au fost informați în prealabil să-l vadă, sau, poate, mai şocant, ceea ce văd oamenii se bazează pe ce li s-a spus să observe, de către o persoană pe care aceştia o respectă.

O variantă pentru cei informați să observe vinovăția ar fi că el este un monstru intrigant, ceva mai scuturat decât un pedofil obișnuit. El a

orchestrat îndrăgostirea acestei tinere femei, el a forțat și a obținut intenționat proporția perfectă, a devenit un centaur: pe jumătate profesor căsătorit și pe jumătate iubit.

Un alt mod de a vedea inculpatul este ca fiind un om bun adus la marginea prăpastiei de o tânără, fără ca nici unul dintre ei să fie foarte în culpă, dar cu siguranță pârâtul nu este diabolic. Poate chiar a încercat să stea departe, dar ea l-a presat.

Și, în final, iată un bărbat, un profesor, cu un ego mare. Este atrăgător și elevele lui confirmă asta îmbujorate. A început să-şi dea SMS-uri cu Maggie un pic din întâmplare, pentru că fata este drăguță, deşteaptă și implicată în discuții. Este un pic băiețoasă, îi plac Led Zeppelin și Trailer Park Boys, dar are părul blond și chiloți feminini pe sub pantalonii de trening. Mesajele scrise s-au transformat, așa cum există tendința de obicei, iar lui Aaron Knodel i-a plăcut și apoi nu i-a mai plăcut, apoi i-a plăcut și în cele din urmă nu i-a mai plăcut. A citit Amurg pentru că îl excita faptul că cineva se gândea la el ca la un iubit-vampir. S-a îndepărtat când ea a marşat și apoi au fost zile în care el îi simțea volatilitatea, noua șansă la tinerețe dispărea încet, așa că i-a scris: „Mă îndrăgostesc de tine“. Și ce voia să spună era că: „Sunt îndrăgostit de cine sunt acum, din nou, așa că te rog să nu pleci, pentru că acest nou eu va muri dacă pasiunea ta pentru mine moare“.

Pentru a-și desăvârși idealizarea, a invitat-o în casa familiei lui și i-a plăcut, dar apoi i-a displăcut enorm; fata se îndrăgostise prea tare. În decursul următoarelor câteva luni, a trebuit să pună capăt poveştii încet, să scape de inima fetei ca de o bătătură. Pentru a face acest lucru, el trebuia să inspire milă. Trebuia să fie bărbatul care nu-şi iubea soția și a cărui soție nu-l iubea pe el. Trebuia să fie bărbatul care rămânea pentru copii. Ocazional, chiar și în decursul acestei desprinderi, au fost momente când el era în mașină, plictisit, și în loc să asculte muzică sau postul de radio național, chema la el o fată care îl făcea să se simtă drept cineva care nu trage vânturi, nu pierde la pocher sau nu-şi face griji cu privire la ipoteca lui.

La capetele de acuzare unu, doi și cinci, fusese declarat nevinovat, chiar și de către juratul care era la spital. Restul de două capete de acuzare – al treilea și al patrulea – acoperă ceea ce a avut loc în casa lui în noaptea în

care au fost cel mai liberi pentru a fi împreună; şi anume, presupusa penetrare cu degetele a vulvei ei și contactul dintre gura lui și vulva ei. Pentru aceste capete de acuzare nu s-a ajuns la nici un verdict. Zvonul fiind că juratul de sex feminin din spital era singura care stăruia să se împotrivească declarării lui ca fiind nevinovat şi la aceste două capete de acuzare. În sală se aude că Ministerul Public poate cere anularea pe motiv de eroare judiciară pentru toate cele cinci capete de acuzare sau doar pentru cele două la care nu s-a ajuns la un verdict. Judecătorul spune că femeia-jurat a fost dusă la spital pentru că dintr-odată nu şi-a mai putut recunoaște membrii familiei. Mai mult chiar, a refuzat să i se recolteze o probă de sânge.

În zilele care urmează, detalii frapante găsesc o cale de a ieși din spital şi a ajunge în tribunal, afară din tribunal și pe stradă. În primul rând, juratul respectiv nu dezvăluise instanței în timpul selecției de juriu că ea însăși fusese agresată sexual în trecut. Apoi, se mai află că, în timp ce era dusă spre spital, le-a strigat adjuncților șerifului că ține de ea să-i protejeze pe copii.

Judecătorul McCullough le mulțumește jurașilor și îi eliberează din serviciu. Aaron se ridică în picioare și pupă pe obraz o femeie mai în vârstă. Maggie nu se uită la el. Nu poate. Se simte eviscerată. Este dezgustată de faptul că el a ținut un rozariu între degetele care fuseseră în interiorul ei și revoltată că a adus rozariul ca să concureze cu scapularul tatălui ei. Brusc, se simte ca o proastă. Că a crezut că notițele îl vor înfunda, că nimeni nu le va putea ignora. „Fără condiții, ca dragostea noastră!“

Judecătorul va susține mai târziu cele trei verdicte de nevinovat și va declara anularea procesului ca eroare judiciară în privința celorlalte două. Aaron Knodel urmează să fie reinstalat ca profesor la Liceul Sheyenne. „Dar, de ce“, se întreabă Maggie în sinea ei, „n-a crezut nimeni că notițele sunt ale lui și să vadă că sunt rele? De ce nu și-a imaginat nimeni că un copil tulburat și-a idealizat profesorul, care, la rândul său, a luat acea adulație și a pângărit-o?“ Cine neagă acum că el a scris la un moment dat următoarele cuvinte: „Uneori să faci un lucru greșit se simte mult prea bine“; „Aşteptarea ta este uneori insuportabilă!“; „Îți amintești cât de tare îți tremurau mâinile? Mă face să mă simt bine să știu că ești atât de

entuziasmată!“; „Din prima noapte în care te-am visat, am știut că sunt dependent de tine!“; „Mă faci să-mi dezvălui părțile cele mai bune și mai rele… și încă mă iubești!“ „17 – pari mai în vârstă! Câte zile au mai rămas? “

Maggie începe să-şi muște interiorul obrazului, atât de tare încât simte gust de sânge. Îi vine să-i smulgă limba profesorului ei vampir. În schimb, pleacă în liniște, cu ce i-a mai rămas din familie. Când iese pe ușă, aude o femeie-jurat declarând presei că speră că familia lui Knodel nu va mai trebui să treacă din nou prin acest chin.

Lina

Exact ca un mecanism de ceas: în secunda în care Lina nu se gândeşte la el, Aidan o simte. Aflat la distanță de câteva drumuri statale din Indiana, cum pare că ea o lasă mai moale, cum îi trimite prin SMS o față încruntată. Femeia abia a adormit în camera ei de hotel, când vibrația telefonului o trezeşte brusc. Lina îi răspunde imediat în scris: „De ce eşti posomorât, Aidan, ce s-a întâmplat?“ Îşi închipuie cât de bine i-o fi bărbatului în pielea lui. Cu siguranță îi dă o senzație minunată de putere să știe că, dacă vrea ceva de la ea, nu trebuie decât să atingă un buton. „Poate ai o poză să-mi trimiți“, scrie Aidan. Lina are, de fapt, un album întreg de fotografii pregătite pentru el. În urmă cu două zile, la salonul de bronzat, s-a aşezat goală pe covorul cu pete maronii de la loțiunea de bronzat, în strălucirea verde fosforescentă care se revarsă din celelalte camere cu paturi speciale care zumzăie, și-a ținut telefonul ei uzat deasupra capului și şi-a făcut o poză. Asta îi trimite acum, rugându-se să nu i se închidă telefonul; înainte să primească un răspuns și sperând ca altcineva să nu-i consume din baterie trimițându-i mesaje atunci pentru că toți care nu sunt Aidan sunt pentru ea ca o lipitoare pe picior. Aidan scrie: „Ar fi plăcută o nouă poză fierbinte“.

„Să-l ia naiba“, îi trece prin minte, dar râde în același timp pentru că, cu cât vrea mai mult de la ea, cu atât mai bine şi cu cât este mai neimpresionat, cu atât mai mult vrea ea să-l impresioneze. Îi trimite o poză cu tunsoarea ei. El scrie: „Ar fi plăcută o lenjerie sexy“. Lina se dezbracă şi rămâne doar în chiloții negri de dantelă și sutienul push-up pe care l-a cumpărat pentru el. Se întinde pe pat și îşi face câteva poze cu ea, trimițând-o pe cea mai bună. Bateria celularului ei este pe terminate, dar are un iPod care mai are suficientă baterie. Poate folosi iPod-ul pentru Messenger-ul de Facebook ca să comunice cu el. Aşa că îl roagă să schimbe serviciul de mesagerie. E ușor pentru el. El poate accesa Facebook-ul de pe telefon. Lina îl anunță: „Treci, te rog, pe Facebook, mi se descarcă telefonul!“ N-a adus un încărcător. Indiferent cât de mult se pregătește să-l vadă, universul reuşește să strice mereu ceva. În ultimul moment, unul dintre copiii ei are nevoie de o

anumită jucărie de pluş pe care a pus-o la spălat, sau maşina nu vrea să pornească.

Se dezbracă la piele pe patul hotelului. Dacă e goală, bărbatul i-ar putea simți deschiderea în atmosferă. Lina închide ochii și-şi imaginează că din clipă în clipă va bate la ușă la camera 517. A luat camera pentru orice eventualitate. Avea de gând să se întâlnească în zona lui cu o prietenă să bea ceva, apoi prietena a anulat în ultimul minut, dar Lina rezervase deja camera, iar copiii erau cu Ed, așa că a rămas peste noapte. L-a anunțat pe Aidan unde e, i-a spus că trebuie să fie la mai puțin de şaisprezece kilometri de casa lui. Știa că erau slabe șanse să vină s-o întâlnească, dar oricum se simțea mai bine să doarmă mai aproape de locul unde dormea el. „Intră, te rog, pe Facebook“, repetă ea. Dar el nu intră și nici nu-i scrie înapoi. Se pare că i-a fost destul fotografia. Lina încearcă să se consoleze cu ideea că poza cu ea este ultimul lucru la care s-a uitat el înainte să adoarmă. Încearcă să adoarmă din nou şi ea, dar îi ia mult timp. Este supărată câți bani a cheltuit degeaba pe o cameră de hotel.

Dimineața îşi strânge încet lucrurile, sperând încă să audă o veste de la Aidan. Că s-ar putea trezi și i-ar scrie: „Îmi pare rău, am adormit! Unde eşti?“ La un moment dat, speranța dispare şi atunci predă camera. Este o zi însorită; dacă ar fi fost altfel, cu siguranță că ar fi căzut în depresie. Conduce prin Mooresville ascultând muzică și, deodată, nu mai poate suporta. Îi scrie: „Pot să-ți trimit un mesaj chiar acum?“. Vrea să spună de fapt: „Pot să-ți spun exact ce vreau sau este pe acolo soția ta şi se uită?“ El răspunde: „Mda“. „Știu că nu ar trebui, dar vreau să-ți văd iar fața, să te sărut din nou, să simt cum e să mă mişc din nou cu tine.“ Știu că nu ar trebui este replica lui; Linei îi place când el îi repetă replicile și când ea i le repetă pe ale lui. El răspunde: „De ce?“ Știe că are nevoie să-i fie mângâiat ego-ul. Îl înțelege pe acest om mai bine decât se înțelege el singur. „Mă simt minunat cu tine și am sentimente pentru tine.“ Vrea să scrie: „Te iubesc atât de mult. Aș avea grijă de copiii voștri ca și când ar fi ai mei.“ El nu răspunde, iar bateria ei de telefon a scăzut până la o dungă agonizantă.

Lina opreşte maşina cu scârțâit de roți în parcarea de la magazinul de componente auto Advanced Auto Parts. În interior, îşi cumpără un încărcător de mașină la care poate reda şi muzică și chiar şi acest lucru este

luat doar pentru data viitoare când fac dragoste în mașina ei. Lina scrie iar: „Uhuu! Am un încărcător.“ Nu primeşte răspuns. Reia: „Îmi place când lucrurile se rezolvă așa! E o zi frumoasă aici în Mooresville!“ Nu primeşte nici o reacție. Continuă: „Îți voi fi doar prietenă, din moment ce asta vrei. Dar îmi va fi greu, deoarece voi avea, probabil, întotdeauna sentimente pentru tine. Eşti ok cu asta?“ El scrie: „Te duci spre casă?“

„Sunt în Mooresville. Trebuie să ajung acasă abia la 4:30“; „Ce naiba ai de gând să faci?“; „Hei, salutare, uriașule! Nu înjura când vorbeşti cu mine!“ S-a încins din nou jocul, iar ea a revenit în el. „Scuze, puştoaico“; „E în regulă, uriașule. Doar te tachinam“; „De ce mă faci gras?“; „Nu ești gras. Ai un penis mare și mușchi frumoşi, domnule Hart haha.“ „Pentru ce este haha? O mare glumă?“; „Nu e o glumă, am vorbit serios. Ai timp să-mi cauți niște filme?“ Un timp ea nu primeşte nici un răspuns, dar este în regulă, în sfârşit au lansat un dialog, Lina simte cum se acumulează energie. Cu toată teama ei, îl poate ghici pe Aidan. Într-o farmacie, ea îi dă un SMS: „Ai folosit vreodată jeleu de încălzire KY?“ El răspunde: „Nu, la ce l-ai folosi?“; „Îmi vin în minte câteva lucruri pe care l-aș pune și apoi aș linge“. El scrie ceva despre lacuri și ea zice ceva despre intrat la apă, el spune ceva despre făcut mai mic, iar ea scrie că ea îl poate face mai mare și el întreabă: „Cum faci asta?“; „Ai vrea tu să știi!“

Pentru câteva minute nu primeşte răspuns și ea n-a cumpărat degeaba încărcătorul auto, aşa încât îi scrie: „Ai vrea să vezi pe viu?“ E un joc nemaipomenit. Fiecare mesaj SMS este menit să-l atragă în cursă. Ea mizează pe fiecare mesaj cu toată viața ei. Se concentrează pe a fi impecabilă, să nu-l sperie. În spatele fiecărei litere există o strategie. Şi punctuația ascunde o strategie. Întreaga ei viață depinde de răspunsurile lui. Inima ei este vie, arzând, roșu-vişiniu. Asemenea unui vânzător de mașini, Lina ştie că dacă îl poate aduce în fața ei, va putea să încheie tranzacția. Adaugă: „Mă simt creativă acum și tocmai am cumpărat ceva cu care să fiu creativă“; „Ce?“; „Va trebui să vezi cu ochii tăi“; „Dă-mi un indiciu“; „E ceva ce se freacă de anumite părți ale tale pe care mi-aș folosi limba să le ling. Acum unde vrei să ne întâlnim, Aidan?“; „Casa mamei tale“; „Haha în vechiul meu pat, obraznicule?“; „Haha în spatele cinematografului“.

Aici au avut prima întâlnire. Faptul că-și amintește! Dar destul, destul! Îi place la nebunie, dar nu vrea să uite cumva că ceasul ticăie. Lina nu are la dispoziție un timp nelimitat. Niciodată nu are. „Vino să ne întâlnim acum la Five Points și vin după tine cu maşina undeva“. „Nu știu unde să mergem“, scrie el. Câteva minute mai târziu, ea îi scrie: „Sunt la Five Points“. Așteaptă acolo, inspirând zdravăn de câteva ori, simțind greutatea nevoii ei apăsând-o pe pelvis. În sfârşit, după o aşteptare care i-a părut o veşnicie, vede camioneta lui venind pe drum.

Aidan îi face oarecum cu ochiul şi o îndeamnă să-l urmeze, iar ea este atât de încântată de sine că l-a făcut să depună efort pentru a se întâlni. Și-a stors creierii şi a găsit o variantă de loc. Femeia se luminează la față când își dă seama că o duce la ferma bunicii lui aflată între Five Points și râu, unde el și frații lui vânează pe un teritoriu frumos de sute de acri. Ea merge după maşina lui peste câmp și în pădure. Când se oprește, se opreşte și ea. Așteaptă, vede cum el îşi deschide portiera, din maşină iese corpul lui puternic. Bărbatul se apropie încet și sigur și urcă în mașina ei. Părți din ea la care nu se gândește niciodată încep să strălucească și să palpite. Rădăcinile dinților, de exemplu, o furnică de entuziasm.

Cei doi ajung într-un mic luminiş între două rânduri de copaci. Lina comentează că arată ca în filmul Amurg, cum ar fi la nord-vest de Pacific, cu vampiri, ploaie şi frumusețe întunecată. Îi spune câteva din lucrurile pe care le-a învățat într-o clasă la IU, despre cum copacii din centrul pădurii se ramifică mai larg și mai înalt decât copacii de pe margini, deoarece cei din mijloc se zbat să prindă soare. Lui Aidan îi place când ea vorbește despre lucruri care nu au nimic de-a face cu faptul că ea are nevoie de el.
O întreabă: „Ai auzit vreodată un râs cum strigă?“ Ea spune că nu, iar el povestește că a auzit unul când a fost ultima dată aici la vânătoare și strigătul era ca un țipăt de fetițe omorâte. Bărbatul se cutremură pentru că are două fetițe și apoi ea întinde mâna și o prinde pe a lui și cei doi stau aşa alături, privind pădurea. E un moment perfect în timp.

În mijlocul acestei clipe tandre, femeia tremură pentru că știe adevărul, chiar dacă încearcă să se prefacă imună: se poartă oribil cu ea. Nu e vorba că e crud la modul direct, dar aproape niciodată nu-i menajează inima. Îşi trăiește viața lui, plină de leagăne și garduri din scânduri și responsabilități

față de soția sa. Lina este un râs din pădure; când strigă, te simți trist pe moment, dar mai târziu, te aşezi la cină, iei în brațe un copil, îți scoți din dinți o bucată de zgârci. Te uiți la vreun meci. Uiți să răspunzi la un SMS. Adormi.

O vreme tac amândoi, apoi Aidan vorbește primul, ceea ce e ciudat.

„Ştii că am fost cu Kel puțin mai devreme azi?“ îi spune el.

Se referă la prietenul său, Kel Thomas, care îi trimitea mesaje Linei aseară și se oferea să vină la hotel și să-i țină de urât. Lina are câțiva indivizi, precum Kel Thomas, pe care îi ține în preajmă pentru a-l face pe Aidan să se simtă gelos. Sau ca să se convingă pe sine că nu va fi singură pentru tot restul vieții.

„Nu știam asta“, răspunde Lina.

„Hmm.“

„Aidan, a vrut să facă sex cu mine. Dar n-am vrut. N-aș face asta. Dar a spus că m-ar scoate în oraş. Ca doi adulți care şi-ar ține companie.“

„Nu se știe niciodată, s-ar putea să-l placi. Ar putea fi o scânteie între voi.“

„Nu te deranjează?“

„Ești propria ta stăpână, puştoaico.“

„Nu, vreau să spun, nu există nici o scânteie. Este cel mai bun prieten al tău. În plus, e un pic cam ciudat!“

Aidan râde! Aidan râde!

Mai stau tăcuți un timp, apoi Aidan spune:

„Deci, ce e chestia aia pe care ai adus-o?“

Acum Lina controlează situația sau cel puțin aşa simte că ar fi.

„Treci în spate și scoate-ți pantalonii și pantofii“, îi spune ea.

El merge în partea din spate a camionetei Suburban, iar ea îl urmează. Femeia se dezbracă şi nu-l lasă încă s-o atingă. Ea îşi strecoară mâna în buzunarul pantalonilor ei, care sunt întinşi pe jos în maşină şi scoate un ou de ciocolată cu cremă. „Ai întârziat atâta până să ne întâlnim, comentează ea, că era să-l mănânc.“

Îi face cu ochiul, iar el se uită nedumerit la oul de ciocolată. Femeia îl ține sus, cu mâna stângă, apoi întoarce fața spre el și îl sărută și e al naibii de bine. Întotdeauna e aşa cu el. Limba lui. Limba ei, pe care el nu o consideră că fiind asemenea unei pături aspre, respingătoare la atingere. Apoi, femeia se îndepărtează de gura lui pentru a desface oul. Are o dungă unde se împarte în două. Lina pune o jumătate pe jos, în maşină, și scoate cu arătătorul şi degetul mijlociu crema din cealaltă jumătate și o unge pe tot penisul lui, în jos pe testicule, și apoi are o grijă deosebită să lase mai multă pe cap. Începe să-l sugă încet, întinzând cu limba crema dulce şi lipicioasă, în timp ce, totodată, o linge.

El ejaculează un pic, iar ea ridică privirea și exclamă:

„Mmm, sărat și dulce, fantastic!“

Apoi își apropie fața de el și îl sărută cu cremă pe limbă. Ea alternează între a-i săruta gura şi a-i suge penisul. Totul are un gust atât de bun. Bărbatul îşi mişcă brațele puternice și le încleştează pe fiecare pe sub coapsele ei și o ridică deasupra lui complet și îi coboară bazinul peste fața lui şi începe să o sugă.

Femeia se simte ca și când un tigru ar mânca din ea cu poftă. El geme în vaginul ei și continuă să repete: „Îmi place să-ți mănânc păsărica“.

El spune asta efectiv înăuntrul ei, astfel încât ea simte că au o comuniune intimă, de parcă vaginul ei și Aidan se logodesc unul cu altul, iar restul Linei se uită de sus. Fața lui stă îngropată acolo pentru aproximativ zece minute.

Uneori plăcerea este greu de suportat, așa că ea încearcă să se elibereze, dar brațele lui o strâng mai tare și continuă s-o țină pe fața lui. El molfăie în vaginul ei și o ține lipită de gura lui. În cele din urmă, o ridică și dă să-i coboare bazinul peste penisul lui, când ea îi spune:

„Stai! Nu vreau chestia aia în mine!“

Se referă la crema Cadbury și, din fericire, găseşte șervețele umede pentru copii în spațiul dintre scaune și le folosește pentru a-i curăța penisul, apoi alunecă pe el, ghemuită pe vine pe podeaua vehiculului. Când el ajunge înăuntru, simte că fiecare nevoie a ei este îndeplinită. Că ea este o mașină alimentată cu exact de ce are nevoie pentru a funcționa cum ar trebui. Primele sute de pompări se simt ca prima. Când ea oboseşte, preia el comanda; o apucă de talie și îi avântă tot corpul în poala lui, folosind-o ca pe o unealtă.

Și apoi ea începe din nou să se mişte și amândoi se blochează ca nişte experți unul în altul. El vine peste ea şi în poziția misionarului se mişcă ritmic, iar când ritmul lui devine foarte rapid, ea îşi pierde controlul și are mici zvâcniri la fiecare împingere. Mare parte din tot acest timp se sărută și capul ei este înfierbântat. Lina are mici spasme de vreo sută de ori și el iese din ea pentru că este pe punctul să-şi dea drumul și o întreabă dacă a avut orgasm, ea îi confirmă și atunci o penetrează iar cu putere. Apoi el iese și termină pe abdomenul ei și amândoi rămân acolo, ținându-se în brațe, iar ei îi este frică deja pentru că a început numărătoarea inversă până la plecarea lui.

„Aşteaptă, domnule!“, îi spune ea când îi simte corpul relaxându-se. „Stai, termină-mă cu degetele.“

„Am crezut că ai terminat“, spune el gâfâind.

„Nu până la capăt.“

El își strecoară un deget în ea și îl mişcă încet. Apoi, încă un deget și ea geme. Acest lucru se întâmplă pentru câteva minute și ea aproape că ajunge în punctul acela, dar se abține, pentru că știe că în clipa următoare el va pleca.

Când francezii au numit orgasmul la petite mort se refereau la un mic sfârşit fericit, o moarte satisfăcută; asta nu e aceea. Acesta este un sfârşit temător. De fiecare dată ar putea fi ultima dată când ea se va mai simți așa.

„Femeie, o să mă epuizezi!“

Știe că e neliniștit, că se simte închis în spații restrânse.

„Du-te, hai. O să rezolv singură. Ieşi!“ îi spune ea.

„Stai o secundă, trebuie să urinez!“

Bărbatul merge afară și, după ce termină, pune mâna pe telefon și prin geamurile aburite ale maşinii ea îl aude că vorbeşte la telefon cu un bărbat, nu o femeie, și îi mulțumeşte în gând lui Dumnezeu pentru asta. Apoi, Lina începe să-şi folosească propriul deget, dar se simte prost făcând asta în mașină singură. Aidan nici măcar nu se uită la ea pe geam. Așa că se îmbracă, iese, se aşază pe capota mașinii şi își aprinde o țigară American Spirit din pachetul pe care l-a cumpărat pentru el.

După ce închide telefonul, el se apropie de ea, își pune mâinile puternice pe genunchii ei și-i zice:

„Puștoaico, te sun eu.“

„Știu că o vei face“, răspunde ea, uitându-se la ramurile de la marginea luminișului.

El dă să plece, iar ea adaugă: „Hei, hei! Vrei pachetul ăsta de țigări? Oricum sunt prea tari pentru mine.“

„Sigur, mersi, puştoaico.“

„Face şase dolari.“

Bărbatul umblă la portofelul din pantaloni, scoate o bancnotă de cinci și una de un dolar. „Te tachinam doar!“, comentează Lina.

„Nu, puştoaico, ia-i“, spune el.

„Nu, nu vreau.“

„Mai stai aici sau ce?“ o întreabă el, strecurându-i banii sub picior.

„Da, puțin, răspunde ea. Îmi place să simt soarele pe mine. E o zi frumoasă.“

„Bine, puştoaico!“

Își ia mâinile de pe picioarele ei și Lina simte că lumea tocmai s-a sfârșit. Nu se uită cum urcă el în mașină, dar aude cum porneşte motorul. Trage maşina lângă a ei și-i face cu ochiul de la geamul deschis, salutând-o la plecare: „Stai calmă, puştoaico!“

Lina sare de pe capota maşinii ei și merge să-i îndese mototolit bancnotele de cinci și de un dolar pe geamul maşinii lui. Încă nu a luat în considerare cât de greu va fi să curețe crema de pe muchiile din podeaua mașinii unde cu siguranță s-a topit. Nu se gândește la urmele de cremă din părul ei. Încearcă să-i îndese banii prin geam, dar el se îndepărtează cu maşina, aşa că bancnotele rămân în mâna ei. „Oricum“, le va povesti mai târziu femeilor din grupul de la cabinetul medicului, „am stat acolo încă vreo treizeci de minute sau cam aşa ceva, doar uitându-mă la copaci până când s-a întunecat, așa că am ajuns târziu acasă.“ A aruncat cei şase dolari.
O bancnotă de cinci și cea de un dolar, rulate și verzi, ca frunzele moarte în plină culoare. „Ar fi trebuit să pun o piatră pe bani sau ceva ca el să știe, dacă s-ar întoarce, că nu i-am luat“, zice ea. „Dar n-am făcut-o. Pur şi simplu, i-am lăsat acolo și i-a luat vântul.“

Sloane

Pe insulă, este o piață foarte bună de producători, unde se comercializează salată verde, frunze de muştar şi kale pitic de la fermele individuale. Au şi salată de homar cremoasă, făcută cu bucăți din carnea de cleşte, mai mari decât pumnul. Într-un sector mare şi răcoros de alimente, Sloane o vede brusc pe femeia care o făcuse să se simtă efectiv ca un gunoi. N-o mai văzuse de mult pe această femeie, nu mai luaseră legătura de la SMS-ul pe care aceasta i-l trimisese în urmă cu un an, pe care Sloane îl primise cu puțin timp înainte de a ajunge în aceeași piață, astfel încât rafturile cu alimente îi par a fi bântuite. Jenny poartă jeanşi și un pulover fără nasturi, cu guler şal, pe sub jacheta de iarnă. Este o femeie care duce fără efort bebeluşi prinşi în eşarfe, care ar putea lega un copil la spate și l-ar putea alăpta pe un al doilea în timp ce pregăteşte fursecuri cu fulgi de ovăz.

Are frumusețea tipică de pe insulă, care te face să te gândeşti la yoga practicată sub razele soarelui şi la nuci cu lapte de cocos. Ambele femei împing cărucioare de cumpărături. Sloane se simte ridicol, cu pungile de kale congelat și unt de migdale.

„Putem vorbi?“, i se adresează Jenny cu glas tare, de parcă ar fi fost a doua oară când o întreba.

Poate că Sloane s-a pierdut pe moment în gândurile ei, n-a auzit-o de prima dată. Balonul din gâtul lui Sloane se mai dezumflă un pic.

„Da“, răspunde ea. „Vrei să vii la mine acasă?“

Jenny aprobă din cap. Ambele femei își reiau traseul de cumpărături. Sloane alege câteva lucruri mărunte de care nu are nevoie. Nuci de Macadamia trase în ciocolată. Batoane cu smochine, fără gluten. După care, Jenny vine cu maşina în urma lui Sloane spre casă. Parchează amândouă, iar Sloane se îndreaptă spre ușa din față. Jenny iese din mașină.

„Stai“, spune ea. „Nu vreau să intru în casa ta.“

Sloane stătea pe veranda ei, tremurând. Își dă seama că pentru Jenny locuința ei este bântuită de imagini, așa cum piața părea bântuită pentru ea. Deși nu în același mod.

„Vrei să intri la mine în mașină?“, propune Sloane.

Jenny acceptă și urcă împreună în SUV-ul ei. Sloane pornește motorul și potrivește căldura astfel încât să le sufle pe picioare și nu la nivelul feței. Un timp tac amândouă. Sloane ascultă zgomotul suflului de căldură și sunetul respirației ei și a lui Jenny. De câteva săptămâni este îngrijorată de vederea fiicei ei. Mezina s-a născut cu streptococ din Grupa B, o infecție transmisă de la mamă în fază uterină. Copilul a dezvoltat un sepsis cu debut tardiv, care la rândul său a dus la meningită la o săptămână după naștere. Medicul i-a explicat lui Sloane că astfel de bebeluși riscă să-și piardă auzul sau văzul, să dezvolte dizabilități de învățare și probleme neurologice severe mai târziu în viață. Din fericire, au tratat copilul cu antibiotice administrate intravenos și în rest are o stare bună de sănătate astfel încât s-a recuperat. Dar de câteva săptămâni, copilul se plânge că i se înceţoşează imaginea în fața ochilor.

„De ce?“, zice Jenny, întrerupând liniștea.

Sloane scutură imediat din cap, parcă ştiind că asta avea să fie prima întrebare. Jenny se întorsese să se uite la ea, s-o străpungă cu privirea.

„Nu mi-am dat seama până aproape de sfârșit“, începe Sloane. „Nu știam că tu habar n-aveai.“

Jenny râde.

„Scuteşte-mă“, comentează ea. „Nu ți-a păsat deloc de mine.“

„Nu-i adevărat!“

Jenny continuă să râdă. Sloane simte o mare de întuneric, o mocirlă, mișcându-se prin corpul ei. Resimte ură pură din partea acestei femei. Ea n-

a fost niciodată atât de aproape de ură.

„Nu sunt obligată să fiu aici“, spune Sloane încet. „Dar sunt. Indiferent că mă crezi sau nu, îți spun că nu știam, până la sfârșit, când m-am prins că nu știai. Și…“

Sloane nu poate continua. Cât de îngrozitor a fost la final. Cum a mai făcut-o poate de două sau de trei ori, s-a culcat cu partenerul acestei femei, deși știa că Jenny s-ar putea să nu aibă cunoştință de asta. Nu putea să-i spună cum l-a întrebat pe Wes dacă n-ar putea s-o includă și pe ea şi cum el a ignorat ideea tratând-o cu tăcere. A ignorat propunerea făcând dragoste cu Sloane. Nu poate să menționeze partea asta. Știe că e mai bine pentru femeia asta s-o urască pe ea și nu pe tatăl propriilor copii.

„De ce naiba n-ai trecut pe la mine?“ insistă Jenny. „Dacă te-ai simțit atât de rău, de ce naibii n-ai venit să vorbești cu mine?“

Sloane și-a amintit sfatul prietenei ei, Ingrid: „Richard trebuie să meargă la ea. Spune-i că trebuie să se ducă acolo și să se ocupe de asta. Spune-i să meargă și să spună că a fost ideea lui. Ăsta este şi adevărul. Asta meriți. Asta merită cealaltă femeie. E responsabilitatea lui. A lui și a lui Wes. Nu a ta.“ Acum Sloane îi spune lui Jenny:

„Ar fi trebuit. Ai dreptate. Îmi pare rău că nu am făcut-o. Cred că am simțit că e mai bine s-o las moartă.“

„Ai fost atât de ascunsă în mesaj! Te-ai comportat de parcă eram nebună!“

„Îmi pare rău“, reia Sloane. „Nu știam ce știai. Nu am vrut să te rănesc mai mult.“

„Îl protejai pe Wes. Și pe tine însuți.“

„Jur pe Dumnezeu că te protejam pe tine!“

Jenny scutură din cap.

„Făceai sex cu tatăl copiilor mei. Și mă protejai să nu aflu? Chiar crezi asta? Spune-mi că, fir-ar să fie, chiar asta crezi! Vreau să te aud spunând-o.“

Sloane a simțit că-i tremură buza. Știa că ar suna ridicol să spună că ea considera că a făcut ce trebuia.

Jenny continuă: „Îți place de tine, nu-i așa? Te poți privi în oglindă în fiecare dimineață. Îți place cum arăți.“

Dintr-odată, Sloane s-a trezit zâmbind, fără să vrea. La gogomănia descrisă. Și-a amintit o scenă petrecută cu câteva luni în urmă, când mersese cu camioneta la Providence, pentru niște comisioane și să curețe cortul restaurantului. După aceea, având ceva timp de pierdut, se oprise la o patiserie. Privirea îi fusese atrasă de un croissant cu migdale care arăta precum cel mai frumos produs de patiserie din lume. Avea forma unei semilune perfecte. Fulgii erau crocanți și fragili, de culoarea soarelui. Se detesta pentru că şi-l dorea și apoi se ura pentru că se condamna. Știa că erau femei acolo, ca această femeie din mașina ei, cu dureri cumplite, care se înfometau teribil, așa încât simțise întotdeauna că are o responsabilitate pentru a reuși, nu de a-şi risipi şansele. Fusese o bună călăreață, patinatoare, schioare, cântăreață și model înainte de vârsta de treisprezece ani. Jucase hochei pe iarbă și alergase pe pista de atletism. Absolvise una dintre cele mai bune școli particulare din țară. Dar, chiar și sub spectrul acelei relative relaxări, trebuia să reevalueze în mod constant ce fel de femeie era. Felul corect în care putea fi. Cât de sexy, cât de parfumată. Să nu renunțe prea mult la sine, să nu cedeze prea puțin. Doza perfectă, altfel putea fi ca o fantomă, grasă și dezagreabilă.

Ceea ce voia Sloane mai mult decât orice era să se placă pe sine. Voia să stea în patiserie în acea zi și să nu se gândească prea mult la un croissant. Voia să-l mănânce, pur şi simplu. Nu voia să fie distrasă în fiecare moment al zilei de ura de sine. Avusese mereu un sentiment de imperfecțiune personală dacă nu-i reuşea exact fiecare lucru. Avea 42 de ani, trecea printr-o nouă schimbare hormonală, și chiar și numai cuvântul hormon suna a scutec de adult și îşi dorea Botox, dar nu voia să şi-l dorească și, în același timp, dacă nu-şi făcea tratamentul cu Botox, ar fi continuat să deteste aceste riduri, acea degradare, și își dorea să se fi dus la facultate. Oare de câte unități, gândea ea, ar avea nevoie în jurul ochilor?

„Te înşeli, Jenny“, spune Sloane, găsind putere în propria suferință. „Pot doar să-ți jur că țin la tine. Că sunt devastată de ceea ce simți, de ceea ce am

făcut.“

„De ce el?“

Sloane nu știe cum să răspundă. Îi vine să țipe: „Ce naiba ai vrea să-ți spun? Că Wes e superb. Că are un corp minunat, că se pricepe de minune la sex și este uimitor în orice alt mod, blând și fermecător și util. Că după ce terminam în pat putea repara o țeavă care curgea. Vrei să-ți spun asta, fir-ar a dracului? Vrei să-ți spun lucrurile pe care deja le știi?“

Jenny repetă: „Încercai să mă rănești? Uită-te la fața ta. Ești atât de tăcută. Tu doar pretinzi că nu vezi ce e în fața ta.“

Sloane ştia despre ce vorbea Jenny. În primul an de funcționare a restaurantului, când Jenny servise un timp la mese, făcuse ceva ce o rănise pe Sloane. La câteva luni de la deschiderea restaurantului, Sloane și Richard au schimbat politica de ture la liber, astfel încât turele la mare căutare, brunch-urile de weekend și cinele, nu mai erau date chelnerilor principali, ci erau împărțite aleatoriu. Trăgând la sorți benzi de hârtie dintr-o pălărie. Toată lumea a fost informată cu mult înainte despre modificare, dar, după prima mare petrecere a verii, Jenny i-a adunat pe toți chelnerii și a încolțit-o pe Sloane. I-au spus că varianta este nedreaptă, că vor să revină la cum era înainte. Ei având cea mai mare vechime în local. Sloane avea douăzeci și cinci de ani. Se simțea ca un animal de pradă, dar își promisese că nu se va lăsa intimidată. S-a ținut foarte dreaptă și le-a spus că le mulțumeşte pentru feedback-ul lor și că va discuta cu Richard. N-au schimbat politica. Sloane s-a înfuriat pe Jenny față de modul neprofesionist în care şi-a arătat dezamăgirea. Poate fusese mai furioasă decât și-a dat seama.

Jenny întreabă din nou: „De ce Wes?“, aproape implorând de data asta.

Adevărul îi stă pe limbă lui Sloane. „Pentru că e sexy și pentru că soțul meu mi-a spus să mă culc cu el, bine? Poate și pentru că m-ai rănit o dată, m-ai făcut să mă simt atacată și mică. În principal, din cauză că soțul meu a vrut să fac sex cu el.“ Dar știe că nu-l va spune. Știe că trebuie să-i protejeze pe Wes și pe Richard. Nu știe de ce, dar aşa simte că trebuie să facă.

„Nu înțeleg, Jenny.“

„Ce naiba nu înțelegi? De ce pretinzi mereu că nu înțelegi? Îți place să te comporți ca un robot?“

Sloane este, într-un fel, impresionată de cât de normală e această femeie, de cât de reală. Sloane își imaginează că și ea ar juca jocuri, dar Jenny deține controlul durerii ei şi al întrebărilor. Este puternică și clară.

În cele din urmă, Jenny adaugă: „Măcar atât să faci, să spui naibii tot“.

Sloane observă că Jenny vorbește serios. Că vrea să audă fiecare detaliu. Dar Sloane știe că nu-i poate spune unei femei modurile prin care ea fusese fantezia bărbatului ei. Este, totodată, îndeajuns de conștientă să știe că e norocoasă – că e fantezia soțului ei în timp ce alte femei nu erau de multe ori imaginea la care se gândeau soții lor ca să se masturbeze la duș. Richard îi spune tot timpul că ea este fata visurilor lui. Părul ei castaniu și lung; ochii ei sclipitori şi poznaşi; buzele ei bosumflate; silueta zveltă. Ştie că pentru Richard avea eleganță, chiar şi la vârsta ei, felul în care pielea i se mişca pe oase.

„Ascultă“, spune Sloane, „știu cum par lucrurile. Știu că dacă cineva mi-ar spune această poveste din perspectiva ta, aș crede că sunt o persoană oribilă. Nu încerc să-mi diminuez responsabilitatea aici. Dar vreau să știi cât de rău îmi pare. Am fost afectată brutal de acest lucru. Din momentul în care am ghicit că nu ar fi în regulă pentru tine, ar fi trebuit să te contactez imediat.“

„Dar n-ai făcut-o, la naiba!“

„V-am văzut pe feribot odată, râdeați toți“, răspunde Sloane. „Păreai atât de fericită. Credeam că ai trecut peste asta. N-am vrut să mai stârnesc mizeria…“

„Să trec mai departe? Că am trecut peste? Ne-ai distrus! Nu trece o clipă fără că inima mea să fie frântă. Nu mă pot uita la el fără să-ți văd corpul.“

„Jenny, îmi pasă atât de mult de tine.“

„Să nu cumva… să nu cumva să-mi spui că-ți pasă de mine!“

Sloane se retrase ca și când ar fi fost pălmuită. A dat din cap aprobator. A urmat o tăcere lungă și apăsătoare.

Într-un târziu, Jenny spune: „Te cred. Cred că îți pasă de mine, că te simți rău pentru ce ai făcut. Trebuie să-ți spun că e prima dată de un an încoace când n-am vrut să te omor în somn. Vizualizez cum îți tai gâtul în timp ce dormi. Și asta e prima dată când n-am simțit asta."

Sloane se gândește la copiii ei care încă erau la școală. Își imaginează că e posibil ca femeia aceasta s-o omoare chiar aici, în mașină. Se gândește că este posibil să nu riposteze pe cât ar fi putut, pentru că o merita.

Brusc, Jenny începe să plângă: „De ce? Ce naiba e în neregulă cu tine?"

Lui Sloane îi este frig, deși e pornită căldura. O aude pe Jenny spunându-i și alte lucruri despre surori, despre femei care nu fac lucruri cumplite una alteia. O face pe Sloane să se simtă ca o scamă. Nu poate spune că nu ea inițiase relația. Că mereu asta făceau Richard și Wes. Că nu era dorința ei, ci în principal a lor, că ea îi servea. Se gândește la fantezia ei în toate astea. Și-ar dori să i-o împărtășească lui Jenny, dar știe că nu poate.

În fantezia lui Sloane, stă la chiuveta din bucătărie, purtând un șorț de culoarea untului. Are părul prins la spate într-o coadă de cal. Copiii se joacă, în liniște, la masă. Lumina este discretă și galbenă. La cină tocmai au mâncat un pui prăjit. Pielea fripturii era crocantă, iar sub ea, carnea era suculentă. Aveau cartofi noi și morcovi mici de la ferma de pe drum. Restaurantul făcea bani. Nu are de ce să-şi facă griji, nimic de plătit. În bucătărie este mizerie, genul de mizerie de după o cină bună. Soțul ei se uită la ea din celălalt colț al camerei. Expresia de pe fața lui e sinceră și minunată. Este o expresie care parcă prinde viață. El se ridică și traversează camera, ținând câteva farfurii murdare în mână. Insinuarea apropierii corpului său este suficientă pentru a-și muta ea corpul din calea chiuvetei. O privește de sus în jos și zâmbește. Apoi pornește robinetul și începe să spele vasele. Fără să i se fi spus.

Sloane nu-i putea povesti lui Jenny că ea știe să facă sex oral unui bărbat ca și când ar fi un sport olimpic, că știe să studieze respirațiile unui bărbat și să-şi ajusteze gura și mișcarea pentru a se potrivi cu ceea ce are el nevoie.

Ea ştie ce să poarte la orice fel de masă, o rochie cu forță, feminină, vaporoasă, dar și pe formele corpului, deoarece există o rețetă, există o modalitate exactă de a te îmbrăca pentru a obține ce vrei. Nu e vorba de a fi sexy. E vorba despre a fi totul înainte ca bărbatul să se gândească la ce dorește.

Nu-i putea mărturisi lui Jenny cât de mult o dorea soțul ei, pentru că ce-ar fi fost mai crud decât asta? Decât să-i spui altei femei că ești efectiv cea mai iubită în lume? Nu-i putea spune că în fiecare dimineață se trezește și se duce la chiuvetă să se spele pe dinți. Se uită în oglindă. Aceasta este prima și cea mai importantă judecată din ziua ei. Dacă simte că arată groaznic, se învinovățește pentru că a băut în noaptea precedentă. „Nu ești destul de tânără“, îi spune feței ei, „descurcă-te cu asta. Acesta este prețul de a fi slab la vârsta ta – să ai ochii duşi în fundul capului, goi. Dacă nu te-ai fi înfometat atât de mult timp, nu ți-ar fi căzut pometii, idioată superficială.“ Richard de regulă vine în spatele ei. El știe ce face ea și îi întrerupe momentul de autodetestare.

Dacă ea ține un fir de păr cărunt în mână, el are obiceiul să-şi înfăşoare degetul de-a lungul firului și să-i spună că părul grizonant este sexy. Vorbeşte serios. După-amiaza, el poartă pantofii care îi plac ei, și îi etalează cu mândrie, pentru că ea are tendința să dorească să facă sex mai degrabă după-amiaza decât dimineața sau noaptea. Apoi o linge între picioare timp de o jumătate de oră, deoarece este singura modalitate prin care poate avea orgasm. După care va fi suficient de tare să facă sex cu ea, în timp ce ea încă are orgasm. Într-adevăr, el îi cere să vorbească despre cum se culcă cu altcineva în timp ce îşi dă drumul, ceea ce pe ea n-o atrage, dar rahat, se gândeşte ea, cui îi pasă?

Nu-i poate spune lui Jenny că Richard poate fi un nemernic, dar nu este niciodată de neiertat. Nu este niciodată genul care minte unde a fost. Nu-i poate spune lui Jenny că, atunci când el are fantezii, nu este vorba despre o prietenă de-a ei sau chiar despre un star porno, ci este întotdeauna, mereu, despre Sloane. Poate că este vorba despre Sloane cu un star porno, dar ea este întotdeauna acolo. Nu-i poate spune lui Jenny că ea nu trebuie niciodată să se îngrijoreze referitor la soțul ei în tocmai modul cum a făcut Jenny cu al ei. În general, Sloane nu-i poate povesti lui Jenny chinul ei,

pentru că este mai mic decât al lui Jenny, iar Jenny nu este responsabilă pentru amarul lui Sloane aşa cum Sloane este răspunzătoare pentru amarul lui Jenny. Nu-i poate spune lui Jenny că ea stă dimineața și se uită pe fereastra de la bucătărie și sarcinile din ziua respectivă se desfăşoară în fața ochilor ei ca o rolă de celuloid și îşi spune în sinea ei: „Bun, spray anticăpuşe și schimb de haine; lecțiile de patinaj și completează hârtia igienică și am nevoie de lapte, ceapă, lămâi și comandă mai multe hârtie pentru imprimantă și fă schimbul de ulei la mașină și comandă hrană pentru câine și epilează-te cu ceară inghinal și fă paste cu dovleac plăcintar și ricotta și stai, chiar avem un câine nenorocit?; și ia becuri de 60 de wați pentru bar și refă stocul de votcă Grey Goose și scoate hainele din uscător şi pensează-ți perii negri din bărbie și curăță a doua mașină înainte să vină toată familia și adu înăuntru coșurile de gunoi și ia o pompă nouă de desfundat țevile și fă sex cu soțul și plimbă câinele dacă avem unul.“

Nu putea să-i spună lui Jenny că, într-un anumit fel, nu poate avea încredere în soțul ei. I-ar putea cere să facă jumătate din sarcinile de pe lista ei. El este maestru bucătar și, deci, ziua lui de lucru nu începe până mai târziu, și chiar dacă are şi el propria listă, aceasta nu este la fel de stufoasă ca a lui Sloane și nu se transformă, ca în cazul ei, în arsuri la stomac. Nu este scrisă cu vâlvătăi de foc aprins. Să zicem că-i dă patruzeci la sută – nu, treizeci la sută, s-ar descurca cu atât. Și din treizeci la sută, ar strica exact jumătate. S-ar putea să cumpere tipul greșit de hrană pentru câine. S-ar putea să uite să dea copiii cu spray anticăpuşe. Ar lua laptele de vacă, dar nu şi laptele de migdale. Deci, să spunem că el parcurge lista și strică jumătate din ea, dar chiar şi aşa este mândru de el însuși, iar dacă Sloane ar spune: „Uite ce e, mulțumesc că ai luat hrană pentru câine, dar nu este de care trebuie și oricum nu avem câine“, el s-ar supăra și ceva i-ar îngheța în interiorul uretrei, s-ar transforma într-un mic țurțure, cu urina și sperma lui acolo, și el s-ar simți rău. Deci, ea nu poate spune asta. Nu poate spune nimic.

Ea ar putea spune: „Mulțumesc“, dar chiar şi asta ar fi greșit, pentru că „Mulțumesc“ înseamnă că Sloane presupune că el n-ar fi procedat altfel, și chiar dacă el n-ar face niciodată ceva din proprie inițiativă, el crede că ar face. Desigur că, în cele din urmă, ar face ceva. De exemplu, dacă ar fi moartă. Și oricum Sloane nu vrea să fie cicălitoare. Există femei care excelează la cicăleală, dar Sloane îşi urăște sunetul vocii în timp ce

formulează o întrebare. Deci, care-i fantezia? Nu e nimic, serios, dacă e să întrebi. Sigur, da, fantezia este că el a făcut lucruri de care ea nici nu știa că are nevoie, cum ar fi curățarea picăturilor lui chihlimbarii de pe marginea toaletei, pregătirea hainelor copiilor pentru dimineață, punerea foarfecelui la locul lui, o grămadă de lucruri înainte ca gândul să fi trecut măcar prin capul lui Sloane. Un serviciu invizibil, aşa cum îi place lui Sloane să lucreze chelnerii în restaurantul ei. El îi făcea loc în minte, astfel încât ea să poată fi în stare să devină stimulată sexual în câmpul acela larg deschis unde sarcinile obligatorii nu mai stau încolonate și căsuțele din dreptul fiecărei sarcini sunt bifate – dar lista aceea copleșitoare nici măcar nu a apucat să fie scrisă pentru că el le-a încheiat înainte să se gândească ea la asta. A plimbat chiar şi câinele. „Ha“, gândeşte ea. „Zău, e o nebunie!“ La urma urmei, nici măcar nu avem un câine nenorocit. Dar, în principal, ea știa că nu-i putea spune lui Jenny că, pe lângă toate aceste lucruri pe care le voia de la soțul ei, lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult era ca el să spună că a fost vina lui. Că Sloane nu era o târfă diabolică. Că lui îi plăcea să o vadă cum face sex cu alți bărbați. Că l-a ales pe Wes dintr-o varietate de motive care, poate, n-aveau nici o legătură cu ce-i plăcea sau voia, ori avea nevoie Sloane. Iar această femeie, îşi dădea brusc seama Sloane, nu înțelege nimic din asta. Crede că depinde de Sloane. Crede…

„Adică, serios, ce naiba e în neregulă cu tine?“, reia Jenny.

Sloane evadează din reverie și se uită la Jenny, așa cum Jenny o privește pe ea. Conștientizează brusc că era mai cunoscută, mai bine văzută decât credea.

Jenny se repede din nou la ea: „Tu ești femeia! Și ai lăsat să se întâmple asta.“

Sloane simte că scaunul mașinii dispare sub ea.

Jenny repetă: „Tu ești femeia! Nu știi că ar trebui să ai puterea?“

Cu un an înainte, înainte ca situația cu Jenny și Wes să se agraveze, Sloane o lăsa cu maşina pe mama ei la aeroport, după o vizită. Fusese una plăcută. Acest lucru se întâmpla şi înainte de ziua de pe terenul de golf, atunci când fiicele fratelui ei au întrebat-o despre accident. Ea și mama ei vorbeau

despre cât de frumos îşi petrecuseră timpul împreună, când brusc vocea lui Dyan s-a împotmolit în gât.

„Mamă?“ a întrebat Sloane. „Eşti bine?“

„Bărbatul acela“, i-a răspuns Dyan, arătând spre un tip care îşi verifica bagajele în fața lor.

„Cine este?“

„Nimeni, doar seamănă cu cineva.“

„Cu cine?“

„Cu tatăl fetei cu care am locuit după accident. Mereu trișa la tenis. Jucam tenis la clubul lui, el și cu mine. Când mingea lovea chiar în afara liniei, mereu spunea că este punct pentru el. Aveam 17 ani. Nu știam ce să fac. Știam că trișează.“

„N-am știut că ai locuit cu cineva după accident“, a comentat Sloane.

Dyan a dat din cap aprobator. Ea a continuat să-i povestească, pentru prima dată, că tatăl ei nu se mai putea uita la ea, așa că a gonit-o să locuiască cu o prietenă. Dyan i-a descris situația foarte rece, de parcă ar fi fost vorba despre altcineva. Sloane a început să plângă. Și-a îmbrățișat mama, care se simțea ca o piatră rece.

„Este unul din motivele pentru care nu-mi place tenisul“, a adăugat Dyan, zâmbind și desprinzându-se din îmbrățișare.

Sloane a continuat să-şi țină mâinile în jurul mamei ei, deși nu era sigură că ajută. Nu se simțea ca fiind cineva care poate oferi alinare. Se gândea la tot ce făcuse mama ei pentru ea. Toate modurile în care se asigurase că Sloane avea cea mai bună șansă în viață. Fiecare masă magnifică pe care o gătea. Fiecare dată când aștepta în interiorul unui patinoar rece, sau într-un studio de dans încălzit. Fiecare lucru generos pe care-l făcuse pentru nepoții ei, hainele bune, jucăriile alese cu grijă. Felul în care îi spunea deseori lui Sloane că era frumoasă, privind-o în ochi și confirmând venirea pe lume a

unui copil așa cum doar o mamă poate. Dar apoi erau momente ca acestea, când i se părea că mama ei împinsese lucrurile din trecut atât de departe de ea, încât Sloane nu putea ajunge la ele.

Ştia că acelaşi lucru era adevărat şi despre aranjamentul pe care Sloane îl avea cu soțul ei. Că regulile, liniile, erau trasate în nisipul de pe o plajă, unde nu erau ușor de observat. Unde fluxul le putea schimba pe parcursul unei seri, astfel încât de dimineață ce ai desenat să nu mai fie. Ultima dată când s-a îmbătat prea tare, și-a văzut soțul penetrând o altă femeie și a simțit că totul se evaporă în interiorul ei. A ieşit din cameră. A plecat în grabă pe cât de furtunos poate reacționa cineva ca ea. Cineva care este obişnuit să fie o suprafață calmă, frumoasă, singuratică. Sau poate că nu a ieșit în grabă din cameră. Poate doar interiorul ei a făcut-o.

Sloane s-a gândit cât de amuzant este modul în care amintirile trăiesc în mintea noastră. E ciudat cine aprinde sau stinge din ele. Trebuie să decizi cine are dreptate. Dacă Richard nu i-ar fi spus niciodată că e greșit că n-a spus nimeni „Slavă Domnului că ești în viață!“, când s-a răsturnat cu mașina fratelui ei, acea noapte ar fi rămas vie în mintea ei ca noaptea în care a distrus mașina fratelui ei. Ar fi însemnat că era vina ei că ea și fratele ei nu erau apropiați. Și poate că nu și-ar fi amintit niciodată că relația grozavă cu fratele ei nu se încheiase, cum credea ea, din cauza tipului cu care se întâlnea sau când îi lovise mașina lui Gabe, ci, de fapt, avusese un sfârşit extrem de diferit, și cu mult mai devreme, când ea avea opt sau nouă ani, iar Gabe a intrat în camera ei și i-a spus surorii lui mai mici cuvintele: „Vrei să facem prostii?“

În ziua aceea, în patiserie, Sloane a comandat croissantul și a zâmbit în sinea ei la absurditatea situației. A luat o muşcătură şi a gustat untul intens și migdalele dulci și a gândit: „Iisuse Hristoase, mănânc un croissant cu migdale“. Tu ești femeia, tu ar trebui să ai puterea. Lui Sloane îi venea s-o ia pe Jenny în brațe și să-i povestească despre noaptea în care și-a văzut soțul intrând în cealaltă femeie, despre faptul că îl alesese pe Wes pentru ea. Voia să-i spună lui Jenny despre accidentul în care fusese implicată mama ei și cum fusese aceasta trimisă de acasă. Ceea ce, la rândul său, influențase modul în care o crescuse pe Sloane. Voia să-i descrie propriul accident și cât de rău s-a simțit atunci, cât de rău se simțea mereu despre ceva ce aproape

făcuse sau nu făcuse. Voia să-i spună lui Jenny despre modul în care fratele ei îi propusese să facă prostii când era mică. Voia să-i spună că pe atunci avea un pat cu baldachin și un șemineu nefuncțional în camera ei mare, frumoasă şi roz. Voia să-i spună cum, din afară, totul părea absolut perfect.

Maggie

Maggie și cei doi frați ai ei organizează un protest. Merg în curtea Liceului West Fargo cu nişte pancarte pe care le-au făcut singuri. Maggie poartă o căciulă portocalie, iar părul ei foarte lung îi acoperă umerii. Pe pancarte au scris:

„CÂTE VICTIME VĂ MAI TREBUIE?“

şi

„AARON COSBY?[1]“

Din maşinile în mişcare, oamenii urlă la ei, majoritatea fete mai tinere decât Maggie. Claxonează și strigă, ieşite pe geam, spunând lucruri care o scârbesc – lucruri care nu se pot reproduce, pentru că persoana căreia i le-ai spune nu le-a asociat niciodată cu tine, iar acum, cel puțin, persoana respectivă ar ști că altcineva le-a gândit.

„Curvă urâtă!“

„Ești cea mai urâtă târfă pe care am văzut-o, de asta acuzi oamenii de viol!“

„Lasă mesajul ăla din mână sau îți tăbăcesc fundul!“

O mașină, în care stau înghesuite nişte fete tinere, dă iar o raită în zonă, și Maggie îi face o poză cu telefonul.

„Vai, suni la poliție, târfă?“

„Da, chiar sun!“, le spune Maggie.

În aceeaşi zi are loc o contramanifestație. „West Fargo pentru Knodel.“ Maggie o urmăreşte la televizor. Este condusă de opt dintre elevii actuali ai lui Aaron Knodel, majoritatea fiind de sex feminin. Acestea fac sport, iar imaginile lor de profil pe Facebook le arată încrezute și cu limba scoasă. Elevele poartă pantaloni foarte scurți și au picioarele bronzate. Duc pancarte cu următoarele mesaje:

„Cel mai bun profesor pe care l-am avut“

„#WF4Knodel“[2]

„Nevinovat #WF4Knodel“

Șoferii care trec prin zonă încetinesc și claxonează sau accelerează și țipă. Urale și soare. Acum trece şi autoturismul combi al familiei Knodel. Cineva face o fotografie. Marie stă pe scaunul din dreapta, cu părul strâns în vârful capului ca o mamă, având tenul considerabil mai luminos decât în instanță, gura deschisă ca pentru a exclama triumfător: „Da!“ Un băiat stă pe bancheta din spate, cu degetele mari în sus, scoase pe geamul deschis, iar lângă el un băiat mai mic, părând confuz. Iar Aaron este în scaunul șoferului, cu un câine mic alb, ținut între coaste și volan. Pe fața lui este o expresie ușor jenată şi, totuşi, extrem de mândră, ca un soare ivit la înmormântarea unui duşman. Un ziarist local, care a rămas neutru în timpul comentariilor privind procesul, afirmă: „Dacă nu știați deja, atunci aflați acum: Aaron a mers cu maşina încolo și încoace în timpul acestui protest, cu câinele în poală, lângă copii și soție, cu un zâmbet de îngâmfare pe față. I-a păcălit realmente pe toți“, relatează reporterul.

Într-o după-amiază însorită de septembrie, echipa Bisons NDSU joacă cu reprezentativa Fighting Hawks de la Universitatea din Dakota de Nord. Şi aceasta este o zi de festivități West Fest, o paradă pentru orașul West Fargo în timpul căreia defilează pe strada principală care alegorice sponsorizate de companiile locale, cu manifestanți din paradă care aruncă bomboane spre copiii mici aşteptând pe margine. Carele alegorice afişează diverse rivalități și sunt împodobite cu panglici albastre. Cumpără de la mine o asigurare. Mănâncă la restaurantul meu. Membrii Legiunii americane sunt în competiție cu membrii VFW. Lauritsen Financial are fetițe care aruncă înghețată pe băț înspre mulțimea adunată. Tratațiile sunt aruncate în direcția unde așteaptă copiii, dar și în stradă, declanșând un mic haos în îmbulzeală.

Sportivele din echipa de softball aruncă în public câteva mingi de la campionatul statal din 2015, semnate de toate fetele din echipa câștigătoare. Un băiat strigă după ce a fost lovit în gură de una din acele mingi. Mama lui, cu păr blond, subțire, având o cană mare de cafea în mână, îi spune: „O să-ți treacă, dragule, îți promit“. Femeia se uită absent în mulțime. O altă mamă, cu trei copii după ea, îl atenționează pe cel din mijloc: „Niciodată nu asculți. Ai vreun motiv pentru care nu asculți niciodată, fir-ar să fie?“ Există un car alegoric al echipei de fotbal West Fargo Packers – o zonă cu gazon împodobită cu baloane și băieți în echipament sportiv aruncând mingi între ei. Majorete cu colanți negri și tricouri în alb-verde cu însemnele Packers păşesc în urma acestuia, agitând ritmat pampoanele verzi din mâini. Mai sunt mascote și fetițe somaleze care țin în mână cupoane de 25 de dolari drept carduri-cadou pentru magazinul Aaron’s, cu articole de bucătărie și electrocasnice.

Nişte cercetași duc un steag ca pe un sicriu; fete exuberante, cu ochelari de soare, costumate ca struguri și banane; maşini sport elegante înaintând încet pe bulevard. De-a lungul trotuarelor sunt spectatori, scaune pliante, bărbați raşi în cap cu creştetul dat cu cremă de protecție solară arătând ca nişte ochiuri prăjite, fetițe cu rădăcina părului ud ca după baie, preadolescenți vorbind la telefon. Sunt părinți care beau bere și apă, îmbrăcați cu jachete cu sigla West Fargo sau NDSU, salutând cu mâna pe cei de pe carele alegorice care la rândul lor fac cu mâna spre oameni, genul de comunitate suficient de mică astfel încât indivizii să se cunoască toți între ei şi, totuşi, destul de mare încât să se simtă confortabil bârfindu-se unul pe altul pe

ascuns. O prezentatoare de ştiri de la un post local îi spune cameramanului ei că Aaron Knodel este programat să defileze pe carul alegoric al Şcolilor Publice din West Fargo.

Nimeni n-a făcut publicitate pe marginea acestui fapt, din cauza evenimentelor recente, dar cu siguranță el are dreptul să fie acolo – este Profesorul Anului. Ca într-un joc de telefonul fără fir, vestea se răspândeşte. Maggie nu este la paradă. E chelneriță la Perkins. Din liceu lucrase ca ospătăriță, deși în liceu lucrase la Buffalo Wild Wings, unde servea aripi de pui portocalii sfârâind pe farfurii, și, chiar dacă mirosul îi intra peste tot în haine, tot era mai bine decât mirosul din Perkins, care este mai vechi și mai anost, dar cumva mult mai persistent. Perkins miroase a cantină. Omleta de aici este solidă şi palidă.

Aaron a venit odată la Buffalo Wild Wings să comande la pachet, dar n-a fost niciodată la Perkins din câte ştia Maggie. În depărtare, este o cale ferată pentru un tren de marfă. Uneori, fata merge la fereastra din sectorul ei de mese și urmăreşte cum trec trenurile. Astăzi, ca în fiecare zi, părul ei lung este coafat și minunat. Arată ca din altă lume când duce ouă de culoarea porumbelului clienților țâfnoşi.

O chelneriță slabă, cu cicatrici pe față, vorbește despre copilul ei, care nu a crescut nici un centimetru, nici n-a luat o jumătate de kilogram de la vârsta de șase luni. Acum are 15 luni. E ciudat, știe. Nici un pic. Doctorul i-a spus: „O, Dumnezeule, ce se întâmplă?“ Maggie aude un tren și merge la fereastră. Vrea să iasă de aici. E singurul mod de a uita. Ea încă vorbește despre Aaron de parcă apropierea lor ar fi proaspătă, deși totul s-a încheiat de mai bine de șase ani. Maggie se tot gândește: „Dacă îl trădez? Dacă mai are încă aceleași sentimente și el n-a ştiut ce să facă?“ Se simte proastă și stupidă pentru că a crezut că a iubit-o. Este singură într-un mod mai profund decât multe alte persoane de douăzeci și trei de ani. Are cont pe Tinder, dar fiecare tip cu care se potrivește pe site îi cere să se întâlnească imediat. Când băieții îi află numele, comentează: „Oh, nu știam că ești o târfă atât de ciudată“. Nu are încredere în nimeni, dar există, de asemenea, pericolul că ea încă ar putea avea prea multă încredere în cineva. E orfană de tată. Când fetele sunt fără tați, verifică sub fiecare capac de canalizare.

Zilele trecute îi spusese unei prietene că vrea ca Aaron să petreacă o noapte în închisoare, o noapte în care să fie cel care greșise, iar ea avusese dreptate, o noapte în care să plătească pentru ce-i făcuse vieții ei. „Ar fi de ajuns“, a întrebat prietena, „dacă l-ar părăsi soția? Dacă lumea lui s-ar frânge, ți-ai găsi leacul și ar fi de ajuns?“ Maggie s-a gândit o clipă. Răspunsul ei nu era greșit, dar știa ea, lumea era prea oarbă la traiectoria durerii femeieşti pentru a înțelege pe deplin fără a o înjosi. Chiar și femeile ar avea probleme. Sau femeile sunt cele care au cele mai multe probleme. „Da“, a răspuns, „cred că da.“

Între timp, la casa lui Maggie, Arlene Wilken a dat deoparte majoritatea lucrurilor răposatului ei soț. A trecut mai bine de un an, iar Maggie încă nu vrea să renunțe la nimic. Lui Arlene îi place să-i miroasă parfumul. În primul rând, a dat de pomană toți pantalonii pentru că pantalonii înseamnă mai puțin decât tricourile, dar în ultimele zile a început să dea şi din cămăşi. Pe spatele ușii dormitorului ei ține două cămăși pe care el le atârna acolo în zilele dinainte de a se sinucide. Este remarcabil faptul că mirosul lui încă persistă și acest lucru o face pe Arlene să creadă şi mai mult că nu era pregătit să moară. Ea știe că poate lăsa ultimele două cămăși acolo pentru că ușa este întotdeauna deschisă, cămășile prinse la perete, așa că nimeni nu le vede în afară de ea.

„Ce ați dori pentru cele două porții de garnitură?“, se interesează Maggie, vorbind cu un bărbat cu o șapcă și cu o femeie al cărei pulover are o pisică uriașă pe spate, cusută manual. Bărbatul are un ton ursuz.

„Salată verde cu ceapă cubulețe.“

La masa de alături, un copil dintr-un cărucior scump scoate un vaiet la trezire.

„Ce fel de sos?“, îl întreabă Maggie pe bărbatul cu şapcă.

„Vinegretă cu ketchup“, spune el, ca şi când ar fi evident. Şi adaugă ferm: „Cu ceapă tăiată cubulețe!“

„Ceapa cubulețe“, confirmă Maggie, trăgând linie cu pixul până crestează carnețelul de comenzi.

La West Fest, Aaron Knodel stă pe platforma mobilă, salutând cu mâna ca un rege. În oraș sunt două licee, aşa cum există şi două Americi. Lumea este alcătuită din bărbați și femei, iar în anumite zone îndepărtate din țară una din tabere încă o mai conduce pe cealaltă în momentele netelevizate. Chiar și atunci când femeile ripostează, trebuie s-o facă corect. Trebuie să verse cantitatea corectă de lacrimi şi să fie drăguțe, dar nu sexy.

În Perkins, chelnerița slăbănoagă scapă un cuțit de unt la doar câțiva centimetri de roata căruciorului scump. Maggie ia de jos cuțitul și-l așază în coșul bej de veselă murdară înainte să observe cineva. Bărbatul cu șapcă și femeia cu pisica pe pulover vorbesc şoptit între ei și se uită fix la Maggie. După fețele lor, este clar că nu spun ceva frumos. Când oamenii se holbează la Maggie, ea nu știe dacă este din cauză că o recunosc de la televizor sau dacă văd doar o fată cu păr coafat și machiaj perfect şi probabil consideră că e prea bună pentru serviciul acela. În depărtare, trece cu zgomot un alt tren. Trenurile merg în zonă foarte repede, par de modă veche și misterioase. Lui Maggie îi plac la nebunie cum arată, sunetul și mișcarea lor sacadată de înaintare. Inventează povești despre destinațiile lor. În mintea ei, se vede circulând într-unul din vagoanele de lux, cu buzele date cu ruj şi o valiză frumoasă.

Mai târziu, în aceeași seară, Maggie va posta pe Facebook anunțul: „Pace şi la revedere, Perkins… A fost atât de ireal!“ A avut o altercație cu un client, iar restul zilei s-a transformat în ceva sinistru și cenuşiu. I-a spus managerului că pleacă și nu se mai întoarce. Știe că are nevoie de bani, dar își va găsi o slujbă în altă parte. Oriunde altundeva. S-a apucat de cursuri pentru a deveni asistent social. Se vor aşeza lucrurile cumva. Mereu se întâmplă ceva. La urma urmei, nu e ca și când lumea ar avea nevoie de încă o distincție, Chelnerița Anului.

Tot mai târziu, postează o căsuță neagră cu litere albe: „Mi-e foarte dor de tata“. La prima postare nu îi dau like prea mulți oameni, nici nu o consolează văzând a doua postare. Dar încă nu s-a făcut seară. Deocamdată, Maggie este încă la Perkins. Încă nu și-a dat demisia, nici n-a plecat. Ar putea încă să se întâmple altfel. Încă mai are toată viața înainte. Trenul se deplasează ieşindu-i din raza vizuală, coada alunecând ca o sabie printre copaci. Fata se ridică în picioare aranjându-şi dreaptă ținuta, încercând să-şi

blocheze auzul pentru vocile din jur și îl urmăreşte pe fereastră cum trece atât de repede.

Aluzie la Bill Cosby, cunoscut actor american de comedie, acuzat după şaizeci de ani de carieră de viol, de abuz de încredere şi de numeroase acte de violență sexuală comise asupra unor minore şi femei, condamnat şi trimis în închisoare în 2018. (n.tr.)

„West Fargo for Knodel“ („West Fargo pentru Knodel“) (în lb. engl., în orig.) (n.tr.)

Epilog

În spital mama era cât se poate de incoerentă. Deși e greu să te gândești la multe lucruri mai rele decât incoerența, mai ales când e vorba despre cineva care fusese toată viața cu mintea limpede ca votca. Dar uneori își revenea, iar eu trăiam cu nesaț acele momente. Voiam să-i vorbesc și s-o ascult, dar mai ales voiam să-mi spună de ce are poftă. O imploram să-mi ceară orice. „Vrei să mergi la Rimini?“, am întrebat. Orășelul familiar de pe plajă, care-i plăcea la nebunie, când mi-aş fi dorit să-i placă Marea Tireniană, sau lacul Como. După ce am rugat-o din răsputeri să-mi comunice care-i sunt dorințele finale, visele, bucuriile nerealiste pe care i le-aş fi putut îndeplini, mi-a spus pur și simplu: aripioare prăjite. Și știam că nu se referă la copane, ci doar la aripile de un portocaliu strălucitor, de la restaurantul unde lucrasem cândva ca ospătar, purtând dres pe sub pantalonii negri, apretați.

Am plecat de la spital optimistă. Am dat comanda și eram atât de încântată, mă rog, pe cât poate fi cineva în situația mea. Am luat cutia albă de polistiren dintr-o pungă maro. Deși era primăvară, am pornit tare căldura în mașină și am aşezat punga în dreptul gurilor de aerisire pentru a păstra aripioarele calde. Mama detesta mâncarea rece. Îi plăcea să se frigă la limbă. Am intrat victorioasă în rezerva ei. Fusese mutată recent la secția de Oncologie și noul salon era frumos, în comparație cu primele zile cleioase petrecute la secția Maternitate. Când fusese internată, singurul pat disponibil era la Maternitate, mama fiind singura persoană tăcută de acolo, cu fața pământie printre pacientele roșii la față, transpirate și jubilând.

„Le-am adus, am anunțat. Preferatele tale.“

A ridicat privirea. Alături de ea, aşezasem teanc exemplare din revistele People și Gente, echivalentul italian. Mutasem telecomanda televizorului într-un loc unde putea ajunge cu ușurință. Dar nu se atinsese de nimic. Stătea întinsă pe loc, uitându-se fix la peretele galben.

„Oh“, a spus ea.

„Cum adică: Oh?“

„Nu prea mi-e foame.“

„Încearcă puțin“, am îndemnat-o. „Ți le tai eu.“

„Nu“, a replicat ea, „știi că-mi place să le mănânc de pe os.“

Dar nu putea. Pentru a mânca ceva de pe os îți trebuie un apetit veritabil. Apucă o aripă și o lăsă jos. Eram furioasă. Pe lipsa ei de dorință. Eram furioasă pentru că abia se străduia să vrea.

„Vrei să-mi spui ceva?“

„Știi unde sunt toate lucrurile“, a spus ea.

Se referea la actele casei, la celelalte lucruri mici pe care le ascunsese de hoți și de membrii familiei indiscreți.

„Da. Mă referam la orice altceva.“

„Te iubesc.“

„Grozav“, am răspuns.

Mi-a înțeles furia. Știa că credeam că e vina ei, nu neapărat că se îmbolnăvise, dar că nu-i păsa că se îmbolnăvise.

„Vrei să știi altceva“, a comentat ea.

Accentul ei era mai puțin pronunțat decât fusese vreodată. Morfina are un fel de a împletici vorba, de a o face să sune ca toți ceilalți. A intrat cea mai amabilă dintre asistente, care a exclamat:

„Hmm, aripioare de pui! Norocoasă doamnă!“

Iar mama mea se entuziasmează pentru ea într-un fel cum n-o făcuse pentru mine.

„Am un copil bun“, mi-a zis și m-a mângâiat pe braț.

După ce asistenta drăguță a plecat, mama s-a uitat la mine. Fața ei era atât de palidă. Doar în noaptea când i-au făcut transfuzie a devenit mai rozalie, semănând cu femeia pe care o știam. Care făcea neîncetat curat prin casă, care lustruia săptămânal oalele de cupru și mânca zgomotos semințe de floarea-soarelui la cinematograf.

M-a întrebat: „Eşti gata?“

„Da“, am răspuns.

M-am apropiat de fața ei. I-am atins obrazul. Era încă cald și știam că nu va mai dura mult.

„Nu-i lăsa să te vadă fericită“, mi-a șoptit.

„Cine?“

„Toată lumea“, a spus ea obosită, de parcă aş fi ratat deja înțelesul. Apoi a adăugat: „În principal, alte femei.“

„Credeam că e invers“, am zis. „Nu-i lăsa pe nenorociți să te întristeze.“

„Asta-i greşit! Te pot vedea tristă. Ar trebui să te vadă tristă. Dacă te văd fericită, vor încerca să te distrugă.“

„Dar cine?“, am întrebat din nou. „Și ce vrei să spui? Sună aiurea.“

Eram încă tânără, eram orfană de tată de doar câțiva ani. Nu luasem încă viața în piept. În plus, aveam personalități multiple; tatăl meu îmi spusese că le pot avea pe toate. Că eram singurul lucru care conta. Mama mă învățase că suntem muște. Stând toți în sala de așteptare a unor spitale supraaglomerate. Expediați fiecare la ce secție ne-ar putea primi. Atunci i s-au închis ochii. De fapt i-au fluturat pleoapele. A fost mai dramatic decât trebuia să fie. Chiar și în acel moment voia ca eu să fiu conștientă de greutatea vieții ei.

Într-o noapte toridă, în iulie 2018, Arlene Wilken se pregătește de culcare. La televizor sunt știrile de noapte și trage cearşaful până spre talie. Cealaltă jumătate a patului e goală. La televizor, reporterul vorbește despre cel mai recent scandal din școlile din Dakota de Nord. Sunt atât de multe, e ca o pepinieră, se întâmplă în permanență. Arlene dă sonorul mai tare. Reporterul-prezentator, Mike Morken, nu este unul dintre cei pe care Arlene nu poate să suporte să-i asculte, care în timpul procesului o descrisese pe fiica ei drept fata care a încercat să distrugă casa Profesorului Anului. Morken nu emite judecăți ca toți ceilalți din acel stat rece, cu formă de pătrat. Arlene îl aude spunând că în Dakota de Nord poți cere dosarul oricărui profesor din sistemul public. Asta este o informație nouă, șocantă. Ea simte că Dumnezeu îi vorbește prin Mike Morken, îndrumând-o.

Chiar de a doua zi sună la cancelaria Liceului West Fargo și solicită dosarul profesorului Aaron Knodel. Primește un pachet gros care i se pare murdar la atingere. Pe fiecare pagină parcă aude vocea profesorului cerându-i fiicei ei minore să-i dea un răgaz de cinci ani, spunându-i că abia aşteaptă să-i acopere tot corpul cu gura lui. Apoi Arlene găsește ceva mai mult uimitor decât supărător: câteva mostre de scris de mână care nu au fost dezvăluite în timpul procesului. De fapt, vede scrisoarea de intenție a lui Aaron la angajare, totul scris de mână, rând după rând cu înfloriturі particulare care ar fi putut ajuta grafologul să ajungă la o opinie mai concludentă decât nişte „indicii“, o opinie care să implice faptul că există dovezi care să sugereze că Knodel ar fi putut scrie notițele, dar, pe scara analizei, fusese o evaluare destul de slabă.

Arlene nu știe ce să facă cu această descoperire. Se gândește să-i spună lui Jon Byers, dar acesta i-a ignorat apelurile de atâtea ori. La sfârșitul procesului, deși era devastată de veste, Arlene a întins mâna să-l salute, să-i mulțumească și el s-a făcut că n-o vede. S-a gândit că încă îi poartă pică, de când a întrebat de ce îi ia atât de mult să-l pună sub acuzare. „Pe cine protejezi, mai exact?“, întrebase Arlene. Dar atunci nu știa și nu știe nici acum cine este de partea ei. Nu are decât credința oarbă în fiica ei. Îi trece prin minte ca un telegraf. Fiecare mărturie, fiecare probă. O groapă de gunoi aburindă cu informații și gânduri teribile care se scurg ca din robinet. De exemplu, în câte feluri au lăsat sistemul să-și bată joc de ei, pentru că jeleau moartea lui Mark Wilken la fel de mult cum se concentrau asupra

procesului? Femeia se uită spre partea goală a patului și cere în gând îndrumare.

Oare asta ar convinge lumea, în sfârşit, că Knodel i-a scris fiicei ei: „Abia aștept să faci 18 ani…“? Vrea să sune pe cineva. Vrea să spună lumii: „Uitați-vă, vă rog! Uitați-vă cum a fost abuzată familia noastră, ignorată. Uitați-vă la tot ce-au ținut ascuns!“ Ridică receptorul, apoi îl pune iar la loc. Nu are pe cine să sune. Nimănui căruia să-i pese. De fapt, nu simte dezamăgire. Dezamăgirea ar însemna că eşti obişnuit ca uneori să-ți iasă lucrurile cum vrei. De ani de zile încearcă să-şi exonereze fiica, soțul, și pe ea însăși. În public, da, dar în particular a prezidat şedințele secrete, singură în dormitorul ei, acele multe ore de groază în care a revenit asupra fiecărei acțiuni pe care au făcut-o ca familie, fiecare cină, fiecare voiaj și fiecare băutură.

În seara următoare, când Maggie vine după muncă, Arlene îi spune despre noile mostre de scris. Vrea să știe ce ar trebui să facă. Dacă Maggie vrea să continue pe acest fir. Maggie ridică din umeri.

„De ce, mamă? Crezi că de data asta mă vor crede?“

Arlene dă din cap aprobator. Se îndreaptă spre bucătărie. Poa-te face paste, să încălzească supa sau poate comanda din oraş.

„Tu ce vrei, Maggie?“

Maggie spune că nu-i este foame. E obosită. A muncit o zi întreagă ca specialist în sănătate comportamentală. Ține cursul în fața unui grup de copii, mult mai lipsiți de noroc decât ea.

„Maggie, ai vrea să ieșim la cină, noi două?“

De la proces, de la moartea lui Mark Wilken, Maggie nu mai vrea lucrurile pe care le făcea în mod obișnuit. Singurul lucru mai trist decât un părinte pe care nu-l poți mulțumi este un copil deziluzionat care nu vrea să încerci. Arlene își dă seama că disperarea unei mame nu este de ajuns.

Chiar și când femeile sunt ascultate, deseori doar tipurile potrivite de femei sunt cu adevărat auzite. Cele albe. Cele bogate. Cele drăguțe. Cele tinere. Cel mai bine este să fii toate aceste lucruri la un loc. Unele femei, ca mama mea, se tem să vorbească. Una dintre primele femei cu care am vorbit a renunțat pentru că s-a îndrăgostit și s-a temut că destăinuirile ar omorî idila. Mama ei i-a spus că dacă vorbeşte despre dragoste, acesta este cel mai rapid mod de a-i pune capăt. Numele ei este Mallory, este înaltă, cu părul lung și este din Dominica, o insulă cu nisipuri de culoarea mierii, cu sărăcie, și toalete în aer liber pe plajă. Înainte să se îndrăgostească, lui Mallory îi plăcea să se culce cu femei de culoare și cu bărbați albi. Femei de culoare, ca ea, pentru că o făceau să se simtă frumoasă și în siguranță. Bărbați albi, în special din zona New England, cu cămăşi de bumbac, care erau plictisitori, dar și inventivi în pat. Pentru că o excita să se gândească la femeile de culoare care ar judeca-o pentru că se culca cu bărbați pe care și-i imaginau că sunt rasişti. O excita să se culce cu bărbați albi care erau doriți de femei albe. Aceleași femei albe care și-ar petrece vacanța pe insula ei și ar cumpăra saronguri tradiționale de la mama ei, care avea o colibă pe nisipul întunecat. O făceau pe Mallory să dorească ce aveau ele.

Atât de multe dintre fricile despre dorință par să fie lucruri pe care ar fi trebuit să le depășim cu ani în urmă. Putem spune că vrem să facem sex fără discriminare, dar nu putem spune exact că ne așteptăm să fim fericiți. În serile din Indiana, pe care le-am petrecut ascultând o încăpere plină de femei, exista multă camaraderie, multă îngrijorare tăcută.

Dar când Lina intra în încăpere, fericită, când venea după ce tocmai se văzuse cu Aidan, acelea erau serile când celelalte femei băteau darabana cu degetele în masă și încercau să-i acopere bucuria. Unele dintre femei și-au exprimat frustrarea că Lina avea un cămin, un soț care o întreținea și copii sănătoși. Totul era curat, în ordine și în bună stare. Erau furioase că ea voia mai mult. Când Lina era copil, mama ei avea un fel teribil de a controla totul. Îi alegea machiajul și culoarea hainelor. Îi cumpărase foarte multe lucruri roz, chiar dacă Lina detesta rozul. Mamei Linei nu-i păsa. Cumpăra ce-i plăcea ei. Iar tatăl Linei nu petrecea deloc timp cu ea. Au fost câțiva ani când își amintea că îl implora, noapte de noapte, să-i arate cum se schimbă o roată de maşină. Încerca să explice grupului de femei că Ed era la fel ca tatăl ei, un om fără pori care nu absorbea nimic din ce voia sau spunea ea.

Lina voia un partener. Se părea că acest cuvânt nu însemna nimic pentru cei pe care îi cunoștea. Ea voia pe cineva cu care să facă sex și pe care să-l iubească și cu care să repare maşini și cu care să meargă pe drumuri de praf încinse în decapotabile sau ATV-uri sau indiferent cu ce naiba, atâta timp cât erau împreună. A nu avea asta era la fel cu a nu avea o mașină de spălat nou-nouță. Pentru Lina, a nu avea un partener era ca un fel de a muri încet şi în liniște. Poate că Aidan nu ar face acele lucruri cu ea, poate că nu şi-ar părăsi niciodată soția. Poate că nici unul dintre modurile în care îl ademenise ea nu era suficient. Dar Aidan îi înfierbânta venele. O făcea să se simtă ca o fată și nu ca o componentă din casă. Nu mai reuşea să-şi vadă clar sfârșitul vieții, nu-şi mai putea imagina nuanța cenuşie a pământului sub care ar fi îngropată și drumul pe care ar merge dricul pentru a ajunge acolo. Și asta însemna mai multă viață decât avusese în toată existența ei.

În weekendul de 1 mai, Sloane și Richard se ceartă din cauza afacerilor. Au trecut zile bune de când n-au mai făcut sex, iar Sloane știe că Richard e arțăgos dacă nu fac sex zilnic. Treizeci şi şase de ore este prea mult, uneori douăzeci și patru de ore înseamnă prea mult. Dar, în această zi, el este furios; nu vrea să aibă de a face cu ea. Pentru prima dată, el este cel care vrea să aștepte. Afară, angajații le vopsesc peretele lateral din cedru. Culoarea variază de la nuanța mentei la gri. Sloane îşi face o programare pentru o epilare şi apoi face o baie. Unul dintre amicii lor de joacă îi dă mesaj în timp ce ea este în cadă. Vede mesajul pe pervaz și întinde mâna picurând de apă după telefon, pentru a-l suna pe Richard.

„Știu că nu vrei să te culci cu mine“, spune ea, „dar am nevoie de asta.“

Richard spune nu, insistă să tot spună nu și Sloane continuă să implore, până când, în cele din urmă, el zice că va veni acasă. În dormitor, se lasă în jos între picioarele ei și ea îi cere să se ridice și să-i întâlnească tot corpul, să intre în interiorul ei. El nu vrea, încă nu poate ajunge în starea aceea emoțional vorbind. Îi este mai ușor să facă asta, s-o facă să aibă orgasm cu gura, să-i dea ce vrea fără să fie blocat în ea. Ea poartă doar lenjerie din dantelă și face tot ce poate cu corpul ei să-l atragă în ea. El tot refuză și ea continuă să insiste. În cele din urmă, se lasă înduplecat și fac sex, și este intens, clar și rapid; aproape că-i iese pe nas când termină în gura ei.

După ce totul se termină, Sloane stă lungită, resimțind nu la petite mort, ci opusul – aproape o senzație de plinătate. Ştie că, la sfârșitul zilei, în afară de starea de sănătate a familiei lor și a prietenilor cei mai dragi, nu este nimic mai important decât faptul că ea îl vrea pe soțul ei mai presus de toți ceilalți, și îl vrea mai presus de orice altceva. Că, în ciuda greutăților din care s-a format și a celor un milion de lucruri dintr-o zi care o fac să se simtă prost, nu este nimic mai bun în lume decât această comuniune. Există oameni invidioși care spun lucruri despre ea pe ascuns, care o numesc cu aceleași apelative cu care a fost jignită Maggie Wilken după ce a ieşit în față să-și spună povestea la fel cum a fost numită Lina Parrish în liceu, după ce a fost violată de trei băieți. Desigur, Sloane știe că beneficiază de luxul de a nu da atenție la ce vorbeşte lumea. Ea este albă, frumoasă și are o afacere. Are bani din familie. Știe toate modalitățile prin care să întoarcă oamenii în favoarea ei. Şi mai știe şi toate lucrurile pe care aceştia le-ar folosi pentru a încerca s-o doboare. Dar, când este cu soțul ei, nu contează decât ei doi – chiar și când sunt în trei.

Firește, mama mea a murit. Toate mamele se duc și lasă în urmă o parte din înțelepciunea, temerile și dorințele lor. Uneori totul este evident, semne lăsate pentru hoți. În cazul meu, aveam nevoie de o lumină neagră. Era o anumită frumusețe în cât de puțin voia mama. Nu e nimic mai sigur decât să nu vrei nimic. Dar fiind în siguranță în acest fel, am ajuns să ştiu că nu te deprinzi cu boala, durerea și moartea. Uneori, singurul lucru pe care îl salvezi sunt aparențele.

La începutul toamnei, Arlene Wilken încă se mai gândește la noile mostre de scris. Este convinsă că reprezintă un pas înainte; că încă se mai pot întâmpla lucruri bune. Îi spune lui Maggie cât de plină de speranță se simte. Însă Maggie nu împărtășește perspectiva mamei. Ea este frustrată, înfuriată chiar, de gândul că o mulțime de oameni nu vor să ia în considerare nici măcar pentru un moment că nu a inventat nimic, decât dacă aduce dovezi de la un expert.

În timpul procesului și după aceea, Maggie și familia ei s-au transformat într-un clișeu. În locul cuvântului „cu probleme“ s-a preferat să se consemneze „belea“. Când Maggie era tânără și era iarnă, Mark Wilken și-ar fi scos minifreza de zăpadă și le-ar fi construit copiilor lui un derdeluş

uriaș în curtea din spate pentru a se da cu sania. Îi lua ore să facă asta, dar știa cât de mult le plăcea. Arlene Wilken s-a lăsat de băut cu trei luni înainte de moartea soțului ei și nu mai bea nici în prezent. Părinții lui Maggie beau, dar erau funcționali, și, mai presus de toate, iubitori. Dragostea fusese măturată sub preș. Între timp, au fost enumerate faptele bune ale lui Aaron Knodel în presă, în școală și pe stradă.

Într-una din ultimele zile ale procesului, Maggie tocmai dă să iasă din tribunal. Un bărbat solid, grizonant, pe la vreo cincizeci de ani, păşeşte greoi spre ea și îi spune: „Dacă vrei să ştii, te-am crezut imediat. Te-am crezut din prima zi.“

Are ochii blânzi și, deși lui Maggie îi vine greu să mai aibă încredere în bărbați necunoscuți, îi este recunoscătoare că are un străin de partea ei. În afara familiei ei și a unui cerc restrâns de prieteni, el era singurul. Singura persoană care o credea sau care avusese curajul să-i spună acest lucru. Între timp, Aaron Knodel era susținut implicit de către ceilalți profesori, elevi, ziariști, operatorii de la benzinării, casierii băcăniilor. Oameni care nu-l întâlniseră niciodată pe profesor şi nici pe Maggie. Toată lumea exprimase un vot în favoarea lui Aaron Knodel înainte chiar ca dosarul să ajungă în instanță.

„Lumea voia să creadă că acest om plăcut la înfățișare n-ar fi făcut ceea ce a făcut“, spune Arlene. „Li se părea normal să-l apere.“ Într-adevăr, este aceeași lume care vrea să continue să-i laude numai pe cei care au fost deja lăudați, cei care, de-a lungul istoriei, au fost acceptați. Să urmăresc modul în care atât de mulți oameni au reacționat la povestea lui Maggie a fost foarte tulburător pentru mine. Chiar și cei care au crezut versiunea lui Maggie privind întâmplările au opinat că ea s-a comportat complice. La urma urmei, ce făcuse Aaron Knodel? Aaron Knodel nu este un violator, spuneau ei. Este un profesor bun, cu familie. Nu merită să aibă viața distrusă din cauza asta. Dar ceea ce a făcut Aaron Knodel este, fără îndoială, aproape la fel de vătămător pentru un copil pe cât ar fi putut fi o întâmplare neconsimțită. Societatea tratează fete precum era Maggie atunci ca pe nişte adulți care au capacitatea mentală de a lua decizii bune.

Era un copil isteț, care trecea prin nişte greutăți. Un profesor strălucit ca Aaron Knodel ar fi putut fi catalizatorul care s-o propulseze spre o viață cu

încredere în sine și măreție. În schimb, el a fost opusul. Mulți oameni, bărbați și femei deopotrivă, care altminteri acceptau adevărul lui Maggie, mi-au spus: „Ei bine, ea a vrut-o. A căutat-o cu lumânarea.“ Dar pentru mine Maggie Wilken n-a căutat-o cu lumânarea. A acceptat situația, la modul la care orice copil acceptă orice ornament, orice cadou. Femeile au autoritate, dar copiii nu. Dorința lui Maggie de a iubi, de a-i spune cineva că era o ființă valoroasă, a fost atacată, în cele din urmă, pentru obrăznicia sa. Am observat aceeași dinamică când am vorbit cu alte persoane despre Sloane și Lina – mai ales cele mai apropiate de ele, prietenii și vecinii lor.

Era ca şi când, în privința dorinței, nimeni nu voia ca altul, în special o femeie, s-o simtă. Căsnicia era în regulă. Căsnicia reprezenta propria închisoare, propria ipotecă. Iată un loc unde să-ți pui capul și aici este farfuria de mâncare pentru câine. Dacă ai o aventură extraconjugală, dacă încerci să stai într-o baie cu aburi, fie ca tot de ceea ce te temi să dispară! Ultima lecție a mamei mele pentru mine – să nu las pe nimeni vreodată să știe că sunt fericită – mi-am însuşit-o, de fapt, cu mulți ani mai devreme, când eram copil. Tatăl meu îmi cumpărase o păpuşă-sirenă, ceva pentru fete răsfățate, care îşi schimba culoarea în baie. Nu mi-a zis niciodată să nu-i spun mamei. Mi-am zis singură asta.

Deocamdată Arlene Wilken are sentimentul că pedeapsa a fost amânată. Şi-ar dori să-i transmită soțului ei că ar putea exista o nouă cale pentru intentarea unui proces. Ar vrea să-și convingă fiica. Dar Maggie e tăcută, îndepărtată, cumpătată. A învățat să nu mai arate prea mult nimănui. Orice spune poate să fie și va fi folosit împotriva ei. Pe deasupra, momentul nu e bun; e de înțeles de ce nu jubilează. Maggie Wilken află despre descoperirea scrisului de mână la scurt timp după ce constată că Aaron Knodel este noul antrenor adjunct al echipei de golf de la Sheyenne. Apare pe site-ul liceului, zâmbind, cu mâinile la spate. A mai luat în greutate, este mai solid decât în timpul procesului. E mai puțin palid. Pare sănătos și mulțumit, stând lângă cele cincisprezece fete din echipă, unele dintre ele brunete, altele blonde. Una sau două roșcate.

Mulțumiri

Vă mulțumesc – Jackson, încă n-am forțat limita maximă a amabilității tale, dar voi încerca tot restul vieții să fac asta; mama şi tata mi-au dat suficient, prea mult, în răstimpul în care i-am avut lângă mine; Ewa, care m-a salvat; fratelui meu, care m-a salvat. Cydney, pentru tot ceea ce faci, adevărate lampioane aprinse noaptea pe cer. Eboni, Caitlin, Jan, Bevan, Karen, Beth, Dana, Ilde, Lucia, Caroline, Emily, Christina, Laure, Chrissy, Dara, Zoe, Camilla, Ruth, Charlotte, pentru că-mi sunteți surate. Şi Eddie. Mulțumiri imense, nemărginite editorului meu, Jofie Ferrari-Adler, care a crezut în mine şi apoi a aşteptat, pentru eleganța tăcută, presând fără să forțeze; agentului meu, Jenn Joel, pentru că este cea mai bună; lui Jon Karp, pentru că este una din persoanele al cărui nume stârneşte în sine un fel de mândrie divină.

Mulțumesc şi altor persoane care au crezut de la început în mine, editori magnifici şi iubitori de poveste, David Granger şi Tyler Cabot. Tuturor persoanelor asemenea lor, care-şi formează păreri înaintea maselor. Pentru acei idoli care sunt şi mai buni când îi întâlneşti – Adam Ross. Mulțumesc, Leslie Epstein şi Ha Jin, pentru că sunteți nişte artiști fantastici care sunt suficient de generoşi ca să fie şi profesori neegoişti. Vă mulțumesc, Matt Andry, Justin Garcia şi Kathryn Coe, că m-ați îndrumat în direcția corectă şi pentru că ați procedat astfel cu inimă şi înțelepciune. Mulțumesc, Nick Pachelli şi Susan Gamer, că ați nimerit-o. Mike Sager, pentru că mi-ai spus să încep de undeva unde este cald, singurul sfat pe care nu l-am urmat. Matt Sumell, pentru că a citit, în sfârşit, ceva scris de mine. Mulțumesc, Jordan Rodman, pentru culoarea mov prună şi pentru toate lucrurile de care o să-mi pară rău pentru că nu știam că trebuie să-ți mulțumesc. Mulțumesc, Alison Forner, pentru această copertă care pare să fi existat dintotdeauna.

Sunt recunoscătoare tuturor minților strălucite de la Avid Reader Press, Simon & Schuster, ICM şi Curtis Brown. Adică: Ben Loehnen, Carolyn Reidy, Meredith Vilarello, Julianna Haubner, Nic Vivas, Tia Ikemoto,

Cathryn Summerhayes, Jake Smith-Bosanquet, Carolyn Kelly, Sherry Wasserman, Elisa Rivlin, Paul O'Halloran, Amanda Mulholland, Mike Kwan, Brigid Black, Paula Amendolara, Leora Bernstein, Teresa Brumm, Lesley Collins, Chrissy Festa, Cheri Hickman, Alessandra Lacavaro, Tracy Nelson, Daniela Plunkett, Wendy Sheanin şi, pentru unul dintre e-mailurile mele preferate, Stu Smith.

La final, şi cel mai important, sunt profund şi pe veci îndatorată femeilor din aceste pagini, Lina, Sloane, Maggie şi Arlene. Generozitatea acestor femei a făcut posibilă această carte. Fără ele, această carte n-ar fi existat, cum n-ar fi existat nici doza oarecare de omenie necesară. Ele sunt persoane autentice, cum foarte puține mai există acum. Nu au vorbit cu mine pentru un potențial câştig material personal, ci din dorința de a le oferi altora posibilitatea de a învăța din experiența lor. Mă înclin în fața adevărului, a curajului şi a intenției lor. Consider că poveştile lor evocă dorința aşa cum este aceasta în prezent, animalică, măreață şi brutală. Ele sunt din sânge şi oase, iubire şi durere. Naştere şi moarte. Toate la un loc. Şi asta, în cele din urmă, înseamnă viață!